

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAVID MOON

FRANK'IN
İKİLİ MASAMI

“David Yoon’un koca yürekli, dürüst, komik ve romantik ilk romanına âşık oldum. Gülümsedim, kahkaha attım, ağladım ve çok şey öğrendim. Frank’e âşık olmaya hazır olun millet!”

–Adam Silvera, *Ve Sonunda İkisi De Ölü*’ün New York Times çoksatan yazarı

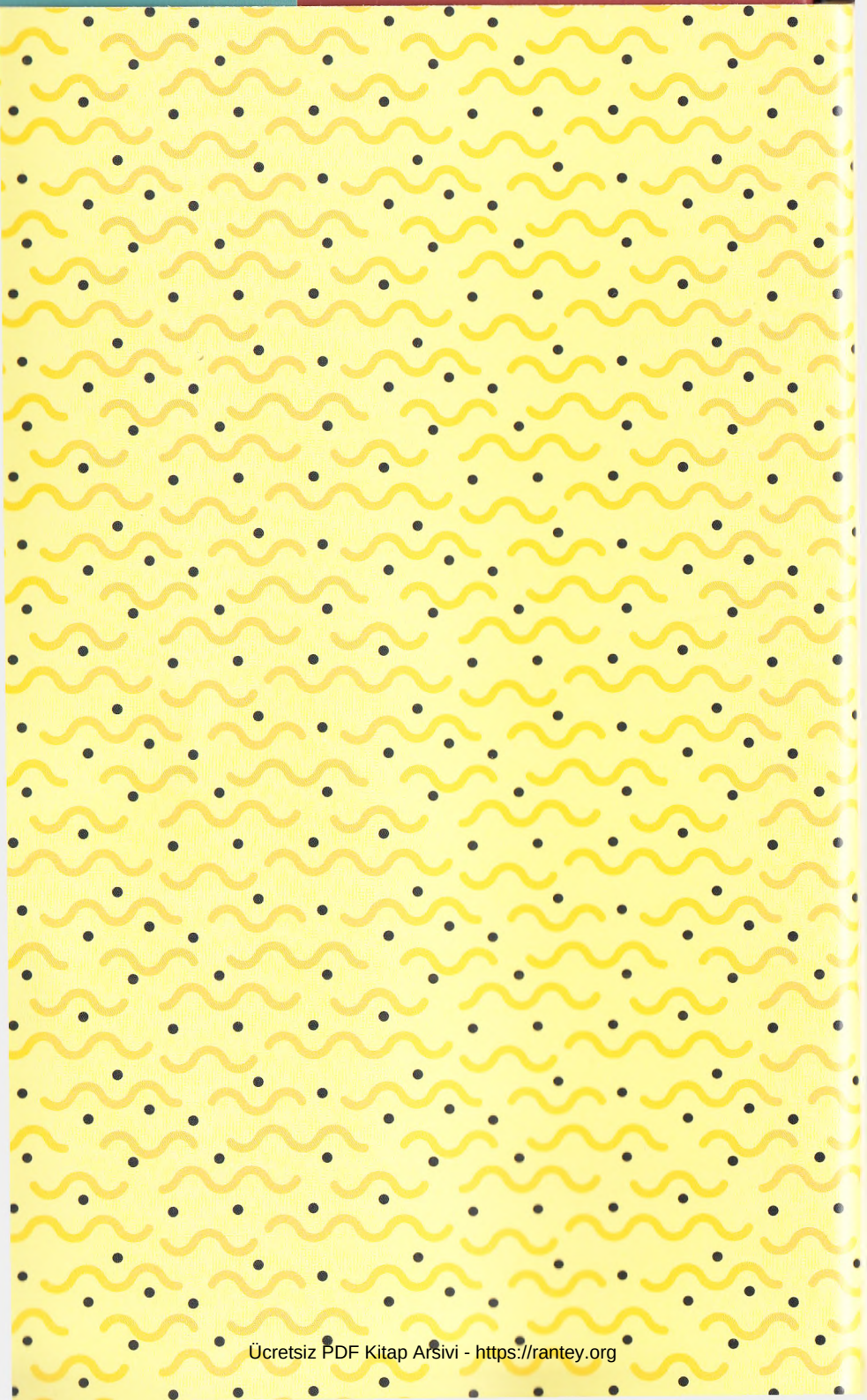
“Frank’in İkili Yaşamı muhteşem, yeni bir ses; birini sevmek üzerine yazılmış dobra ve tümüyle gerçekçi bir hikâye. David Yoon her konuyu hem iyi hem kötü yanlarıyla ele almaktan çekinmese de hassas bir şekilde irdeliyor.”

–Marie Lu, *Asi’nin New York Times* çoksatan yazarı

“Hem bir aşk hem de ırkçılık hakkında olmayı başaran bu kitabı çok çok çok sevdim! Frank Li kesinlikle tanışmanız gereken bir karakter.”

–Jodi Picoult, *Küçük Muazzam Şeyler*’in New York Times çoksatan yazarı

FRANK'IN İTİLİ VASAMI

Frank'in İkili Yaşamı

Orijinal Adı: *Frankly in Love*

David Yoon

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Su Akaydın

Düzeltili: Tünde Ecem Kutlu

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Şubat 2020

ISBN: 978-605-173-694-5

© David Yoon, 2019

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Yapımcılığı Alloy Entertainment, LLC'a aittir.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

alloy**entertainment**

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50

Sertifika No: 28640

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

DAVID MOON
FRANK'İN
İKİLİ YAŞAMI

Çeviri:
Belgin Selen Haktanır

Nicki, Penny, Annem, Babam, hepsi için...

İçindekiler

Başlamadan önce	9
Birinci Bölüm: Kız Arkadaş Gölü	13
İkinci Bölüm: Yine başladın metaforlara	23
Üçüncü Bölüm: Ne kadar büyük olursa o kadar iyi	35
Dördüncü Bölüm: Yeterince kötü	44
Beşinci Bölüm: Uçak kazası	55
Altıncı Bölüm: Ölmek	62
Yedinci Bölüm: Frank gezegeni	71
Sekizinci Bölüm: Joy'a bir teklifte bulunuyorum	81
Dokuzuncu Bölüm: Kusursuz bir tam zihin kontrolü	92
Onuncu Bölüm: Eski yeni âşıklar	101
On Birinci Bölüm: Değerli taş değiş tokuşu	113
On İkinci Bölüm: Aydınlanma	122
On Üçüncü Bölüm: Teşekkürler Booleet	137
On Dördüncü Bölüm: Daha gerçek	154
On Beşinci Bölüm: Birlikte tek başına	165
On Altıncı Bölüm: Bekle-gör modu	177
On Yedinci Bölüm: Belki de bu farklıdır	187
On Sekizinci Bölüm: En Yüz Karası	195
On Dokuzuncu Bölüm: Ey, İnternet	203
Yirminci Bölüm: Hayata mahkûm olarak gelmek	205
Yirmi Birinci Bölüm: Misket limonu yeşili nebula	220
Yirmi İkinci Bölüm: Yangın günü	237
Yirmi Üçüncü Bölüm: Kavun ye	246
Yirmi Dördüncü Bölüm: Aynı okul	256

Yirmi Beşinci Bölüm: En iyi osuruk	270
Yirmi Altıncı Bölüm: Eşek şakası	278
Yirmi Yedinci Bölüm: İyiyiz	291
Yirmi Sekizinci Bölüm: Selam ironi	307
Yirmi Dokuzuncu Bölüm: İnceler & Kabarıklar	319
Otuzuncu Bölüm: Hanna Li denen bir diyar	330
Otuz Birinci Bölüm: Oobleck	336
Otuz İkinci Bölüm: Alfa & Omega	351
Otuz Üçüncü Bölüm: Sersem ışığı	356
Otuz Dördüncü Bölüm: Öyle diyorsan öyledir	364
Otuz Beşinci Bölüm: Champagne'den şampanya	370
Otuz Altıncı Bölüm: Hayat bir rüyadan ibaret	376
Otuz Yedinci Bölüm: Düşük yangın tehlikesi	382
Biz sona erdikten sonra	389
Teşekkür	395

Başlamadan önce

Aslında, iki ismim var.

İnsanlar bana göbek adımın ne olduğunu sorduklarında böyle diyorum: *Şey, aslında iki ismim var.*

İlk ismim Frank Li. Annemle babam bana bu ismi, harf sayısını düşünerek vermişler.

Yok, cidden: F+R+A+N+K+L+I isminde yedi harf var ve yedi sayısının Amerika'da şans getirdiği düşünülür.

Frank, benim Amerikan ismim; yani, esas ismim.

İkinci ismim Sung-Min Li ve bu benim Korece ismim. Bu da benzer bir sayısal evrenbilime uyuyor:

S+U+N+G+M+I+N+L+I isminde dokuz harf var ve dokuz sayısının Kore'de şans getirdiği düşünülür. Kimse, hatta annemle babam bile bana Sung-Min demez. Sadece Frank derler.

Bu yüzden de bir göbek ismim yok. Bunun yerine, iki ismim var.

Her neyse: Sanırım, yedi ve dokuz şanslı sayılarına sahip olmanın beni kültürler arası bir köprü falan yapması gerekiyor.

Amerika, bu Kore; Kore, bu Amerika.

Herkes anladı mı? Artık kendi işime dönebilir miyim?

Güzel.

İnsan hayatının
ilk zamanlarındaki
lise döneminin son senesinin
güz sömestri

Birinci Bölüm

Kız Arkadaş Gölü

Lise son sınıf başlamış bulunmaktaydı.

Başlamış bulunmakta demek, kulağa daha normal olan *başlamıştı* ifadesinden daha havalı geliyor çünkü doğru ifadeyi kullandığınızda, yüzünü dermansız eliyle dehşet içinde tırmıklayan, yenilmesine ramak kalmış yorgun bir krala kötü haberi veren, hayatta kalan son şövalye gibi olurdunuz. *Son saldırı da başlamış bulunmakta, majesteleri. Li Hanesi çöküşe geçmiş bulunmakta.*

Bu arada, bu senaryodaki dehşet içinde yüzünü gözünü tırmıklayan kral bendim.

Çünkü lise son sınıf başlamış bulunmaktaydı.

Bazen lise üçteki altın günlerimi yaşadığım altı ay öncesini düşünüyor, PSAT'den çıktıktan sonra nasıl çayırlarda dolaştığımızı hatırlıyordum: ABD, California'da Playa Mesa'da yaygın olarak genç bir insanın bir yükseköğrenim kurumuna girmek için yeterli olup olmadığını anlamak amacıyla kullanılan SAT testinin bir denemesiydi PSAT.

PSAT de ne ki?

Sadece bir deneme, diyorduk biz üçüncü sınıf öğrencileri. *Hiçbir anlamı yok, majesteleri!*

Güneşin altında nasıl da tembellik eder ve bir okuduğunu anlama testinin köpeklerin yiyecek bulmak için bir çöp bidonunu devirmeyi mi (daha kolay) yoksa bir ipi çekmeyi mi (daha zor) tercih ettiklerini görmek için yapılan bir deneyle ilgili olan bölümle dalga geçerdik. Bu bölüme ve Şekil 4'teki sonuçlara dayanarak şunu bulmaya çalışırdık: Köpekler

A) ip görevini çöp bidonu görevinden daha mı çabuk çözebilirler?

B) ip görevi onları çöp bidonu görevinden daha mı çok sinir eder?

C) onlara böylesine saçma görevler veren insanlara gıcık mı olurlar? Yani, *yiyeceklerimizi bize normal insanlar gibi lanet olasıca bir köpek mama kabında versenize*, diye mi düşünürler?

D) patileriyle dehşet içinde yüzlerini gözlerini mi tırmalarlar?

Yanıt D şıkkıydı.

Sonuçların açıklandığı gün, en yüksek olasılık olan 1520 puan üstünden toplam 1400 puan aldığımı, yani 96. yüzdelik dilime girdiğimi öğrenmiştim. Bu vesileyle arkadaşlarımla bol bol güçlü ve spontane bir şekilde beşlik çıkmıştık ama bu sesler bana bir yeraltı mezarının mühürlü kapağına vuran avuç içlerinin sesi gibi gelmişti: *pat pat pat*.

Hedef 1500'dü.

Puanımı annemle babama söylediğimde, parkta ölmüş ufak bir serçeymişim gibi bana acıyarak ve hayretle bakmışlardı. Annem ciddi ciddi şöyle demişti:

Merak etme, seni yine de seviyoruz.

Annem *seni seviyorum* sözcüklerini hayatım boyunca sadece iki kere söylemiştir. Bir keresinde aldığım 1400 puan için, bir de ben on yaşındayken annesinin Kore'deki cenaze-

sinden sonra aradığında söylemişti. Hanna ve ben cenazeye gitmemiştik. Babam Market'teydi; o da gitmemişti.

Geriye dönüp bakınca, hiçbirimizin gitmemiş olması bana garip geliyor.

İçimdense şöyle düşünüyordum: Gitmediğime memnunum. Anneannemle sadece bir kere altı yaşındayken karşılaşmıştım. O, İngilizce bilmiyordu, ben de Korece bilmiyordum.

Dolayısıyla belki de hiçbirimizin gitmemiş olması o kadar da garip değildi.

Babamsa *seni seviyorum* sözcüklerini bana hayatım boyunca hiçbir zaman söylememiştir.

Şimdi, PSAT puanına geri dönelim.

Çalışma rehberinde kösemen, kehanet, alamet gibi artık kullanımdan düşmüş pek çok sözcük bulunan PSAT'den 1500 puan almak, annemle babama göre SAT'de ABD'nin tamamındaki En Üst Seviyedeki Bir Numaralı Okul olan Harvard'ın dikkatini çekmeye yetecek kadar başarılı olabileceğime işaret eden baş göstergeydi.

1400 puansa, muhtemelen annemle babamın Harvard'a kıyasla acıklı bir teselli ödülü olarak gördükleri Berkeley California Üniversitesi'ne girmeme ancak yeteceği anlamına geliyordu. Bazen, *beyin boyundurukları* benim bir nanosaniye kadar şöyle düşünmemi neden oluyordu:

Berkeley berbat bir okul.

Beyin boyunduruğu lafını ablam Hanna uydurmuştu; zihinsel saplantılardan kaynaklanan bir boyunduruk anlamına geliyordu. Hanna, Boston'da diğer Berkeley okulu olan Berklee Müzik Okulu'nun yakınlarında yaşıyordu.

Berklee hayallerimi süsleyen esas okuldu. Ama annemle babam çoktan o fikri reddetmişlerdi. *Müzik mi? Nasıl para kazanacaksın? Karnını nasıl doyuracaksın?*

Hanna'nın iki ismi Hanna Li (yedi harfli) ve Ji-Young Li (dokuz harfli). Babam Hanna Li ismini ona 1960'larda bir

çocuk şarkısı kisvesine bürünmüş popüler bir esrar marşından esinlenerek koymuş: “(Büyülü Ejderhayı) İçine Çek.” Şarkı 1970’lerde Seul’daki liselerin İngilizce derslerine kadar girmiş. Babam hayatında hiç ot içmemiş. Şarkıda ne dediğine dair de hiçbir fikri yokmuş.

Hanna ailenin en büyük çocuğuydu ve her şeyi doğru yapardı. Annemle babam ona çok çalışması için baskı yaptığından, derslerde hep A alırdı. Ona Harvard’a gitmesini söyledikleri için de oraya gitti ve takdirle mezun oldu. Daha sonra da Harvard Hukuk Okulu’na gitti ve oradan da milyar dolarlık teknoloji şirketleri için inanılmaz patent anlaşmaları hazırlama konusunda uzmanlaşmış bir şirket olan şehir merkezindeki Eastern Edge Danışmanlık’ta, onunla aynı yaştaki asistanları silip süpürecek kadar büyük bir başarıyla mezun oldu. Üstelik o sıralarda Beacon Tepesi’nin zirvesindeki ev ofisinde bir girişim sermayesi oluşturmakla meşguldü. Hafta içinde çok pahalı pantolon ceket takımlar, hafta sonlarındaysa pratik (ama yine de çok pahalı) elbiseler giyiyordu. Birilerinin onu bir iş seyahatleri dergisinin kapağına falan koyması gerekirdi.

Ama sonra Hanna tek bir hata yaptı. Âşık oldu.

Âşık olmak, başlı başına kötü bir şey değildir. Ama siyahi bir gence âşık olmak, hayatı boyunca doğru yaptığı her şeyi sıfırlayacak kadar büyük bir hataydı. Bu genç, Hanna’ya bir yüzük verdi. Annemle babam o yüzüğü görmediler ve hiçbir zaman görmeyebilirler.

Belki de başka bir gezegendeki bir başka aile olsaydık, bu kahverengi tenli genç bizimle tanıştırmak üzere yaz tatilinde eve getirilebilirdi ve hepimiz onun ismini söylemeye çalışırdık: *Miles Lane*.

Ama bu gezegendeyiz ve annemle babam da annemle babam; o yüzden, Hanna o yaz eve gelmeyecekti. Onu özlemiştim ama eve neden gelmeyeceğini anlayabiliyordum.

Ne var ki bu durum, birlikte eğleneceğim biri olmayacağı anlamına geliyordu.

Hanna eve en son, iki sene önceki Şükran Günü tatilinde gelmişti. Bir Buluşma'ya gitmişti. Ev sahipliği sırası Chang ailesindeydi. O gece neden öyle davranmıştı, pek emin değilim. *Artık bir erkek arkadaşım var*, demişti. *Hayatımın Erkeği*.

Sonra, annemle babama ve diğer herkese, cep telefonundan Miles'ın bir fotoğrafını göstermişti. O anda odaya âdeta bir Sessizlik büyüğü çökmüştü. Kimse bir bok dememişti.

Uzunca bir dakikadan sonra, telefonun ekranı kendiliğinden kararmıştı.

Annemle babam ön kapıya gidip ayakkabılarını giyip bakışlarını bizden kaçırmaya çalışarak yanlarına gelmemizi beklemişlerdi. Tek bir açıklama yapmadan oradan ayrılmıştık (bir açıklamaya gerek yoktu) ve ertesi sabah, Hanna planladığından dört gün önce bir uçağa atlayıp Boston'a geri dönmüştü. Bir sene sonra, altı, yedi Hanna'sız Buluşma'nın ardından, Ella Chang onun için *evlatlıktan reddedildi* ifadesi kullanmaya cesaret etti.

Ama hayat devam etti. Annemle babam artık Hanna'dan hiç söz etmiyorlardı. Modern iletişim araçları olmayan yabancı bir ülkeye gitmiş gibi davranıyorlardı. Ne zaman ondan söz etsem, gözlerini resmen benden kaçırıyorlar ve ben pes edene dek susuyorlardı. Bir süre sonra, gerçekten de pes ettim.

Hanna da pes etmişti. Her gün gelen telefon mesajları iki günde bire, sonra haftada bire indi ve bu böyle devam etti. Evlatlıktan reddedilme böyle gerçekleşir işte. Bir aile mahkemesinde verilen nihai bir karar değildir bu. Reddedilmek, zaman içinde aşamalı olarak gelişen bir ihmal etme türüdür. Annemle babam Hanna'dan vazgeçtikleri için, Hanna da vazgeçmişti. Bunu anlayabiliyordum.

Ama ben ondan asla vazgeçmemiştim. Hâlâ da geçmedim.

Sevdiğiniz birinin ortadan kaybolduğunu izlemek korkunç bir şeydi.

Q'ya Hanna'dan sıklıkla söz ediyorum. Q benim en iyi arkadaşım, ben de onun en iyi arkadaşayım.

Bana karşı sabrından dolayı ona her zaman minnettar olacağım çünkü annemle babamın onunla aynı ten rengine sahip olan bir çocuğu reddettiklerini duymanın onu o kadar da iyi hissettirdiğini sanmıyorum.

Q'nun tam ismi Q Lee. O, Lee, bense Li'yim. Koreli ve Siyahi annelerin doğurduğu iki kardeş gibiyiz. Onun ebeveynleri Bay ve Bayan Lee, böylesine inek bir çocukları olduğuna hiçbir zaman inanamayan normal insanlar. Q'nun Evon isimli çok çarpıcı bir de ikiz kız kardeşi var. Kız o kadar güzel ki ona bakamıyorum bile.

Q'nun ismindeki Q harfi hiçbir şeyin kısaltması değil. Q birkaç ay önceki on sekizinci yaş gününde, kendisine bu ismi vermeye karar verdi. Asıl ismi Will. Will Lee.

*Bize pipini göster, Will Lee**, diyordu herkes.

İsmi değiştirmeyle iyi yaptın, Q.

Çoğu inek öğrenci gibi, Q ve ben vaktimizi garip filmler izleyerek, bilgisayar oyunları oynayarak, gerçekliğin çeşitli saçma yönlerini paralayarak geçirirdik. Kızlarla ilgili konuşacak bir şeyimiz olmadığı için, onlardan neredeyse hiç söz etmezdik. İkimiz de o güne kadar kimseyle çıkmamıştık. Bir kıza en çok yakınlaştığım zaman, soy ismini hatırlamadığım Gina isimli bir kızı ortaokulda kalem çevirmece oyununda yanlışlıkla öptüğüm zamandı. Onu yanağından öpmem gerekiyordu ama ikimiz de ıskalamıştık ve birbirimizi dudaktan öpmüştük. Yihuuuuu!

Kızlardan sadece, kendimizi Kız Arkadaş Gölü'nün kıyısında otururken bulduğumuz zamanlarda dolaylı olarak söz ediyorduk.

Kız Arkadaş Gölü, Orange County'nin en büyük alışveriş merkezi olan Westchester Alışveriş Merkezi'ndeydi.

* İngilizcede Will Lee ismiyle aynı telaffuz edilen 'willy' sözcüğü pipi anlamına gelir. -(ç.n.)

Burada nedense gece yarısından sonra, büyük mağazalar kapandıktan sonra bile giriş kapıları açık bırakılırdı. O saatlerde alışveriş merkezi Güney California'da âdeta kıyamet sonrası bir dinginliğe bürünür ve kimsenin bilmediği kadar güzel ve huzur verici bir mekân haline gelirdi.

Alışveriş merkezi kapandıktan sonra, iki yüz seksen dönümlük ıslıl ıslıl alanında sadece iki güvenlik görevlisi devriye gezerdi. Bunların isimleri Camille ve Oscar'dı. Beni ve Q'yu tanırlar ve kimseyle randevuya çıkmadığımızı bilirlerdi; onlar için bizler sadece zamanını tuhaf şeylerle geçiren iki gençtik.

Kız Arkadaş Gölü, Westchester Alışveriş Merkezi'nin en büyük mağazası olan Nordstrom'un yanındaki Kristal Avlu'daki bir çeşmeydi. Sade modernist açılarla oluşturulmuş, alçak ve cilalı bir yapıydı. Üstünde *içilmez-geri kazanılmış su* yazan şık bir pirinç levha vardı. İsmi bilmediğim caz sanatçılarından müziği bir mağarayı andıran bu alanı arpeji yankılarıyla doldururdu.

Oraya Kız Arkadaş Gölü diyordum çünkü ona yeteri kadar itirafta bulunur ve adak sunarsam, parıltılı yüzeyinden biri çıkagelir ve bana elini uzatır diye umuyordum.

Q ve ben bu çeşmenin çikolata renkli taş çıkıntısına gayet güzel sığıyorduk. Suyun sekiz köşeli üst havuzdan fokurdarak taş bir setten geçmesini ve eğik basamaklardan dökülerek parıltılar saçan madeni paralarla kaplı bir havuzun zeminine doğru akışını izlerdik.

Asker tipi sırt çantamdan, bir uzaktan kumandadan daha büyük olmayan küçük ve sevimli aletim Tascam'i çıkarıp bu sesi kaydederdim: Zaman zaman büyük su baloncuklarından birinin pıt diye çıkardığı seslerle karışıp hafif ve şurup gibi akan, pembe gürültülü bir sestir bu. Resmen başlı başına bir nakarat oluşturuyordu. Daha sonra kayıt aletimi kapatır ve Q'yla işimize başlayabilmemiz için onu ortadan kaldırırdım.

“Bir kadındaki ideal özellikler,” dedim Q’ya. “Önce sen söyle.”

Q çenesini yumruklarına yasladı. “En az iki yabancı dil bilmeli.”

“Başka?”

“Profesyonel seviyede obua çalmalı.”

“Q,” dedim.

“Gündüzleri bir Sarmaşık Birliği profesörü, geceleri kaçak bir balerin olmalı.”

“Sanırım, bu gerçekçi bir liste değil.”

“Eh, hayal kurabiliriz ama değil mi?” dedi Q.

Onu Kız Arkadaş Gölü’nün beyaz gürültüsünden duymak biraz zordu ve galiba çeşmenin ideal kızlar gibi konulardan söz edilmesini kolaylaştıran yanı da buydu. Kendi kendimize yüksek sesle ama birbirimizin önünde konuşmak gibiydi.

“Sıra sende,” dedi Q.

Düşündüm. Aklımdan her biri kendine göre güzel yüzlerce yüz geçti. Bin tane olası kombinasyon aklıma geldi. Dikkatlice bakarsanız, herkesin içinde bir güzellik görebilirdiniz. Dünyadaki birçok şey böyledir. Bir keresinde, bir soğanı kesip ikiye ayırmıştım ve içindeki halkaların birbirlerini ezerek en ortada kusursuz bir kalp şekli oluşturduğunu görmüştüm. Bir keresinde de...

“Frank?” dedi Q. “Konuşmak için ağzını kıpırdatman gerek.”

“Şey, düşünüyorum.”

Q bana bakarak bekledi.

“Sanırım, esas olarak iyi yürekli olması en önemli özellik.”

Kaşlarını kaldırırdı. “Tamam, zalim olmayacak. Anladım.”

“Ayrıca, beni güldürmeli,” dedim.

“Hayatı önem taşıyan başka bir özellik var mı?”

Düşündüm. Diğer şeyleri, hobileri, müzik zevkini, moda

anlayışını. Ama hiçbir şey o kadar önemli gelmedi. O yüzden başımı iki yana salladım.

Q omuzlarını silkti. “En temel haliyle çok romantik bir düşünce.”

“E yani.”

Bir an için, ikimiz de çeşmeye bakakaldık. Sonra, ellerimi her zamanki gibi kotumun ceplerine sokup bir bana, bir de Q’ya bozuk para çıkararak Kız Arkadaş Gölü’ndeki ziyaretimizin sonuna geldiğimizi ima ettim. Q parayı bir osuruk sesi çıkararak fırlattı. Bense elimdeki parayı sıkarak savurdum ve onun bir foş sesiyle suya düşmesini izledim. Paralar, çeşitli dilekler için atılmış paraların arasına battı: iyi notlar, iş terfileri, piyango hayalleri ve her şeyden önce de aşk.

Parıltılı sudan kimse çıkmadı.

Q bilmiyordu ama ideal kadınım ile ilgili bir kriteri ona söylememiştim. Beni en çok endişelendiren kriter bu olduğu halde, bunu yüksek sesle söylememeyi tercih ediyordum.

İdeal kadınım Kore asıllı Amerikalı olsa iyi olurdu.

Öyle olması şart değildi. Umurumda da değildi aslında. Ama öylesi her şeyi kolaylaştırırdı.

Biriyle çıkma sularına iki kere ayağımı daldırmıştım ve iki seferde de bir şey suya tamamen dalmamı engellemişti. Paralize olmuş gibiydim. Sanırım, hangisinin daha kötü olacağını bilmediğimdendi: Annemle babamın nefret ettiği bir kızla çıkmak mı yoksa onların bayıldığı bir kızla çıkmak mı? Dışlanmak mı yoksa idare edilmek mi?

Sonra, Kore asıllı Amerikalıların California Cumhuriyeti nüfusunun sadece yüzde birini oluşturduğunu hatırladım; bunların sadece yüzde on ikisi benim yaşıtlarım olan kızlardı yani bu her dört buçuk kilometre kareye bir kızın düştüğü bir randevulaşma havuzu demekti. Erkek arkadaşı olanları ve anlaşılamayacaklarını da çıkarınca ve daha da kötüsü,

İdeal Kadın kriterlerini de ekleyince havuz daha da ufalıyor ve Kız Arkadaş Gölü bir dikiş yüksüğü kadar kalıyordu.

Bu yüzden, ideal kız fikrini bir süreliğine rafa kaldırmaya karar verdim. Sonra da bu fikri zaten senelerdir rafa kaldırmış olduğumu fark ettim.

“İnsan hayal kurabilir,” dedi Q.

“Evet, kurabilir,” dedim.

İkinci Bölüm

Yine başladın metaforlara

Annemle babamın marketinin de ben ve Hanna gibi iki ismi var.

Resmî ismi Fiesta Hoy Market ama bunu tercüme etmeyi denemeyeceğim bile çünkü ne yazık ki çok aptal bir isim. İkinci ismiyse sadece Market. Market onun esas ismi.

Annemle babam her gün sabahtan akşama kadar, hafta sonlarında, tatillerde ve yılbaşında bile Market'te çalışırlar. Ben ve Hanna dünyaya geldiğimizden beri, tek bir gün tatil yapmadan senenin 365 günü çalışmışlardır.

Annemle babam, Market'i altmışlarda ilk göçmen dalgasıyla gelmiş olan daha yaşlı Koreli bir çiftten almışlardı. Elllerinde yazılı bir sözleşme falan yoktu. Sadece iyi bir arkadaşları onları bu marketin sahibiyle tanıştırmıştı. Sonra çaylar gelmişti, ardından da akşam yemekleri ve nihayet, yerlere kadar eğilip selam vermeler ve iki elle birden sıcak tokalaşmalar... Yaşlı çift Market'i iyi ellere teslim edeceklerinden emin olmak istiyorlardı. İyi ve Koreli ellere.

Market, Playa Mesa banliyösündeki distopyan bir kursuzluğa sahip olan evimden bir saatlik bir araba yolculuğu mesafesindeydi. Güney California'nın genel olarak Meksikalıların ve siyahilerin yaşadığı yoksul ve harap bir bölgesindeydi. Bir dünya kadar uzaktı.

Yoksul müşteriler annemle babama paraya çevrilebilen ve benim gelecekteki üniversite ücretimi karşılayacak olan yiyecek kuponları verirlerdi.

İşte bu, Amerikan rüyasının son versiyonudur.

Umarım Amerikan rüyasının bir sonraki versiyonuna birilerini yiyecek kuponları yüzünden kazıklamak dâhil olmaz.

Bir gün Market'teydim. Bir tezgâha yaslanmış duruyordum. Orta kısmında ağaç halkasına benzer bir şekil olan bu tezgâh, yüzeyine değmiş –şekerler, biralar, bebek bezleri, sütler, biralar, dondurma ve biralar ve biralar– her şeyin geçmişini sergileyen, cılası gitmiş bir tezgâhtır.

Bir keresinde, Q'ya şöyle bir açıklama yapmıştım: “Ha-vaalanında tapuları etnik kökenine göre veriyorlar. Yunanlılar restoranları, Çinliler çamaşırhaneleri ve Koreliler de içki dükkânlarını alıyorlar.”

“Demek Amerika'da işler *bu şekilde* yürüyor,” dedi Q, burrito'sundan son derece alaycı, kocaman bir ısırik alarak.

Market sıcaktı. Üstümde soluk siyah renkli şortuma uyan soluk siyah renkli, güve delikli bir Hardfloor tişörtü vardı. Bütün siyah renkler aynı değildir. Ilık siyahlar, kah-verengi siyahlar ve mor siyahlar vardır. Bilekliklerim siyah bir gökkuşağı gibidir. Ayak bileklerinin üstünde kalan her şeyin siyah olması gerekir. Ama ayakkabılar herhangi bir renk olabilir. Dikkat çeken sarı spor ayakkabılarım gibi.

Babam klimayı açmak istemedi çünkü sıcaktan sadece çikolatalı şekerler etkileniyordu ve bunları çoktan buzdolabı olarak kullanılan soğuk odaya koymuştu.

Bu arada, terliyordum. Üç sineğin dinmek bilmeyen bir vızıltıyla havada doksan derecelik açılar çizişini izliyordum. Bir fotoğraf çekip şu başlıkla paylaştım: *Sinekler hareket biçimlerine göre isim almış tek yaratıklardır.**

* (İng.) Fly kelimesi aynı zamanda hem sinek hem de uçmak anlamına gelmektedir. -(e.n.)

Annemle babama Market'te yardım etmemin hiçbir anlamı yok. Hayatım boyunca, bana tek bir iş bile yaptırmadılar.

“Çok çalışırsan belki doktor olabilirsin,” der babam.

“Ya da tanınmış bir haber spikeri,” der annem.

Annemin dediğine hâlâ bir anlam veremiyorum.

Her neyse. Haftada sadece bir kere, pazar günleri Market'e gidiyordum ve sadece kasanın başına geçip çalışıyordum; hiçbir şeyi kaldırmam, temizlemem, etiketlemem ya da satıcılarla uğraşmam gerekmiyordu. Annem sabah vardiyasından sonra dinlenmek için eve gittiğinde, sadece babamla ben babamın vardiyasını dolduruyorduk. Bunun üniversiteye gitmeden önceki son senemde babamla bağ kurmam için annemin bir oyunu olduğundan şüpheleniyordum. Baba oğul vakit geçirmemiz için. Derin konuşmalar yapmamız için.

Babam bir ağırlık kemeri takıp bira kutularıyla dolu el arabasını boşalttı. İri, güçlü ve kalın bacaklı haliyle, belinde değerli paralarla dolu kadife bir kese değil de bir maket bıçağı olan bir *hobbit*'e benziyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğu halde, saçları dökülmemiştir. Seul'de bir üniversite diploması alıp buraya geldiğini düşününce... *Acaba kaç göçmen onun gibi bir beyaz yakalı diplomasına sahip olup da bir mavi yakalı işinde çalışıyordur*, diye geçirdim içimden.

Babam, soğuk odanın karanlık ve ardına kadar açık ağzını kapatıp çıktı.

“Sen yemek ye,” dedi.

“Tamam, baba,” dedim.

“Taco yemeye git. Yan tarafta. Al, para.”

Bana bir yirmilik verdi.

“Tamam, baba.”

Babama çok sık, *Tamam, baba*, diyordum. Genellikle, konuşmalarımız bundan daha derin olmuyordu. Daha doğrusu, bu mümkün olamıyordu. Babamın İngilizcesi çok iyi değildi, ben de hemen hemen hiç Korece bilmiyordum. Ben

bilgisayar oyunları ve indie filmleriyle büyüdüm, babamınsa neyle büyüdüğü hakkında bir fikrim yoktu.

Ona çocukluğuyla ya da lüks sayılabilecek bir üniversiteye gitmeyi nasıl başardığı gibi temel şeylerle ilgili sorular sormam gerekiyordu. Ne de olsa, babam yoksulluk içinde büyümüşü, hem de yoksuldan da yoksul bir şekilde büyümüşü. Ebeveynlerimin ikisi de seksenlerin sonlarında Kore'nin ekonomik anlamda bir süpernova gibi patlamasından önce yoksulluk içinde yaşamışlardı. Babam yiyecekleri azaldığında, nehirde yengeç avlamaya gittiğini anlatmıştı. Yoksul birçok kişi öyle yaparmış.

“Minnacık yengeçler ağımın içine yürürdü,” dedi. “Hepsi birbirinin üstüne tırmanır, birbirlerinin yüzüne basarak üste çıkmaya çalışırdı.”

“Anladım,” dedim.

“Kore öyle bir yer.”

Ona ne demek istediğini sorduğumda, konuşmayı şöyle sonlandırmıştı:

“Her neyse. Amerika daha iyi. Burada üniversiteye gidip İngilizce öğrenmen daha iyi. Daha çok fırsat var.”

Babam çoğu konuşmayı, hatta “Evde neden Korece konuşmayı sürdürmedik?” ya da “Yaşlı Koreli adamlar neden Chivas Regal’e tapıyorlar?” gibi çok masumane başlayan konuşmaları bile bu şekilde şah mat ederdi.

Dolayısıyla, genel olarak konuşmaları benim, *Tamam, baba*, dememle bitirirdik.

“Tamam, baba.”

Telefonumu kapıp dışarıdaki daha da sıcak olan havaya çıktım. Yandaki *carniceria**’nın* boş otoparkından gümbür gümbür bir *Corrido*** müziği yayılıyordu. Müziğin bir kutlama havası estirmesi ve içeriye müşteri çekmesi gerekiyordu. Ama bu pek bir işe yaramıyordu.

* (İsp.) Kasap. –(ç.n.)

** Meksika halk müziği. –(ç.n.)

ıBugün Parti Var!

Zır zır. Q'dan bir mesaj geldi.

Hadi arkadaş, LA'e gidelim. Bedava müze gecesi var. Birkaçımız gideceğiz.

Çok üzgünüm arkadaş, diye yazdım. Bu akşam Buluşma var.

Arkadaşlığınızı özleyeceğim, efendim, dedi.

Ben de sizinkini, efendim, dedim.

Buluşma dediğimde, Q neden söz ettiğimi anlardı.

Beş ailenin buluşmasını kastediyordum. Kulağa bir mafya buluşması gibi geliyordu ama sadece annemle babamın arkadaşlarının dönüşümlü olarak verdikleri akşam yemeği davetlerine verdiğimiz isimdi bu.

Hem sıradan hem de olağandışı bir olaydı. Olağandışı olmasının nedeni, beş çiftin de Seul'de üniversitede okurken tanışmış, arkadaş olmuş, yeni hayatlara başlamak için Güney California'ya göç etmiş ve kelimenin tam anlamıyla onlarca senedir birbirlerini ve ailelerini her ay görebilmiş olmalarıydı.

Gün sona erince babam gömleğini değiştirdi ve market sahibi kimliğinden çıkıp Buluşma'ya daha uygun bir şey giydi: Her yanından başarı ve bolluk akan fundalık grisi bir gömlekti bu. Kapıyı kilitleyip ışıkları söndürdük. Sonra, Kim ailesinin evine kadar kırk dakikalık bir araba yolculuğu yaptık.

Buluşma'yı düzenleme sırası Kim ailesindeydi ve epey abartmışlardı: o gece için seçtikleri *chu•rra•sca•ri•a* sözcüğünün anlamı konusunda herkesi sorguya çeken gerçek Brezilyalıların başında durduğu bir Brezilya barbekü et kesme istasyonu ve bir şarap tatma istasyonu kurmuşlardı ve salonda da küçük çocukların okyanus keşfi oyunu oynaması için yepyeni sanal gerçeklik gözlükleri olan yüz yetmiş yedi ekran bir televizyon vardı.

Her şey, *Amerika'daki işlerimiz tıklarında. Ya sizinki?* diye bas bas bağırıyordu.

Bu başarı totemlerine çocuklar, özellikle de yaşça büyük olan bizler de dâhildi. Hepimiz hemen hemen aynı sıralarda dünyaya gelmiştik. Hepimiz okulda aynı dönemdeydik. Önemsiz meşhur kişiler gibi sürekli olarak bizden söz ediliyordu. *Falanca çocuk akademik pentatlon ekibi kaptanı oldu. Filanca çocuk sınıf birincisi oldu.*

Bir totem olmak çok sıkıcı bir iş olduğundan, oyun odasına ya da başka bir yere gidip saklanıyorduk. Daha küçük olan çocuklar dışarıda koşturuyor, yetişkinlerse sarhoş olup hiçbirimizin anlamadığı yirmi sene öncesinin Kore pop şarkılarını söylüyorlardı. Bu şekilde aramızda dünyanın en tuhaf arkadaşlıklarını oluşturmştuk:

- Sadece ayda bir kere dört saat boyunca öylece oturuyorduk.
- Buluşmalarda yiyecek almak dışında odadan hiç çıkmıyorduk.
- Buluşma zamanları dışında, asla birlikte takılmıyorduk.

Buluşmalar ayrı bir dünyaydı. Her biri, Kore'nin kehribardan bir balonun içinde sonsuza dek sıkışıp kalan bir versiyonuydu. Annemle babamın ve arkadaşlarının o balon patladıktan seneler sonra ABD'ye getirdiği, doksanların başlarındaki Kore'yi temsil ediyordu. Bu arada, Kore'deki Koreliler hayatlarına devam etmişler, daha varlıklı, bilgili ve sezgili kişiler olmuşlardı. O sırada Amerikalı çocuklar Kim ailesinin ön kapısının hemen dışında dev ekranlardaki K-pop müziği eşliğinde dans edip yarışmaktaydı.

Ama bir Buluşma'da, zaman birkaç saatliğine donuyordu. Ne de olsa biz çocuklar sırf ebeveynlerimiz yüzünden

bunlara katılıyorduk. Normalde başka zamanlarda görüşür müydük? Muhtemelen, hayır. Ama buluşmalarda tam olarak da birbirimizi görmezden gelerek oturmamız da mümkün değildi çünkü bu sıkıcı oluyordu. Bu yüzden, gitme vakti gelene dek gevezelik edip felsefe döktürüyorduk. Sonra da Buluşma'nın dışında bizi bekleyen ve donan zamanın eriyip akışına geri döndüğü gerçekliğe geri bırakılıyorduk.

Kendimize verdiğim isim Araftakiler'di.

Her ay Araftakiler'le yapacağım bu tuhaf karşılaşmalardan ve zamanın yeniden dünyalar arası akışını beklemekten nefret ediyordum. Ama buluşmalar bir yandan da Araftakiler'in birçoğunun gayet havalı kişiler olduğunu her ay bana hatırlatmış oluyordu. Bunlar:

Uygulama mağazasında çok iyi satan kendi oyununu yaratmış olan John Lim (harf sayısı: yedi),

Ya da muhteşem çello çalan Ella Chang (dokuz),

Ya da YouTube ortağıyla birlikte çok popüler bir kitap yazan Andrew Kim (dokuz) gibileriydi.

Eskiden isimlerimizdeki harf sayısını hesaplamanın Kore'ye özgü tuhaf bir şey olduğunu düşünürdüm.

Ama Kore'ye özgü olduğu için tuhaf olan bir şey değildi bu. Sadece tuhaftı.

Bence tamamıyla farklı bir ülkede yaşamak isteyen bir kişi, aynı zamanda kendi tuhaf geleneklerini yaratmaya da isteklidir. Tuhaf olan şeylerden, daha da tuhaf şeyler çıkar ortaya.

Tuhaflik bir yandan da biz çocuklar için çok şanslı hayatlar da yaratır ve o yüzden de bu tuhaflığa her zaman minnettar olacağım. Gerçekten de.

O geceki Buluşma'da, Araftakiler Andrew'nun odasına kapanmış, çok oyunculu bir dövüşme oyunu oynuyordu.

"Selam," dedim.

"Selam," diye yanıt verdiler.

John Lim bir faydası olacakmış gibi oyun kumandasını havada tutuyordu. Andrew Kim kendisini oyuna kaptırmış, tıslar gibi bir ses çıkarıyordu. Ella Chang de kemik çerçevesi gözlüğünün arkasından oyundaki herkesi sakın sakın dövüyordu.

“Oynamak ister misin?” dedi Ella sözcükleri uzatarak.

“Birazdan.”

Araftakiler’den Joy Song (harf sayısı: yedi) orada değildi. Onu bulana dek evi dolaştım. Joy Song, Andrew Kim’in küçük kız kardeşinin pastel rengi odasındaki Lego parçalarının arasında yerde oturuyordu.

Joy Song’un (harf sayısı: yedi) ikinci ismi Tu-Jin Song (dokuz).

Beş ve yedi yaşları arasındayken, Joy ve ben yemek vakti gelmeden önce barbekü masasındaki en kızarmış parçaları kaçırıp yedik. Sandalyelerimizde ayağa kalkar, erişteleri olabildiğince yükseğe kaldırır ve sonra da açık bir şekilde beklemekte olan ağızlarımıza koyardık. Külötlarımızın içine ot sapları da tıkardık ama bir gün onun vücudunun ön tarafını görüp kızlardan korkma vaktimin geldiğini anlamıştım. O günden beri de korkuyordum.

Joy Song bir köşeye oturup burnunu çekti. Sonra, bana baktı –*ha, gelen Frank’miş*– ve dudaklarını büzmeye devam etti. Aslında bu dudak büzüş, sıradan oval şekillerden oluşan yüzüne mağrur bir ifade veriyordu. Sonra, yaptığı işe geri döndü; Lego parçalarını bir sıra halinde diziyordu.

Bir yandan da minik telefon kulaklıklarından bir şey dinliyordu. Böcek çığlıklarını andıran bir ses geliyordu.

“Müzik dinlemenin en iyi yolu bu, değil mi?” diye sordum. “Müzisyenlerin sanatsal amacına gerçekten de saygılı olabiliyorsun.”

“Selam Frank,” dedi Joy keyifsizce.

“Nasılsın?

“İdare eder,” dedi aklındaki bir başka soruyu yanıtlayarak.

On yaşındaymışım gibi hissederek Lego yığınının başına oturdum. “Lego parçalarıyla bir şey yapmak ister misin?”

“Şu sert olanlar ABS plastiği, şeffaf olanlar da polikarbonat.”

“Peki.” Joy’un saç modelini değiştirdiğini fark ettim. Dışarıdan bakıldığında, her zamanki mürekkep kahverengisi bir kabuk gibi görünüyordu ama araları belli belirsiz misket limonu yeşiline boyamıştı.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, yeşiller bir an için gözüksü ve durup başını yana eğdi. Düşüncelere dalmıştı. “ABS’yi ya da polikarbonatın 3 boyutlu çıktısını alamazsın. En azından, ben bunu yapamam. Bunun için gerekli olan teknoloji bende yok.”

Saçlarını bıraktı ve yeşil katman yine ortadan kayboldu.

İkimiz de Palomina Lisesi’ne gidiyorduk. Ama derslerimiz hiçbir zaman kesişmiyordu. Araktafler dışında kimse Buluşma arkadaşı olduğumuzu bilmiyordu. Koridorlarda birbirimizin yanından geçtiğimizde, şöyle bir birbirimize bakıp yolumuza devam ediyorduk.

Şimdi düşünüyorum da *neden* biz Araftakiler, Buluşmalar’ın dışında hiç birlikte vakit geçirmiyorduk?

“Bir kule yapalım,” dedi Joy.

Eskiden yaptığımızı yaptık: Parçaların gökkuşağındaki renkleri takip edecek şekilde aşağıya doğru sıralandığı dört ebatlı bir kule yaptık. Klik klik, tuğla tuğla üstüne. Bunu uzunca bir süre ve konuşmadan yapmaya devam ettik.

Partiden gelen sesler değişince başımı kaldırdım ve annemin içeri baktığını gördüm. Bir şey demesine gerek yoktu. Sadece bana ve sonra Joy’a bakması, tuhaf ve yampiri bir şekilde gülümsemesi yeterliydi.

Annem gittikten sonra, Joy gözlerini devirdi ve başını kaldırıp inledi.

“Li Hanesi ve Song Hanesi’nin nihayet tek bir hane olması için benimle evlenir misin, Joy?” diye sordum.

“Kes sesini,” deyip bana bir Lego fırlattı.

Bir sincap sürüsünün sesini andıran tuhaf bir ses çıkarak gülüyordu.

“Tanrım, mahvolmuş durumdayım,” dedi en sonunda.

“Neler oluyor?”

“Wu... Onu tanıyorsun.”

Tabii ki tanıyordum. Wu üçüncü nesil bir Çin asıllı Amerikalıydı. Bir doksan boyundaydı, 86 kiloluk kaslı bir yapıya sahipti ve Amerikan lisesinin vahşi doğasında her nasılsa kaybolmuş gibi duran, şahin bakışlı bir savaşçı prensti. Tek bir bakışı, kızların sık sık yüzlerini dolaplarına çarpmalarına neden oluyordu.

Wu, yüzde doksan dokuz Los Angeles’taki Güney California Üniversitesi’ne gidecekti. Babası orada okumuştı. Annesi de öyle. Arabalarında üniversitenin isminin baş harflerinden oluşan GCÜ plakası vardı. Hâlâ üniversite takımının maçlarını izlemeye gidiyorlardı.

Bir keresinde, Wu’yla Joy’un iki sütunun arasında öpüş-tüklerini görmüştüm ve onun oval çenesinin Wu’nun köşeli çenesiyle birlikte hareket ettiğini görmek, beni paralize eden tiksinti ve büyülenme karışımı bir etki yaratmıştı. Tıpkı var olduğundan emin olduğunuz ama kendi gözlerinizle göreceğinizi asla düşünmediğiniz bir şey gibiydi.

Q, Joy’un çok güzel olduğunu düşünüyordu. Buluşma’ya katılmayan bir arkadaş olarak öyle düşünmesi mazur görülebilirdi.

Wu’nun tam ismi Wu Tang’di.

Aynen öyle.

Joy devam etti. “Wu bana, *Ailenle tanışmak istiyorum*, deyip duruyor. Ben de hep, *hayır*, diyorum ama o ısrar ediyor. Çok kötü kavga ettik.”

Bunun neden önemli olduğunu anlayabilmek için tarihsel olarak Asya'daki hemen hemen bütün ülkelerin Asya'daki diğer ülkelerden nefret ettiğini bilmek yararlı olabilir. Koreliler Çinlilerden, Çinliler de Korelilerden nefret etmiştir ve bu her zaman böyle olagelmıştır. Çinliler ayrıca Japonlardan, Japonlar Korelilerden ve Koreliler Vietnamlılardan nefret etmiştir. Her birinin bir diğerini istila ettiği ve bir diğeri tarafından istila edildiği bir dönem yaşanmıştır. Avrupa ülkelerinin konuşurken birbirlerine sürekli olarak bok attığını bilmez misiniz? Aynı şey işte.

“Can sıkıcı bir durum,” dedim kaşlarımı çatarak.

Joy'yla birlikte yeşil parçaları döşemeye başladık. Bir tanesini tutup kaldırdım ve saçlarının arasındaki yeşillerle aynı renk olduğunu fark ettim.

“Benim erkeklerle ilgili bir sorunum yok,” dedi Joy. “Çinli çocuk sorunum var.”

Çinlilerden nefret eden Koreliler ve Korelilerden nefret eden Çinliler meselesi.

“İrkçılar,” dedim.

Evet anlamında başını eğmekle yetindi. Biliyordu. Anne-siyle babasından söz ediyordum.

Bu noktada, birisinin Hanna'yla ilgili bir şey söylemesi gerektiğinin farkındaydım. Ama ne diyebilirdim ki?

Aslında, söylenecek çok şey vardı. Ama bunları tekrar tekrar, o kadar çok söylemişim ki artık söylememe gerek bile yoktu. Bunları söylemekten usanmış durumdaydım.

Ebeveynlerimiz ırkçı. Keşke her şey farklı olsaydı. Hanna'yı özlüyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Ebeveynlerimiz ırkçı. Hanna'yı özlüyorum.

Klik, klik. Mor parçalara varana dek durmadık. Geriye bir sürü beyaz, siyah ve kahverengi parça kalmıştı.

“Bunlarla ne yapalım?” diye sordum. “Gökkuşağı spektrumuna uymuyorlar.”

Bu çok saçma ama net bir metafordu. Joy bunu belli etmek için alnıma pat diye vurdu.

“Yine başladın metaforlara, şapşal,” dedi.

Sonra, sadece birbirimize baktık.

“Lanet olası ebeveynler,” dedim.

Üçüncü Bölüm

Ne kadar büyük olursa o kadar iyi

Partiden dönerken, arabayı annem kullanıyordu. Diamond Çiftliği'nden Playa Mesa arası bir hayli yoldu. Mahalleler Koreli olarak başlıyor, sonra Meksikalı, Çinli, siyahi, Meksikalı ve son olarak beyaz olarak devam ediyordu.

Playa Mesa beyaz mahallesindeydi.

Daha ilk Meksika mahallesinin oradayken, babam sessizce bir karton bardağın içine kustu.

“Ayy,” dedi annem. “Çok fazla içiyorsun, canım.”

“Ben iyiyim,” dedi babam.

“Ayy,” dedi annem ve pencereleri açtı.

Babam bardağın kapağını kapatıp gözlerini yumdu ve geriye yaslandı. Pipeti hâlâ bardağın içindeydi ve kapaktaki delikten çıkıyordu. Sanki Şeytan yarattığı içkiden bir yudum alsın diye herkese meydan okuyordu.

Temiz hava kokuyu biraz olsun giderdi.

“Sakın baban gibi içme, tamam mı?” dedi annem dikiz aynasından bana bakarak.

“Tamam, anne.”

“Bir keresinde, bir adam bütün gece çok içmiş. Sonra uyuyakalmış ve uykusunda kusmuş ve boğularak ölmüş. Uyurken ölmüş.”

Bu öyküyü daha önce de duymuştum. “Berbat bir şey.”

“Gerçekten de içme, tamam mı?”

“Endişelenmene gerek yok, anne.”

Aslında, endişelendiği falan yoktu. Hayatım boyunca sadece iki içki içmiştim ve bunları bitirmemiştim bile. En yakın arkadaşım Q da öyleydi. Q’nun ikiz kız kardeşi Evon ya da diğer arkadaşlarım da öyle. Hepimiz aynı İleri Seviye (İS) sınıflarındaki içki içmeyen çocuklardık ve bu yüzden partilere davet edilmiyor, davet edilmediğimiz için de doğal olarak içmiyorduk. Sanırım, davet edilseydik bile içmezdik.

Bizler İleri Seviye öğrencileri ya da kısaca, İS’lerdik. Fıçıdan bira içilen ya da uyuşturucu kullanılan partilere gitmezdik. Boş otoparklar bulur ve gece yarıları *Rosencrantz ve Guildenstern Öldü* gibi eserleri okurduk. Ergen bir çocuğun yaşına gelmiş, önden çekişli ve pencereleri elle açılan Consta arabama doluşur ve sırf bir meteor yağmurunu izlemek ve pürüzsüz kapkara çöl gökyüzünde Orion’un yüzeyini iyice görmek için Las Vegas yolunu yarılardık. Açıkçası, hiçbir zaman Vegas’a kadar gitmezdik. Vegas’ta olanlar, orada yaşayanlar falan umurumuzda bile değildi. Arabayı çevirip eve geri döner ve Dünya’nın dışındaki hayatları düşünür, uzaylılarla karşılaşp karşılaşmayacağımızı merak ederdik. Uzaylılar hâlâ utanç verici derecede ilkel olduğumuz için mi bizi görmezden geliyorlardı? Fermi paradoksu doğru muydu? Tüm evrendeki tek zeki varlıklar biz miydik?

Trafik yoğun değildi, saatte yüz otuz kilometre hızla giderken sadece bir dizi ışık görüyordum ve çoktan Çin mahallesine varmıştık. Babam bunu vurguladı.

“Artık buralar hep Çinli dolu,” dedi. “Eskiden Meksikalılar vardı, artık tamamı Çinli. Bu bölgeyi istila ettiler. Baksana, tabelalarda *hongfu xian* falan yazıyor, ha ha ha.”

“Çan çin çon mu?” dedi annem de gülerek.

“Hadi ama,” dedim.

“Her şeyi yiyorlar,” dedi babam. “Domuz kulağı, domuz kuyruğu, tavuk ayağı, her şeyi yiyorlar.”

Utanç içinde yüzümü kapattım ama bunu dizimle yaptım. Koreliler de tırnak içinde tuhaf şeyler yerlerdi: denizhiyırı, canlı ahtapot, palamut jölesi. Hepsi de çok lezzetlidir. Beyazlar, siyahiler, Hintliler, Jamaikalılar, Meksikalılar... *İnsan-insanlar* tuhaf ve lezzetli şeyler yerler.

Bunları söylemek istedim ama söyleyemediğimi fark ettim. Söylesem de bir yere varamazdım. Annemle babam Korelilerin özel olduğu düşüncesine saplanıp kalmışlardı.

“Çan çin çon mu?” dedi annem yine.

Babam elindeki bardağın içindekiler dökülmesin diye bunu sıkıca tutarak güldü. Bir an için, ben ve Hanna doğmadan önceki hallerini gözümde canlandırdım. Tuhaf ama hoş bir hayaldi. Annemle babam birbirlerine çoğunun ne anlama geldiğini bilmediğim Korece tatlı sözler söylüyordu. Bir tek Çinli anlamına gelen ve beni şaşırtan *jjangkkae* sözcüğünü biliyordum.

Sıradan bir ergen olsaydım, maymun aynasında (Q akıllı telefonlara böyle diyor) kendimi kaybeder, boktan iletileri boktan bir şekilde beğenir ve belki kendimi yaratıcı hissedersem maharetli bir takım müzik ritimleri uydururdum. Ama o zaman da araba tutardı. Dolayısıyla, yapabildiğim tek şey orada bulunmak ve o ırkçı âni yaşamak oldu.

“Çok ırkçısınız,” dedim.

Onların ırkçı olmasına o kadar alışmıştım ki artık bu konuda onlarla tartışmıyordum bile. Bu, tıpkı rüzgâra yön değiştirmesini emretmek gibi bir şeydi. *Siz Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmeden önce burada Koreli olmayan insanların yaşadığının farkındasınızdır herhalde, öyle değil mi?* derdim eskiden. *Kore'nin minicik bir ülke olduğunun ve dünyanın, hakkında çok az şey bildiğiniz insanlarla dolu olduğunun farkındasınız, değil mi?*

Annemle ve babamla tartışmak anlamsızdır çünkü rüzgâr, insanı sinir eden rüzgâr mantığına göre aklına neresi

eserse oradan eser. Ancak bir delinin teki onları değiştirmeye kalkışabilir. Özellikle de kendilerini savunmak için her lafın sonunda, *Sadece şakaydı*, derlerken. Tıpkı o esnadaki gibi:

“İrkçî değîliz,” dedi annem incinmiş bir tavırla. “Sadece şaka yapıyorduk.”

“Joy Song’un bir erkek arkadaşı var ve üçüncü nesil bir Çinli,” dedim.

Tabii ki bunu da söylemedim. Bunu söylersem, annem onun annesini arardı ve Joy’un hayatı cehenneme dönerdi. Annem hep telefondaydı. Sonra, Joy garajında insansız bir hava aracı inşa eder ve bu alete beni uykumda lazerle paramparça etmesini emrederdi.

Ama bir yanımlı bunu söylemeyi çok istiyordu. Çünkü burası Amerika’ydı ve konuyu kapatmak istemiyordum. *Kore asıllı Amerikalılar’ın tüm nüfusun sadece %0.5’ini oluşturduğunu biliyor muydunuz?* demek istiyordum. *Buraya gelmeden önce bunu düşünmüş müydünüz?* Ülkenin geriye kalan %99.5’inden çok uzun bir süre kaçınabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

Bunların hiçbirini söylemedim. Bunların yerine, Q’dan söz ettim.

“Ya Q bir Çinli olsaydı? O zaman da onun karşısında *çan çin çon* diyebilir miydiniz?”

“Hayır,” dedi annem. Hakarete uğramış gibiydi.

“Ha, yani sırf arkasından mı derdiniz?”

“Hayır, Frank.”

“Q’nun arkasından ona *geomdungi* diyor musun?”

“Frank, *aigu!*” Annem farların ışığını yansıtan dikiz aynasından öfkeyle bana bakıyordu.

Geomdungi söylenmemesi gereken ve zenci anlamına gelen bir sözcüktü.

“Q iyi çocuk,” dedi babam. Gözleri hâlâ kapalıydı. Hem uyuyor hem de konuşuyormuş gibiydi. Sesi sarhoş olduğun-

da bile mantıklı ve rahatlatıcı çıkıyordu. “Q aile gibi. Onu severim.”

Babam, onu tanıdığımızdan beri evimize sadece birkaç kere geldiği halde Q için böyle diyordu. Bunun arkasında bir sır vardı.

Bu sır gülümsemelerde gizliydi. Annemle babam her zaman gülümserdi, Q da gülümseyen bir çocuktü. Herkese gülümser, Hanna’nın hayaleti tam karşımızda değilmış gibi davranırdı. Annemle babamın içsel rüzgâr mantığına göre, Q iyiydi... Q bir dosttu. Q bir gençti. Aile ismimiz tehlikede değildi.

Ama yine de annemle babamın en yakın arkadaşımı incitecek düşüncesizce bir şey söyleyebileceğinden ya da yapabileceğinden korkuyordum. Dolayısıyla, Q’nun bize geldiği birkaç seferde her şeyi basit tutmuş, onlara hemen merhaba deyip merdivenden yukarı çıkana kadar gülümsemiş ve boktan eski oyun konsolumda boktan eski oyunları oynamak için doğruca odama gitmiştik. Zaman içinde kendimi hep onun evine giderken bulmuştum. Sürekli olarak gülümsemekten daha kolaydı bunu yapmak.

Q bu gülümsemeleri uzun zaman önce bana söylemişti. Öfkeliydi. Ben de öfkeliydim. Kim böyle hissetmezdi ki? Tüm bir gece öfkemizle oturup bunu tartışmış ve şekillendirmiştik, ta ki etrafımızı sarıp bizi koruyan bir tür enerji alanına dönüşene dek. Q’yu ebeveynlerimin sebep olabileceği herhangi bir zarardan koruyacağıma söz vermiştim. Hiddetli bir şekilde özür dileyip durmuştum, sonunda Q tek koluyla bana sarılıp beni susturmuştu. *Aileni sen de seçmedin, ben de, demişti.*

Ebeveynlerim ne zaman saçma bir şey söylese Q bunu tekrar ediyordu: *Tüm dünyadaki en yakın arkadaşım olmaları için ebeveynlerini seçmedim.*

Arabanın içinde ıslık sesi çıkaran rüzgâr haricinde hiç ses yoktu. Bir an için, bu konunun zorla konuşulduğunu,

retken bilim konusunun sona erdiğini, akıllarının başlarına geldiğini, tek bir insan ırkı olduğumuzu, burasının Amerika Birleşik Devletleri olduğunu ve günün birinde her vadinin ykseltileceğini* hayal ediyordum.

Ama babam konuşmaya devam etti.

Uyurken konuşmaya devam etti.

“Q, *fahri beyaz* dedikleri türden. Bu ne biliyor musun?”

“Hayır, o öyle değil,” dedim ama babam devam etti.

“Babası, uyu,” dedi annem.

Ama babam uyumadı. “Siyahiler hep parasızdır. Hep suç işleyip çete kuruyorlar. Çok ocuk yapıyorlar. Siyahiler böyle işte.”

“Tanrım, baba, bu doğru değil,” dedim. Elimden gelen tek şey başımı sallamaktı. Bu tür sarhoş konuşmalarına aşınaydım. Otoyolda sarı bir çizgi bulup bunun yükselip alalışını ve ikiye ayrılışını izledim. O sırada şerit değiştirdik ve tekerlekler iki kere hızlı davul sesine benzer bir ses çıkardı.

Sonra, annem sırtını dikleştirdi. “yle,” dedi. “Siyahiler neden öyle davranıyor merak ediyorum. Bizim müşteriler. İle-rinden o kadar çoğu öyle davranıyor ki. Yüzde doksan sekizi.”

Annem sahte istatistikler uydurmaya bayılırdı. Babam da öyle. Çok sinir bozucuydu bu.

Pencereye doğru hırlar gibi konuştum. “Kleleştirmenin, onlarca sene süren sistematik ırkçı politikaların ve bunların yarattığı yoksulluğun hiç bunlarla alakası yok yani, öyle mi?”

“1992,” dedi annem. “O sene ABD’ye geldik ve cebimizde  yüz dolar vardı. O kadar. Neredeyse iki sene arkadaşlarımızın evinde kaldık. Dr. Choi ve eşinin evinde. İki sene *ramyun* ve *kimçi*’den başka bir şey yemedik.”

Aynı şey değil, diye düşündüm. Gerisini dinlemedim.

Annemle babam buzdan kocaman bir cehalet duvarı gi-biydiler ve ben de elinde bir kılıçla tek başına savaşan bir

* İncil, Yeşaya 40:4

asker gibiydim. Pes ettim. Hanna'yı çok özlediğimi fark ettim. Eskiden annemlerle sürekli olarak tartışırdı. Sonunda bir avukat olacağı o zamandan belliydi. Hiçbir koşulda bir milimetre bile geriye çekilmezdi. Tartışmayı sonuna kadar götürür, orada tutardı. Şöyle bir örnek vereyim:

Koreli olma durumu nerede başlar ve biter?

Çinli ya da Japon istilacılarından doğmuş olan çocuklara ne olacak? Ya fahişelere? Bunların Kore vatandaşlığı kimliklerinin iptal mi edilmesi gerekir?

Tam anlamıyla Koreli olmak için Kore'de yaşamamız gerekmez mi?

Tam anlamıyla Koreli olmak için Koreceyi akıcı bir şekilde konuşmak gerekmez mi?

Madem o kadar Korelisiniz, neden bu ülkeye geliniz?

Ya ben ve Frank?

Cesurdu, benden daha cesurdu ama artık cesur olmanın buna değip değmediğini düşünmeye başlamıştım. Cesur olanlar savaşa balıklama dalıyordu. Ama bu tavırları, onların ölen ilk kişiler olmalarına da neden oluyordu.

Şunu demeden önce, arabanın yine sessizleşmesini bekledim:

“Siyahi birisiyle çıksaydım ne olurdu?” diye sordum. *Hanna gibi* demek de istiyordum ama bunu demedim.

“Frank, yeter,” dedi annem. Sonra, *bu hiç de komik değil*, der gibi bir ifadeye büründü. Babama baktı. Babam uyuyakalmıştı. Elindeki kustumuk bardağı devrilmek üzereydi. Annem bunu alıp bardak bölmesine koydu ama bunu yapması bardağın daha da iğrenç bir hal almasına neden oldu.

“Ya beyaz biri olsaydı?” dedim.

“Hayır,” dedi annem.

“O halde sadece Koreli olabilir.”

Annem iç çekti. “Neden, beyaz kız arkadaşın mı var?”
“Hayır.”

“Öyle bir şey yapma, tamam mı?” dedi annem. “Her neyse. İri gözler daha iyidir. Güzel gözler.”

Annem iri gözleri olan kızlara kafayı takmıştı. Joy’un annesi de öyleydi. Diğer Araftakilerin ebeveynleri de. Bir Buluşma’da bunun nedenini anlamaya çalışmıştık. Biri bunun nedeninin bir grup yuvarlak gözlü Amerikan askerinin onları iç savaştan kurtarmasıyla ve bunun da General MacArthur’un gözlerinin nasıl olduğunun incelenmesine neden olmasıyla ilgili olduğunu söyledi. Böylece, Japon animele-
rindeki iri gözlü karakterlerle ilgili teoriler destek bulmuş oluyordu. Bu konu, Japon mangasının mı yoksa Kore *mah-nwa*’sının mı daha iyi olduğuna dair, herkesin birbirine Lego parçaları fırlattığı hararetli bir tartışma başlatmıştı.

“Koreli bir kızla evlen,” dedi annem. “Her şey daha kolay olur.”

Avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. “Sizin için daha kolay olurdu.” *Koreli olması hiç umurunda değil*, demek istedim ama bu konuyu daha önce de çok konuşmuş, hiçbir yere varamamıştık.

“Hayır, sadece bizim için değil,” dedi annem. Kızmıştı. “Herkes için daha kolay. Kız Koreli olursa, annesiyle ve babasıyla buluşabilir, Korece konuşabilirdik. Daha rahat ve daha iyi. Hep birlikte Kore yemekleri yiyip Kore kilisesine gitmek de daha iyi.”

“Sizin için daha iyi yani?”

“Hayır,” dedi annem sesini yükselterek. “Çocuğun olduğunda anlarsın. Tamam, diyelim ki melez bir bebeğin oldu, tamam mı? İnsanlar, ‘Bebeginiz hangi milletten?’ diye soracaklar. Bebek için sıkıntılı. Senin için de! Bebek nereye ait olacak? Bebeğini düşün.”

Bebegi düşünmeye başladım. Benimkini değil de özellikle

Hanna ve Miles’in ileride dünyaya gelecek olan bebeğini düşündüm. Daha önce de *melez* bebekler görmüştüm ve onlar da dünyaya gelmiş bütün diğerk bebekler gibi çok tatlıydılar. Kim *melez* bir bebeği reddedecek kadar gaddar olabilir?

Neler düşünüyordum? *Melez* sözcüğünden nefret ederim. Daha birkaç nesil önce, insanlar Fransız-Rus karışımı bebeklere *melez* diyorlardı. Artık o bebeklere sadece *beyaz* deniyor. *Melez* sözcüğü sadece aklımı karıştıran bir beyin boyunduruğu.

Pes ettim. “Tamam, anne.”

“Neyse,” dedi annem, yine sakinleşmişti. “Bir sürü iyi kız tanıyorum.”

Şakaklarımı ovuşturdum. Tartışmanın, *tamam, anne*, demekten başka çaremin kalmadığı sonuna gelmiştim.

“Tamam, anne,” dedim.

Dördüncü Bölüm

Yeterince kötü

Kalkülüsü gerçekten sevmiyorum.

Ama kalkülüs sınıfı? O tamamıyla ayrı bir konu.

Kalkülüs dersi sabahın yedisi gibi, insanlığın geri kalanının daha kendine gelemeyişi o tekinsiz saatte başlıyordu. Bu mantıksız bir şeydi. Bay Soft da bunu biliyordu. Zaten bu yüzden her birimiz için bir termos kahve ve adam başı iki tane olmak üzere bir düzine kadar donut getirmişti.

Loş ışıktaki oturmuş, şirin bir klasik müzik setinden alçak sesle caz müziği dinliyordu. Bay Soft hayatımda tanıdığım en sakın insanlardan biriydi.

Bay Soft'un tam ismi Berry Soft.

“Bu sabah biraz özel bir şey ister misin, Frank?” dedi Bay Soft çok tatlı bir sesle. “Bugün espresso makinemi getirdim. Sana seve seve bir kapuçino yapabilirim.”

Masalarımız eğri bir halka şeklinde dizilmişti ve Bay Soft her zamanki gibi bir tabureye oturmuştu. Yüzü, asetat kalemiyle üzerine bir şeyler çizmeyi sevdiği 1969'tan kalma antika bir tepegözün ışığıyla parılıyordu. Sınıfta dizüstü bilgisayarlar ve telefonlar yoktu. Sadece kavramlar, kurallar ve hesap makinesiz problem çözme vardı.

“Bölünen ve bölen arasında kalanlara bakmanız yeter-

li,” dedi Bay Soft eliyle havaya bir şey çizerek. “Nelerin nötr hale geldiğine bakın. Şunları şunları kesin, şuradaki arkadaşları kaydırın, tekrar kesin ve böylece yanıt bulmuş oluyoruz.”

“Yanıt nedir?” diye sordu yanımdan Brit Means.

“Yanıt, on üç bölü beş,” dedi Bay Soft. “Ama bunun bir önemi yok. Asıl önemli olan işlemin kendisi.”

Brit Means, Bay Soft’un bilgeliğinin ışığında parıldadı. “İşlem,” dedi. Sonra onun, gözlerini kısmış bana bakarak kafa salladığını fark ettim. Neye kafa salladığını tam olarak anlamadan, ben de ona kafa salladım.

Çoğu diğer İS çocukları gibi, ben de Brit Means’in biraz garip ve gergin olduğunu düşünürdüm ama ona hayranlık duymadan da edemezdim. Koridorlarda kuantum kaosundaki ufacık kaymalar tarafından ortaya çıkan küçük değişiklikleri fark eden bir zaman gezgini gibi dolanırdı. Bazen, kimsenin görmediği bir ülkeden gelmiş güzel bir değişim öğrencisi gibi görünürdü.

Bir keresinde, sıcak bir günde okuldan hemen sonra kendimi bir ağacın gölgesini onunla paylaşırken bulmuştum. Ben Q’yu bekliyordum, o da eve gitmek için servisini bekliyordu.

“İnsan yapımı olan çoğu şey tahtadandır,” dedi ağaca bakarak. “Tahta ağaçtır, ağaçlar da bitkidir. İnsanların giysileri de pamuk bitkisinden yapılır. Farkında olmadan, her gün doğanın içinde yaşıyoruz. Bitkilerin *içinde* yaşıyoruz.”

“Doğru,” dedim, birden onu öpmek istediğime şaşırarak.

Q kalkülüs sınıfında, bir donut kutusunu gezdirdi. Brit bir tane almak için eğildi ve ıslak saçlarındaki şampuan kokusunu hissedebileceğim kadar bana yaklaştı.

Onun yanında, hep aynı sırada oturan Amelie Shim, Na-ima Gupta ve Paul Olmo vardı.

“Size bir mezuniyet sınavı hazırlamam gerek,” dedi Bay Soft. “Hangi soruları sormamı istersiniz?”

Hepimiz düşündük. Ama vakit bunun için çok erkendi.

“Bana e-posta atın, tamam mı?” dedi. İnsanı çok rahatlatıyordu. “Zaten hepiniz A alacaksınız. Bu lanet mezuniyet işlerinden nefret ediyorum.” Küfür etmesi bile rahatlatıcıydı.

“Teşekkürler, Bay Soft,” dedi Q.

“Hepimiz çok çalıştığınızı biliyoruz, değil mi?”

Kendi ekseni etrafında dönerek oluşan katı cisimlerin hacmini hesaplamamızı gereken bir ödev hazırlayacaktık. Çılgınca bir şey değildi. Ama Bay Soft bulduğumuz hacim değerlerini karakalemle kâğıda çizmemizi isteyerek, ödevi ilginç hale getirmişti.

“Hacimlerin neye benzediğini iyice anlamanız için,” dedi Bay Soft.

Çiftler olarak yapacağımız bir ödevdi. Paul Olmo, Q’ya eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Q evet anlamında başını salladı.

“Ben ve Paul hacimlerimizi kilden yapacağız,” dedi Q.

“Ezikler,” dedim.

Q, *ee, n’olmuş?* der gibi bana baktı.

Q’yla bir önceki ödevi birlikte yaptığımız için, sıra Paul’deydi. Arkadaşlar arasında eşit zaman harcamayı garanti-leyelim diye kendi aramızda dönüşümlü olarak yer değiştiri-yorduk. Kiminle eş olacağımı düşünmeye fırsat bulamadan, Brit Means konuştu.

“Frank, partnerim olur musun?”

“Teşekkürler sana,” derken buldum kendimi.

Teşekkürler sana mı?

Zil çaldı. Q’ya bakınca, onun da en az benim kadar şaşırdığını fark ettim. Brit her zaman Amelie’yle partner olurdu. Q elini yumruk yapıp benimkine vurdu. Doğal olarak yumruğunu fark etmeyip beş çakacağını sandım ve bu hareketimiz tuhaf bir vites değiştirme pantomimini andırdı: Dünyanın her yerindeki erkek eziklerin o beceriksiz selamlaşma hareketini yapmıştık.

Playa Mesa, Pasifik'in kenarındaki piramit biçimli devasa bir yarımadaydı. Brit Means'in eviye o piramitte benimkinin karşı tarafında kalıyordu.

Kocaman yemek masasına oturup ödevimizi yapmaya başladık. Brit'in annesi masayı tasarlamış, babası da inşa etmişti. Üstünde, Brit'in babasının yaptığı tahta kâsenin içinde sarımsaklı pita cipsleri vardı. Masanın kendisi de yine Brit'in annesinin tasarladığı ve babasının inşa ettiği kocaman ve yuvarlak bir mutfağın ortasındaydı. Brit'in annesiyle babası mimardı. Çok kolay bir şeymiş gibi, bir şeyler tasarlayıp inşa ediyorlardı. Bunlar büyük, süslü ve sağlam şeylerdi.

İkisi bir örnek kapüşonlu eşofmanlarla, kuzu derisinden terliklerle ve ellerinde çay kupalarıyla içeri girdiler. Ufak tefeklerdi ve Avrupa'nın kökü çok eskiye dayanan, aynı eylem ve boylamda bulunan kahraman bir neslenden geliyorlarmış gibi duruyor ve bana eskiden oynadığım bir video oyunundaki iyi yürekli Kelt rahiplerini anımsatıyorlardı.

"Biz yukarıda olacağız," dedi Brit'in annesi ve muzip bir ifadeyle gülümsedi. Gülümsemesi tıpkı son Buluşma'da annemin gülümsemesine benzeyen o yampiri ve bilmiş gülümsemeye benziyordu.

Neler oluyordu?

"Memnun oldum, Frank," dedi Brit'in babası.

Sonra, birlikte yukarı çıktılar.

Brit'le yalnız kaldık.

Brit birisinin müzede en sevdiği tabloya baktığı gibi bir süre bana baktı ve birden konuştu. "Sen tek sayıları al, ben de çiftleri alayım."

Ödevden söz ediyordu. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Zeichner Profi 0.5 uçlu mekanik kalemmini alıp hiç zorlanmadan kalemi parmaklarının arasından, üstünden geçirdi, tahtıravalli gibi salladı, aşırı havalı hareketler yaptı.

Aşırı Seksi demek daha doğru olurdu.

Alt dudağımı ısırđım. Sonra, aklıma İnsan Olmanın İlk Kuralı geldi: Kendini yemeyeceksin. Dudağım yerine sarımsaklı bir pita cipsi yedim. Brit de bir cips aldı. Otomatik bir şekilde yine cipslere uzandık ve yedikçe yedik. Doğal olarak, ellerimiz kâsenin içinde birbirine değdi. Cipsler elektrikliymiş gibi bir anda ellerimizi geriye çektik.

“Pardon,” dedi.

“Ben de pardon,” dedim.

“Ha?”

“Bilmiyorum.”

Nedense Brit buna, *ama ben biliyorum*, der gibi gülümsedi.

“Şu işi bitirmek istiyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

Problemleri çözmek, işin kolay kısmıydı. Esas vakit alan, resimleri yapmaktı. Brit telefonundan müzik açtı ama sonra kablosuz hoparlörlere aktardı.

“Minik hoparlörlerden müzik dinlemekten nefret ediyorum,” dedi benden saniyeler önce. Bunu duyunca, kalbim üç misli hızlı atmaya başladı.

Kendime geldiğimde, ödeve giriştim. Ufak resimler çizdim –çizecek daha az yüzey alanı oluyordu– ve işimi hızla tamamladım. Brit de benim taktiğimi uygulayıp ufak resimler çizdi. Kalemlerimiz kâğıdın üstünde gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. Sonra, dirseğiyle beni dürttü.

“Mızıkçılık yapıyorsun.”

“Ödevi yapıyor muyum, yapıyorum. Sadece pratik olmaya çalışıyorum.”

“Bitirdim,” dedi.

Çizdiklerimizin üstünden gidip kalemlerimizi masaya koyduk.

“Seninkiler güzel görünüyor,” dedim.

“Seninkiler de öyle,” dedi dikkatle bana bakarak.

Makarna cennetindeki Yüce Uçan Spagetti Canavarı aşkına. Brit Means galiba benimle flört ediyordu.

“Şimdi ne yapmak istersin?” dedim.

“Bilmiyorum, sen ne yapmak istersin?”

Bana biraz yaklaştı. Ergen filmlerindeki gibi ödevi yere fırlatıp onu öpmem gereken an gelmişti. Ama dediğim gibi, öpüşme geçmişimde tek bir deneyim vardı ve bu da kazara olmuştu.

Brit’in öpüşme geçmişinin de benimki kadar kısa olduğundan emindim. Ama hazır olmalıydı. Öyle değil mi? Yoksa neden bana o kadar yakın otursundu? Bu işler böyle gelişmez miydi?

Aslında, neyin nasıl geliştiğini falan bilmiyordum. Neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Sonsuz ve bilge bakışlı gri gözlerine baktım ve bunların sonsuz ve bilge bir grilikle gözlerime daldığını, aklından ne geçtiğini anlamanın mümkün olmadığını fark ettim. Tamamıyla yanılıyor olablirdim. Brit sadece insanlara yakın oturmayı, onlara dikkatle bakmakla birlikte konuşmamayı seven bir kız olablirdi.

“Gözlüğümü unuttum,” dedi biri. Başımızı kaldırıncı, Brit’in babasının sabahlığının ucunun bir köşeden dönüp gözden kaybolduğunu gördük.

“Dışarı çıkalım,” dedi Brit birden ayağa kalkıp. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

• • •

Cırcır böceklerinin durmadan öttüğü karanlığa çıktık. Playa Vista’nın büyük bir bölümünde olduğu gibi, orada da kilometreler boyunca tek bir sokak lambası vardı. O mat renkli ışık konisi dışında, yeni ayın aşılmaz karanlığında sadece birkaç yıldız ve park halindeki bir sürü arabanın parıltısı seçiliyordu.

“Neden bu kadar çok araba var?” diye sordum.

“Birileri büyük bir ev partisi veriyor. Ermenistan Bağımsızlık Günü olduğundan eminim.” Brit seksek oynar gibi zıplayıp arabaları inceledi. Uzun saçlı yaramaz bir çocuğa benziyordu.

“Bak,” dedi ve arabalardan birinin kapısını açtı.

“Brit,” diye güldüm.

“Kapıları asla kilitlemezler,” dedi kapıyı biraz daha açarak. “Bunun insanların önyargılarını gösterdiğini düşünüyorum. İnsanlar belirli mahallelerle ilgili bazı şeyler varsayıyorlar. Örneğin Delgado Plajı’nda arabalarının kapılarını böyle açık bırakmazlar.”

“Eh, Playa Mesa inanılmaz derecede güvenli,” dedim.

“Bir araştırma yapacak olsaydık, kapısı kilitli olmayan arabalarla mahallelerin gelir düzeyi arasında bir ilişki bulacağımıza bir milyon dolarına bahse girerim.”

“Ha ha,” dedim ama birden sustum. Çünkü benim dehşet dolu bakışlarım altında, Brit başını arabaya soktu ve bir kutu naneli şeker çıkardı. Şekerlerden birini ağzına attı. Bana da bir şeker fırlattı.

“Bir şeker ye,” dedi.

“Çıldırдың galiba,” dedim ve gülerek etrafıma bakındım. Ama şekerini yedim.

Brit dikkatle arabanın kapısını itti ve kalçasıyla vurarak kapattı. “İnsanlar hayatlarıyla ilgili şeyleri arabalarında bulundururlar. Beni bir arkeolog gibi hissettiriyor. Bir arabarkeolog gibi.”

“Yakalanacağız.”

“Cidden, Frank Li, paranoyak gibi davranıyorsun,” dedi Brit yapmacık küstah bir sesle. “Neyse, yakalansak bile yapmamız gereken tek şey, *Ayyy, o kadar sarhoşum ki. Neyse, arabanızın kapısını mutlaka kilitleyin. Hoşça kalın!* demek.”

Brit bir anda California Vadi Kızı Aksanı’na geçince biraz gerildim.

İngilizce dersinde, Bayan Chit buna *kod değişimi* derdi. Aksandan aksana geçmek gibi bir şeydi bu ama daha mikro ölçekte.

Bunun anlamı, arkadaşlarınızla (California Günlük İngilizcesi), bir öğretmeninizle (California Resmi İngilizcesi) ya da bir kızla (California Neşeli İngilizcesi) veya göçmen ebeveynlerinizle (California Çileden Çıkarın İngilizcesi) konuştuğunuz gibi konuşmamanız demektir. Konuştuğunuz kişiye en iyi şekilde uyum sağlayabilmek için konuşmanızı değiştirmeniz demektir. Ama Bayan Chit'in açıkladığı gibi, bu sadece bir uyum sağlama durumu değildi. İnsanlar başkalarının kafasını karıştırmak, baskın olduklarını veya boyun eğdiklerini ifade etmek ya da kendilerini gizlemek için kod değiştirebilirler.

Kod değiştirmekte hep iyi olduğumu düşünmüştüm. Ama Brit bunu ciddi bir ustalıkla yapıyordu. Onun tamamıyla farklı bir kişiye dönüşmesini izlemek gibiydi. Onun başka hangi kodları konuşabildiğini merak ettim.

“Bu... Hayır, panodaki ışıklardan biri yanıp sönüyor. Belki şu olabilir,” dedi.

Kapıyı açtı. “Aha.”

“Brit Means’le birlikte araba çalışıyorum,” dedim.

“Söylesene, arabalar kilitli değilse, onları yine de çalmış sayılır mısın?”

“Araba soymak ne zamandan beri hobin?” diye sordum.

“Sadece birkaç aydır. Kapısı kilitli olmayan arabalarda içki, para gibi şeyler buldum. İnsanlar paralarını öylece arabalarında bırakmışlar. Eski bir kullan-at fotoğraf makinesi bile buldum. Resmen çılgınlık.”

“Bir dakika, bulduğun şeyleri alıyor musun?”

Brit arabadan bir şey çıkardı. “Bak. Yüksek duyarlılıklı CD’ler. Artık kim CD dinliyor ki?”

CD’lerden birini bana fırlattı ve ben bunu bir frizbi gibi yakalamaya çalıştım. CD Ermeniceydi.

“Şunu geri koy,” dedim. FBI inceleme yapabilir diye CD’den parmak izlerimi sildim ve tam ona fırlatacakken Brit hızla kapının kilit düğmesine bastı ve kapıyı kapattı.

“Çok geç,” dedi kıkırdayarak. “Artık sende kaldı.”

“Çılgın olduğunu söylemiştim, değil mi?” dedim CD’yi arka cebime sokarken.

“Sorunun yanıtına gelince, hayır, bulduğum şeyleri almam. Sadece diğer arabalara koyarım.”

“Çok komik. Bu yaptığın bir şeyin metaforuymuş gibi.”

“Neyin?”

Biraz düşündüm. Aklıma hiç metafor gelmedi.

Bu kötü bir şey miydi? Tabii. Biraz kötüydü. Ama kavgaya etmek, hamile kalmak, tutuklanmak ya da yepyeni Q2S spor arabasını bir direğe çarpıp en kalıcı ve trajik şekilde aramızdan ayrılan Deckland Ayers gibi sarhoş araba kullanmak kadar kötü bir şey değildi.

Ama İS çocukları için yeterli kadar kötü bir şeydi.

Buna bayılmıştım.

“Bak, bir minivan var,” dedim. “Hazinelerle dolu bir mağara.”

Minivan, Q’nun annesinininkinin aynısıydı. O yüzden, iki yanında kayan kapılar olduğunu biliyordum. Brit’i minivanın gölgesine götürdüm ve iki elimle yanaklarına bastırarak gülmesini engelledim. Sonra da ne yaptığımı bilen bir şekilde kapıyı açmayı denedim.

Klik, gırçççç.

Minivanın içinde bebek koltukları, pelüş oyuncaklar ve yerlere dökülmüş yumuşak bisküviler vardı. Onu içeri soktum ve elimi sırtına dayadığımda belindeki bütün sinirleri hissettim. Birlikte kapıyı iterek kapattık. Sessizlik derindi ve kulaklarımızda çınlıyordu. Onun içine çekip verdiği her nefesi duyabiliyordum. Parmak uçlarının şortuma sürtündüğünde çıkardığı sesi de duyabiliyordum.

“Burası güzel kokuyor,” dedi.

Gerçekten de güzel kokuyordu çünkü yerdeki O şeklindeki mısır gevreklerini eziyorduk. Biz bunları ezdikçe, mısır gevrekleri bayat bir koku saçıyordu. İçinde bulunduğumuz yer ufak, yeni ve gizliydi ve dünyadaki başka kimse orayı bilmiyordu çünkü içeride ikimizden başka kimse yoktu.

Brit bekliyordu. Brit *gergindi*. Benim kadar gergindi.

Karşılıklı gerginliğimiz beni tuhaf bir şekilde rahatlatmış ve kalbimin rahatlayıp açılmasını sağladı.

Onu kendime çektim ve dudaklarımız birbirine kusursuzca uydu.

Gerçekten de oluyordu. Brit Means’i öpüyordum.

Sonra, bunun Brit Means’e de gerçekten olduğunu fark ettim.

Bunu planlamış mıydı? Ne kadar zamandır benden hoşlanıyordu? Bütün lise boyunca arkadaşlık ama bu –bu öpücük– her zaman gerçekleşmeyi beklemiş gibiydi.

“Selam,” dedim soluklanarak.

“Selam,” dedi.

Gri gözleri karanlıkta görebilmek için irileşmişti. Bu sefer, daha tutkulu bir şekilde öpüştük ve ağızımdaki sarımsaklı cips tadını alması umurumda değildi çünkü ben de onun-kindeki tadı hissediyordum. Sessizlik daha da derinleşti. Vücutlarımızın her hareketi yerdeki bir mısır gevreğini daha eziyordu. Burun deliklerimiz kesik kesik nefes aldığımız için açıldı. Işığın açıldığını çok sonra fark ettim.

Minivanın ışığı yanıyordu.

Birisi araba anahtarına basmıştı. Birisi giderek yaklaşıyordu.

Bir anda birbirimizden ayrılıp eğildik.

“Kahretsin,” dedi Brit. Gözlerini kısıtı.

Hâlâ soluklanmaya çalışıyordum. “Tamam. Şey. Gitsek iyi olacak.”

Uzaktan sesler geldi.

“Haklısın galiba,” dedi ve güldüğünde burnundan komik bir ses çıkardı.

Brit Means gülerken burnundan komik sesler çıkarıyordu!

Kapı kolunu çekip yavaşça yana ittim. Sessizce sokağa çıktık. Elimden geldiğince sessizce kapıyı kapattım ama kilidin kapanması için iyice itmeme gerekiyordu. Genellikle Q’nun annesinin minivanını hiç ses çıkarmadan kapatabiliyordum. Ama ya kalbim düzensiz atıyordu ya da kollarım yerçekimi yokmuş gibi hareket ediyordu çünkü kapıyı *çat* diye gayet duyulabilir bir sesle kapatmıştım.

“Ei,” dedi birisi. “Inch dzhokhk yek anum?”

“Çabuk, çabuk, çabuk,” diye telaşla fısıldadım.

“Affedersiniz, sizi anlamadım,” diye seslendi Brit.

Koşarak karanlığa daldık ve geride sadece kıkırdama seslerimiz kaldı.

Yeterince kötüydü.

Ama çok iyiydi.

Beşinci Bölüm

Uçak kazası

Ertesi sabah, sınıfta karşıya bakmakta zorlanıyordum. Brit'in de öyle olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Aynı yöne dönmüş iki at heykeli gibiydik.

At heykelleri mi?

Q'nun gözleri benimle Brit arasında gidip geliyordu. Üst dişlerimi öne abartılı bir şekilde çıkararak gülümsedim. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

O salak ifade de ne? diyordu kaşları.

“Frank ve Brit, hacim ödeviniz güzel olmuş,” dedi Bay Soft. “Bir dahaki sefere biraz daha ufak çizebilir misiniz?”

Onu pek dinlemiyordum. *Frank ve Brit* demesi hoşuma gitmişti. Sanki resmi olarak, *Frank ve Brit* olmuştuk. *FrankveBrit*.

Brit gülümsedi. Bana baktı ve Bir İnsan Olmanın Birinci Kuralı'nı çiğneyerek başparmağını ısırdı.

“Q ve Paul, çocuklar hazır mısınız?” diye sordu Bay Soft.

Q kalkmadan önce bana veda eder gibi gözlerini devirdi, karaktere büründü ve kalktı. “Evet.”

O ve Paul masadaki kabarık bir kumaşa yaklaştılar ve bunu kaldırdıklarında, altından kil kullanarak yaptıkları altı tane greyfurt büyüklüğünde geometrik şekil çıktı.

“İşte, bunlar yeni Platonikler,” dedi Q.

Kısa hayatımda ilk kez kalkülüs dersinin sona ermesini istemedim. Ama ders bitti ve sınıftan çıktıktan sonra, kendimi normalde hiç yapmadığım bir şey yaparken buldum: Yürürken telefondan mesaj yazmak.

Öğlen benimle seranın arkasında buluşur musun?

Telefon hemen titredi.

Tamam, diye yanıt verdi Brit mor bir kalple.

Gün ilerledi. İS Biyoloji, İS İngiliz Edebiyatı ve en sevdiğim ders olan Bilgisayar Bilimi Müziği. Bu derste, yanıp sönen Dotpad'de Kız Arkadaş Gölü'nde kaydettiğim müzik örneklerinden oluşan canlı ritimler oluşturmak için büyük çaba sarf ediyordum. Oradaki dilek paralarını düşündüm.

Teşekkürler, Kız Arkadaş Gölü.

Elektronik müziğin geleceğinin fiziksel performans olduğuna inanıyordum. Zamanlamam çok iyi olduğu halde, yine de insanım ve bu yüzden arada sırada birkaç milisaniye kadar ritmi kaçırıyor olabilirdim. Zaten bu yüzden canlı çalınan müzik, kusursuz sıralama yapabilen bilgisayarların asla sahip olmadığı bir samimiyete ve önseziye sahip olacaktı. Sonrasında, amplifikasyon olmadan bir müzik grubunda akustik çalgılarla elektronik dans müziği yapmayı denemek istiyordum. Belki de buna *oda müziği adımı* derdim.

Bütün sınıf başını sallıyordu. Bayan Nobuyuki de öyle.

Ama telefonumun titreşimini sürekli olarak arka cebimde hissediyordum. Şarkının son ölçüsüne kadar dayanabilmek için bütün irademi zorladım.

Ders bitti ve nihayetnihayetnihayet öğle vakti geldi. Gitmeden önce Q'ya görünmeliydim.

Q'yu beni fil ağacının orada beklerken buldum: Dikdörtgen biçimli beton zeminde, erimiş bir biyokütle olan cılız yapraklı bir şeydi bu. Belli ki sıradan bir ağaç değil, yalnız kaldığı alanda tek başına evrilen kocaman bir avizeağacıydı.

Q çoktan minik kahraman figürlerini –minik bir büyücü,

elf ve şövalye– yemek masasında delta pozisyonunda dizmişti. Zarlarını sıralayıp hazırlamıştı: dörtkenarlı bir piramit, bir küp, sekiz yüzlü bir zar ve son olarak da yirmi yüzlü bir zar. Paul Olmo da kareli kâğıtlarıyla yanına oturmuş, zindanların haritasını çıkarmaya ve ejderhaların yerlerini işaretlemeye hazırdı.

“Selam,” dedim. “Birisıyla buluşmam gerektiğini söylemek için geldim.”

Q gözlerini kıstı. “Aman Tanrım.”

“Ne?” dedi Paul. Paul Olmo tıpkı elf okçu figürüne benziyordu.

“Saldırıya yarın devam ederiz,” dedim. Zindanlar & Ejderhalar oyunundan söz ediyordum. “Kusura bakmayın.”

“Aman Tanrım,” dedi Q.

Başımı sadece evet der gibi salladım. Evet Q, evet.

Q ayağa kalktı ve oğlunu üniversiteye uğurlayan bir baba gibi sarıldı.

“Sizinle sonra görüşürüz,” dedim.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Q.

“Ne oldu?” diye sordu Paul.

Oradan ayrıldım.

Parlak zeminli koridorlardan tıpkı kristal dolu bir mağara bulmuş bir maceraperest gibi geçtim. Kahve ve mikrodalga yemeği kokan öğretmenler odasını geride bıraktım. Otoparkın öğretmenlere ait olan kısmına açılan ve nadiren kullanılan bir arka kapıdan çıkıp en arkasında neredeyse asla ziyaret edilmeyen seraya gittim.

Otoparkı yarılamaştım ki öğle yemeğimi dolabımda unuttuğumu fark ettim.

Önemli değildi.

Çünkü seranın arka tarafında çapaların, fıçılardan ve toprak dolu torbaların arasında, o oturuyordu. Ters çevrilmiş bir saksının üstünde oturan büyümlü bir yaratık gibiydi. Beni

görünce gülümsedi. Saçları rüzgârda suya atılmış bir kurdele gibi dalgalanıyordu.

Arkama baktım. Kimse yoktu. Yana adım atıp seranın benimle dünyanın arasında kalmasını sağladım.

“Selam,” dedim.

“Selam,” dedi Brit Means.

“Selam.”

“Selam.

Ayağa kalktı. Bana doğru bir adım attı.

O anda öpüşmeye başladık.

Her yer sus pus oldu. Kuşlar ötmeyi kesti. Rüzgâr durdu. Otlar doğrulup hareketsiz kaldı. Kıvrımlı bir metal parçası da nezaketen gıcırdamayı bıraktı.

Belindeki o minik kasları hissetmek için can atıyordum. Beline dokundum ve bunu yapmama izin verdiğine inanmadım. Daha da inanılmaz olan şey şuydu: O da *benim* belime dokunuyordu. Sanki o da bunu yapmak için can atıyordu.

Soluklanmak için durduğumuzda, rüzgâr yeniden esmeye devam etti. Otlar rahatladı.

“Burada yakalanmayacağımızdan emin misin?” diye fısıldadı.

“Yakalanırsak, her şey resmiyet kazanır.”

“Dün gece öyle olmadı mı?”

“Oldu sanırım,” dedim.

“Artık bizim resmen bir çift olduğumuzdan eminim.”

“*Biz* dedin.”

“Evet, öyle dedim.”

Biraz daha öpüştük. İhmal ettiğimiz güneş, biz fark etmeden tam bir dönüş yapabilir mi diye görmek için dünyanın etrafında hızla döndü ve ilk pozisyonuna geri geldi.

Hiçbir şey fark etmedik.

Onu öpmekle yüzüne bakmak arasında kaldığım için,

bir dakika boyunca sadece yüzüne bakmaya karar verdim. Gözlerindeki aksimi, minik ve şişman Frank Li ikizlerini görebiliyordum ve bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Onun gözlerindeki iki Frank Li'nin gözlerindeki daha da minik yansımalarda da iki minik Brit Means vardı ve bu minik yansımalar bu şekilde sonsuza dek devam ediyordu.

“İnanmıyorum,” dedi bir kız.

Donakaldık. Sanki kıpırdamadan durmak bizi görünmez kılacaktı.

Brit yana doğru bir bakış fırlattı. “Aa, Joy.”

O yöne döndüm ve Joy Song'un suratında bir lemuru andıran ifadeyle orada durduğunu gördüm. Üstünde daracık bir eşofman ve bir heykel gibi kusursuz olan yüzünde, *bravo, birader*, der gibi bir gülümsemeyle Wu Tang'in elini tutuyordu.

Brit'le ben birbirimizden ayrıлып geri çekilmeliydik ama Brit'in bir milim dahi kıpırdamadığını fark edince çok sevindim. Dansları yarıda kesilmiş kızgın iki dansçı gibi el ele durduk.

“Selam,” dedim Joy'a.

“Tuhaf bir durum,” dedi Joy birkaç saniye sonra tatlı bir sesle ve nihayet hepimiz biraz gülebildik.

“Burası sizin gizli yeriniz mi yoksa?” diye sordum.

“Sorun yok,” dedi Wu Tang. Söylediği her şey minik bir dans hareketine dönüşüyordu. “Bizim başka gizli yerlerimiz de var. Çatı gibi.” Zarif bir hareketle yukarıyı işaret etti.

“Cidden mi?” dedim.

“Cidden.” Yine orayı işaret etti.

“Ama Joy yeni eteğine toz bulaşmasını istemedi.” Toz sözcüğünü *töz* gibi söylemişti.

Wu Tang o kadar aptaldı ki aptallık havalı bir şey gibi gözükene kadar bunu tekrarlıyordu.

“Anladım,” dedim.

“Tamam, görüşürüz,” dedi Joy arkasını dönüp.

Brit’in ellerinin ellerimin arasında terlemeye başladığını hissettim. Benim vücudumsa soğumaya başlamıştı. Rüzgârın aramızdaki boşlukta estiğini hissedebiliyordum. Yaşadığımız o an kısa kesilmişti.

Joy kendi kendine mırıldandı. “Sanırım, sorunu olan tek kişi ben değilim.” Kendi sözlerine yüzünü buruşturdu.

“Tamam, görüşürüz,” dedim yüksek sesle. Joy’un haklı olduğunu bildiğim halde, gitmesini istiyordum.

Brit Means’in yüzü kireç gibiydi.

“Sorun mu?” dedi Brit. Kızmıştı ve çok da haklıydı. Ama bu konuşmadaki *sorun* sözcüğünün ne anlama geldiğini nasıl açıklayabilirdim? Nereden başlayacaktım? *Çinli çocuk sorunlarıyla mı?* Joy’la geçen Buluşma’da aramızda geçen konuşma, gerçeklikten o kadar uzak gibiydi ki –zaten Buluşmalar’da yaptığımız her konuşma öyleydi– sanki orada farklı ve bu boyuta geçildiğinde tercüme gerektirmeyen bir dil konuşuyorduk. O yüzden, şöyle dedim:

“Önemli bir şey değil. Sana sonra anlatırım.”

“Gözleri büyük ama,” diye mırıldandı Joy ve yine yüzünü buruşturdu.

“Ne?” dedi Brit.

“Aman Tanrım, sus artık,” dedim Joy’a. Bunu beş, altı ya da yedi yaşındaki sesimle söylemiştim.

“Tamam, susuyorum,” dedi Joy.

Hava birden değişmişti. Buna hiç şüphe yoktu. Sanki orada ben Brit’le, Joy da Wu’yla birlikte değilmişiz gibiydik. O anda, tuhaf bir şekilde Joy’la oradaymışım ve karşılıklı *sorunlarımızı* oraya getirmişiz gibi hissediyordum.

O sırada, gerçeklik düzeyleri birbirine geçmiş gibiydi. Ben Joy’un asla bir parçası olmadığı kendi gerçekliğime sahiptim. Joy da benim hiç tanımadığım kendi gerçekliğine. Sadece Song ailesinin bir Buluşma’yı düzenleme sırası gel-

diğinde, zaman zaman gördüğüm bir gerçeklikti bu. Hem Buluşmalar'ın da kendilerine has ayrı bir gerçekliği vardı. Bu gerçeklikler de her şeyin ortasına, buzları yaran gemilerden oluşan bir filo gibi çarpıyordu.

Joy hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. *Haklı olduğumu biliyorsun, Frank.*

Bakışlarım ayakkabılarına kaydı. *Biliyorum, Joy.*

Zil sesi sessizliği böldü. Hepimizin el ele tutuşmayı kesmesini söyleyen bir sinyal gibiydi. Böylece, bunu yaptık ve birbirinden ayrı duran dört kişiye dönüştük.

Altıncı Bölüm

Ölmek

Cuma günüydü. Brit o gün ebeveynleriyle bir geziye gideceği için okula gelmemiştir. Şarap üretilen bölgedeki özel bir konutta muhteşem bazı işler yapacaklardı. Bunu bir aile tatiline dönüştürmüşlerdi. Brit'in 1984 tarihli bir Cabernet Merlot Pinot ÜzümlüOdunBıdıBıdı gibi birkaç şarabı tatmasına bile izin vereceklerdi.

Annemle ve babamla şarap tattığımı hayal etmeye çalıştığımında, o kadar garip bir ses çıkararak güldüm ki Q oyunu bırakıp bana baktı.

“Ne oldu?” dedi.

“Bir şey yok.”

“Brit Means komik bir kız mı?”

“Ha? Hayır. Yani, evet.”

Okulun önünde oturmuş, Q'nun annesinin bizi almasını bekliyorduk. Q oyun aletine durmadan dokunuyor, yabancı bir gezegende taşıma kayışlarıyla ve otomatonlarla dolu geniş alana yayılmış minyatür bir fabrika inşa ediyordu.

“Bu arada, annem akşama İtalyan yemeği olduğunu söyledi,” dedi.

“İtalyan yemeklerine bayılırım.”

“O zaman neden İtalyan biriyle evlenmiyorsun?” diye sordu Q.

Telefonum titredi. Telefonumu her zaman titreşimde tutuyordum. Q ve ben telefonların zil seslerini depresif buluyor ve onların gürültülü, bıkkın bir dünyada onaylanmak için atılan çaresiz çığlıklar olduklarına inanıyorduk. “Bir saniye sonra güleceğim,” dedim ekrana bakarak.

Mola verdik, diyordu Brit. Seni şimdiden çok özledim.

Ben de, diye yazdım. Mola kısmını değil, özleme kısmını diyorum.

asdfkjsld komik aşkım

Lütfen bunu bir daha söyle

Komik aşkım

Ben de seni özledim, dedim.

Ben seni daha çok özledim

Hayır, ben seni daha çok özledim.

Hayır, ben daha çok özledim.

Haha ne şapşalız

“Demek böyle sona eriyor,” dedi Q.

Maymun aynasından başımı kaldırıp baktım. “Ne?”

Q hüzünle ekrana baktı. “Arkadaşlığımız.”

“Kes sesini,” deyip güldüm. Q da güldü.

Ama duruma kesin bir hava vermek için telefonumu kapattım ve abartılı bir şekilde arka cebime soktum.

• • •

“Sola,” dedi Q. Bir tabak zeytin yağını uzattı.

“Sağa,” dedim ekmekleri uzatarak.

“Batır şimdi bebeğim, batır,” dedik ikimiz birlikte.

Q’nun annesi parmaklarını müziğe uygun bir şekilde şaklatıyordu: Denilene göre zamanında radyoda çalınması yasaklanmış olan ayıplı bir disko klasiğinin temiz bir Kidz-Rock! versiyonunu söylüyorduk. İfadesiz bir şekilde dururken bile, annesinin yüzünde hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi bir hava olurdu. Q’nun babası su getirmek için kalktı

ve yürürken en kusursuz baba dansını yaptı. Q'nun evi her zaman müzikle ve baba danslarıyla dolu olurdu. Hatta annesiyle babası bazen *öpüşürlerdi*.

Bizim evdeki akşam yemekleriyse oraya kıyasla cenaze töreninde olmak gibiydi.

Q'nun kız kardeşi Evon pembe yaldızlı kulaklıklarıyla ormanda dolanan bir ceylan gibi içeri girdi. Hafif bir şaşkınlıkla bize baktı: *Akşam yemeği vakti mi? Aman Tanrım.*

Lee ailesi yemekten önce dua ederdi. Ama bunu hızlı bir şekilde ve gözlerini kapatmadan yaparlardı. Müziği bile kapatmazlardı. Pazar günleri kiliseye de giderlerdi ama büyük bir maç varsa evde kalırlardı. Q onlardan *play-off maçına kalmış İsa hayranları* diye söz ederdi.

“Cennetteki Yüce Tanrım, bu yiyecekleri, bu aileyi ve varlığıyla bu masayı ve evimizi kutsadığı için Frank'i kutsa,” dedi Q'nun babası. Bunları o kadar hızlı söyledi ki sanki yine kirli tabak çanakla dolu bir evyeyle konuşuyordu.

“Amin,” dedi Q.

“Amin,” dedi Q'nun annesiyle babası.

Evon *amin* diyemeyecek kadar havalı olduğu için bir şey demedi.

“Amin,” dedim ben de. Kore asıllı Amerikalı olduğum için, teknik olarak doğuştan Presbiteryen sayılırdım. Ama dürüst olmam gerekirse, size bir Presbiteryen olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da tadının neye benzediğini söyleyemem.

O sırada bir başka KidzRock! şarkısı başladı ve bunda argo sözcükler yoktu. Bizler teknik olarak o noktada yetişkin olduğumuz halde, Q'nun annesiyle babasının bize hâlâ bu müzikleri çalması çok tatlıydı.

“Q bir kız arkadaşın olduğunu söyledi,” dedi annesi.

“Göklere yükselen Yüce İsa adına,” dedim Q'ya bakıp.

“Bunu reddediyor musun?” dedi Q.

“Hayır, destekliyorum,” dedim iç çekerek.

“O zaman ne diye gizliyorsun?”

“Senin adına sevindim,” dedi babası inanılmaz bir hızla lokmasını çiğneyerek. Gözlüğü kayınca burnundan yukarı itti ve lokmasını çiğnedikçe gözlüğü yine aşağı kaydı. “Fiyakalı biri mi?”

Q ve ben o kadar çok güldük ki Q’nun burun deliklerinden birinden bir erişte parçası fırladı.

“Çok komiksiniz, Bay Lee,” dedim.

“Yapma, Frank. Bana David de.”

“Tamam, Bay David.”

“Ha, bu arada,” dedi Q, “önümüzdeki hafta için öğretmenlere bir not yazman gerek.”

Bir sonraki hafta, Q kuzeye, inek amcasının doktorasını yaptığı Stanford’a gidecekti. Orası aynı zamanda Batı’nın Harvard’ı olarak bilinirdi. Q, Stanford’a girmeyi ve canlı maymunların beynine lazer ışını tutarak ne tepki vereceklerini görmeyi planlıyordu. Buna *optogenetik* deniyormuş.

“Bahse girerim ki bu yolculuk için ölüp bitiyorsundur,” dedi babası.

“Evet, baba. Öldüm bittim.”

“Sıkı durmalısın.”

“Çok sıkıyım.”

Eriştelerime doğru öksürdüm.

“Tamam,” dedi Q’nun annesi. “Şimdi beni de güldürdün.”

Q’nun babası sadece yerinde oturup yemeğini yemeye ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti. Ahmaklar kralı olmakta inanılmaz başarılıydı ve bu becerisinden gurur duyacak kadar bunun farkındaydı.

“Eee, annenle baban Brit denen kızı sevdiler mi?” diye sordu babası.

“Tatlım,” dedi annesi.

“Henüz nikâh tarihini belirlemedik,” dedim.

Bu sözlerim herkesi güldürdü. Müzikal dünyasında olan Evon hariç. Q’nun annesi elini kızının yüzüne doğru salladı.

Evon kulaklıklarını çıkarıp ufak bir lokma aldı. Bu arada, Q yemeğini bitirmeye çalıştı.

“Eveeeet,” dedi. “Ben kazandım.”

“Neyi kazandın?” dedi Evon.

“Evet, bunun bir yarış olduğunu ben de bilmiyordum,” dedim. Evon’a kaçamak bir bakış fırlattım.

“Q bebek gibi,” dedi.

“Kelimenin tam anlamıyla aynı yaştayız,” dedi Q.

“Bir ergen bedenine ve bir bebek zihnine sahipsin,” dedi Evon.

“Ama teknik olarak senden daha büyüğüm çünkü annemin vajinasından senden üç saniye önce çıkmışım,” dedi Q.

“Tanrım, bana merhamet et,” dedi annesi.

“Gel, sana oyunumu göstereyim,” dedi Q.

“Tamam.”

Hızla yerimizden kalkıp uzaklaştık ki sert bir *öhöm* sesi bizi durdurdu.

Q’nun babası gözlerini kirli tabaklarımıza dikmişti. “On sene oldu ve ben sana hâlâ hatırlatmak zorunda mıyım, Frank?”

“Aman Tanrım, on sene mi oldu?” dedim.

“Gerçekten de on sene oldu,” dedi babası. Bilmiş bir ifadeyle bize bakıyordu ve bizi hâlâ bisikletlerini ön bahçeye fırlatır gibi bırakan küçük çocuklar olarak gördüğünden emindim.

Q ve ben birbirimize bakıp bir ağızdan, “Hadi ya!” dedik.

Tabaklarla mutfağa giderken, Q ve annemle babamla birlikte üç sene önceki ortaokul mezuniyet törenimde çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüm.

Çenemle fotoğrafı işaret ettim. “Şu fotoğraf hâlâ duruyor, ha?”

“Evet,” dedi Q tabaklarımızı lavaboya koyarken. “Ya seninki?”

“Evet,” dedim. Ama bu doğru değildi. Bendeki fotoğrafın nerede olduğunu bilmiyordum. Benim evimde Q’nun bu fotoğrafı yoktu. Q evime en son aylar önce onlarda unuttuğum bir şeyi bırakmak için gelmişti. Giriş holünden ne zaman bir adım öteye gittiğini hatırlamıyordum.

“Oyun başladı,” dedi Q.

• • •

Ufak bir cücenin iki boyutlu bir arazide koşturmasını tepeden izliyordum. Q bir iskambil kartı sihirbazı hızıyla bir şeylerin üzerine tıklayıp uzaklaşıp yakınlaşıyordu. Hızlıydı ama anlaşılmayacak kadar da değildi. Maden çıkarıyordu ve cüce kahramanını Taş Devri, Demir Çağı ve ötesine geçirmek için karmaşık bir fabrikalar sistemi inşa ediyordu.

Q’nun odasıındaydık. Odası bayağı küçüktü ve içeride sadece ufak bir çalışma masası, iki dar kitaplık ve bir de divan vardı (Q divanda uyumayı seviyordu çünkü bunlar icabında yatak olarak kullanılabilirdi). Odası daha çok ekranlardan oluşuyordu. Sahte mermerden yapılmış bir kornişin üstünde minik bir projektör vardı ve Q’nun maksimum görüntü kalitesi elde etmek için özel bir projektör boyasıyla boyadığı boş duvara oyunun devasa bir görüntüsünü yansıtıyordu.

“Buradaki öykü şu,” dedi Q. “Bu yabancı gezegene inmek zorunda kaldın ve orada bulduğun şeylerle sıfırdan bir kaçış roketi inşa etmen gerekiyor.”

“Süper.”

Cep telefonum titreşime geçince, şöyle bir baktım. Brit’in büyüteç gibi gözüken bir şarap kadehinin arkasından baktığı ve tek gözünün kocaman görüldüğü bir fotoğrafı vardı.

Tek başparmağımla hemen üç kalp yollayıp telefonu tekrar cebime koydum.

“Ama uzaylılar beni sevmiyorlar,” diye devam etti Q. “Çünkü ormanlarını kesip havalarını kirletiyorum. O yüzden, onları öldürmek için silah da yapman gerekiyor.”

“Vay canına, çok ahlaksız bir oyunmuş.”

“Biliyorum ama bu, oyunun tasarımının kötü yanlarından biri. Oyunun ismi *Sömürme Zanaati*.”

“Hem oraya izinsiz giden kişi sen olduğun için, onların değil de *senin* uzaylı sayılman gerekmez mi?”

“Çelişkili, değil mi? Bu oyunu kesinlikle bir erkek yapmıştır.”

Q altı tane uzay gemisinin yaklaştığını fark etti ve bunları peş peşe ufak füzeler fırlatarak yok etti.

“Büyük bir ihtimalle beyaz bir erkek yapmıştır.”

“Sömürgeci tavrını açıklamış olur,” dedi Q.

Telefonum yine titredi ve bu sefer Brit’ten üstünde Napkins à la Maison de Beaujolais yazan bir kâğıt peçete paketi resmi geldi. Yorumunu da altına yazmıştı: İsmi *Durduk-yere-Fransızca olan markalara bayılıyorum*.

Gülmek için kendimi zor tuttum ve Q fark etmeden önce maymun aynasını kaldırdım.

“Oyun yine de eğlenceli gibi,” dedim.

“Öyle,” dedi Q. “Üstelik açık kaynaklı. Şuradaki yük işçilerini ben kodladım.”

“Sert çocuk.”

Telefon yine titredi. Ekranı göz attım. Canım yine Brit’i görmek istemişti.

Ama Q oyunu durdurdu. “Telefonun gerçekten de hiç susmuyor galiba.”

Durup bana baktı.

“Tamam,” dedi en sonunda gözlerini devirip. “Yanıt ver bari.”

“Bu son, söz veriyorum,” dedim.

“Son mu? Yoksa gerçekten de en son mu?”

Pazar gecesi geri geliyoruz! diyordu Brit. *Frank Li, seni gerçekten de görmem gerek.*

Midemin merhaba dercesine dalgalandığını hissettim. Kulaklarım yanmaya başladı. Yerçekimi dünyayı bir arada tutan bütün eklemleri, çivileri ve vidaları gevşetecek kadar rahatladı ve en sonunda bütün parçaları başparmaklarımın altında beyaz dikdörtgenle aydınlanan yumuşak ve büyük boşluğa ağır ağır düşmeye başladı. *Kız arkadaşım* bana mesaj yazıyordu.

Ben, Frank Li de seni görmeliyim.

Evine gelebilir miyim?

İmkânsız, diye düşündüm. Bu sözcükleri oluşturmak bile imkânsızdı. *Anne, baba, sizi tanıştırayım. Bu, Brit. Şimdi biz ergen filmlerinde olduğu gibi birkaç saatliğine odama kapanacağız.*

Romantizme uygun başka yerler bulabilmek için kafa patlattım ama sonra aklıma durumu kurtaracak bir fikir geldi. Pazar akşamı işim vardı.

Dikkatle şöyle yazdım: *Kahretsin, pazar akşamı babama işyerinde yardım etmem gerek*, dedim ve daha samimi olsun diye bunun yanına bir de üzgün surat koydum. Brit bir an için bile bahane uydurduğumu düşünmemeliydi.

Q oyunu durdurmuştu. Kaşlarıyla maymun aynamı ve beni işaret ediyordu.

“Neredeyse bitti,” dedim.

“Eminim.”

“Gerçekten bak, neredeyse bitti.”

“Arkadaşlığımız gibi.”

Q oyununa geri döndü. Birden karşısına çıkan kocaman bir uzaylı dalgasıyla savaşıyor (daha doğrusu yerlilerle) ve kendisini korumak için çılgınlar gibi bir yerlere tıklıyordu (daha doğrusu bir soykırım gerçekleştiriyordu).

Pazartesi görüşürüz, yazdım son olarak.

O kadar bekleyebilir miyim bilmiyorum, dedi Brit.

“Ölüyorum,” dedi Q.

Telefonumu kaldırdım. Bütün gece mesaj yazabilirdim ama o kadarı yeterdi.

“Öldüm,” dedi Q.

“Ben de deneyeyim.”

“Suçluluk hissi yüzünden böyle diyorsun.”

“Yerlileri yok edersem, yine mutlu ve fırsatçı birisi olacak mısın?”

“Bu bir oyun. Kuralları ben koymadım.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedim.

Yedinci Bölüm

Frank gezegeni

Market'teydim. Tepemde üç sinek uçuyordu. O gün hava o kadar sıcak olmadığı için, çikolataları soğuk odaya koymaya gerek yoktu.

Her yer sessizdi. Etrafıma bakıp ürünleri inceledim. Doğrudan tezgâha ve yazarkasaya bakan bir güvenlik kamerası vardı. Bunun altında da beyaz renkli ufak bir düğme. Buna bastığınızda, en azından teoride, polis birkaç saniye içinde orada olurdu. Bunun da altında bir çekmece vardı ve içinde babamın sadece iki kere kullandığı içi dolu .38'lik Special marka bir tabanca duruyordu: bir keresinde bir poligonda, diğerinde de yılbaşında göğsüne doğru ateş etmişti.

Pleksiglasın içinde duran bir deste kazıkazanın resmini çektim ve altına, *Vergi ödemenin aptalcası?* yazıp paylaştım.

Babam yerleri siliyordu. Sonra, durduğunu ve tutulan beline üç kere vurduğunu ve işine devam ettiğini gördüm.

“Baba, bırak da ben yapayım,” dedim.

“Nasıl yapacağını biliyor musun ki?”

“Yerleri silmekten söz ediyoruz.”

Yine de nasıl yapmam gerektiğini gösterdi. Paspas sopasını sıkıca parmaklarıyla kavradı ve bir gondolcu gibi bir yana salladı. Sonra, paspasın ucunu tekerlekli bir kovaya daldırıp iyice sıktı ve hafif denebilecek bir hareketle devam etti.

Yerleri silmenin kesinlikle çok tuhaf bir yoluydu bu ve bana nihayet bunu yapmam için izin verdiğinde, birkaç hareketten sonra belimde ben de aynı ağrıyı hissetmeye başladım.

Babam uzun taburesinde oturduğu yerden uzanıp yazarkasayı açtı. 1982'den kalma antik bir alarmlı ve saatli radyoda, Kore AM istasyonunda kilise müziği ve vaazlar yayınlanıyordu. Söylenenlerin hiçbirini anlamıyordum.

Yerleri silmek insanı rahatlatıyordu.

Ding-dong. Saçları dağınık beyaz bir adam içeri girdi. Tepeden tırnağa siyah giysiler giymişti ve kollarından torbalar sarkıyordu. Annemle babam ondan daha önce söz etmişlerdi. Market'in tek beyaz müşterisiydi. Babam hiçbir şey demeden onun iki altılık birasını verdi –en ucuz bira olan Porky markasından– ve bunları önce naylona, sonra kâğıda, sonra yine naylona sardı. Adam daha kasaya varmadan her şeyi hazırlamıştı.

“Selam Frankie,” dedi. Bu adam acaba evsiz mi diye hep merak etmiştim. Evsiz görünüyor ve öyle kokuyordu.

Babamın İngilizce ismi de Frank'ti. Frank Sr.

“Charles,” dedi babam.

Charles bana çılginca bir bakış attı ve öyle kaldı.

“Oğlum,” dedi babam.

“Seni görmüştüm,” dedi Charles denen kaçık adam. “Üniversiteye mi gidiyorsun?”

“Gitmeyi deneyeceğim,” dedim elimden geldiğince normal bir şekilde adamın çılgin halini bastırmak için.

“Size üniversitede yerleri silmeyi öğretiyorlar mı?”

“Şey...”

Charles babama döndü. “Yüzlük var, kusura bakma.”

“Sorun değil,” dedi babam parayı bozarak.

Charles yine mavi beyaz gözlerini bana çevirdi. “Eminim ki ailen sana çok temiz bakıyordur,” dedi ve gitmek üzere arkasını döndü. Adam gitmeden önce, bana buz gibi elle-riyle, rulo edilmiş ufak bir kâğıt verdi.

“Bu, senin için. Madem o kadar zekisin,” dedi ve çıkıp gitti. Ding-dong.

Babam beni yazarkasanın arkasına aldı. Gergindi sanki. Market’te ürünlerin arasında gezinirsem, Charles gibilere kurban gideceğimden endişeleniyormuş gibiydi.

“Çok münhasır bir adam,” dedi. “Milyon doları var. Kendi evi de var.”

“Bir dakika, gerçekten mi?” dedim. Adamın verdiği şeyi bakmak istedim, babamdan daha fazlasını anlatmasını istedim ama ding-dong sesiyle birlikte içeri kucağında küçük bir bebek taşıyan karısıyla birlikte, genç bir adam girdi.

Adam, “Paco,” diye seslendi ve babamı selamladı.

Paco, *Francisco*’nun kısaltılmışıydı ve İspanyolca *Frank* anlamına geliyordu.

“Luis,” dedi babam. “Çıktın mı? *Afuera* ne zaman oldu?”

“Dün, patron. Resmi olarak şartlı tahliye edildim.”

“Tebrikler,” dedi babam. “Çok güzel bir bebek, değil mi? Hey, *consentida*. ¿*Qué es nombre?*”

“Veronica,” dedi adamın karısı.

“Her neyse, *felicitaciones*,” dedi babam. Minik bebeği gıdıkladı ve kadın bebeği babam için havaya kaldırdı.

Luis isimli genç adam tezgâha bira ve bebek bezi koydu. “Bana bir de teklik bir duman veriver.”

“Tamamdır,” dedim. Tezgâhın altındaki açık bir kutudan tek bir sigara alıp çaktırmadan tezgâhın üstünden ona ittim. Luis kaşınmış gibi yapıp sigarayı gizlice kulağının arkasına sıkıştırdı. Omzunda evde yapılmış bir dövme vardı. F People denen yerel bir çetenin ismi yazılıydı dövmede.

“Oğlun mu?” diye sordu Luis.

“Frank, merhaba de,” dedi babam.

“Selam, memnun oldum,” dedim.

“Baban çılgının teki ama bizim için aileden biri gibidir,” dedi Luis. Nazik sözlerdi ama bunları duyugudan yoksun

bir şekilde söylemişti. Beni inceliyordu: tenimin, saçlarımın nasıl olduğunu, giysilerimin kalitesini, saatimi. Farklı dünyalardandık. Bunu hissedebiliyordum. Karısının elinde terden ıslanmış bir sürü kâğıt para ve yiyecek kuponları vardı. Para, diye düşündüm. Her yerde paranın görünmez izi vardı. Ben de bunları hissedebiliyordum.

Güzel bir his değildi.

Aldıkları şeyleri kasadan geçirmeye başladım ama babam beni durdurdu. Her şeyi aceleyle torbalara koydu ve Luis'in kollarına tutuşturdu.

"Tebrikler," dedi.

"Teşekkürler, Paco. Sana bunların parasını ödeyeceğimi biliyorsun."

"Ne zaman istersen," dedi babam gülümseyerek.

Ding-dong sesiyle dışarı çıktılar. Market yine sessizleşti. Ne yaptığımı düşünmeden cebimdeki telefonuma dokundum. Brit gezisinden dönmüş olmalıydı. Ona kısaca, *Seni yarın ne zaman görebilirim?* diye mesaj yazmak istedim. Ama nerede görüşecektik? Yeni başlayan ilişkimiz seralarda ve minivanlarda kaçamak görüşmelerle devam edemezdi.

"Luis on bir ay hapis yatıp dün çıktı," dedi babam.

"Suçu neydi?"

Babam bir bezle yüzünü sildi. "Araba çalmak ve kasıtsız adam öldürmek."

"Aman Tanrım."

"Beyaz bir kadını arabasından çıkarıp yere fırlattı ve ona bir araba çarptı. Kadın öldü."

"Olamaz."

"Luis eskiden çok şirin bir çocuktü."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Altı, yedi yaşlarındayken. Babası galiba Arizona'ya kaçmıştı. Her neyse, babası da yoktu, paraları da. Çetelere katıldı. Meksikalı oğlanların hepsi çetelere katılır."

“Baba, bütün Meksikalı çocuklar çeteye katılmaz.”

Ama babam çoktan kendi dünyasından söz etmeye başlamıştı. “Hepsi öyle. Çetelere katılıyorlar.”

Babamla konuşmak böyle olabiliyordu. Gerçek bir insanla mı konuştuğunuzu yoksa yüksek sesle yapılan içsel bir monolog mu dinlediğinizi anlayamazdınız. O tür zamanlarda, omuz silkip konuşmayı keser ve durumu *jeong*’a havale ederdim.

Jeong’un ne olduğunu anlatmak zor. Yani, Kore’yle ilgili her konuda bir uzman sayılmazdım. Sanırım en yakın anlam *bağ kurma* ya da *sevgi* gibi bir şey olabilirdi. Bunu daha çok *çeneni kapat ve orada durmaya devam et*, olarak anlıyordum.

Jeong hiçbir şekilde diğer çocukların ebeveynlerinden gördükleri sarılmalar, öpücükler ve *Seni seviyorum* sözcükleri gibi tatmin edici bir şey değildi ama ne yapalım. Benim elimde bu vardı. O yüzden, bulduğumla yetiniyordum.

Bir an için, açık kalan kapıya bakakaldık. *Jeong* mu yoğunlaşıyordu? Galiba öyleydi. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı ve dünya alevden bir göğe karşı siyah siluetler gibi görünüyordu.

Annemle babamın bütün müşterilerinin ve onların çocuklarının isimlerini nasıl bildiklerini düşündüm. Kimin kiminle randevulaştığını, kimin evleneceğini ve kimin hamile olduğunu bilirlerdi. Kimin vurulduğunu, kimin tutuklandığını ve kimin hapse girdiğini de. Üstelik de tüm bunları bazen bu kişilerin kendi ailelerinden önce bilirlerdi.

Üzerinde ağaç halkası gibi bir şekil olan tezgâhın üstünden geçen bütün haberleri, dedikoduları ve dramları bilirlerdi ve bu onların minnacık bir dünyada başka şekilde hatırlanmayacak tek sözel tarihçiler olmalarını sağlardı.

“Derslerine çok çalış, tamam mı?” dedi babam. Yerler temiz olduğu halde yine silmeye başladı. Onu Market’te asla tembellik ederken görmemiştim. “Kitaplarını buraya getir ve oku. Şu anda etraf sessiz, herkes akşam yemeği yiyor.”

Annemin pazar günlerimi Market'te babamla geçirmem için ne kadar ısrarcı olduğunu düşündüm. Oraya bir kitap götürüp babamı görmezden gelemedim.

“Böyle iyiyim,” dedim.

“Biraz şiir oku. John Donne’u biliyor musun? Ona metafizikçi diyorlar.”

O şairleri İS İngilizce dersinde okumuştuk. “Gel benimle yaşa ve aşkım ol” gibi şeyler yazmıştı. Açıkçası, şiirlerin çoğu kadınlarla işi pişirmeye çalışan erkekler tarafından yazılmış gibiydi.

“Evet, biliyorum,” dedim. “John Donne’un şiirlerini okuduk.”

Bunu neden söylediğimi bilemedim. Sohbet etmek için bir konu açılmıştı ve içimden bir tek, *evet, onu yaptım, şunu okudum, biliyorum*, demek geçiyordu. Babamın suratının biraz asıldığını fark ettim. Her aptalca davrandığımı anladığımda olduğu gibi, o anda da kulaklarımın yandığını hissettim. Babamla bağ kurmak, iki tırtıklı taş parçasını birbirine yapıştırmaya çalışmak gibiydi. Ama bağ kurmanın da bir sınırı vardı. Hem babamın neden şiir okuduğunu da anlayamamıştım.

O yüzden, “John Donne’a n’olmuş?” dedim ve babamın keyfi bir anda yerine geldi.

“John Donne ‘Pire’ isimli bir şiir yazmıştı. ‘Bak şimdi şu pireye, bak da gör işte. Benden esirgediğin ne denli küçük bir şey,’ diyordu.”

Aslında, o şiiri severdim. Tuhaf bir şiirdi. Adam kan emen bir pireyi, bir kadının onunla seks yapması için bir metafor olarak kullanmıştı. Havahıydı. On altıncı yüzyıla has tuhaf bir havaydı.

“Benim kanımı emmiş, sıra gelmiş seninkine,” dedim.

“İki kan karışmış bile şu anda bu pirede,” dedi babam.

Son kısmını birbirine girmiş cam Guadalupe mumlarına bakarak terkar etti. “İki kan karışmış bile.”

Ding-dong. Bir müşteri daha gelmişti. Ama bir terslik vardı. Babamın donakaldığını ve kapıya baktığını gördüm. Market'e beyaz bir kız girmişti.

Brit Means.

"Selam," dedi Brit ve bana sarılmak için tezgâhın arkasına geçti. *Tezgâhın arkasına*. Elimden öylece dikilmekten, babamın gözlerinin irileşip ufalmasını ve sert bir ifadeye bürünmesini izlemekten başka bir şey gelmedi.

"Selammmmm," dedim.

"Hah," dedi Brit. "Şu loto biletleri de burada."

Demek paylaştığım fotoğrafı görmüş ve nerede olduğunu anlamıştı.

Ufak bir dondurma dolabına dokunup kaşını kaldırdı. "Üstelik burada Çikolata Bobaccino'lar var."

Normalde bu kutlanacak bir şeydi. Sosyal medyada dikkat çekmek için yaptığım bir şey, güzel bir kızın gelip bana sarılmasıyla yanıt bulmuştu.

Normalde.

Brit en sonunda paspasın sapına dayanmış duran babamı fark etti. Onun kod değiştirmek üzere olduğunu fark ettim. Biraz daha dik durdu. Ellerini kavuşturdu.

"Merhaba," dedi. "Ben Brit."

Babam önce ona, sonra bana baktı. "Arkadaşın mı?"

Konuşma sırası sende, Frank. "Şey, evet. Kalkülüs dersini birlikte alıyoruz ve bir ödevi de birlikte yaptık."

"Sınıf arkadaşları mısınız?"

"Evet," dedi Brit daha ağır bir şekilde. "Aynı sınıftayız. Dersi birlikte alıyoruz. Kalkülüs dersini."

Ayaklarım yerden kesildi. Sadece birkaç santim kadar. Ayaklarımın tabanları bir türlü yere değmiyordu.

Brit bir değişim öğrencisiyle ya da kulakları iyi duyamayan biriyle konuşuyormuş gibiydi.

Ayaklarımı yeniden yere basmaya çalıştım çünkü bu kod

değişiminin beni rahatsız etmemesi gerekirdi. Herkes ebeveynlerle farklı konuşurdu. Aynı dilde olsa bile.

Ayaklarımın yere basamamasına neden olan şey, beni utandıran minik bir dilek, bir beyaz gürültü fısıltısıydı: *Keşke babam İngilizceyi düzgün konuşabilseydi.*

Babam Brit'in açıklamalarından memnun olmuş gibiydi. "Memnun oldum," dedi.

"Ben de çok memnun oldum, Bay Li," dedi Brit.

Çaresizlik içinde Brit'e baktığımda, ne demek istediğimi anladı. Brit aptal değildi. Annemle babama ondan söz etmediğimi anlamıştı. Babamın bu erkek-kız arkadaş konularında, bir Kelt rahibini andıran kendi babası kadar açık olmadığını anlamıştı.

Böylece, bozuntuya vermedi. Orada insanların birbirine sarılmadığını anlamış gibiydi. Ayaklarını çapraz yaptı ve kollarını kendi etrafına sardı.

Babam nihayet bakışlarını yere indirdi ve yeri siliyormuş gibi yaptı. Bize sırtını döndü. İşi varmış gibi davranıyordu.

Brit bana doğru eğildi. "Selam," dedi.

"İngilizceyi gayet iyi anlıyor, sadece berbat konuşur," dedim alçak sesle. "Tane tane falan konuşman gerekmiyor."

Brit biraz dehşete kapılmış gibiydi. "Öyle mi yaptım? Aman Tanrım, fark etmedim bile."

"Sorun değil," dedim.

"Salak davranan o tiplerden oldum."

"Gerçekten, sorun değil." Gözümün ucuyla, babamın yerleri silerek dükkânın daha da arka taraflarına doğru gittiğini gördüm. Brit'e bakıp gülümsedim. "Hey, seni gördüğüme çok sevindim."

Brit'in keyfi yerine geldi. Ona dokunmak için can atıyordum. Onun da bana dokunmak için can attığını görebiliyordum. Çok saçma bir durumdu. "Biraz mola verebilir misin?" dedi. "Belki biraz yürürüz."

Başımı bir salise kadar çabuk sallamış olabilirdim. “Bundan emin değilim. Yani, bu mahallede demek istiyorum.”

Kulağa kötü mü geliyordu? Kahretsin, kulağa korkunç geliyordu.

Ama doğrudu. Sokağın etrafında bir tur atmak, onun için manzarayı seyretmek için dolaşmaya çıkmak gibi bir şey olurdu. Oraya çok az gittiğim için benim için de aynı şey geçerliydi ama ben kim olduklarını bilmesem de oradaki herkes, Frank Sr.’ın oğlu olduğumu biliyordu; bu da beni biraz kötü biri gibi hissettiriyordu.

“Öyle mi?” dedi Brit Means büyük bir şaşkınlıkla. Playa Mesa’nın dışında bir dünya olduğunu yeni yeni hatırlamış gibiydi.

“Hey,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. “Senin işin var ve onları da bekletiyorum.”

Dışarıya baktı. Onlar mı? Annesiyle babasından söz ediyordu. Dışarıda park halinde bir araba duruyordu. Evlerine dönerken bana uğramış olmalıydılar. Tabii. Yoksa neden Playa Mesa’dan bir saat uzaklıkta olacaktı?

Güm diye bir ses geldi. Babam soğuk odaya girmişti. Brit’in yanına bir öpücük kondurdum.

“Yarın okulda görüşürüz, tamam mı?” dedim. “Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Brit ve gitmeden önce parmak uçlarını serçe parmağımın üstünde gezdirdi.

Ding-dong ve gitti. Ayaklarım yine yere değdi.

Zihnimde bir sürü dünya vardı: Palomino Lisesi, Market, Buluşma... Hepsi kendine özgü kafa karıştırıcı kanunlarıyla, yerçekimsel güçleriyle ve ışık hızlarıyla zihnimdeydi ve istediğim tek şey o hızdan kaçmak, uzaya fırlamak ve dilediğim gibi kendi gezegenimi yaratmaktı.

Frank Gezegeni. Sadece davetliler gelebilir.

Telefonumu çıkardım. *Seni şimdiden özledim.*

Brit bir şey yazmaya başladı. Uzun süre yazdı. Ama sonunda sadece şunu dedi:

Ben de.

Sekizinci Bölüm

Joy'a bir teklifte bulunuyorum

Aradan bir hafta geçti ve yine her ay düzenlenen Buluşma vakti geldi. Babam direksiyona geçti çünkü muhtemelen o geceki Buluşma'dan sonra sarhoş olacaktı ve dönüşte annemin kullanacak olmasını telafi etmek istiyordu. Arka koltukta otururken, ön cebimde bir şey hissettim: Charles isimli çılgın adamın bana pazar günü Market'te verdiği rulo kâğıt parçasıydı bu.

Ruloyu açtım. Kâğıdın tam ortasındaki bir üçgenin, dairenin, karenin ve son olarak beş kenarlı bir yıldızın içindeki çıplak bir erkek, bir kadın ve bir fetüs resmi vardı ve etrafını, elle yazılmış sürüyle sözcük, bir spiral gibi sarıyordu. Astrolojik bir şeyi andırıyordu. Biraz da satanik gibiydi. Sözcüklerin anlamını da çıkaramadım:

Erkek Klanı, Kadın ve Çocuk Klanlarını, Şimdi düzleminin üstünde bulunan üç düzlemli bir Möbius tetramide yazar. Yedinci düzlem Korku, beşinci düzlem Umut ve altıncı düzlem Mutlak Yalnızlıktır. Yedinci düzlem bütün diğer düzlemleri kapsar ve bu yüzden Vajinal Ouroboros'un Sonsuz Krallığı olarak bilinir.

Böyle devam ediyordu.

Aklım uçmuştu ama iyi bir anlamda değil.

“Anne, bunları okumuş muydun?” diye sordum.

Annem telefonundan başını kaldırdı. “Hiç okumadım. Charles çatlaktır.”

“Kâğıdı sakla,” dedi babam. “Belki doğru şeyler diyordur.”

“Tabii,” dedim.

Sonra annemle babam sustular ve kendi düşüncelerine daldılar.

Resmin fotoğrafını çekip Brit’e yollamak istedim ama flaş kullanmak zorunda kalacaktım ve sorular sorulacaktı. Sonra da bu fıkirden hemen vazgeçecektim.

Kâğıdı tekrar rulo yapıp cebime soktum. Bunu daha sonradan Brit’e göstermeyi zihnime not ettim.

Bir filmde olsaydık, kendi rolümü oynar ve tam da o sırada onlara ben ve Brit’ten söz ederdim. Bana önce karşı çıkarlar ve dırdır ederlerdi ama sonra hepimiz birbirimize sarılıp ağlardık ve annemle babam Amerikan rüyası olan o eritme kazanının ne anlama geldiğini anlarlardı.

İşte, bu yüzden korku filmlerini tercih ediyordum. Korku filmlerinde kişiler grup halinde birbirlerine sarılmazlardı.

Song ailesinin evine vardık: deniz kenarında sessiz bir koya bakan, *Mimari Porno* dergisinden fırlamış gibi duran şık bir evdi. Evin önündeki altıgen, beton araba yoluna bir değil iki tane QL7 araba park edilmişti. Joy’un babası, buraya geldiğinden beri çok başarılı olmuştu. Eşit şartlarda hayata atıldıkları halde, babamdan daha başarılıydı. En azından, ben eşit şartlarda başladıklarını düşünüyordum.

İçeri girdik, ayakkabılarımızı çıkardık. Annemle babam bana zorla Korece merhaba dedirttiler. Ben bunu yapınca, herkes çok mutlu oldu. Sonra, bir balık kartalını andıran ve her şeyi dikkatle izleyen Bayan Song da Joy’a aynı şeyi yaptırdı.

“*Insa jyeom hyae,*” deyip Joy’u omzundan dürttü.

“*Annyong haseyo,*” dedi Joy güçlkle duyulan bir sesle. Herkes yine çok mutlu oldu.

“Tamam, siz gidip eğlenin,” dedi annem şapşal bir gülümsemeyle.

Herkes –babam, Bay Song ve Bayan Song– şapşal gülümsemelerle bize bakıyorlardı.

“Vuhuuu,” dedim ellerimi sallayarak.

Ebeveynler nihayet yemeklere bakmaya gittiler. Bayan Song Fransız rostolarıyla ve soslarıyla bazı deneyler yapmış gibiydi. Onlar gidince Joy ve ben yalnız kaldık.

“Selam,” dedim.

“Selam.”

“Diğer Araftakiler nerede?”

“Diğerleri burada değil.”

Ona bakakaldım. “Ciddi misin?”

“Tanrım,” dedi Joy, “hafta içi asla Buluşma düzenlenmez. Bu sana da garip gelmedi mi?”

“Ne?”

“Erkek kardeşimi bir arkadaşına yatıya yolladılar. Yatıya yolladılar, Frank. Bu gece bir tuzak.”

“Ne?”

Joy bir bilimkurgu destanındaymışız gibi ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Bizi lanet olasıca hayvanat bahçesi pandaları gibi çiftleştirecekler, Frank.”

Yutkundum ama boğazım kurumuştu. Komik bir durumdu. Yani, komik dediğimiz şey bir anda insanı çileden çıkaran bir şey olabilirse, bu olanlar komik sayılırdı. Annemle babamın ben ve Joy’un birbirimize âşık olma düşüncesine bayıldıklarını biliyordum. Ama şimdi bu konuda ciddileşmişlerdi. İyi düşünülmüş bir planı uyguluyorlardı. Nedenini de anlamıştım.

Çünkü Brit, Market’e gelmişti.

Çünkü babam anneme, annem de ailelere bunu anlatmıştı.

Ortada kavşaklı ve virajlı bir yol, dolambaçlı bir müdahale vardı.

Brit istemeden neden olduğu dramı bir bilebilseydi... O geceki Buluşma'nın bir bakıma sadece kendisiyle ilgili olduğunu bilseydi...

“Sanırım, yukarı kata çıkıp işi pişirmeliyiz,” dedim.

Joy Song kafama ağır bir tokat attı.

“Siktir,” dedim.

Ama iyi bir tokattı. Bir batai davuluna vuran güçlü ve kuru üç parmak gibiydi.

“Şey, sadece gidip video oyunları falan oynayalım,” dedi Joy ve yukarı kata çıkmaya başladı. “Annenle baban aptal.”

“Hayır, *seninkiler* aptal.”

“Güzel kapak yaptın, tebrikler.”

“*Seninkiler* aptal.”

Komik olduğu için güldük ama sonra durum komikliğini yitirdiği için sustuk. Basamakların geri kalanını çıkarken ayak bileğinde minik bir dövme olduğunu fark ettim. Bir dövmesi olduğunu bilmiyordum.

Joy'un odasına girdik ama burası hiç de beklediğim gibi değildi. Aslında, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama kesinlikle öyle bir teknoloji garaj laboratuvarıyla karşılaşacağımı ummamıştım. Duvarların yarısı delikli pano şeklin-deydi ve üstlerinde bir sürü sarılmış kablo, lehim aleti, tel ve alet asılıydı. Altı tane bilgisayar monitörü, kalın boruların üstüne yerleştirilmiş bir kapıdan yapıma gibi duran bir çalışma masasının büyük bir kısmını kaplamıştı. Üç boyutlu bir çıktı makinesi de durmadan çalışarak bir şeyler üretiyordu. Her yerde içleri robot ve mini bilgisayar parçalarıyla dolu sepetler vardı.

Bu oda İS seviyesinde falan değildi. Bambaşka bir şeydi.

“İnanılmaz,” dedim.

“Daha önce odamı görmüştün, değil mi?” dedi Joy hafızasını yoklayarak. “Epey olmuştur herhalde.”

İçeride bilimle ilgili ciddi şeyler vardı ve duvarda, üzerinde iri, el yazısı harflerle “*HER ŞEYE RAĞMEN AYAKTA*

KALDI” yazılı olan bir poster asılıydı. Yerdeki kilim koyu turuncu, mavi ve misket limonu yeşili renklerindeydi. Terte-miz, kabarık ve yeniydi. İçerisi sandal ağacı gibi kokuyordu.

Kristal bir avizenin altında çocukluğundan kalma pelüş oyuncaklar ve bir de tek başına duran ve gözlerimi ayırama-dığımı bir sutyen duruyordu.

Joy sutyeni hemen bir yastığın altına gizledi.

Ben yere oturdum ve Joy’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Frank Li, sen sigara içmeye mi başladın?”

“Ne?” dedim. Baktığı yerde tıpkı bir sigara uzunluğun-da ve kalınlığındaki rulo kâğıdın cebimden yere düştüğünü gördüm.

“Ha, bunu Market’e gelen bir adam verdi,” dedim ruloyu açarak.

Joy şimşek hızıyla yanıma gelip oturdu ve heyecanla kâ-ğıda baktı.

“Sorun değil, okuyabilirsin,” dedim monoton bir sesle. Kâğıdı önce Brit’e gösteremeyecektim.

“Aman Tanrım,” dedi Joy yazıları okuduktan sonra. “Vajinal Ouroboros mu? Adamın minik pipisine baksana.”

“Minik bir vajina da var.”

“Bana NASA Pioneer 10’un çılginca bir tanıtım resmi gibi geldi bu.”

“Haha, benzemiyor da değil yani.”

“Bunu çerçeveletmelisin. Yok, bir dakika... Bunun metal üzerine bir gravürünü yapıp insanlığın gönderdiği bir mesaj gibi uzaya yollamalısın.”

“Uzaylıları kafaya almak için.”

Güldük ve çoraplarımızın altından ayak parmaklarımızı kıpırdattık.

“Bunu Hanna’ya gösterdin mi? Eminim çok gülerdi.”

“Henüz göstermedim.” Joy, Hanna’yı eskiden beri se-verdi. Onun gibi olmak istediğinden şüpheleniyordum ama

patent hukuku alanında değil, endüstriyel tasarım alanında. *Ben de onun gibi olmak istediğimi biliyordum.*

“Hanna nasıl?”

“İyi. Hâlâ Boston’da ve paraya para demiyor. Hâlâ Miles’la birlikte.” Sesim çatladı. Kalbimde duvarlara kırmızı boyayla küfürler yazmaya hazır kızgın bir öfke hissettim ama bundan söz etmenin bir anlamı yoktu. Öfkeden yeri göğü inletebilirdim ama annemle babam, Paskalya Adası’ndaki kocaman taş kafalar kadar vurdumduymaz olabiliyordu. Joy tüm bunları benim açıklamalarımaya gerek kalmadan da biliyordu zaten.

O yüzden, “Miles’la evlendiğini biliyorsun, değil mi?” diye sormakla yetindim.

Joy sessizleşti. İri gözleriyle bana baktı.

“Belediyeye gittiler. On dakika sürmüş ve yirmi beş dolara hallolmuş.”

İkimiz de sessizleştik.

“Öyle işte,” dedim.

“Anladım,” dedi. “Bana Brit’ten söz etsene.”

“Eyvah,” dedim. Başparmaklarımı gururlu bir mısır çiftçisi gibi koltuk altlarına soktum. “Çok harika biri. Sen ve Wu iyi misiniz?”

“Umarım ondan annenle babana söz etmemişsindir.”

“Komiksin. Sen ve Wu iyi misiniz?”

Joy yatağa oturdu. Bütün oyuncak hayvanlar zıpladı. “Eh, yine kavga ettik.”

Şerbet renkli kilimin üstünde minik bir vida buldum. Minik vida somunları da vardı. Vidaya uyan bir tane aradım. “Bu sefer ne yüzünden kavga ettiniz?”

“Aynı boktan konu yüzünden. Bir sonraki seviyeye geçmek istiyor ama beni anlamıyor.”

“Anal seks gibi mi?”

Joy güldü. Fırlattığı oyuncak şakağıma sert bir şekilde isabet etti.

“Onun dilediği kadar hızlı bir şekilde annemle babama neden bir sürü bahane uyduramadığını anlamıyor. Neredeyse her gece buluşmak istiyor. Ama bu imkânsız. Bu tür bir talebi karşılayamam.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedim. “Artık ben de aynı durumdayım.”

“Kulübe hoş geldin,” dedi Joy tavana bakarak.

Bir somunu, sonra bir başkasını denedim. Henüz vidaya uyanı bulamamıştım. Halının tüylerinin arasında daha da çok somun olmalıydı. İçimde bir şey biriktiğini hissettim ve parmaklarımı haliya geçirip sertçe sıktım.

“Bu olanlar çok saçma,” dedim.

Joy, “Hı-hı,” diye yanıt verdi.

Halıyı çekip bıraktım. “Bize ne yapmaya çalıştıklarını düşünsene.”

“Bizi lanet hayvanat bahçesi pandaları gibi çiftleştirmeye çalışıyorlar.”

“Bunun ötesini diyorum. Çok eskiden Kore’yi terk etmişler. Buraya gelmişler. Çocukları olmuş.”

“Hı-hı.”

“Amerikan kültüründen dilediklerini seçip almışlar ama daha çok içinde yaşadıkları bu minik Kore balonunu inşa etmişler. Kore programlarından başka bir şey izlemiyorlar, Koreliler dışında kimseyle iş yapmak ve Koreliler dışında başka kimseyle görüşmek istemiyorlar.”

“Kore kasabaları inşa etmek istiyorlar.”

“Sorun değil. Bunu anlıyorum. Ben de Nepal’e göç etseydim Amerikan filmleri, çok katlı hamburgerler ve İngilizce konuşan arkadaşlarım olmadan çıldırırdım.”

“Nepal’de de In-N-Out burger restoranları vardı galiba.”

Güldüm. “Ama burada ne yaptıklarını biliyor musun? Bizimle yani. İnşa ettikleri o balonun içinde bizim de kalmamızı istiyorlar.”

Joy omuzlarını dikleştirdi ve başını yana eğip bana baktı.

“Küçük rüyaları bizim evlenip çocuklarımızın olması ve o çocukların da sadece Korelilerle evlenip çoluk çocuğa karışması. Böylece, balonları onlar öldükten sonra da bozulmadan kalacak. Sonsuza dek buna göz kulak olmamızı istiyorlar.”

Joy gözlerini sıkı sıkı yumdu. O da benim kadar çaresiz görünüyordu. İkimiz de öyleydik. Ama bir yandan da çaresizlikten sıkılmıştık. Sesi titremeden konuştu. “Ayrıca, öğrencilerinin yüzde doksan sekizi Koreli *olmayan* okulumuza da kör gözlerle bakıyoruz. Kendimizi gerçekten Amerika’da olmadığımıza inandırmaya çalışmak gibi bir şey bu. Olacak şey değil.”

“Hı-hı.”

Joy iç çekti. “Bazen Wu’nun tüm bu zahmete değip değmediğini düşünmem yanlış mı sence?”

“Lanet olsun. Zavallı Wu,” dedim.

“Hayır, kahretsin, lafımı geri alıyorum. Wu’yu seviyorum. Gerçekten seviyorum.”

“Onun nesini sevdiğini anlatsana.”

“Bir kere, çok yakışıklı.”

“Falan filan,” dedim.

“Ama çok da iyi yürekli ve ailesini seviyor. Onu annesi ve babasıyla, kız kardeşiyle ve tam bir cadı olan ablasıyla bir görsen... Çok tatlı.”

“Süpermiş gerçekten.”

“Değil mi? Ayrıca, iş konularında çok zeki. Ne tür iş yapılacağı konusunda değil ama bir işin *nasıl* yönetileceği konusunda çok becerikli. Anlarsın ya?”

“Tabii.”

“Sen şirketlerin operasyon yönetiminin sıkıcı olduğunu düşünüyorsun.”

“Hiç alakası yok.”

“Öyle düşünüyorsun.”

“Hayır, kesinlikle öyle düşünmüyorum.

“Düşünüyorsun.”

“Hayır, öyle düşünmüyorum,” dedim. “Sadece bu tür bir işin neyi içerdiğini bilmiyorum. Ya da bunu umursamıyorum. Çünkü çok ama çok sıkıcı geliyor bana.”

“Salaksın!” dedi ama bunu iyi niyetle söyledi.

Sonra da, “Tamam, sıra sende. Brit Means neden o kadar harika?” diye sordu.

Bir somun bulup vidaya takmayı denedim. Vidaya tam uydu.

Tatmin olmuş bir şekilde iç çekip yanıt verdim. “Bir kere, çok güzel bir kız.”

“Falan filan,” dedi Joy.

“Ayrıca çok zeki ve çevre, biyoloji gibi konularda çok tutkulu. Ama daha derin bir şekilde, anlarsın ya?”

“Anal seks gibi mi?”

Burnumdan güldüm ama hemen toparladım. “Benden gerçekten de hoşlanıyor. Ben de ondan çok hoşlanıyorum. Çok basit bir açıklama yapıyorum, değil mi?”

“Ama annenle babana ondan söz edemiyorsun.”

“Off, her şeyi pat diye söylemesen olmaz, değil mi?”

“Pardon. Sadece benim istediklerim ve onların istedikleri konusundan usandım.”

“Sorun değil.”

Joy bana bakmak için doğruldu. “Gerçekten kusura bakma.”

O Çinli çocuk sorunuyla, ben de yeni beyaz kız arkadaş sorunumla birbirimize bakakaldık.

Hanna’yı düşündüm. Miles buna değmiş miydi? Her gece onun kollarında annemle babamın vurdumduymazlığı yüzünden ağlıyor muydu? Belki de kalbini bu konuya kapatmıştı. Belki de balondan ayrılmış ve gitmeden önce onu, sert bir tekme atarak patlatmıştı.

Hanna'nın geleceğini düşündüm. İlk evini satın aldığında, annemle babam onu ziyaret edecekler miydi? İlk bebeğini doğurduğunda, onu görmeye gidecekler miydi? Ya zavallı Miles, aradan seneler geçtikçe kendisini nasıl hissedecekti?

Hanna'yla ilgili aklıma iyi yanıtlar gelmedi. Hiçbir zaman da gelmeyecekti. Sonsuza dek benim henüz deneyimlemediğim iki dünya arasında kalarak muallakta mı yaşayacaktı? Gözlerimde ılık gözyaşlarının biriktiğini hissettim. Gözlerimi kırıştıtırıp durdum. Göğе doğru süzölmek istediğim için, halıyı bir çapa olarak kullanarak ona sıkıca tutundum.

Hanna onu seven –ve onun da elinde olmadan sevdiği– ama onu bir daha görmek istemeyen ebeveynlerimizle ilgili ne tür yanıtlar bulabilirdi? Bir seçim yapmışlardı ve sonuç olarak her şeye karşı o kehribar balonu seçmişlerdi.

Tanrım, Hanna, sen doğru seçimi yaptın mı?

Benim de kaderimde eninde sonunda aynı seçimi yapmak mı vardı?

Bu tür bir seçimin yapılması olasılığı bile, bir yumruk atıp dünyayı yere sermek istememe neden oluyordu.

Sadece ben ve Hanna vardık. Li Kitabı ikimizle sona eriyordu.

Derin bir nefes aldım. Joy gözlerimin dolduğunu fark etmemişti. O başka bir yere bakarken, başparmaklarımla gözlerimi sildim.

O anda beyin boyunduruğunun biz Araftakilerde değil, *onlarda* olduğunu fark ettim.

Ebeveynlerimiz bu dünyada, Amerika'da değilmiş gibi yaşıyorlardı.

Derken, aklıma bir fikir geldi.

"Hımm," diyebildim. "Hımm."

"Ne oldu?"

"Beni dinle," dedim derin bir nefes alarak. "Aklıma büyük bir fikir geldi."

“Ne kadar büyük?” diye sordu.

“Kulağa tuhaf gelecek.”

“Tuhaflikları sorun etmem.”

“Büyük fikrim şu,” dedim gözlerinin içine bakarak.
“Daha doğrusu, bu bir teklif.”

“Tamam,” dedi Joy.

Parmaklarımı dizlerime vurdum. “Senin bir Çinli çocuk sorunun var. Benim de beyaz kız arkadaş sorunun var. Ebeveynlerimizin de beyinlerinde çok büyük kör noktaları var, ırkçı kör noktalar. Peki, ya biz bunları lehimize kullanırsak?”

Joy kaşını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun,” dedi. Bunu bir soru olarak sormamış, sadece söylemişti.

“Sana şunu teklif etseydim ne derdin?” Derin bir nefes aldım ve tuttum. “Birlikteymişiz gibi davranmaya ne dersin?”

Joy dik dik bana baktı.

Oturduğum yerde biraz kıpırdandım. “Randevulaşıyoruz gibi rol yapacağız çünkü o zaman dilediğimiz kadar görüşmemize izin vereceklerini biliyorsun, değil mi? Okul gecelerinde. Tatillerde. Her zaman. Ama her randevuda...”

Joy’un gözleri büyüdü. “Her randevuda, kendi arkadaşlarımızla buluşacağız.”

Parmaklarımla Wu’nun yaptığı gibi bir işaret yaptım.
“Aynen öyle.”

Joy donakaldı ve yüzüne giderek yayılan şaşkınlık dolu bir gülümseme en sonunda yayılım ateşini andıran sincap kahkahaları gibi patladı. Güldükçe güldü.

Durduğunda, aşağı kattan hiç ses gelmediğini fark ettim. Bizi *dinlemeye* çalışıyorlardı.

“Çılgının tekisin,” dedi Joy.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kendimden emin bir şekilde sııttım.

“Ama aynı zamanda lanet olası bir dâhisin de,” dedi Joy.

Dokuzuncu Bölüm

Kusursuz bir tam zihin kontrolü

Joy ve ben telefonlarımıza eğildik.

“O zaman, Wu ne zaman çıkmak isterse sana mesaj mı atacağım?” dedi Joy.

“Evet. Ben de aynı gün ve saatte Brit’i dışarı çıkaracağım.”

“Ama bunu öğrenmemeleri gerek.”

“Wu ve Brit mi?”

“‘Selam, Brit Means,’” dedi Joy aptal erkek arkadaş sesiyle. “‘Ben sadece süper ırkçı ve ülkenin yüzde doksan sekizinden nefret eden ebeveynlerim soru sormadan görüşebilelim diye Joy’la çıkıyormuş gibi yapıyorum.’”

“Sen böyle deyince, bunu açıklamanın pek hoş olmayacağını fark ettim.”

“Ama lojistik olarak, hayatı çok kolaylaştıracak,” dedi Joy.

Ona gülümsedim. *Öyle değil mi?*

“İkimizin randevuları aynı zamanda olduğunda bana mesaj atacaksın, ben de aynı şeyi yapacağım,” dedi Joy.

“Epey mesajlaşma olacak,” dedim. “Bir dakika, ortak bir takvim yapalım.”

“İnek,” dedi.

N’olmuş yani, der gibi baktım.

“Aslında, ortak bir takvim mantıklı olabilir,” dedi Joy en sonunda.

Ona telefonumdan bir davetiye yolladım. Kabul etti. O gece için telefonumda bir deneme takvimi oluşturdum ve bu takvime *FRANK VE JOY RESMEN ÇIKMAYA BAŞLADILAR* ismini verdim.

Joy’un telefonu titredi ve takvim ismini görünce güldü.

“Tamam, o zaman.”

“Tamam, o zaman.”

“Frank!” diye seslendi annem aşağıdan. “Yemek hazır!”

Joy’a bakıp başımı salladım. “Buna hazır mısın?”

Evet dercesine başını salladı, uçaktan atlamaya hazırlanan iki asker gibi hissediyorduk.

Şöyle yaptık: Ele ele tutuşup aşağı kata indik. Elini defalarca tutmuştum: başparmak güreşinde, Cadılar Bayramı sırasında diğer çocuklarla dolaşırken ya da tatil ziyafetlerinde bitmek bilmez dualar edilirken. Ama bunları hep başkaları yanımda varken yapmıştım. Bu sefer, sadece ben ve Joy vardık.

“Elin çok terli,” dedi Joy aşağı inerken.

“Senin elin terli.”

“Hayır, senin.”

“Hayır, senin.”

Merdivenleri indikten sonra, planımızın son kısmına geçtik. Döndük, ebeveynlerimizin görüş alanında olduğumuzdan emin olduk ve yarım saniye daha el ele tutuşup sonra ellerimizi hemen bıraktık. İnsanların önünde birbirimize sevgi göstermememiz gerektiğini bir an unutmuşuz çünkü son dakikada Joy’un odasında mucizevi bir şekilde birbirimizden çok hoşlanmaya başlamışız gibi davrandık.

İşe yaradı.

“Aaaa,” dedi herkes.

“Ne oldu?” diye sordum masum bir şekilde.

“Yemek yiyin,” dedi annem.

“Yiyin, yiyin,” dedi Joy’un annesi, süslü püslü gümüş servis tepsilerinin altındaki ufak ocağı ayarlamaya çalışırken.

“Şarap ister misin?” diye sordu babam.

O anda planımızı yuttuklarını anladım. Şarap mı?

Yemeklerden biraz aldık. Fransız tarzı yemeklerin hepsi Kore tarzında pişirilmişti. Yani, bir açık büfe şeklinde ve çok büyük miktarlarda. Tabağımı doldurdum. Joy da aynı şeyi yaptı. Büfedeki son tepsiye vardığımızda, babamın bizi beklediğini fark ettim.

Çocukların masasına kadar bize *eşlik* etti ve Orta Dünya’dan esmer bir garson edasıyla sandalyelerimizi çekti. Biz de yerlerimize geçtik. Çocukların masası genellikle bundan daha büyük olurdu. Genellikle, masada daha çok Araf çocuğu olurdu. Ama bu masa iki kişilikti. Biz yetişkinlere, onlar da bize dönük bir şekilde oturdular. Masamız tıpkı salak bir düğündeki sevgili masası gibiydi.

Bir an için bir sessizlik oldu. Sonra, birisi –bu kişi sadece Kore hatlı telefon tablet karışımı kocaman aletiyle uğraşan Bayan Song’du– birden yeni bir yetişkin rock şarkısı çalmaya başladı. Her zamanki sıkıcı ve klişe şarkılardan biriydi.

Bu arada, babam kadehlerimizi sanki altı yaşındaymışız ve portakal suyu içiyormuşuz gibi tepeleme şarapla doldurdu.

Böyle hissedebileceğimi bilemezdim / Bulutlar dağılıyor ve yeni bir gün doğuyor.

Joy masayı devirmek istiyormuş gibi titriyordu. “Aman Tanrım, bunu yapamayacağım.”

“Güçlü ol,” diye fısıldadım.

İkimiz de gülmeye başladık.

Ebeveynler donakaldı ve o salak ve mutlu gülümsemeleleriyle bize baktılar. Sonra, toparlanıp hemen sarhoş olduğunu çaktırtmamaya çalışan kişiler gibi kendi konuşmalarına geri döndüler.

İnsanı çileden çıkararak ama *işe yarayan* bir yöntemdi. O yüzden de tatlı bir çileydi.

“Kadeh tokuşturalım,” dedim. “Alkolün işe yaradığını duydum.”

Kadehlerimizi çok dolu oldukları için kaldıramadık ama başlarımızı eğip birer yudum aldık ve buna anında pişman olduk. Çünkü kim şarabı en azından Sprite gibi bir şeyle karıştırmadan sek içerdi? Alkol, seni anlamıyorum.

“Hey, şuna bak,” diye fısıldadı Joy.

“Neye?”

“Üç saniye bana bak.”

Üç saniye boyunca gözlerinin içine baktım ve sağ kulağımla yetişkinlerin masasının sus pus kesildiğini duydum.

“Şimdi, onların masasına bak.”

İkimiz de oraya baktık ve sarhoş ebeveynlerimiz aynı anda yine konuşuyormuş gibi rol yapmaya başladı.

“Tekrar bana bak,” diye fısıldadı Joy.

Dediğini yaptım. Nedense gözlerinin siyah olduğunu sanıyordum. Ama değildi. Koyu bir ela rengiydi. Bu gözler acaba annemin o saçma göz boyutlarında mı diye merak ettim. Üst gözkapaklarında hafif bir çift kat var gibiydi. Koreliler o *ssangkkeopul*’a o kadar bayılırlardı ki bunu elde etmek için estetik ameliyat bile olurlardı.

Bende *ssangkkeopul* yoktu. Onu kıskanmam mı gerekiyordu?

Aman neyse. Kendi gözlerimi seviyordum. Bu arada, benim gözlerimin rengi siyahtı. Tıpkı nadiren on ikinci seviyeye varan saldırgan ve kötü yürekli bir anti savaşçının ruhu gibiydi.

“İlginç,” dedim. “Bugüne kadar hiç *ssangkkeopul*’un olduğunu fark etmemiştim.”

Joy komik bir şekilde gözkapaklarına bakmaya çalıştı. “Nedense ergenlikten sonra böyle oldular. Annem bunun beni yorgun gösterdiğini söylüyor.” Gözlerini kırptırıp gözkapaklarını çekip düzleştirdi.

“Şunu yapmasana. Japonlar-Çinliler-kirli dizliler gibi.”

“Tanrım, o lanet laf.”

“Hatırlattığım için kusura bakma.”

Japonlar-Çinliler-kirli dizliler küçüklüğümüzde beyaz çocukların bize söylediği ırkçı bir şarkıydı. Buna her zaman gözkapaklarını çekip daha çan çin çon görünmeye çalışmaları eşlik ederdi.

“Neyse,” dedim. “Olduğun gibi güzelsin.”

Joy iiiii-hiiii-frrrrk iiiii-hiiii-hiii diye kendine has gülüşüyle gülmeye başladı çünkü o sırada iki şey oluyordu: Yetişkinlerin masası hayretler içinde kalmış firavun fareleri gibi susmuştu ve çalan müziğin sözleri aynen şöyleydi:

Olduğun gibi güzelsin / Canım, parlayan bir yıldız olduğunu biliyorsun.

“Siktir,” deyip ben de gülmeye başladım.

“Ben üç deyince bak,” dedi Joy. “Bir, iki, üç.”

Yetişkinlerin masasına baktığımızda, ebeveynlerimiz yeniden konuşmaya başladılar.

Müthiş bir gücün potansiyelini hissettim. Kusursuz bir tam zihin kontrolüne sahip olacaktım.

Babam yanımıza geldi ve topuklarını birbirine çarpıp hazır olda durdu. Onun eğilip selam vermek istediğine yemin edebilirdim ama nedense bunu yapmamaya karar verdi. Hâlâ dolu olan kadehime baktı. “Şarap içmiyor musun?”

“Baba, karnım o kadar dolu ki içersem kusarım.”

“Ayy,” dedi annem.

“Yemek yemeye devam edebilmemiz için kusmukhaneye gitmek ister misin?” dedim Joy’a.

“Çok iğrenç,” dedi ve kıkırdayıp omzuyla omzumu dürttü.

Yetişkinler yine sessizleştiler. Gerçekten de bir şalterin atması gibi bir şeydi bu.

En sonunda, gitme vakti geldi. Ben ve Joy o gecenin çarpıcı açılış töreninin son ölümcül darbesini gerçekleştirdik.

“Ben arabayı ısıtayım,” dedim. Güney California’ya göre hava serindi. Yani, hava dondurucu bir 15 dereceydi. Annem, babamın bir karton bardağa kusma tehlikesini artırsa bile arabanın ılık olmasını severdi.

Dışarı çıktım. Joy da peşimden geldi.

Planladığımız gibi arabayı çalıştırdım, ısıtıcıyı açtım ve arabadan çıktım.

Sonra, Song ailesinin açık ön kapısından herkesin görebileceği şekilde eğilip Joy’u yanağından öpüyormuş gibi yaptım.

“Biz lanet bir çift hayvanat bahçesi pandasıyız,” diye fısıldadım kulağına.

Joy güldü.

Size bir şey söyleyeyim. İnanları güldürmek için yaşıyordum. Güldürdüğüm kişilerin ebeveynler, kardeşler, arkadaşlar, sevgililer olması da önemli değildi. Sadece herkesi güldürmek zorunda olduğumu hissediyordum. Herhangi bir neden yüzünden insanları güldürmeyi bilmiyorsanız, bunu kesin öğrenin. Bunu yapmak için SAT’e çalışır gibi çalışın. Hayatınızda sizi güldürebilecek birisine sahip olacak kadar şanslı değilseniz, her şeyi bir kenara bırakın ve o kişiyi bulun. Gerekirse çölleri aşın. Çünkü gülmek sadece komik şeylerle ilgili değildir. Gülmek, derin kozmosun insanların bağ kurmasını sağlayan ve sözcüklerin anlatamayacağı her şeyin müziğidir.

Joy güldü ve birbirimizden ayrıldık. Song ailesinin ön kapısının turuncu dikkörtgeninde bir sürü siluet duruyordu.

Bu yöntem çok işe yarayacaktı.

Frank Li

Âşık

Oluyor

Onuncu Bölüm

Eski yeni âşıklar

Joy ve ben, sonraki birkaç günü sistemimizi geliştirerek geçirdik. İlk olarak takvimimize, *Eski Yeni Âşıklar* BRİT’LE SİNEMA, planını ekledim. Joy bunu hemen sildi.

Salak, isim yazma, yazdı.

Ha, tamam, yazdım ben de.

Böylece, sadece *cumartesi: F-eski yeni âşıklar* FİLM dedim. *F* doğal olarak *Frank* ismini temsil ediyordu.

Bir gün sonra kalkülüs dersinde, hep birlikte test yanıtlarının üstünden geçiyorduk. Q 100 tam puan almıştı çünkü o Q’ydu. Ayrıca ta ne zaman PSAT’de de tam bir 1520 puanı almıştı.

Ben kalkülüsten 97 aldım. Brit de öyle. Uzanıp notumun etrafına kocaman bir kalp çizdi. Tam ortaokul bebelerine uygun bir davranıştı bu ama benim hiç umurumda değildi.

Telefonumun titrediğini duyunca, çaktırmadan ekrana baktım.

Cumartesi – TITANFIST 3 HAYATA DÖNDÜRME FİLMİ

Titanfist 3 çok uzundu ve tam bir erkek filmiydi. Wu’nun yumruğunu ekrana salladığını ve Joy’un gülmek için kol-tuğuna iyice gömüldüğünü hayal edebiliyordum.

“Bay Frank, gerçekten de eğitim tapınağımızda bir telefona mı bakıyorsunuz?” dedi Bay Berry Soft.

“Çok özür dilerim,” deyip telefonumu kaldırdım. Brit sırtıttı ve burnu mutlulukla kırıştı. *Ne işler karıştırıyorsun?* İçimden bir dalga geçti. Bir şey dalgası. Yaramazlık mıydı? Heyecan mıydı? Cesaret miydi?

Bay Soft kızgın değildi ama sabırla bana bakmaya devam etti. “Bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mıydı?”

Gerçekten de paylaşmak istediğim bir şey vardı. Masamın üstüne çıkıp bütün sınıfa, *Brit’le ilk gerçek randevuma çıkacağım*, diye bağırarak istiyordum. Ama suçlulukla gülmüsedim ve başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Önümüzdeki hafta SAT eğitim kampımıza başlıyoruz,” dedi Bay Soft. “O yüzden, beyinlerinizi biraz dinlendirin. Bu hafta sonu için size ödev vermeyeceğim.”

“Tüh,” dedi Q, gerçekten de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

“Öğrencim olduğunuz için çok şanslıyım, Bay Q,” dedi Bay Soft. “*Hashtag* kutsanmış.”

• • •

Sonra, gidip hafta sonu için dolabımdaki eşyalarımı aldım. Dolabıma yapıştırdığım ucuz aynadaki çarpık aksime baktım. Asla yakışıklı olduğumu düşünmemiştim. Ama Brit beni yakışıklı buluyor olmalıydı. Bu, beni resmi olarak yakışıklı yapmaz mıydı? Dolabın kapağını kapattığımda, Q’nun yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm.

“Tanrım,” dedim. “Altıma sığıyordum.”

“Yarın Kan Kalesi’ne gidiyoruz,” dedi. “Ben, Olmo, sen ve webcam’den katılacak olan Patel kardeşler. Kulaklıklarını getir çünkü bir yarıtanrıyla savaşaacağız.”

“Q, Q, Q, beni dinle,” dedim.

Hemen suratı asıldı. “Hayır.”

“Bir randevum var.”

“Offff.”

“Kendine gel, moruk,” dedim en iyi İngiliz aksanıyla.

Q gözlerini yumdu. “Derin nefes al, odak noktayı gevşet.” Gözlerini açtı. “Tamam, o zaman. Frank, evladım, senin için çok sevindim. Bu randevu nasıl olacak?”

“Akşam yemeği ve şu *Eski Yeni Âşıklar* filmi.”

“Muhteşem.”

Q yüzüm birden değişmiş gibi dikkatle bana baktı. Belki de değişmişti.

“Annenle baban bu konuda mutlular mı?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve sırt çantamın kayışlarını sıkılaştırdım. “Hı-hı,” diye yanıt verdim. Ona henüz gizli randevulaşma stratejimden söz etmek istemiyordum. Yakından incelendiğinde, muhtemelen çok saçma görünecekti. Ama ne derlerdi? Saçma önlemler, saçma zamanlar içindir.

“İnanılmaz. Bu, gerçekten de kolay olmuş,” dedi Q. “Onlara bunu nasıl kabul ettirdin? Hanna’yla ilgili iyi bir gelişme mi var?”

“Neden?”

“Ne?”

İkimiz de birkaç saniye boyunca kafamız karışmış bir halde birbirimize baktık. Sonra, telefonum titredi.

“Şimdi yazdı, gitmem gerek,” dedim.

Aslında, *ondan* kastım, Joy’dü. *Yarım saate beni al*, di-yordu. Ama Q’nun henüz bunu bilmesine gerek yoktu.

“Tamam, ben Kan Kalesi’nde olacağım o zaman,” dedi Q.

• • •

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağır Consta arabama atlayıp eve gittim ve merdivenleri ikişer üçer çıkıp hazırlanmak için odama girdim. Beş dakikalık bir duş almak, saçıma biraz jöle sürmek ve temiz bir tişört giymek için ancak vak-

tim vardı. Cehennemde çay içerken *Hiç sorun değil*, diyen köpek baskılı en sevdiğimi giyecektim.

Tam burun kıllarımı kesmek için başımı geriye atmıştım ki birisi tatlı bir ses tonuyla bir soru sordu:

“Bu akşam nereye gidiyorsun?”

Annem kapıya yaslanmış bana bakıyordu.

“Akşam yemeğine. Sonra da bir filme.”

“Güzel, güzel,” dedi gayet memnun bir ifadeyle. “Hangi filme?” diye sordu sanki film seçimim geleceğimi değiştirebilirmiş gibi.

“*Eski Yeni Âşıklar.*”

“Annesi, Frank’i rahatsız etme, olur mu?” diye seslendi babam diğer odadan. “Frank’in hazırlanması gerek.”

“Bir aşk öyküsü gibi,” dedi annem. “Eminim ki Joy sevecek. Kızlar aşk öykülerini sever.”

“Anne, gitmem gerek.”

Babam kapıya geldi ve elinde anahtarlarla annemin yanında durdu. “Benim arabamı al.”

Ona baktım. Babamın arabasını hiç kullanmamıştım. Anahtarları tıpkı bir aşçının bir tutam tuzu tuttuğu gibi tutuyordu.

“Teşekkürler, baba.”

“Hı-hı,” dedi.

Annemle babam kapıda gülümsüyor, geçmemi engelliyorlardı.

“Geçebilir miyim?”

En sonunda kapıdan çekildiler. “Tamam, git,” dedi annem.

Paldır küldür aşağı kata indim ve babamın QL5 arabasına bindim. Geri geri yola çıkarken, annemle babam denize açılacak bir denizciymişim gibi bana el sallamak için kapıya gelmişlerdi bile.

• • •

Song ailesinin muhteşem kumsal evine vardım ve arabadan Joy'a mesaj attım.

Bekliyorum

Tamamdır, yazdı Joy.

Joy kiraz ağacından yapılmış kocaman, tasarımı bir kapıdan dışarı fırladı ve annesiyle babasına el sallamak için hızla arkasına döndüğünde, alacakaranlıkta saçlarındaki yeşilleri gördüm. Hemen arabaya bindi.

"Eskiden babamda bunlardan vardı," dedi ve arabanın rengi solmuş iç kısmına baktı. Gül gibi, gerçek bir gül gibi kokuyordu.

Kalbim hızla atıyordu. Boynunda seğiren bir kastan, onun kalbinin de hızla attığını anlayabiliyordum.

"Hadi bakalım," dedim sırtarak.

Arabayla oradan uzaklaşırken, annesiyle babasının biz gözden kaybolana dek el salladıklarını gördüm.

"Az önce ne dediklerini biliyor musun?" dedi Joy.

"Ne?" dedim bir virajı biraz fazla hızlı dönerken. Oynadığımız oyunun heyecanı, yavaş yavaş yerini bizi bekleyen bir başka heyecana bırakıyordu. Brit ve ben birbirimize yakın oturuyor, dev bir ekranda aşk hayalleri kuruyorduk.

"Bana, 'Eve geldiğinde bizi uyandırma,' dediler. İnana biliyor musun? Bu, istediğin kadar dışarıda kal, demek."

Mutlulukla ve buna inanamayarak başımı salladım. "Babam da bana arabasını verdi."

"Eminim ki her gece dışarı çıkacak olsak, seslerini çıkar mazlardı," dedi Joy hayretle.

"Süper," deyip bir beşlik çaktım.

"Dur, dur, dur. Paket görüş alanına girdi."

Sinemaya yaklaşıyorduk. Joy'un paketi bir *Titanfist 3* posterinin önünde durmuş, posterdeki yirmi katlı bina boyundaki robotun pozunu taklit ediyordu. Ama pozundan memnun kalmayınca, pozisyonunu değiştirip tekrar denedi.

“Hadi git,” dedim.

Joy emniyet kemerini çözdü. “Beni eve bırakmak konusunda endişelenme, tamam mı? Wu beni bırakır. Israr edecektir.”

Wu’nun Joy’un annesiyle babasının şaşkın bakışları altında evinin önünde durduğunu hayal ettim. “Ama...”

Joy neden endişelendiğini tahmin etti. “Beni hep birkaç ev ötede başka bir yerde bırakmasını istiyorum. Şu âna dek işe yaradı.”

“Kahretsin, zavallı Wu,” dedim.

“Annemlerle karşılaşırса zavallı olacağını söylemek istiyorsun herhalde,” dedi Joy kapıyı çarparak kapatırken. Camdan, “Hadi şimdi git eğlenmene bak,” dedi.

“Sen de.”

Tekrar yola koyuldum.

Arabada yalnız kalınca derin bir nefes aldım ve zihnime huzur dolu bir dinginliğin süzüldüğünü hissettim. Teslimat tamamlanmıştı ve yapmam gereken tek şey Brit’i evinden alıp geceyi keyifli geçirmektir.

Derisi çatlamış koltuğa çöktüm. Pencereleleri açtım. Dışarıdaki nemli havayı hissetmek için kolumu dışarı sarkıttım. Elim o anda çarşaf gibi bir suyu bölen bir küreğe dönüştü.

Brit’in evi gündüz farklı görünüyordu. Çakıl taşlı bahçede bir sürü mücevher renkli, heykeli andıran sukulentler vardı; bunları kalkülüs ödevini yaptığımız gece fark etmemiştim. Ön kapıda, yalostan yapılmış bir denizkızı asılı duruyordu. Tarihî ve çok değerli bir şeymiş gibi görünüyordu. Kırmızıya boyanmış kapının üstünde de –önceki gece kahverengi olduğunu sanmışım– köpek poposu şekline gümüş renkli bir kapı tokmağı vardı.

Orayı kendi evimle kıyaslamadan edemedim: Benim evim alçak tavanlı, basık bir kurabiye kalıbını andıran, ön tarafında çiçeksiz yeşil bir bahçesi olan, içinde yaşaması kolay bir

yerdi. Annemle babam giriş için bir denizkızı yapamayacak kadar çok çalışıyorlardı. Ama artık o tür şeyler elde edebilmek için çalışıyor olmaları gerekmez miydi? Hayatta bir şeylerin kolaylaştığı, vücudun gevşediği ve zihnin eviniz için kusursuz kapı tokmağını düşünmeye başladığı zamanlar olmalıydı.

Yoksa bu kadar çalışmanın anlamı neydi?

Köpek poposu sallandı. Kapı açıldı ve Brit karşımda belirdi.

“Köpek poposu,” dedim tokmağı işaret ederek.

“Hoşuna gitti demek,” dedi Brit.

O da kıyafet değiştirmişti, üstünde barkodlu bir savaş gemisi olan ve İskandinavlılaşalım yazan bir askılı giymişti.

“Üstündekini öyle çok sevdim ki,” dedim.

Elini göğsüme götürüp tişörtümü inceledi. “Ben de seninkini sevdim.”

Sonra, aklına bir şey geldi. “Hırkamı unuttum. Sinema hep çok soğuk oluyor. İçeri gel de merhaba de.”

Yukarı kata koştu ve birden kendimi yine onun evinde tek başıma buldum. Görebildiğim ayrıntıları inceledim: uzun, klasik bir süt tenekesine bir buket çiçek gibi yerleştirilmiş eski çizim taslaklar, çarşaf büyüklüğünde çerçeveli bir Fransız filmi poster, renkli bir top havuzunda annesiyle ve babasıyla oynayan küçük Brit’in bir fotoğrafı vardı. O odadaki her şey bilerek oraya koyulmuştu ve her biri duygu ve anlam yüklüdü.

Yine kendi evimde her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Annem gerçek bir nedeni olmadan porselen tavuk bibloları toplardı; bunlar ne kadar ucuz olursa o kadar iyiydi. Babam da olta kancaları biriktirirdi. Herhangi bir yerde alınmış, ne kadar ucuz olursa o kadar iyi bulduğu kancaları... Hermosa Plajı, Los Angeles Havaalanı, Scotty’nin Kalesi gibi yerlerden.

Bizimkilerin evi sürekli olarak belirli bir noktaya doğru ilerliyormuş gibiydi. Brit'in ebeveynlerinin eviyse çok uzun süre önce son halini bulmuştu ve hemen anlaşıyordu.

"Yine karşılaştık," dedi birisi ve gri renkli kapüşonlu bir eşofmanla Brit'in babası çıkageldi.

"Merhaba," dedim.

Sonra, babası bana sarıldı. "Seni yine göreceğimi biliyordum, dostum. Bir bira ister misin?" dedi.

"Şey, ben daha on sekiz yaşındayım."

"Doğru. Biraz ot ister misin?" Kollarını kendine sarıp güldü. "Şaka yapıyorum."

"Seni yine gördüğüme sevindim, Frank," dedi tatlı bir ses ve kocası gibi gri bir eşofman takım giymiş Brit'in annesi geldi. Brit de elinde ince bir hırkayla onun arkasında belirdi.

Dördümüze baktım; bir örnek eşofmanlar giymiş ebeveynler ve birbirine benzer ilginç giysiler giymiş iki genç. Ne kadar şirin olduğumuza bakıp gülmek geldi içimden. Odaya geceleri vadilerde yaşanan esintilere benzeyen bir serinlik çöktü.

"Gitsek iyi olacak," dedi Brit.

"Fragmanları kaçırmak istemiyoruz," dedim.

Brit, "Ben de tam onu diyecektim," dedi sözlerimden etkilenmiş gibi ve yampiri bir gülümsemeyle bana baktı.

"Siz gitmeden önce, size bir şey vermek istiyorum," dedi babası. "Brit bize senin önüne rasgele çıkan seslerin kayıtlarını topladığını söyledi."

Önüne rasgele çıkan seslerin kayıtları sözcükleri zihnimde bir pinpon topu gibi oradan oraya sekti. Demek yaptığım şeyin bir adı vardı. Brit'in babası da bunun ne olduğunu biliyordu. İsminizin bir ödül töreninde anons edilmesi ve herkesin size baktığı bir an gibi tüylerim ürperdi.

Babası bana ufak yuvarlak bir teneke kutu verdi. "Brit'in annesiyle Brooklyn'de yeni görüşmeye başladığımızda, ben

de hobi olarak metrodaki sesleri kaydederdim. Bunu seveceğini düşünüyorum.”

“Vay canına,” dedim kutuyu alarak. “Emin misiniz?”

“Bakalım sana ilham verecek mi?” dedi babası ve kızına göz kırptı.

Brit ne gözlerini devirdi, ne iç çekti ne de ergenlerin yaptığı diğer şeyleri yaptı. Bakışlarını sanki bu ufak eski teneke kutuyla harika şeyler yapacakmışım gibi üzerime dikti. Onun o bakışı gerçekten de muhteşem bir şeyler yapmayı istememe neden oldu.

Eski Yeni Âşıklar’ın en iyi yanı filmin kendisi değildi... Film harikaydı ve dünyada en sevdiğim iki şey olan romantizm ile komedinin bir karışımıydı ama en iyi kısım filmden önce Brit’le atıştırmalık almak için sırada beklediğimiz andı. Sırada beklerken, yaşlı ve genç çiftler, ellerinde ince kazaklar olan oğlanlar ve kızlar, ellerinde ince kazaklar olan erkekler ve kadınlar ve tek tük de ellerinde ince kazaklar olan oğlan ve kız ve kız çiftler vardı.

Kendimi bir kulübe dahil edilmiş gibi hissettim. Bir çiftler kulübü.

“Nacholar için ekstra jalapeño sosu alabilir miyiz?” dedi Brit kasiyere.

“Ben de tam onu soracaktım,” dedim şaşkınlıktan sarhoş olmuş gibi.

Fragmanları dikkatle izleyip fısıldayarak eleştirilerimizi yaptık çünkü ikimiz de bunu yapmayı sevdiğimizi keşfettik. Filmi de büyük bir dikkatle izledik. Filmin sonunda, yanığımın bir damla sıcak gözyaşı süzülüyordu. Brit benim gözlerimi silmeden önce kendi gözlerini sildi.

Öpüşme kısmını filmin sonundaki yazılara saklamıştık. Ağzıma biber ve peynir tadı geldi. Brit de aynı şeyi yaşamış

olmalıydı ki tekrar öpüşmeyi denemeden önce ikimiz de içeceklerimizle ağızımızı çalkalama ihtiyacı hissettik.

“Böyle daha iyi,” dedim.

Arabayla kısa bir mesafe ötede Crescent Plajı’nda salaş minik bir kafe vardı. Burası duvarlarında kayık kürekleri ve araba plakaları olan, eski müzikler çalan ve yaşça büyük müşterilerin gittiği bir yerdi. Ashında, o tür bir yere gitmemiz için hiçbir neden yoktu. Kafenin ismi bile Scudders’dı*.

Ama Brit’le birlikte sıcak çikolatalarımızla yan yana otururken, gidilecek kusursuz bir yer gibiydi.

“Buraya bayılıyorum,” dedim. Kayıt cihazımı çıkarıp uzun bir ses kaydı aldım. Hafif kadeh sesleri, mırıltılar ve sandalyelerin geriye çekilirken çıkardığı balina seslerini andıran uzun sesleri kaydettim ve sonra kayıt cihazını kaldırdım.

“Kendine has bir güzelliği var,” dedi Brit tavandan sarkan cam süslere bakarak. “Ama kiç değil. Bu tarzdan nefret ederim. Kiç bir şeyi olduğu gibi değil, olması gerektiğini düşündüğün gibi görmek.”

“Başka birinin zevkiyle dalga geçmek gibi.”

“Acımasızca,” dedi Brit.

Annemin tavuk biblolarını ve babamın olta kancalarını düşündüm. Onlar kiç miydi? Onlar hakkında kötü mü düşünüyordum?

Öyle yaptığımı fark ettim. Tavuklar ve hatıra olta kancaları, seksenlerde Kore’de popüler şeyler miydi diye aklımdan geçirdim.

“Gerçekten de acımasızca,” dedim, o andan itibaren daha iyi düşünmeye yemin ederek. Duvarda içinde fokurdayan kehribar renkli bir sıvı olan, bira kupası biçiminde camdan bir saat vardı. Elli senelik olmalıydı. “Bak, şu kiç değil mesela. Çok güzel.”

* Argoda ne kadar seksi olduğunun farkında olmayan kadın anlamına gelir. -(ç.n.)

“Bu arada, zaman kısıtlaman yok, değil mi?” dedi Brit.

“Sorun yok,” dedim. “Çok vaktimiz var.”

“Olley,” dedi Brit küçük bir çocuk gibi.

Çok vaktimiz var çünkü Joy’la gizli bir anlaşma yaptım, dedim içimden. Ama Brit bana döndü ve saçları sıcak çikolatasının içine girdi. Bardağını hemen öteye ittim ve düşüncelerimden sıyrıldım.

“Saçın içeceğine girdi,” dedim.

Islanan saçlarını bana uzattı. “Tadına bak.”

“İyy,” dedim ama dediğini yaptım.

“Çılgının tekisin, Frank Li,” dedi.

Bir an için, ikimiz de ciddileştik. O anda ve oracıkta. Bir kızın saçından sıcak çikolata emmek garip bir işti. Kim böyle bir şey yapardı? Kim bunun yapılmasına izin verirdi? Ama Brit bana izin veriyordu. Bunu *yapmamı* istiyordu.

Brit Means’in saçını emen tek kişi olmaktan dolayı çok gururlandım.

Birer sıcak çikolata daha ve bir tabak da patates kızartması sipariş ettik. Karargâha dönmeden önce en az bir saatimiz daha olduğunu biliyordum. Joy’la zamanlamamız aynı olsun diye aynı saatte eve dönmeyi kararlaştırmıştık. En sonunda, garsonlar sandalyeleri dikine çevirmeye başladılar. Eve dönerken, ikimiz de ellerimizi kanat çırpır gibi arabadan çıkarıp salladık.

“Kalkış için ellerini doğru pozisyona getir,” dedim.

“Deniyorum,” dedi Brit. Biraz ağlamayı andıran bir sesle gülüyordu.

“Kalkış, kalkış,” diye bağırdım.

Artık kahverengi değil de kırmızı olduğunu açıkça gördüğüm kapıya vardığımızda, gümüş köpek poposu şekilli kapı tokmağının önünde son bir kez daha öpüştük. Basamakları dans edercesine indim ve bir kere bile düşüp tökezlemedim.

Eve döndüm ve kimseyi uyandırmayayım diye arabayı

garaj kapısının önüne bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarıp düzgünce annemle babamın parlak kahverengi karo döşeli girişine bıraktım.

Yatak odama girdiğimde, karanlıkta görebilmem için birisinin lambamı yaktığını ve yatağımın güzelce toplanmış olduğunu fark ettim.

Yatağıma atladım ve tam uykuya dalmadan önce kısa bir mesaj yollamam gerektiğini hatırladım.

Karargâha geri döndüm.

Ben de karargâhta ve yataktayım, yazdı Joy.

Nasıl gitti?

Çok güzel, dedi. Kendimi eve dönme saati olmayan Külkedisi gibi hissettim.

Ayrıca, balkabağına da dönüşmedin.

Haha! B nasıldı?

Muhteşemdi, dedim. Mükemmel bir geceydi.

Çak bir beşlik o zaman.

Çakıyorum.

Sonra, Joy bana çak yapmaya çalışan ama bunu beceremedikleri için aynı anda birbirlerinin yüzüne vuran iki futbol oyuncusunun bir fotoğrafını yolladı.

“İyi geceler, Joy,” dedim tatlı ve derin bir uykuya dalmadan önce.

On Birinci Bölüm

Değerli taş değiş tokuşu

Ertesi gün, Market'te işe yaramaz durumdaydım. Ürünleri torbalara koymayı unuttum, para üstünü yanlış verdim ve boş boş müşterilere baktım.

“Berbatsın,” dedi babam neşeyle gülerek. “Şu anda daimi bir dalgınlık hali içindesin.”

Ama kızgın falan değildi. Güldükçe gülüyordu çünkü Joy Song’la randevulaştığımı sanıyordu.

O gece, Brit’le biraz mesajlaştık ama tahmin edebileceğiniz kadar çok mesaj yazmadık. Sanki ikimiz de konuşmalarımızı birbirimizi okulda göreceğimiz pazartesi gününe saklıyorduk. Böylece, ona iyi geceler diledim ve babasının hediyesini yuvarlak ufak teneke kutuyu elime aldım ve açtığımda içinde küçük bir makara, eski ses bandı olduğunu gördüm. Bunu dikkatle ses ekipmanlarımdan eski bir portatif çift makaralı Sony marka alete taktım. Sonra da en sevdiğim kısımları bilgisayara aktarmaya başladım. Bir ara, tiz metro treninin sesi arasından Brit’in annesinin sesini duydum.

Şunlara bak, diyordu.

Kendinize bir oda tutsanıza, dedi bir erkek sesi. O da Brit’in babasıydı.

Biz de böyle miyiz? dedi annesi.

Eh, umarım öyleyizdir, dedi babası.

Biraz ben ve Brit gibi konuşuyorlardı. Acaba annemle babam Brit'in babasının deyimiyle birbirlerine kur yaptıklarında nasıldardı merak ettim. Onların bir kaydı yoktu. Olsa bile Korece olurdu. Tercüme ettirebilirdim ama aynı hissi verir miydi?

Pazartesi günü gelip çattı. Kalkülüs dersinde Brit silgisini düşürünce, eğilip yerden aldım.

"Teşekkür ederim," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Rica ederim," dedim.

"Ne kadar da nazıksınız," dedi Bay Soft. Yüzü osuran birinin kışından gül çıkardığını görmüş gibi şaşkın bir ifadeye bürünmüştü. "Tamam çocuklar, şimdi modern SAT olan o saçmalıkla ilgili kısa bilgiler vereceğim."

Ders sona erdi. Brit'e uzun bir veda bakışı attım ve köşeyi dönene dek o da beni izledi.

"*Amore*," dedi Q. Ellerini çırpı. "Tamam. Kan Kalesi olayı kötü sonlandı. Paul Olmo'nun büyücüsü öldü."

Dönüp ona baktım. Bir karakterin ölmesi büyük bir olaydı ve bilgisayar oyunlarının aksine geri alınamayan bir şeydi. "Ciddi misin? Neler oldu?"

Q omuzlarını silkti. "Açgözlü davrandı. Grubumuzun değerli taşlarını sahteleriyle değiştirmiş ama kimse fark etmemiş. Ama onlar fark ettiler."

"Bunu Paul mu yaptı?" Paul kayıp cüzdanları kayıp eşya bölümüne bırakan bir çocuktü. Bir şey çalmazdı.

"Oyun grubu ona bir ültimatom verdi: Ya onlarla savaşacaktı ya da intihar ederek onurunu biraz olsun korumak."

"Aman Tanrım."

"İnsanları tanıdığımı sanırdım," dedi Q, gözlüklerine üfleyerek.

İki düzine değerli taş biçiminde metaforun geldiğini hissedebiliyordum. İçimden gülmek geldi.

Tam o sırada, Joy Song elindeki torbadan kocaman üzümler yiyerek kalabalığın arasında belirdi. Bunlara *wang-podo*

deniyordu. *Wang* Korece *çok büyük* demekti ve *podo* sadece *üzüm* anlamına geliyordu. Her neyse, sanırım Koreliler gerçekten de büyük üzümleri seviyordu.

Joy dilini çıkardı ve boynuma çat diye bir *wang* üzümü fırlattı.

“Kahretsin,” dedim gülerek.

“Hahahaiiiihahaha,” diye güldü.

Üzümü alıp ona geri fırlattım.

“Aaaaa,” diye bağırان Joy oradan kaçtı. Ama arkasına bakıp bana sırtıttı.

Q dikkatle bana baktı. “Hıııııı?”

“Şey, onunla aile dostuyuz, tamam mı? Ama Buluşmalar’da konuşmak zorunda kalıyoruz. Yani, gerçekten sohbet ediyoruz ve çok süper bir kız.”

“Hı-hı,” dedi Q, hâlâ o garip ifadeyle.

“Ağzın açıkken düşünme,” dedim.

Okuldan sonra arabama bindik ve Q’nun evine gittik. O gece, tavuk *tetrazzini* yemeği vardı ama Louisiana acı sosuyla birlikte ikram edilecekti çünkü ancak bir bebeğin damak zevkine sahip birisi o yemeği sossuz yiyebilirdi.

“Demek Brit’ten hoşlanıyorsun,” dedi Q, ağır ağır.

Arabayı bir sağa bir sola kırdım. “Evet, ondan hoşlanıyorum.”

“O zaman, Joy’la aranızda geçen şey neydi?”

“Joy ve ben çok iyi arkadaşız. Şu âna dek, bu kadar iyi arkadaş olabileceğimizi bilmiyordum.”

“Demek sadece çok iyi ve yeni arkadaşsınız.”

“Öyle.”

Q’nun telefonu titredi ama bakmadı. “Neden öyle demedin o zaman?”

Q’nun sözlerinin beynimde oradan oraya sektiğini hissettim.

Neden öyle demedin o zaman?

Neden öyle demedin?

Neden demedin?

Neden?

Ona her şeyi anlatmalıydım. Onu... Yalanımla kandırmak istemiyordum.

Bu düşünce kulağa tuhaf geliyordu.

“Beni dinle,” dedim. “Ben ve Joy hakkında bilmen gereken bir şey var. Aramızda özel bir ilişki var diyelim. Bir takım çıkarlar söz konusu.”

Q’nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ellerimi kaldırdım. “Bir dakika. *Öyle* çıkarlar değil.”

Q’nun maymun aynası yine titredi. Annesi arıyordu. Q, hoparlörü açtı.

“Will?” dedi annesi. Ona hâlâ öyle hitap ediyordu. “Lütfen, hoparlörü açma.”

“Çok geç, anne.”

“Gelirken kız kardeşini dojo’dan alır mısın, lütfen?”

“Şu an çok önemli bir konuşmanın ortasındayım, anne.”

“Memnuniyetle alırız, Bayan Lee,” dedim. Q bana bir yumruk attı ama bunu hissetmedim bile.

“Teşekkürler, Frankie.”

Q telefonu kapatıp parmağını gözüme doğrulttu. “Devam et.”

“Devamı sonraya,” dedim. “Önce kız kardeşini alalım.”

• • •

Baharatlı akşam yemeğini kahramanca terleyerek atlattık. Ama Evon saniyeler sonra bile terlemeyecek kadar havalı olmayı sürdürüyordu.

Bana bir peçete uzattı. “Eee, Brit’i anlatsana.”

Ona baktım ama öylesine acı veren bir güzelliği vardı ki, bakışlarımı kaçırdım.

“Çok şirin,” dedi Evon. “Ama biraz küçük değil mi?”

“Benden sadece üç ay küçük.”

“Neyse, şirin.”

“Bir dakika. Senden bir ay kadar büyük olduğumu biliyorsun, değil mi?” dedim.

“Ben de ondan üç saniye kadar büyüğüm çünkü annemin...” dedi Q.

“Sus,” dedi annesi.

Tabaklarımızı lavaboya götürmeyi yine unuttuk, bize bunu yapmamız yine hatırlatıldı ve sonra da Q’nun yukarı kattaki odasına koşturup SAT için çalışmaya başladık. Q bana Joy’la ilgili sorular sormak için kıvranıyordu, ben de ona her şeyi anlatmak için can atıyordum ama ilk önce sınava çalıştık çünkü biz öyle çocuklardık ve sınava sadece birkaç gün kalmıştı.

SAT çok saçma bir sınavdı. Âdeta Dünya’ya ilk kez gelecek olan uzaylılar için yazılmış gibiydi.

Sevgililer Günü, insanların birbirlerine ‘geleneksel’ kartlar yolladığı önemli bir aşk ve derin dostluk kutlamasıdır. Bir grupta 110 kart yollanacaksa ve o grubun her üyesinin o gruptaki her bir üyeye bir kart yollaması gerekiyorsa, bu grupta kaç kişi vardır?

“On bir,” dedim. “Her üye on kart yollar çünkü insan kendine kart yollamaz ve on bir çarpı on 110’dur.”

“Süper, senin şu mantık yürütmen akıl almaz bir şey,” dedi Q. Kitaplarımızı kapattık. “Şimdi, senin Joy’la aradaki şu özel ilişkiye gelelim. İki kızla birden görüşmediğine emin misin?”

“Bu, korkunç bir şey. Tabii ki hayır!”

“Brit’i Joy’u Wu’dan ayrılması ve seninle çıkması için kışkırtmaya çalışan şu oyuncuların değilsin, değil mi?”

“Hayır ama böyle bir şey çok karmaşık olurdu doğrusu.”

“Bana her şeyi açıkça anlat. Ağzından kerpetenle laf aldırma.”

“Dinle.”

“Yalan söylersen anlarım.”

“Onunla çıkıyoruz ama bu bir aldatmaca.”

Q durdu. Şaşkın bir ifadeyle, “Ha?” dedi.

Derin bir nefes alıp anlatmaya devam ettim. “Ebeveynlerimizin çıktığımızı düşünmesini sağlıyoruz. Böylece, ben Brit’le dilediğim kadar dışarı çıkıyorum, Joy da Wu’yla.”

“Çünkü Brit...”

“Hı-hı.”

“Ve Wu...”

“Evet.”

“Ve ebeveynleriniz bunu...”

“Aynen öyle.”

“Haaaa, tamam.” Q başını salladı ve oyunumuzun ne kadar zekice olduğunu takdir etti. Ama yüzünü buruşturdu. “Değerli taş değiş tokuşu yapıyorsunuz.”

Paul Olmo’nun grubun geri kalanı uyurken, cam ıvır zıvırla dolu kesesini açmak için nasıl beklediğini düşündüm.

“Hayır, öyle bir şey yapmıyorum.”

“Bence öyle yapıyorsun.”

“Şarj aletimi sen mi çaldın?” dedi biri. Evon uyumak, egzersiz yapmak ya da dışarı çıkmak için uygun olabilecek parlak bir elbiseyle çıkageldi.

“Kabalık edip çok önemli bir konuşmayı bölüyorsun,” diye bağırdı Q.

Ona çantamdaki Loco-Lime™ yeşil şarj aletini fırlattım. “Benimkini kullan.”

Evon şarj aletini bakmadan havada kaptı, etkileyiciydi ve bununla beni işaret ederek, “En azından, bazı çocuklar centilmen,” deyip kapıyı arkasından kapattı.

“Kapıyı kapat,” diye bağırdı Q, biraz geç kalarak.

“Neyse,” dedim ona dönerek. “Her iki tarafın da kazançlı çıktığı bir anlaşma.”

Q'nun bu oyunu bir algoritmanın geçerliliğini düşündüğü gibi düşündüğünü görebiliyordum. Parıldayan gözleri bir kusur bulana dek fıldır fıldır etrafı taradı.

"Peki, ne kadarlığına?" diye sordu.

"Mümkün olduğu kadar," dedim omuzlarımı silkip. "Yaza? Mezuniyete?"

"Sonra ne olacak?" dedi Q.

"Sonra üniversitede olacağız ve *gerçekten* de ne istersek onu yapabileceğiz."

Q kaşını kaldırdı. "Ya sonra?"

"*Sonrası yok*," dedim en sevdiğimiz filme gönderme yaparak.

"Aylar sürse bile, bence ailene bu durumu anlatman daha iyi olur."

"Hanna'nın oynadığı oyunu oynamayacağım."

"Hanna bunu çok hızlı bir şekilde, hiçbir uyarıda bulunmadan yaptı," dedi Q. "Onları bu fikre alıştırebilirsin. Yavaş yavaş." İki eliyle havada yavaşça bir yol çizdi.

Bu fikri kabul etmek istemiyordum. "Cidden, bir kızla çıkabilmek için ebeveynlere yönelik uzun vadeli diplomatik bir strateji mi yaratmak gerekiyor? Yani, buna mecbur kalmamamız gerek."

Q kendi fikrinden ödün vermek zorunda kaldı. "Teoride öyle. Gerçekteyse bu iş tartışmalı. Tabii..."

Birden, sustu. Aklına biri mi gelmişti?

Fırsatı kaçırmadım. "Tabii ne? *Birinden* mi söz ediyorsun?"

Dikkatle yüzüne baktım. İnanılmaz bir şey olmuştu: Q *utanmıştı*.

"Hadi," dedim. "Kimden hoşlanıyorsun?"

Dediğim gibi, Q ve ben asla romantik anlamda ilgi duyduğumuz kişilerden söz etmezdik. Ama o da birilerinden hoşlanıyor olmalıydı. Evet, sosyal açıdan gerçekten de ezik

olduğu doğrudu ama... O da yaşitlarımız gibi bir gençti. İnsanın eskiden beri tanıdığı bir arkadaşıyla aşktan söz etmesi garipti. Ortaokulda Kara Tram isimli bir kızdan hoşlanmıştı. Ama ondan çok az söz etmiştik. Kız başka bir yere taşınmıştı ve konu unutulmuştu.

Q konuşmadan önce uzunca bir süre ağzı açık düşündü. “Bu bilgiyi sadece kraliçe bilebilir, moruk,” dedi.

“Amelie Shim.”

Q dudaklarını sıktı. Sonra, başını salladı. “Hayır.”

“Naima Gupta.”

İç çekti. “Hayır değil ve bir önemi yok. İlgimi çeken kişi çoktan başka birisiyle çıkmaya başladı bile.”

“Çok kötü olmuş.”

“Cidden kötü bir durum.”

“İnsan böyle bir durumda ne yapabilir ki?”

“Üzülebilir. Ben de bunu yapabilirim.”

Eğilip, “Kim o?” diye fısıldadım.

“Üniversiteye başlayınca ne olacak?” dedi beni duymazdan gelerek. “Annenle baban yine de arayıp senin ziyaretine gelecek. Ya sonra ne olacak? Hâlâ değerli taş değiş tokuşu mu yapıyor olacaksın? Günün birinde, mezun olacaksın. Ya sonra?”

İşte, ben de bu konudan söz etmek istemiyordum. Sadece Joy’la anlaşmamızın ne kadar şirin olduğundan, Brit’le randevu gecemizin ne kadar büyümlü geçtiğinden konuşmak istiyordum. Gelecekle ilgili bu boktan şeylerden değil.

“*Hanna* gibi olacağım,” deyiverdim. “Onun Miles’la belediyede evlendiğini biliyorsun. Çünkü annemle babam gerçek bir nikâh törenine asla gitmezlerdi. İşte, *olacağı* bu. Miles’la çocukları olacak, büyüyecekler ve annemle babam yaşlanacak. *Böyle* olacak.”

“Sakin ol,” dedi.

“Siyahi bir gençle evlendi. Olayların nasıl geliştiğini herkesten iyi biliyorsun. Yapma, dostum.”

Q kolunu omzuma atıp sıktı. “Anlıyorum. Gerçekten de anlıyorum.”

“*Sonrasında* ne olacağını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ben sadece... Brit’le harika bir akşam geçirdim. Hayatımın en güzel zamanlarından biriydi. Şu anda da sadece bundan söz etmek istiyorum. Beynim sadece şimdiki anla başa çıkabiliyor.”

“Tamam, tamam, tamam,” dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. “Anlıyorum.”

“Kusura bakma.”

“Sen iyi birisisin.”

“Biraz sinirlendim.”

“Sinirlenmeseydin garip olurdu, moruk.”

Ona gülümsedim. “Harikasin. Çin’deki o duvarın bir çit gibi görünmesini sağlıyorsun.”

O da bana gülümsedi. “O kadar serinkanlısın ki küresel ısınma senden korkuyor.”

“O kadar bomba gibisin ki binayı boşaltmak zorunda kaldılar.”

Böyle devam ettik. Bizim Dozens* versiyonumuz da buydu. Ama birbirimizin annelerine hakaret etmek yerine, karşılıklı iltifatlar yağırdıyorduk. Buna Baker’s Dozens** diydük. Bu oyunda, kimse kaybetmez, herkes kazanırdı.

“Mutlu olmana sevindim. Herkesin ve her şeyin canı cehenneme,” dedi. Görünmez monoklıyla, görünmez kadehini kaldırarak bana gülümsedi. “Bu ânın şerefine.”

Görünmez kadehlerimizi tokuşturduk.

* Bir Amerikan aile komedisi filmi. –(ç.n.)

** Eskiden fırıncıların az ekmek vermekle suçlanmamak için bir düzineye bir ekmek daha ekleme geleneği. –(ç.n.)

On İkinci Bölüm

Aydınlanma

“Frankie-ya, bir bira ister misin?” dedi babam. “Joy, seni gördüğüme sevindim.”

Babam altılık bir bira paketi çıkardı. Tahminen IPA gibi iyi bir markaydı. Bunları bir kafesteki vahşi hayvanları besleyecekmiş gibi odaya bırakıp çıktı. O geceki Buluşma’yı düzenleme sırası Kim ailesindeydi.

“Babası, ona alkol verme,” dedi annem

“SAT’ye girdiler, artık rahatlamaları gerek,” dedi babam.

Evet: O sabah, SAT’ye girmiştim. Ama SAT bir kamyon gibi üstümden geçmişti sanki.

İlk olarak, türünün muhteşem bir örneği olan soru kitapçığının üstüne hapsirmiş, burnumu silmek için bundan başka bir şeyim olmadığını fark etmişim.

Derken, bir kızın cep telefonu çalmıştı ve kız neredeyse sınavdan atılacaktı ama bir çocuk doktoru olma hayalini tutkuyla üç dakika anlatınca sınava girmesine izin verildi. İşin o kısmı gerçekten de eğlenceliydi ama dikkatimi de dağıtmıştı.

İS öğrencileri bayrak direklerinin orada bulunduğu anda, herkesin cılız çimlere tekme atışından, onların da sınavının çok iyi geçmediğini anlamışım.

“Bu, bir son değil millet,” dedi Paul Olmo. “İkinci sınav için popomuzdan ter damlayana kadar çalışalım.”

“Popomuzdan ter damlayana kadar mı?” dedi Naima Gupta.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Paul. “Haydi, *isang bagsak*.”

Isang bagsak hep birlikte giderek hızlanarak el çırpıtığı ve sesin tek bir el çırpışına dönüştüğü bir Filipin geleneğiydi. Paul buna *dayanişma el çırpışı* diyordu.

Ama dayanişma el çırpışımız da çok iyi olmadı ve sadece alaycı bir övgüye benzedi.

Araftakilere bakarken, hepimizin aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum. *Daha iyisini yapabilirdim.*

Biraya baktım. “Ben pek içmiyorum, baba.”

“Ama teşekkürler,” dedi Joy ve tatlı tatlı babama baktı. Tanrım, bu işte çok iyiydi.

Babam bana bakmadan önce bakışlarını bir süre ondan ayırmadı. Sonra, odada başkalarının da olduğunu hatırladı. “Bugün herkes elinden geleni yaptı. Sonraki SAT ne zaman?” diye sordu.

Bu soruyla birlikte, odadaki herkesin morali bozuldu. Babam yüksek sesle sınavda başarılı olmadığımızı ilan etmişti.

Annemle babam bütün ebeveynlerin yünlü ufak bir battaniyenin üstünde oynadığı *yut nori* oyununa katıldılar. Battaniyeye, katledilen vizonların parçalarından yapıldığı için değil, vizon bir kürk kadar yumuşak ve kalın olduğu için vizon deniliyordu. *Yut nori* de milyon sene öncesinden kalma bir zar oyunuydu ama zar yerine sağlam huş ağacından yapılmış iri tahta çivileri atıyordunuz. Sonra, bir tahratanın üstündeki minik taşları oynatıyordunuz. İcat edilmiş ilk masa oyunlarından biri olabilirdi. Bilemiyorum. Bunu araştırmam gerek.

Aşağı kattan gelen çubuk seslerini duyabiliyordum; modern zaman banliyösüne uymayan eski ve temiz bir tınlama sesi çıkarıyorlardı. Çubuklar her fırlatıldığında, *ooo* ve *aaa*

sesleri, inlemeler ya da kakhaha sesleri yükseliyordu. Kayıt cihazımı oraya götürüp o güzel ve neredeyse kristal gibi berrak sesi kaydetmek istedim ama bunu yaparsam herkesin garip garip bana bakacağından ve sorular soracağından korktum.

O yüzden, yerimde kalıp tavana baktım. Joy da bana baktı.

“Aptal SAT sınavları,” dedi Joy. “Anaokulunun bitmesi için sabırsızlanıyorum.” Liseye *anaokulu* diyordu.

Joy’un planı Pittsburgh’daki Carnegie Mellon Üniversitesi’ne girmektir; böylece, yapay zekâ tarafından çalıştırılan ve en sonunda insanlığı yok edecek olan robotların nasıl yapıldığını öğrenecekti.

Ella Chang de oradaydı ve incecik tığlarla bir tür *amigurumi* iblis tavşanı örüyordu. John Lim bir tablette *Sömürge Zanaati* oynuyordu. Andrew Kim de oradaydı, ne de olsa onun odasındaydık. Gözlerini biraya dikmiş ağır ağır dam-bıl kaldırıyordu. Dayanamayacağı bir noktaya gelene kadar bunu yapmaya devam etti.

“Başlarım böyle işe, ben de bir tane içeceğim,” dedi ve abartılı bir hareketle şişenin kapağını açtı. Andrew kendi ifadesiyle 4,5 *kamera kilos*u verebilmek için düşük karbonhidratlı bir rejime girmişti. Planı, yine kendi deyimiyle, yüksek bütçeli bir filmde beyaz bir kızla *tamamıyla çıplak olarak ve cinsel organlarını gizlemeden* sevişen ilk Asya kökenli Amerikalı erkek aktör olmaktır.

“İster misiniz?” diye sordu Andrew şişeleri uzatarak. “İçki kaygıyı giderir.”

“Ben böyle iyiyim,” dedim.

“Almasam daha iyi,” dedi Joy Song.

“İnsanın zihnini uyuşturuyor,” dedi John Lim.

“Bir tane versene,” dedi Ella Chang ve John’a meydan okur gibi baktı. O ve Andrew şişelerini tokuşturarak şerefe yaptılar. Sonra da uzunca birer yudum aldılar. Andrew’nun

içki içtiğini biliyordum ama Ella'dan hiç haberim yoktu. Okul ve çello çalışmaları dışında, partilere gidecek zamanı nereden buluyordu?

Joy, *almasam daha iyi* derken, *içmesem daha iyi* demek istemişti. O yüzden ona, “İçtiğinde ne oluyor?” diye sordum.

Joy yanıt veremedi, Andrew geçirdi.

“Konuşur,” dedi Andrew. “Hem de çok. Bir keresinde Wu’nun da gittiği bir partideydim.”

“Andrew ve partiler, ne kadar büyük bir sürpriz,” dedi John gözlerini tableten ayırmadan.

“Joy ne dediğini bilmiyordu,” dedi Andrew.

“Kes sesini,” dedi Joy gülerek.

“Bir dakika, sen hâlâ Wu’yla mı birliktesin?” dedi Ella. Çoktan ikinci birasına geçmişti. Kırk saniye içinde.

Joy donakaldı. “Şey, evet, hâlâ birlikteyiz. Neden?”

Ella gözlerini kırıştırdı. “Ha, tamam. Yok bir şey. Boş ver,” dedi.

Ben de donakaldım. Joy’la planımızı ebeveynlerimizden gizlemeye karar vermiştik ama Araftakilerle ilgili bir şey düşünmemiştik. Onları da mı kandıracaktık? Yoksa söyleyecek miydık? Onlara söylemek bir risk olurdu. İşlerinden biri planımızı ağızından kaçırabilirdi.

Ama işin gerçeği şuydu: Hepimiz aynı okula gidiyorduk. Koridorlarda birbirimizi gördüğümüzde başımızla selam veriyorduk. Bir şeylerden şüphelenmeye başlamaları an meselesi. Araftakilere her şeyi anlatmaktan başka çaremiz yoktu.

“Çiçe gitmem gerek,” dedim ve çoraplarımla koridorda yürürken, kocaman karanlık bir yatak odası gördüm. Hem Joy’a bir mesaj attım.

Ebeveyn yatak odası.

Otuz uzun saniyeden sonra, kapıda Joy’un silueti belirdi.

“Beni dinle,” dedim.

“Ne oldu?”

“Bence onlara söylememiz gerek.”

Huş ağacı çubukları çınladı ve ebeveynler sevinçle bağırdı.

“Ne dediğini duyamıyorum.” Joy yanıma gelip yatakta yanıma oturdu.

“Onlara söylememiz gerek dedim,” diye fısıldadım kulağına telaşla.

“Ne? Neden?” dedi. Sonra, bana baktı. *Haklısın*, der gibiydi.

“Planı öğrenince, delirdiğimizi sanacaklar ama rica edersek, sırrımızı saklayacaklarından eminim. Bunu kesin yaparlar. Belki John hariç.”

“O gerzek dünyanın yanıp kül olmasını istiyor,” dedi Joy.

“Biliyorum, öyle değil mi?”

“Ama onun aslında Ella’ya âşık olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Salak, John’un Ella’nın yaptığı her şeye bayıldığını görmüyor musun? Onun her paylaşımının altında bilgiçlik taşıyor. Hem de. Hepsinin. Altında. Buluşmalar’da onu hep görmezden geldiğini fark etmedin mi hiç?” Joy kaşlarını oynattı.

Elimden geldiğince ses çıkarmadan güldüm. “Ella bunu bilse onun kalbini söker ve kurutup makarna salatasına katar.”

“Aman Tanrım, Frank. Çok iğrenç.”

Bir an için karanlıkta birbirimize sırttık ama sonra yapmamız gereken şeyi hatırladık.

“Demek istediğim, John’un kendi ufak sırrı olduğu için acaba ona güvenebilir miyiz diye düşünüyorum.”

Gangster Joy’un sessiz kalması için John’a şantaj yaptığını düşünüp güldüm. “Bence sorun çıkarmayacaktır. Bence hiçbirisi sorun çıkarmayacaktır. Neden bu kadar çılgınca bir şey yaptığımızı anlayabilecek birileri varsa, bunlar ancak Araftakiler olabilir.”

“Haklısın.” Joy derin bir iç çekti. “Tamam. Gidip onlara söyleyelim.”

Ayağa kalkıp Joy’un elinden tuttum ve yataktan hızla kaldırdım.

Andrew’nun odasına geri döndüğümüzde, John’un mest olmuş bir grubun karşısında durduğunu gördük.

“Sonra, onunla birlikte ortadan kaybolduğunu gördüm,” dedi John.

“Brit Means denen kızla,” dedi Ella.

“Bunu açıklayabilirim,” dedim herkesi şok içinde bırakarak.

Araftakiler bana bakıyor, açıklama yapmamı bekliyorlardı.

“Durum şöyle,” dedim.

“Sen ve Joy, açık bir ilişki yaşıyorsunuz,” dedi Andrew.

“Çok haklısın, nereden bildin,” dedi Joy monoton bir sesle.

“Bırak da o konuşsun,” dedi Ella.

“Joy’la bir anlaşma yaptık,” dedim. “Joy, ortak kökenimizden son derece geleneksel birtakım kişilerin gerilmesine neden olabilecek kız nüfusundan birisiyle romantik anlamda sosyalleşmem gerektiğinde bana yardımcı oluyor.”

“Birlikte çıkıyormuşuz gibi yapıyoruz,” dedi Joy.

“Haaaaa,” dedi Araftakiler.

“Böylece, sen de Wu’yla çıkabiliyorsun ve kimlik, aile gibi daha derin konularla yüzleşmekten kaçınıyorsun,” dedi Ella.

“Kahretsin, Ella,” dedi Joy.

“Sen de Brit Means’la birliktesin,” dedi John.

Başımı sallayıp Joy’a baktım. Omuzlarımızı silktik. Çeşitli bir tavırla ellerimizi iki yana açtık.

“Bu sırrı saklayabilir misiniz?” dedim cılız bir sesle.

Ella ellerini şakaklarına dayayıp hayretle ve neşeyle bağırıp sessizliği böldü. “Buna bayıldım. İkiniz çılğınca bir oyun çeviriyorsunuz.”

Andrew havayı yumrukladı. “Dünyanın! En! Çılgınca! Numarası!”

Ella heyecanla bana gülümsedi. “Âşıkken yakışıklı görünüyorsun, Frank.”

John bunu duyunca dikkat kesildi. Bir şey demeye çalıştı ama dudakları sadece suya geri dönmeye çalışan bir balık gibi açılıp kapandı.

Bunu izlemek çok acıklydı. Alnıma vurdum ama bunu elimle değil, kapı pervazıyla yaptım. “Çiçe gidiyorum.”

“Gerçekten çiçe mi?” dedi Ella hâlâ başını tutarak. “Yoksa uydurmasyon çiçe mi gidiyorsun?”

• • •

Gerçekten de çişimi yaptım. Sabunluğa basıp ellerimi yıkadım ve o gecenin Buluşması için özel olarak oraya koyulmuş olan çihavlılarla ellerimi kuruladım. Ellerimin titrediğini fark ettim. Joy’la büyük bir riski göze alıp her şeyi anlatmıştık. Araftakilere güvenebilir miydik?

Bir şey söylemeyeceklerine söz verdikleri halde, kazara ağızlarından kaçırabilirlerdi.

Neden her şeyin bu kadar karmaşık olması gerekiyordu?

Bir an için, içimden şöyle dedim: *Her şeyi unut gitsin.* Brit’ten ayrılmayı düşündüm. Lise sonu bir keşiş olarak geçirebilirdim. Bütün randevulaşmalarımı üniversiteye saklayabilirdim. O zaman her şey daha kolay olacaktı. Neden bu oyunlarla uğraşacaktım ki?

Tam koridora adım atmıştım ki telefonum Brit’in aradığını anlayacağım şekilde üç kısa, üç uzun ve üç kısa titreşimle vızıldadı. Mors alfabesinde SOS anlamına geliyordu. Aklımdan geçen o acı *her şeyi unut gitsin* düşüncesi bir anda buharlaşıp uçtu. Brit’i asla bir anda unutamazdım. Brit, daha yeni okumaya başladığım bir kitaptı ve öykünün nereye varacağını bilmem gerekiyordu.

“Selam,” dedim.

“Selam, Frankly,” dedi. Sessiz bir yerdeydi ve mikrofonu ağzına yakın olduğu için, sesi beynimde çınlıyordu.

“Senin için bu lakabı buldum: *Frankly*,” dedi. “Lakabının aynı zamanda ismin olması süper değil mi?”

“Ben de sana *Britmeans* diyeceğim o zaman,” dedim. “Breans. Beans”? Selam, Beans.”

Alçak sesle güldü. “Bunun üstünde biraz daha çalışabiliriz.”

Partiden gelen sesler etrafımda yankılanıyordu. Konuşmamızı duyabilmek için, ellerimi telefonumun etrafına tuttum.

“Neredesin?” diye sordu.

“Bir Buluşmadayım. Çok gürültülü. Seni sonra arasam olur mu?”

“Buluşma nedir?” dedi gerçekten de büyük bir merakla.

İçimi bir ılıklik kapladı. Konuşmamız boyunca gerildiğim için sıkmakta olduğum alnım gevşedi. Çünkü benim de Brit için yeni okumaya başladığı bir kitap olduğumu o anda fark etmiştim.

“Annemlerle arkadaşları Amerika’ya geldiklerinde her zaman görüşeceklerine dair birbirlerine söz vermişler. Bu yüzden, her ay bir araya geliyoruz. Benim bebekliğimde bile buluşuyorlardı. Ondan önce de.”

“Harika bir şeymiş.”

“Öyle aslında,” dedim çünkü Brit haklıydı. *Gerçekten* de harikaydı. Birden, aşağı katta oynanan *yut nori* oyunu kozmik zaman çizelgesindeki yerini buldu: Bu, sadece bir masa oyunu değil, *Hepimiz ta buraya kadar geldik. Şimdiki halimize bakın. Yanımızda neler getirdiğimize bakın*, diyen, bitmeyen bir kutlamaydı.

Araftakiler’le dolu oda birden hayatın en değerli başa-

* (İng.) Dürüstçe, açıkça anlamına gelir. –(ç.n.)

** (İng.) Fasulye. –(ç.n.)

rısına dönüştü: hiçbir ihtiyacı olmayan, İngilizceyi ana dili gibi konuşan, dünyanın en iyi okullarına gidecek olan ve asla bir ofis eşyası kiralama (Joy'un ailesi gibi), bir kuru temizleme (Ella'nın ailesi gibi), kozmetik malzemeleri (Andrew'nun ailesi gibi), bir hediyelik eşya (John'un ailesi gibi) ve market işi (benim ailem gibi) gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacak çocuklardı onlar...

Bu muhteşem çocuklar, yabancı bir ülkede çok çalışmanın ve tonla fedakârlığın kanıtı olan çocuklar, Andrew'nun odasından salak palyaçolar gibi çıktılar ve ellerimle telefonumu kapatmış bir halde koridorda konuştuğumu gördüler. Kız arkadaşım ile konuştuğum belliydi.

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Andrew. "Brit mi?"

"Şuna bakın," dedi John sanki bir sırrım ortaya çıkmış gibi. "Frank Li âşık."

Ella hemen yanıma koşup telefonumun ekranına baktı ve mikrofona konuşmak için başını çevirdi. "Selam, Brit."

"Selam, Brit," dediler Andrew, Ella ve John.

"Ne gevezesiniz, onu rahat bırakın," dedi Joy. Ama sonra o da gözlerini şaşa yaparak mikrofona bağdı. "Brit'in şakası yoktur."

Andrew'nun annesi aşağıdan, "Yemek hazır!" diye bağırdı.

Araftakiler paldır küldür aşağı koşturdular. Giderlerken bana komik suratlar yaptılar. Joy bana muzip bir tavırla göz kırptı ama arkasını dönerken bir kapı koluna çarptı ve "Kahretsin," dedi. Sanırım o biray içmişti.

"Kimdi onlar?" diye sordu Brit gülerek.

"Arkadaşlar," dedim. "Ebeveynlerin çocukları. Bir birayla sarhoş oldular."

"Çok çılgın çocuklar gibi. Keşke ben de görebilseydim."

"Burası biraz sıkıcı. Yani, sıkıcı değil aslında ama çok eğlenceli de değil."

“Aile eğlencesi gibi yani.”

“Evet.”

“Anladım,” dedi Brit. “Yine de görmeyi çok isterdim. Seni her zamanki ortamından farklı bir durumda görmeyi çok isterdim.”

Seni görmeyi ve çok isterdim sözleri biraz başımı döndürünce, duvara yaslanmak zorunda kaldım.

“Frankly’nin annesinin, babasının ve ablasının yanında nasıl davrandığını görmek çok tatlı olurdu. Nasıl hareket eder? Nasıl konuşur?”

Hanna’dan söz edince, kalbim sıkıştı.

Hem Brit’le çıkıp hem de onu annemle babamdan kaçıramazdım. Ailelerle tanışmak sadece kaçınılmaz değildi, aynı zamanda *normal* bir şeydi: *Normal* insanlar randevulaşırdı, işler ciddileşirdi ve onlar için en önemli olan kişilerle tanışmaya başlarlardı. *Böyle* olurdu. Ben Brit’in ailesiyle iki kere karşılaşmışım ve bu hoşuma gitmişti. Brit’i onlarla görmek hoşuma gitmişti. Farklı ortamlardan neyi kastettiğini anlayabiliyordum.

Dünyalarımızı ayrı tutma fikri –Frank ve Brit ve ebeveynlerimin dünyaları– tıpkı, ne bileyim, Kore ve Amerika dünyalarını Playa Mesa’da ayrı tutmak gibiydi.

Bunları çok uzun süre ayrı tutmak mümkün değildi.

Brit daha bir şey demeden, onun ne diyeceğini duyabiliyordum.

“Bu hafta sonu senin ortamına gelebilir miyim?” dedi. “Frank Li’yi doğal ortamında görmek için?”

“Aa, tabii. Çok güzel olur,” dedim ama asıl söylemek istediğim şuydu: *Düşün salak, düşün.* Ayak parmaklarım yerden havalanmaya başladı. Ona hayır demem mümkün değildi. Bunu söylemem çok tuhaf kaçardı. Ama onun benim evime gelmesiyle nasıl baş edebilirdim?

“Harika olur,” dedi Brit. “Ay, özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun?”

“Kendime harika sözcüğünü bu kadar çok kullanmamak için söz vermiştim. Ölü bir sözcük o.”

“Bu, harika bir hedef,” dedim ve beynime bir plan yapabilmesi için biraz vakit kazandırmaya çalıştım.

“Şapşal,” dedi. Sesinden gülümsediğini anladım.

En sonunda, aklıma bir fikir geldi: Birlikten kuvvet doğar.

“Annemden Kore barbeküsü yapmasını isteyebilirim,” dedim. “İS çocuklarını da çağırır, kendi buluşmamızı yaparız.”

“Ha,” dedi Brit.

Yüzümü buruşturdum çünkü aklımdan geçenleri biliyordum ve gürültülü bir barbekü partisi bunun bir parçası değildi. Brit’in annemle ve babamla beyaz çocukların filmlerde yaptığı gibi samimi bir akşam yemeği yemek istediğini biliyordum. Onlara *tanıştırılmak* istiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Brit’in gözünün önünden geçenlerden bu işten vazgeçtiğini hissedebiliyordum.

Sonra neşelendi. “Evet, kulağa harika geliyor. Şey, harika değil.”

“Aydınlatıcı sözcüğüne ne dersin?”

İsterse her cümlesinde *harika* diyebilirdi. Derin bir oh çektim. Bu parti fikriyle, hem Brit annemle ve babamla tanışabilirdi –normal çiftlerin yaptığı gibi– hem de ben Joy’la aramdaki anlaşmayı sürdürebilirdim. Gereksiz yere şiddet içeren bir metafor olacak ama bir taşla iki kuş vurabilirdim.

“Aydınlatıcı,” dedi. Yine gülümsediğini hissettim.

Kapı kolunu sıktığımı, âdeta Brit’in sesinden güç aldığımı fark ettim.

Annem aşağı kattan,” Frankie-ya! Yemek hazır!” diye bağırdı.

“Gitmem gerek.”

“Seni özleyeceğim.”

“Ben seni daha fazla özleyeceğim.”

“Aman Tanrım. Tam bir klişe olmaya başladık,” dedi.

Telefonu kapattık. Merdivenlerin tepesinde parıldayan ufak avizeye baktım.

“Aydınlatıcı,” dedim avizeye.

• • •

Akşam yemeğinde her şeyden biraz vardı. Çin-Amerikan usulü dana etli brokoli ve haşlanmış pirinç, Japon saşimi ve miso, Kore *chapchae* ve *eun daegu jorim* ve son olarak İtalyan-Amerikan lazanya.

Babam annemin itirazlarına aldırış etmeden, gençlerin masasına biraz daha bira getirdi. Ama herkes partinin tadını çıkardığı için annem itiraz etmekten vazgeçti.

“İyi bira,” dedi babam. “Belçika Trappist birası.”

“Bunları toptan satış indiriminden mi alıyorsun?” diye sordu Joy’un babası. Aksanlı konuşuyordu ama İngilizce konuşma konusundaki akıcılığı babamınkinden ışıık yılları kadar ilerideydi.

“Bu bizim sattığımız en pahalı bira,” dedi babam.

“O zaman, ben üç tane alayım Bay Li,” dedi Joy’un babası ve cebinden yüz dolar çıkardı. Gözlerimi devirip, *Zengin-sin, anladık. Amerikan tarihinin gelmiş geçmiş en varlıklı, zeki ve çalışkan göçmenisin*, demek geçti içimden.

“Aigu, paranı kaldır,” dedi babam.

Güldüler ve en sonunda Joy’un babası iki eliyle bir şişeyi aldı. “Peki, çok teşekkür ederim, *sunbae*.”

“Rica ederim, *hoobae*.”

Joy’un babası babama *sunbae* –yaşça büyük akıl hoca-sı– derdi çünkü içlerinden Amerika’ya ilk gelen kişi babam olmuştu. Babam da ona genç kişi, çaylak, acemi anlamına gelen *hoobae* derdi. Onlarca senedir birbirlerine böyle hitap ediyorlardı ve artık bu lakaplar sergilemekten hoşlandıkları

küçük bir komedi skecine dönüşmüştü. Bu aslında komik sayılırdı çünkü ikisi aynı yaşıydılar.

Ayrıca, Joy'un babası akıl hocası dediği adamı çoktan geride bıraktığı için de komik sayılabilirdi.

Joy kendisine bir bardak bira aldı. Ona baktım. *Bir bardak daha içmek istediğinden emin misin?*

Joy'da o anda bir değişiklik oldu. Cilveli davranmaya başladı. Şişeyi iki eliyle tutup bardağıma çevirdi ve herkesin duyabileceği yüksek bir sesle şöyle dedi:

“Gel sana bir bardak bira koyayım, *yubs*.”

Bütün oda bir an için sustu ama sonra *Aaaaaa* sesleriyle yeniden canlandı.

Yubs Koringilizce'de (günlük Kore-Amerikan İngilizcesi karışımı) *balım* anlamına gelen *yeobo* sözcüğünün kısaltılmışıydı. Arı tükürüğü olan bal değil de çiftlerin birbirlerine dedikleri cinsten.

Etkileyiciydi. Başımı yana eğip Joy'un zekâsını takdir ettim ve pokerde elini oynamak üzere olan bir oyuncu edasıyla bardağımla ona ittim. Sonra bardağı kaldırıp bir yudum içtim. Tadı berbattı. İnsanların içinde haftalarca şerbetçiotunun, ağaç dallarının ve bokun çürüdüğü suyu neden içtiğini anlayamıyorum.

Yetişkinler kendi sohbetlerine daldılar ve biz Araftakiler de masada birbirimize eğildik.

“Lanet olsun, Joy,” dedi Andrew heyecanla. “Senin oyuncu olman gerek.”

Joy gözlerini kırptırdı. Yüzü içkiden kızarıp sevecen bir hal almaya başlamıştı.

“Sürekli porselen bir bebek gibi davranacaksam olmam,” dedi. Suratını astı ve yine küçümseyici bir gülümsemeyle her zamanki Joy oldu.

“Demek gerçekten de işe yarıyor,” dedi John. “Yani, neden işe yaramasın ki? Çok mantıklı aslında.”

“Belki de hepimiz biriyle çıkıyormuş gibi yapmalıyız,” dedi Ella. “John, sen benim sahte randevu arkadaşım ol.”

“Neden? Hoşlandığın için mi?” diye sordu John.

“Önce sen söyle,” dedi Ella.

“İyi denemeydi.”

Joy’la birbirimize bakıp kaşlarımızı kaldırdık. Bu ikisi flört mü ediyorlardı?

Araftakilerin dikkatini çekmek için ellerimi havaya kaldırdım.

“Millet. Sırf tekrarlayayım ve yanlış anlaşılma olmasın diye söyleyeyim. Bu konuda bize...”

Annem masamıza geldi. “Herkes eğleniyor mu?”

Tabii, çaça dansı yapar gibi bir bana bir Joy’a bakıp duruyordu.

Annemin oradan gitmesi gerekiyordu. Sırf konuşmanın o kısmını devam ettirebilmem için. O yüzden, “Dediğin gibi,” dedim.

“Ne dediğim gibi?” dedi annem.

Joy bana bir bakış fırlattı. Ne yapmak istediğimi anlamıştı. “Biz bu masada, sadece kendi anladığımız bir dilde konuşuyoruz.”

“Ne?” dedi annem. Biraz geri çekildi.

Joy’un bu sözleri işe yaramıştı. Hanna ve ben de bunu yapardık ve Araftakilerin de yapabildiğini biliyordum. Hassas konuşmaları ebeveynlerinizden gizlemek istediğinizde, bunu yapmanın en kolay yollarından biri anında California Ergen Kabile konuşmasına geçmekti. Bu şekilde, onların yanında dilediğinizi söyleyebilirdiniz.

Hanna ve ben birçok şey yapardık. Ama artık o yanımızda olmadığı için, her şey bana kalmıştı: Ebeveyn evrenimin hâkimi olmuştum. Annemle babamın gözünde, İdeal Erkek Evlat gibi davranıyordum. Gözlerine girmek için alavere dalavere yapmıştım. Hanna’ysa sürgünde yaşıyordu.

Buna ne deniyordu?

Hayatta kalanın suçluluk hissi mi?

Araftakilere döndüm. “Bu ortamda kafalarımız daha fazla uçmadan önce, tüm ekipten mevzuyu gizleme konusunda resmi olarak sözlü bir teyit almam gerek. Bunu ana sayfada paylaşmayın. Anladınız mı?”

Annem kafası iyice karışmış bir halde teker teker masadakilere baktı.

“Anladım, kardeşim,” dedi Andrew.

“Çok iyi anladım,” dedi Ella.

“Parçalarım sizi çocuklar, çok ciddiylim,” dedi Joy. “*Hashtag* parçalarım.”

“Parçalamanın ne gereği var?” dedi annem kaşlarını çatarak ve Araftakilerin masasından uzaklaştı.

“*Hashtag* yüzde yüz sır,” dedi argo konuşmayı hiç beceremeyen John.

John sakinleşene dek hepimiz ona baktık.

Andrew iki eliyle John’la benim omzumu tuttu. “Dediğiniz gibi. Sizi çılgın çocuklar.”

“O kadar çılgınlar mı?” dedi Ella. “Tek isteğimiz, kimi istersek onu sevebilmek.”

Ella bu sözleriyle masayı inanılmaz önemli bir konuma taşımış oldu. Bunu hissedebiliyordum. Yüreklerindeki gizli nedenleri her ne olursa olsun, diğerlerinin de benim gibi hissettiğini biliyordum. Her birimizin gizli nedeni önemli değildi. Esas önemli olan, sürekli olarak bu gizli nedenlerin çoğu için zihnimizde yer ayırmamız gerektiği idi. Hepimiz oturduğumuz yerde düşündük ve Ella’nın sözlerinin önümüzden süzülerek geçmesini izledik.

Tek isteğimiz, kimi istersek onu sevebilmek.

On Üçüncü Bölüm

Teşekkürler Booleet

Ertesi gün, Market'i arayıp anneme cumartesi günü ufak bir barbekü partisi vermek ister mi, diye sordum. Annem evet demeye bile gerek görmeden Anne Modu'na geçti: Et almak için Market'ten erken çıkması gerekecekti, bir gece önceden eti hazırlayıp marine etmek için geç yatacaktı, babamın mangalı temizlemesini isteyecekti vs. vs. Yapılacak işler listesini kendi kendine mırıldanmakla o kadar meşguldü ki telefonu resmen yüzüme kapattı.

Annem bu parti işi çok zahmetli olacakmış gibi davranıyordu. Ama işin aslı şuydu: Annem arkadaşlarımı ağırlamaya bayılırdı. Çünkü: a) onların insanları yargılamadıklarını, b) pişirdiği yemeklerin her lokmasına bayılacak Amerikalı çocuklar olduklarını ve c) Koreli kişilerle birlikteyken yaptığı gibi mütevazı davranmayıp aşçılığıyla açıkça övünebileceğini bilirdi.

Biraz durup bir mesaj yazdım:

Uyarı: Bir barbekü partisi vereceğim ama seni kasıtlı olarak davet etmiyorum çünkü paket orada olacak.

Aha, yazdı Joy. Paket

Bunu başka birinden duymamı istemedim

Ağır birliği etmiş oluruz, anlaşıldı, yazdı Joy. Tamam

Cumartesi günü gelip çattı. Her zamankinden daha geç

bir saatte, öğleye doğru kalktım. Mutfaktan süt ve mısır gevreği almak için aşağı kata indim. Buzdolabında barbekü edilmeye hazır kocaman bir kâse marine edilmiş et duruyordu.

Brit bana mesaj yağdırmaya başladı.

Öğleden sonra 5'te, değil mi? Yani, o sıralarda

Ne giysem?

Bir tatlı falan getirmemi istemediğinden emin misin?

Gelen her mesaj, kalın ve aptal kafatasıma içimden atmadığım boktan ve sihirli minik bir cüce tarafından atılan bir çakıl taşı gibi çarpıyordu. Sinirlerim gerim gerim gerilmişti. *Frankly, bu tehlikeli bir iş olacak gibi. Çok riskli, Frankly.*

“İsmimi söyleyip durmayı kes,” diye bağırdım boşluğa.

Annem Market'teki vardiyasından erken çıkıp eve geldi. Babam orada kaldı çünkü –tahmin etmişsinizdir– ben ve Hanna kendimizi bildik bileli onun tek bir gün dahi işe gitmediğini görmemiştik. Annem bira toptancımızın bedavaya verdiği bir önlük taktı. Önlüğün üstünde saçma sapan bir resim vardı: Bikinili ve kabarık bir şapka takmış bir kız, ayı gibi bir bira şişesine sarılmıştı ve resmin altında *soğuk bir boz ayıya sarılmaya var mısın?* yazıyordu.

“Sana yalvarıyorum, lütfen bu önlüğü takma,” dedim.

Annem bikinili kıza baktı. “Neden? Yepyeni bir önlük. Miguel bedavaya verdi.”

“Tersine takabiliyor musun?”

Annem önlüğü çözüp tersine çevirdi ve denedi. “Neyin var senin?”

“Bir şeyim yok.”

“Bu gece öğretmeninin de mi gelecek?”

“Hayır, sadece arkadaşlarım.”

“Sadece arkadaşların mı?”

“Evet, sadece arkadaşlarım,” dedim. Bunu sözcükler ağızımda acı bir tat bıraktı.

Sadece arkadaşlarım sadece arkadaşlarım sadece arkadaşlarım sadece arkadaşlarım

“Yardım et,” dedi annem. Buzdolabındaki taş gibi ağır bir yarım küre halinde durmakta olan soğuk etleri çıkarırken o gün olup bitenlerden benim sorumlu olacağım hissine kapıldım.

Sayamadığım kadar çok *banchan* kâsesini masaya dizdim: içlerinde *kimçi*, nilüfer kökü, salatalık *kimçi*’si, palamut jölesi, ıspanak, soya filizi, patates salatası, rosto ançuez gibi harika şeyler vardı. Çiçek dürbünü görüntüsündeki bir ziyafet bizi bekliyordu. Annem bir şeyler keserken, ben de her bir *banchan* kâsesinin üstünü streç filmle kapattım. Sonra saate baktım. Neredeyse üçtü.

Saat nasıl üçe geliyor olabilirdi?

“Daha duş bile almadım,” dedim kendi kendime.

“*Aigu*, leş gibisin. Kokuyorsun,” dedi annem.

Komik olmaya çalıştığı için, iyi bir evlat gibi biraz güldüm. Ama paniğe kapılmaya başlamıştım. Arkadaşlarım kısa bir süre sonra geleceklerdi. Brit gelecekti.

“Hemen geliyorum,” dedim. Hızla yukarı kata çıktım.

Duşta sıcak suyu açtım. Ama doğru dürüst yıkanmadım. Sadece uzunca bir süre, sıcak suyun sırtımdan aşağı akmasını bekledim. Sonra da cam duşakabin kapısına yazmaya başladım.

B-R-I-T

B-R-I-T

Duş başlığıyla yazıları sildiğimde, cama parmağımın yağının bulaştığını ve içerisi buhar olduğunda, yazının silik de olsa görüneceğini fark ettim.

Bunun bir anlamı vardı. Brit Means’in bir anlamı vardı. O beyaz pusun içinden çıktığımda, her şey farklı olacak demekti. Annem Brit’i görecekti –*gerçekten* görecekti– ve Brit harika olacaktı. Birbirlerini güldüreceklerdi. O gece yatakta,

annem babama yaptığı inanılmaz keşifleri anlatacaktı: *Brit çok iyi bir kız. Kocaman gözleri var, tıpkı Joy gibi. Joy'dan daha güzel.* Babam önce biraz homurdanacaktı ama annemin gözlerindeki o ışıltıyı görünce pes edecekti.

Amerikalı kızlar, onlar iyidir.

Annemle babam, *Amerikalı* dediklerinde *beyaz* kişileri kastederlerdi. Kendilerinden ya da benden söz ettiklerindeyse *hanguksaram* ya da *Koreli* derlerdi. Ben kendime asla sadece *Koreli* demezdim. *Koreli-Amerikalı* derdim ve ilk olarak her zaman *Koreli* ya da *Asyalı* sözcüğü, sonra tire işareti ve *Amerikalı* sözcüğü gelirdi. Sadece *Amerikalı* da asla demezdim.

Beyazlar kendilerini sadece *Amerikalı* sözcüğüyle tanımlayabilirlerdi. Etnik kökenlerini ancak onlara sorulduğunda söylerlerdi. *Beyaz* insanların bunu yapmasına gerek olmadığı halde, benim hep o tire işaretiyle kökenimi açıklamak zorunda kalmam adil gelmiyordu bana.

Karmaşıktı. Ama basitti. Basitleştirilmişti.

Brit Means kendisine beyaz demiyordu. Avrupalı-Amerikalı diyordu. Çünkü Brit zeki ve uyanıktı.

B-R-I-T

Suyu kapattığımda sesler duydum.

Sesler!

Telaşla kurulandım, elimi saçlarımın arasında gezdirip giyindim. Hemen aşağı kata koşturdum. Sıcak duş yüzünden hâlâ terliyordum. Annemin, Buluşma dışındaki konuklarıyla kullandığı Nazik Konuk İngilizcesine geçtiğini duydum.

“Olamaz, neden bu kadar pahalı bir şey getirdiniz? Bir şeye gerek yoktu.”

“Herkes için getirdim.”

“Nedir bu?”

“Şey, içinde *crème pâtissière** olan bir Fransız meyve turtası.”

* (Fr.) Pasta kreması. -(ç.n.)

“Aa, Fransız mısınız?”

“Haha, şey... değilim.”

“Neyse, çok çok güzelmiş. Teşekkürler.”

“Rica ederim ve size de şey için teşekkür...”

“Bunu buzdolabına koymak gerek.”

İçeri daldım. “Ben yaparım.”

Annem Brit’e başını salladı. “Booleet? Bleet? Özür dilerim.”

“Brit, evet,” dedi Brit.

“Söylemesi zor,” dedi annem ve elinde bir tepsiyle arka bahçeye çıktı.

“Selam,” dedim Brit’e.

“Selam,” dedi.

Standart-Bir-Arkadaş sarılmasıyla sarıldık. Dünyanın en kötü sarılmasıydı. Brit’in ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Kayar cam kapının arkasından bizi hâlâ görebilen annemin yanında dikkatli davrandığını hissediyordum.

Ancak o anda Brit’in ne giydiğini fark edebilecek kadar rahatladım. Her zamanki gibi bir blucin ya da garip bir tişört giymemişti.

Bir elbise giymişti.

Allah inandırсын, bir elbise giymişti. Süslü değil, sadece pamuklu bir elbiseydi ama gözüme bir filo denizciyi ölüme yollayabilecek kadar güzel görünüyordu. Yetişkinlerin yemek davetine layık bir elbiseydi.

“Harika görünüyorsun,” dedim.

Brit *harika* sözcüğüne parmağını sallayıp, “Hayır, hayır,” dedi.

Onu öpme isteğine direnmem imkânsızdı. Zihnimde geriye doğru bir adım attım: Brit Means mutfağında duruyor, içeriyi egzotik kokusuyla kaplıyordu.

“Sen... *Baştan çıkarıcı* gözüküyorsun,” dedim.

Brit üstünde şaşkın görünümlü bir bebek kovboy olan

bronzdan yapılmış mekanik bir boğa biblosuna bakarak gülümsedi. “Annenle babanın çok garip bir zevki var.”

“Ben artık ona bakmıyorum bile.”

“İnsanlığın en büyük gücü ve en sonunda çöküşüne neden olan şey, en tuhaf şeyleri bile normalleştirme becerisidir.”

“Ve karşınızda Brit Means.”

Brit cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Baban nerede?”

“Market’te. Her zaman oradadır. Ama annemle tanıştın. Bu da bir başlangıç.”

Omzuna dokundum ama sonra camın arkasındaki anemi görünce daha platonik bir şekilde durmak için geriye çekildim. *Sadece arkadaşız.*

Brit düşüncelerinden sıyrıldı ve kocaman bir gülümsemeyle bana bakmayı başardı. “Burada olduğum için çok mutluyum. Seninle birlikte. Bir de Kovboy Bebekle. Aslında, Kovboy Bebekle birlikte olduğum için çok mutluyum.”

Ona tüm dünyayı bir şeye bir sarılmayla ikna edebileceğine inanan bir çocuk gibi sarılmak istedim.

Brit gülümsemeye devam etti. “Bu barbeküyü denemek için sabırsızlanıyorum.”

Kapı zili çaldı ve bütün İS çocukları içeri girdi: Q, Paul Olmo, Amelie Shim ve Naima Gupta. Q’nun dünyalar güzeli kız kardeşi Evon bile gelmiş, deneyimli bir suikastçı gibi etrafı süzüyordu.

Q da etrafına bakındı. Belki de oraya son geldiğinden beri bir şeyler değişti mi diye görmek istiyordu. Onun orada olması bana tuhaf geldi. Keşke orada olmasaydı diye geçirdim içimden. Keşke kendimi onun evindeymişim gibi hissetseydim.

“Selam Brit, selam Frank,” diye bağırdı Naima Gupta.

Amelie Shim güneş kaskı takmış, dört adım yüksekliğindeki bronz bir zürafa biblosunu işaret etti. “Bir safariye

gidecekmiş gibi giyinmiş ama orada insanlardan başka ne görebilir ki... Bir zürafanın diğer zürafaları görmek için bir safariye gitmesi çok saçma olurdu.”

“Sanırım, bu gerçek bir Wyatt Thomas,” dedi Q.

“Hayır, değil,” dedim.

“Kes sesini,” dedi Q ağır ağır, gözlerini Amelie’den ayırmadan.

Kayar cam kapı açıldı ve annem başını içeri uzattı. “Yemek daha hazır değil. Bu arada oyun yapın.”

“Tamam, oyun yaparız,” diye fısıldadı Amelie kıkırdarak. Ama sorun değildi çünkü onun annesiyle babasının İngilizceleri çok daha kötüydü.

Böylece, arka bahçeye geçtik. Bir koltuğa çöküp dünyayı görmezden gelebilmek için mor renkli Grape-Escape™ telefon şarjımı ödünç alan Evon hariç. Q ufak bir sırt çantasını çimenlerin üzerinde açıp güzel bir badminton seti çıkardı.

Badminton eziklerin sporuydu.

Her şeyi hazırlamak biraz vakit aldı. Sonra oynamaya başlamamız da biraz vakit aldı. Arada sırada Brit’e bakıyordum, o da bakışlarımı yakalayıp çaktırmadan bana bir bakış atıyordu. Âdeta içimizdeki nezaketi karşılıklı olarak ortaya çıkarıyorduk. İS çocukları etrafımızda koşturup dururken ve annem fazla yağların akması için jant kapağı biçimindeki cızırdayan barbekünün başından yardım isterken bile dinmeyen bir nezaketti bu.

“Gidip yardım edeyim,” dedi Brit.

“Elbisenin lekelenmesini istemem,” dedim hemen.

“Sorun değil.”

“Efendice kavga edin,” diye seslendi Naima Gupta. Naima hep çok bağıırdı.

“Brit. Bir raket al da benim takıma geç,” dedi Q.

Brit, *Sen idare edebilecek misin?* der gibi bana baktı, ben de evet anlamında başımı salladım. *Sen git oyna.* Annemin yanına gidip etleri çevirmesine yardım ettim.

“Elbise değil, bir tişört giymesi gerekirdi,” diye mırıldandı annem.

“Büyük bir ihtimalle ilk K-Barbeküsü için şık giyinmek istemiştir,” diye mırıldandım. Buradaki K harfı Kore anlamına geliyordu. K-pop, K-modası ya da K-dramalarında olduğu gibi. Elbette A-Barbeküsü, A-pop, A-modası ya da A-dramaları diye bir şey yoktu.

“Neyse,” dedi annem. “Güzel elbise.”

Brit’e baktım. *Annem elbisenin güzel olduğunu düşünüyor*, diye bağırmak istedim.

Bu da önemli değil miydi? Önemli olmalıydı.

Q raketi savurdu ve topun beyaz bir lazer noktası gibi görünmesine neden oldu. Brit, Amelie’nin sert pasına karşılık verdi ve Q raketini savurup topu hızla yere çaktı. Paul topu yakalamak için hemen eğildi ve Amelie topu hızla yere vurdu.

“Totec için bir puan,” diye bağırdı Paul Olmo, Amelie’ye beş çakıp ıskalayarak. Totec sonu kötü biten büyücüsünün ismiydi.

Oyunun sonunda, Paul ve Amelie kazandılar. Q filenin altından geçip Paul’a sıkı sıkı sarıldı. “İyi oynudu, ahbap.”

“O değerli taşları değiş tokuş ederek hata yaptım,” dedi Paul ona sarılırken. “Bunu şimdi anlıyorum.”

“Sorun değil,” dedi Q.

“Yemek hazır,” diye seslendi annem. Sonra, alçak sesle, “Neden hâlâ gelmedi?” dedi.

Ona baktım: *Kim?*

Ama Joy’dan söz ettiğini biliyordum. “Ha, işi vardı. Katı olmayan biyomorfik materyallerle 3 boyutlu çıktı teknikleriyle ilgili bir internet seminerinde ders verme sırası ondaydı.”

Çok ayrıntılı yalanların en iyi yalanlar olduğunu bir yerde okumuştum. Bunun doğru olduğunu o anda gördüm.

“Ha,” dedi annem kaşlarını çatarak. Bir süre bana baktı. Belki de Joy’la aram bozulmuş olabilir mi diye düşündü. Sonra, bunun üstünde durmayıp gülümsedi ve yine seslendi.

“Yemek hazır!”

Kendimizi bir anda her şeyi silip süpürürken bulduk. Annemin bir tek Paul Olmo, Naima Gupta ve son olarak Brit Means’e çatal verdiğini görünce dehşet içinde kaldım. Hepsi nazikçe gülümsediler ve inanması güç olsa da yemek çubuklarını çok iyi kullanabileceklerini gösterdiler. Bu tür bir iyi niyet taşıyan cehaletin, kendi utanç verici göçmen öyküleri olan Paul Olmo ve Naima Gupta için önemli olmadığını biliyordum. Annem, Q ve Evon’un –Evon yemek yemek için yeniden ortaya çıkmıştı– tuhaf siyahiler olmalarına rağmen çubukları kullanabildiklerini biliyordu.

Ama göçmen öyküleri büyük bir olasılıkla dalgaların kuma yazılmış yazıları sildiği gibi silinmiş olan Brit için kendimi kötü hissettim. Kendisinden Avrupalı-Amerikalı diye söz ediyor olabilirdi ama dünyanın büyük bir kısmı için sadece beyazdı. Kendi çoğunluğunun bir üyesi olarak, her yere aitti. Köklü ve karışık soyunun bir ürünü olarak da aslında hiçbir yere ait değildi.

O sırada onun ortama uymaya çalıştığını hissettim. *Bakın. Yapabiliyorum*, der gibi çubuklarla kâsesinden biraz haşlanmış pirinç aldı ama düşürdü. Bunun nedeni gergin olması olabilirdi. Kaşları hayal kırıklığıyla seğirdi. Bu yüzden, ben de biraz haşlanmış pirinç alıp tabağıma düşürdüm.

“Kahretsin,” dedim masayı temizleyerek.

Q’nun bana, *Ne kadar da centilmen biri*, der gibi baktığını fark ettim.

Brit ayağa kalktı. “İçecek isteyen var mı?”

“Ben getireyim,” dedi annem.

“Yok, lütfen, siz rahatsız olmayın,” dedi Brit. “Bu hari... Bu *akıl almaz* ziyafeti hazırlarken yorulmuş olmalısınız zaten.”

Brit bana göz kırpınca, büyülendiğimi hissettim.

“Aynen,” dedi Paul Olmo.

“Teşekkürler, Bayan Li,” dedi Evon ondan beklenmeyen bir nezaketle.

Brit herkesin bardağına soğuk arpa çayı koydu.

“Teşekkürler, Booleet,” dedi annem.

“Rica ederim, Bayan Li,” dedi Brit. “Bir sakıncası yoksa, ilk isminizin ne olduğunu sorabilir miyim?”

Donakaldım. Brit tam da kendi ailesinde normal sayılacak bir şekilde konuşuyordu. Sırf Koreliler değil, çoğu çocuk hayatlarındaki yetişkinlerin ilk ismini asla sormazdı.

“Eun-hee,” dedi annem. “İngilizce ismim Diane.”

“İsimleriniz çok güzel,” dedi Brit. Annemin yanaklarının ciddi ciddi kızardığını fark ettim. Brit yepyeni, bakir bir alan keşfetmişti. Ben de buna şahit oluyordum.

Kapı zili çalınca boğazıma safranın yükseldiğini hissettim. Kapı açılmadan önce bile kimin geldiğini biliyordum.

“Merhaba?” diye seslendi Joy Song.

“*Aigu*,” dedi annem kapı girişine doğru giderek. “Geç kaldın.”

“Biliyorum, özür dilerim, Bayan Li.”

“Ayakkabılarını çıkar,” dedi annem.

Joy telaştan çizmeleriyle evin yarısına kadar girdiğini ve geri gitmesi gerektiğini fark etti. “Kahretsin.”

“Frankie-ya, Joy geldi,” diye seslendi annem. Joy’a, “Frank’in yanına otur,” dedi.

Bunu duydum. Herkes duydu. Annem sırf Joy için Nazik Misafir İngilizcesinden Günlük Aile diline geçmişti. Brit her şeyden habersiz bir halde önce kapıya, sonra bana baktı. Tanrı’nın hipster sakalı aşkına, Joy’un burada ne işi vardı? Gözlerimi yumdum ve bir deliğin açılıp beni içine çekmesini diledim.

Ama bir delik falan oluşmadan önce, Joy nefes nefese yanıma oturuverdi. Herkes yer açmak için yana kaydı.

“Selam, millet,” dedi Joy ve gömleğinin kolundan içeri bir böcek girmiş gibi ürperdi.

“Joy’u tanıyor musunuz?” dedim kristal tuzlukla biberliğe bakarak. Bunlar aslında kullanılmıyordu, dekorasyon nesneleriydi. Tuzlukla biberlik bir şey demedi.

“Joy’u tanıyorum,” dedi Q. Ona bir bakış fırlattım. O da bu bakışıma gözle görülür bir korkuyla karşılık verdi.

“Ben de Joy’u tanıyorum,” dedi Brit.

Dünyanın o anda yan yattığını hissettim. Masalar ve sandalyeler odanın bir tarafına doğru kayıyor, dışarıdaki ağaçlar giderek artan açıyla birlikte gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. Brit Market’e geldiğinde, iki dünyanın çarpıştığını hissetmiştim. O sıradaysa, Brit evimde Joy’la karşılaşılıyordu ve sanki üçüncü bir gezegen de o denkleme dâhil olmuş gibiydi.

Annem, Joy’un önüne bir tabak koyarak dünyayı eski haline getirdi. “Yemek ye.”

Joy’a kaçamak bir bakış fırlattım. *Ne halt ettiğini sanıyorsun?*

Joy çaresizlik içinde bana baktı. *Benim suçum değil.*

İS çocukları bize bakıyorlar mıydı? Hayır... Hepsi mutlu mutlu yemeklerini mideye indiriyordu. Evon yemeğini bitirip müsaade istedi ve yüksek sırtlı bir şezlongun arkasında gözden kayboldu.

“Aa,” dedi Brit bir şeyi fark edince. “Sen şu Buluşma arkadaşlarından biri misin?”

“Evet,” dedi Joy. “Bu salağı küçüklüğümüzden beri tanıyorum.”

“*Brit şaka yapmıyor,*” dedi Brit hafif bir gülümsemeyle.

Joy sırtıttı. “Evet, o bendim.”

“Bu kadar uzun zamandır arkadaş olmanız inanılmaz bir şey,” dedi Brit.

“Ama normal arkadaş gibi değiliz,” dedi Joy. Yanlış bir şey söylemiş ve o aptal ağzını bunları içinde tutacak kadar açmamayı başaramamıştı. Annem de onu izlediği için, konuşmaya devam etti. “Aile dostları gibiyiz, ailelerimiz arkadaş,” dedi. “Neyse, çok yakın olduğumuzu söyleyebiliriz sanırım.”

Annem bu sözlerden tatmin olmuş gibiydi. Gülümsedi ve iki çöp torbasıyla birlikte dışarı çıktı.

Joy bütün odayı resmen bir öküz osuruğuyla kaplamıştı ve Brit'in bu kokuyu hissettiğinden o kadar emindim ki tabakları ne kadar zıplatacağımı görmek için alnımı masaya vurmak istedim. Ama bunun yerine, Joy'un ayağına bastım.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Joy masaya. O da benim ayağıma basmaya çalıştı ama sadece masanın ayağına basabildi. "Bu yemekler çok lezzetli," diye bağırdı.

Durum iyice aptallaşmak üzereydi. Masadan kalkmamız gerekiyordu. Q'ya bir işaret çaktım. "Vakit geldi mi?"

Q hemen dikkat kesildi. Çantasından ufak bir oyun konsolu çıkardı.

"*Haydi Dans Edelim* vakti mi?" dedi.

Herkes inledi ama Q oyunu kurup tuhaf ama bulaşıcı bir kör şaman tarzında dans etmeye başladığında, ona katılmadan edemediler. Brit bir oyun kumandası kapıp dirsekleriyle havayı dövmeye başladı. Bana baktı ve o anda kendimize ait bir vektörleştirilmiş bilgisayar oyunu dünyasında onun benim dans partnerim olmasından başka bir şeyi daha çok istemediğimi hissettim. Ama kaburgalarımın bir dirsek yiyince, gerçek dünyaya geri döndüm.

"Lanet annen lanet annemi aradı," diye hırladı Joy. "O da, *Frankie seni de davet etti, değil mi?*" dedi. Ne sikim yapabiliyordum ki?"

"Hastaymış gibi rol falan yapsaydın!" diye hırladım.

"Ya bi git, sanki bir seçeneğim vardı da!"

"Hadi Brit, hadi Brit," diye bağırdı Naima Gupta bangır bangır müzikten sesini duyurmaya çalışarak.

"Beş dakika içinde defolup gitmen gerek," diye fısıldadım. "Burada bir şey yapmaya çalışıyorum."

"Ne diyeceğim? Yemek yiyip kaçır gibi gidemem."

"SAT'ye çalışacağım de. Git."

Ayağa kalkıp bir kumanda aldım ve Brit'le dans ettim. Ekranı döndük ve uyum içinde dans etmeye başladık. Gö-

zümün ucuyla, Joy'un ellerini beline dayamış olan annemin karşısında eğildiğini ve süklüm püklüm özür dilediğini görebiliyordum. Dediğimi yapıyordu: Erkenden gitmek zorunda olduğu için özür diliyor, katiyetle artan yemeklerden almayacağını söylüyor, farazi SAT çalışma arkadaşının onu beklediğini anlatarak gitmesinin ne kadar acil ve önemli olduğunu açıklıyor, iyi planlama yapamamasını ve kabalığını kibar bir şekilde kendi kendini azarlayarak açıklıyordu.

Bunda çok başarılıydı.

“Frankie-ya,” dedi annem. “Joy’a hoşça kal de.”

“Hoşça kal, Joy,” dedim hemen.

“Oyun oynamayı kes de hoşça kal de.”

“Sorun değil,” dedi Joy. “Ne kadar şapşal, değil mi?”

Joy, *Sonra arayıp olanları anlat* dercesine parmağını kulağına tuttu ve gitti.

Şarkının Brit’le benim birbirimize dokunarak dans etmemiz gerektiren kısmı başladı ve bunu yaptık... Sadece avuçlarımız birleşmişti ve çok masum bir hareketti ama bana evleniyormuşuz gibi geldi. Ben ve Brit etrafımızdaki arkadaşlarımızın gözleri önünde rezil oluyorduk. Şaşkınlıkla kafa sallayan annem de şahitlerden biriydi.

Dans sona erdi. Brit’le ben nefes nefese skorumuzun artışı izledik.

“Frank doksan iki, Brit yüz,” diye bağırdı Naima Gupta. “Muh-te-şem.”

Brit için o kadar sevindim ki tezahürat yapmak için yumruklarımı havaya savurdum ama şöminenin üstündeki sert tahta çıkıntıya vurdum.

Brit elimi kaptı. “Ayy, iyi misin?”

“Muh-te-şe-mim,” dedim gülererek. Orta parmağımın üstü soyulmuştu ama kimin umurundaydı?

Kocaman, jilet gibi keskin bir sarkacın altından kurtulmuşum gibi hissediyordum. O gece çok riskli geçmişti. Ama

buna değmişti. Brit ve ben diğerleriyle birlikte koltukta yan yana oturduk. Brit terli kolunu benimkinin üstüne koydu. Uzunca bir süre, her şeyi kendi istediğim gibi görmeyi başardım. Başkalarının istediği gibi değil, kendi kurallarına göre. Sadece benim kurallarına göre.

Günün birinde, o koltuğa oturacak ve hiçbir şey olmamış gibi Brit Means'i öpecektim.

Birden, Brit ayağa fırladı. "Ben yardım ederim," dedi birisine. Anneme.

Annemin masayı topladığını fark etmişti. Yardım etmeye çalıştığında, annem onu nazikçe reddederek uzakta tuttu. Ama Brit kendi güçlü görgü kurallarıyla diretti. Sonra, annemin ona bir önlük ve musluğun başında bir yer vermesiyle sonuçlanan muhteşem bir nezaket savaşı yaşandı. Brit başarılıydı. Çok başarılıydı.

Yardım etmeyi denedim ama annem beni kışkıışladı. "Git oyna," dedi.

"Evet, git oyna," dedi Brit ve kolumun ön tarafına sabun köpüklerinden uzun bir çizgi çizdi. *Annenle bulaşık yıkadığımıza inanabiliyor musun?* der gibi bana baktı.

Sahte randevulaşma, o sahte barbekü partisi, her şey benim Brit'e yalan söylediğim anlamına geliyordu. Bunların hepsi nazik, zeki ve iyi yürekli kız arkadaşına kötü davranmış olmam demekti. Bunu biliyordum ama o an için öyle değilmiş gibi davranmak daha kolayıma gidiyordu çünkü annemle birlikte bulaşık yıkıyorlardı. Bunun uzun vadede bir anlamı olmalıydı. Öyle değil mi?

• • •

Herkes aynı saatte gitti. Onladışarıya kadar eşlik ettim ve annem önlüğüyle verandadan el salladı.

"Teşekkür ederiz, Bayan Li," dedi Q.

"Rica ederim, Q"

“Harika bir ziyafetti. Etler çok güzel marine edilmişti ve bütün o yemekleri yapmanız çok zaman almış olmalı ama buna kesinlikle değmiş,” dedi Amelie Shin, İS çocuklarının geri kalanıyla birlikte Q’nun arabasına binerken.

“잘 먹었습니다,” dedi Brit birden. *Chal mogosumnida* diyerek, bir yemekten sonra düzgünce teşekkür etmiş olursunuz. *Güzel yedim, teşekkür ederim*, anlamına gelir.

“Siktir,” dedim.

“Aa. Korece mi biliyorsun?” dedi annem.

“Şey, İnternet biliyor,” dedi Brit. Bu sefer, onun yanakları kızarmıştı.

“천만에요,” dedi annem. *Cheonmanaeyo. Rica ederim.*

Brit bana muzip bir ifadeyle gülümsedi. Kaşlarımı çattım ve etkilenmiş bir şekilde kaşımı kaldırdım. Kim bir randevudan önce yeni sözcükler öğrenmeye çalışırdı?

İnek bir öğrenci. Çok güzel bir inek öğrenci.

Q hoşça kalın demek için korna çaldı. Garaj yolundan geri geri çıkarken, babam eve geldi. Arabadan Q’nun İS çocuklarıyla dolu arabasına el sallayabileceği bir anda inmeyi başardı. Sonra, eve döndü, beni ve Brit’i gördü.

“Selam, baba,” dedim. “Market nasıldı?”

“Hep aynı, hep aynı,” dedi. *Aynı tas aynı hamam* yerine böyle derdi. Brit’e gülümsedi. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.” Sonra da eve girdi.

Brit ve ben birbirimize, *Bu sefer daha iyi gitti*, der gibi baktık.

“Brit’e arabasına kadar eşlik edeceğim,” dedim.

“Dikkatli ol,” dedi annem.

“Arabası elli adım ötede,” dedim.

Brit’le ben arabaya doğru on adım kadar yürümüştük ki kollarımı beline dolama isteği beni mahvetti. Brit gülümsedi. Ama sessizdi. Çaktırmadan eve baktım. Annem içeri girmişti ve geride sadece turuncu renkli boş dikdörtgen ışık kalmıştı.

Böylece, serçe parmağımla Brit'in yüzünü benimkine doğru kaldırdım.

"Hey, sen en sevdiğim kızsın, bunu biliyor muydun?"

Brit elimi tuttu. Ön kapıdan bizi görüp görmediklerine baktım.

"Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum," dedi çünkü Brit Means aptal değildi.

Yine de anlamamış gibi yaptım. "Nasıl yani?"

"Annenin senin Joy'la çıkmanı istediğini biliyorum."

"Sana bir şey mi dedi?"

"Demesine gerek yok," dedi Brit, baş parmağımla işaret parmağımın arasındaki yumuşak yerle oynayarak. "Ama bunu gerçekten de çok istiyor. Joy'un Wu'yla çıktığını biliyor, değil mi?"

"Bilmiyor çünkü seni annemle babamdan gizlemek için Joy'la çıkıyormuş gibi yapıyorum."

Tabii, bunları söylemedim. Bir yanım söylemek istedi. Ama bunun onu ne kadar inciteceğini bildiğim için, hiçbir şey demedim. Onun yerine, şöyle dedim:

"Annem için özür dilerim. Bunlar saçmalıktan başka bir şey değil."

"Sorum değil. Sadece... Sen benim ailemi gördün. Ben güvenilir bir mesafede tutulmaya alışık değilim. Bana baksana. Daha ne kadar güvenilir olabilirim?"

"Güvenilir olmaktan daha iyisin. Seni öpmeyi çok istiyorum."

"Ben de seni, Frankly."

"Karşılıklı olarak öpüşmek istiyoruz ama bunu yapamıyoruz. Özür dilerim."

Bu dünyaya ait olmayan bir beş saniye boyunca birbirimize baktık. Venüs'te beş saniye.

"Bu saçmalıklara katlanabilecek misin?" dedim. "Sana buna degeceğine dair söz veriyorum."

Bunları kendime de söylüyordum. *Bu değerli taş değış tokuşuna, kandırmaca üstüne kandırmacanın buna değeceğine söz veriyorum.*

“Başı çıkmamız gereken şey konusunda dürüst olduğumuz sürece,” dedi güven dolu bir gülümsemeyle. Sonra, arabasına binip gitti.

Dürüst sözcüğü pantolonumun paçasından içeri bir utanç dalı gibi kıvrılarak girdi. Brit’in arabası köşeyi dönüp gözden kayboldu. Karanlık etrafımı sarıp sarmalarken, orada öylece kaldım.

Telefonum titredi. Joy’du.

Her şey yolunda mı?

Hayatta kaldım, dedim.

Özür dilerim

Senin suçun değil! Ebeveynsel güçlerin fizik kanunlarından kaçamayız.

Joy bir süre bir şeyler yazdı ve şu mesaj geldi: *Gerçekten de birbirimizden hoşlanıyor olsaydık, her şey daha kolay olurdu lol*

“Keşke,” dedim içimden.

On Dördüncü Bölüm

Daha gerçek

17.00 J+F: BİLGİLENDİRME

18.00 J: AKŞAM YEMEĞİ (YER KESİN DEĞİL)

F: DONDURMA İÇİN BAĞIRMA SERGİSİ @ HENRY
GALERİSİ

20.00 J: SKEEBALL TURNUVASI @ GAMEDOME

F: KUMSAL

23.00 KARARGÂHA DÖNÜŞ

Paketi bırakmak bu sefer zor oldu... Wu, benim Brit'i götüreceğim *Dondurma İçin Bağırma* isimli pop-up sergisinin hemen arkasındaki bir Cheese Barrel Grille restoranında karar kılmıştı. Joy arabadan indi.

"Git, kendi işine bak şimdi," diye seslendim pencerede onun sözlerini tekrarlayarak.

"Sen de," dedi geri geri yürüyerek.

Sonra, Brit'in evine gittim. Basamakları çıkıp kırmızı kapıyı çaldım. Brit kapının diğer tarafında bekliyormuş gibi hemen karşımda belirdi.

Bir an için, orada dikilip hayranlıkla birbirimize baktık. *Ne iki harfli bir sözcüktür*, yazıyordu tişörtünde. Ne anlama geldiğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Brit beni hemen öptü. Boynuma sarıldı. Babası geldiğinde de geri çekilmedi.

Bir kez daha, ailesinin sevgi göstermek konusunda ne kadar açık davrandığına hayret ettim.

“Selam, Frankie,” dedi babası. Gri bir eşofman giymişti ve elinde büyük bir çay fincanı vardı.

“Merhaba, Bay Means.”

“Gazetede şu dondurma olayını okudum. *Snapstory nesline yönelik sanat* diyorlarmış buna.”

Snapstory, bir fotoğraf paylaşım uygulamasıydı. Bunu herkes kullanıyor, bayılıyor ve nefret ediyordu. Temel olarak, bir ek olarak insanın ruhunu sürekli olarak ezen ve bir kıskançlık hissi yaratan korkunç bir kurumsal gözetim makinesiydi.

“Şey, bugünlerde Snapstory’yi kullanmıyorum,” dedim. Doğruydum. Birilerinin paylaşımını beğenmesini ya da onlarınkini beğenmeyi umursamayacak kadar mutluydum.

“Sahi mi?” dedi. “Ben de Snapstory’yi biraz daha iyi öğreneyim diye düşünüyordum.”

“İnsanı her an tetikte olmaya zorlayan ve fazla yargılayıcı olan bir uygulama. Bir türlü kendiniz gibi davranamıyorsunuz.”

“O halde, herkes numara yapıyor.” Çayından bir yudum aldı.

Bilmiş bir ifadeyle başımı salladım. *Gerçekten de acınası bir durum.*

Onunla tokalaştım ve kızıyla birlikte neşeyle basamaklardan indim. Oradan gitmek üzere babamın QL5 arabasına bindiğimizde, Brit elini vitesin üstündeki elimin üstünde koydu ve bir asayı birlikte tutan genç bir kral ve kraliçe gibi bir süre sessize oturduk.

Pop-art müzesi, Playa Mesa’nın eski fabrika bölgesindeydi. Artık orada eski depolardan hipster restoranları ve barlarına dönüştürülmüş yerler vardı; yaşlılarım bu yerlere gider, çoktan yetişkin olmuş gibi davranırlardı. Hanna da beni oralara götürürdü.

Evlatlıktan reddedilmeden önce.

Arabayı park edip müzenin bir fotoğrafını çektim. Burası kocaman, rengârenk dondurma toplarının saldırısına uğrayıp harap olmuş bir hangarı andırıyordu. Bunu Snapstory'ye koymadım. Mesaj olarak Hanna'ya yolladım.

Bil bakalım neredeyim.

Bak sen şu hipster'a, diye yazdı Hanna hemen. Onun nerede olduğunu merak ettim. Evde Miles'ın yanına kıvrılmış oturuyor muydu? Trenle işten eve mi gidiyordu?

Seni özledim, diye yazmak istedim. *Joy'la çıkıyormuş gibi yaparak Brit'le çıkıyorum.* Ama Hanna'yla bu tür konuları konuşmazdık. Dünyayı squash oyuncularını gibi bir çarpma tahtası olarak kullanırdık.

Sakal bırakıyorum ve saçlarımı hipsterlar gibi bir topuzla topluyorum ama bunları sırf seni gıcık etmek için yapıyorum, dedim. Bunun anlamı şuydu: *Keşke burada olsaydın.*

Tamam, ben de geri gelip hepsini kendi elimle keserim, dedi Hanna. Bu da şu anlama geliyordu: *Ben de seni özledim kardeşim.*

O zaman, sana meydan okuyorum, dedim. Bunun da asıl anlamı şuydu: *Keşke eve gelsen ve her şey eskisi gibi basit olsa.*

Bir süre yanıt vermesini bekledim ama sonra pes ettim. Hanna sessizleştiğinde, yeniden yazması on dakika da sürebilirdi, on gün de.

“Kim o?” diye sordu Brit.

“Hanna.”

Brit, Hanna isimli bir ablam olduğunu biliyordu. Onu sevdiğimi ve onun havalı bir kız olduğunu da biliyordu. Biliyordu çünkü bunları ben ona anlatmıştım. Ama Miles durumunu bilmiyordu.

“Benden de selam söyle,” dedi.

“Tamam,” dedim ama söylemedim.

Müzeye girdiğimizde, kendimizi devasa külahlardan oluşan bir ormanın ve kesilmiş ağaçlar kadar büyük boyda çubuklu buzlu şekerlerin arasında bulduk.

Brit hayretle başını kaldırdı. “Tanrım, kendimi Brit ve Brownie Fabrikası gibi hissediyorum.”

“Ben de Frank ve Donmuş Yoğurt Fabrikası gibi.”

Orada meyan kökünden yapılmış bir salıncak ve karpuz büyüklüğünde sakızlı şekerden yapılmış, tırmanılabilir bir duvar vardı. Az uzakta, insanların gökkuşağı renklerindeki pasta süsleme çubuklarından oluşan bir havuzda yüzdüğünü görebiliyordum. Herkes Snapstory’de paylaşımda bulunuyordu. Telefonu kaldırıp poz veriyorlar ve kusursuz emoji, çıkartmaları ya da filtreleri bulmaya çalışıyorlardı.

“Burası beynimi, sinir hücrelerime kadar manipüle ediyor,” dedi Brit. “Telefonumu. Çıkarmam. Gerek.”

“Kahretsin, güçlü ol,” dedim onu omuzlarından sarsarak. Harika omuzları vardı.

“Snapstory’de. Paylaşmalıyım.”

Arka cebinden telefonunu çıkarıp kaldırdı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

“Hadi, sadece bir tanecik selfie çekelim,” dedi gülerek. “Kendimizle böbürlenelim. Kendilerini bizimle kıyaslayan herkesi bok gibi hissettirelim.”

Tam bir saniye boyunca, panik hissi bedenimi giderek yükselen bir ateş gibi sardı. Fotoğrafımızın çok ilgi gördüğünü, onu Araftakilerden birinin, daha sonra da arkalarında duran ebeveynlerinin gördüğünü, Joy’un ve benim annelerimizi aradıklarını, şüphelerin yavaş yavaş arttığını ve yaklaşan soruların göğü kaplayan kapkara bulutlar gibi yaklaştığını hayal ettim.

Ama Pastafaryan cehennemi aşkına, Brit’in bunu yapmasına karşı çıkamazdım. Bunu yapmak çok garip olurdu. Gecemizi mahvedecek kadar.

Böylece, o fotoğrafı çektik. Brit son anda beni yanağımdan öptü. Bu da fotoğrafa yansdı. Fotoğrafı etiketledi, çıkartma ekledi, tam dokuz tane yüz filtresi koydu ve fotoğraf en sonunda karmakarışık, çöple dolu bir sosyal medya tabağına dönüştü. Sonra da onu paylaştı. Hiç şüphesiz, bir erkek-kız sevgili fotoğrafıydı bu. Kesinlikle sıradan bir dostla ya da ders çalışma arkadaşıyla çekilmiş bir fotoğraf değildi. Bir başlık yazdı:

Aşk, şapşal selfieler paylaşmak gibi aptalca şeyler yapmanızı gerektirir ama aşk bunu gerektiriyorsa, gün boyunca bir aptal gibi davranabilirim. #Dondurmaiçinbağırmasergisi @frankofhouseli

Bir dakika. Brit beni sevdiğini mi söylüyordu?

Önce fotoğrafa, sonra Brit'e baktım. Sevmek sözcüğünü söylemenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Ama bunun beni nereye götüreceğinden de korkuyordum. Yaratacağı tehlikelerden de... Kendimi bir anda ilişkimizin tamamıyla yeni seviyesi karşısında bir heykel gibi donmuş halde buldum.

"Bu sergiye yepyeni bir seviye eklemişler," dedi Brit. Beni vanilyalı gofret basamaklarından yukarı kata çıkardı. O katta yaseminli ve domuz pastırmalı karamela gibi tuhaf tatlarda dondurma örnekleri dağıtıyorlardı.

"Ben jalapeño ve yer fıstıklı olanı deneyeceğim," dedi Brit.

"Çılgınsın," dedim onu yanağından öperek. "Ben tarçınlı churro* olanı deneyeceğim."

"Frankenbrit!" dedi birisi belirgin bir California'lı Sörfçü aksanıyla.

Wu'ydu.

"Paylaşımını görünce..." dedi bir break dansı hareketiyle, "biraz vakit öldürmek için gelip size bakalım dedik."

* Çıtır bir İspanyol tatlısı. -(ç.n.)

Joy gerçek bir ayı büyüklüğündeki şekerden bir ayıcığın arkasından çıktı. “Cheese Barrel Grille’de sıra ancak doksan dakikada geliyor.”

Gülmek için kendimi zor tuttum. Joy depo bölgesinin sahip olabileceği en küçük bir hipster itibarını bile yerle bir eden o restorandan nefret ederdi. *Grille* sözcüğünün durduk yere Fransızca yazılarak sonuna bir *e* harfi eklenmesinden de bir o kadar nefret ederdi.

Durduk yere Fransızca lafı aslında Brit’in esprisiydi. Brit oradaydı, Joy oradaydı, Wu oradaydı. Hepimiz bir arada duruyorduk ve aldatmacam sadece en ince perdelerin arkasındaymış ve en hafif esintide aniden ortaya çıkmaya hazır-mış gibi hissediyordum. Başım döndü ve ayak topuklarım yerden bir milimetre kadar havalandı.

Wu bir selfie videosu çekiyordu. Joy’un koluna girip komik suratlar yaptıkları, dil çıkarıp güldükleri bir çekim de yaptı. Ama kayıt etmeyi keser kesmez ciddileşti, hemen videoyu etiketledi ve başlık yazdı. Brit onun etiketleri doğru yazmasına yardım etti. Onlar bu işle uğraşırken, Joy’a şöyle fısıldadım:

“Hepimizi bir arada görmek beni biraz ürküttü.”

Ama Joy kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. “Kavga ediyorduk.”

Kavga mı? Daha bir saniye önce, kameranın önünde eğleniyorlardı. Sonra, kendime sosyal medyanın bir yalan olduğunu hatırlattım. “Neden?”

“Aynı boktan şeyler yüzünden,” dedi. “Onu kendimden uzak tuttuğumu düşünüyor. Bu konuda haklı.”

“Bir dakika, *hashtag* mi olacak?” diye sordu Wu, Brit’e. “Kuyruklu a değil mi?”

“*Hashtag* olacak,” dedi Brit. “Sonra, paylaşa bas.”

“Süper, teşekkürler,” dedi Wu geriye doğru kayar gibi yürüyerek. Sonra, Brit’in tişörtünü fark etti. *Ne iki harfli bir sözcüktür.*

Wu düşündü. “Bilemiyorum. Ne iki harfli bir sözcüktür?”

“Espri bu zaten,” dedi Brit. “Ne iki harfli bir sözcüktür.”

Wu tişörte bakmaya devam etti.

“N-E?” dedi Brit parmaklarıyla sayarak. “İki harfli.”

“Ha, ‘ne’ sözcüğü yani!” diye bağırdı Wu. İri ellerini bir kere çırpı. “Ne *iki harfli* bir sözcüktür! Süper, Brit Means, çok komikti. Ama bir yandan da insanın aklını uçuran bir şey değil mi?”

Bu süper tişörtü gördünüz mü? der gibi etrafına bakındı. Bir sürü kız ona geri baktı. Wu kolunu kaldırıp elini saçlarının arasından geçirdi ve her birini gözleriyle zapladı: zap, zap, zap. Erkek arkadaşları onları bakıcıları gibi oradan uzaklaştırdılar.

“Keşke dilediğimiz gibi davranabilsek ve herkes gibi ne istiyorsak onu yapabilesek,” dedi Joy. Gözleri bitkin bitkin bakıyordu. Yorgun görünüyordu.

“Bunu ben de isterdim,” dedim.

Joy’un sol kalçasından titreşim sesi geldi. Cebinden kırmızı ışığı yanıp sönen bir restoran çağrı cihazı çıkardı.

“Bebeğim, masamız hazır,” diye seslendi.

“Harika,” dedi Wu. “Görüşürüz, Brit. Görüşürüz, Asyalı yakışıklı kardeşim!”

Kemiklerimi zangırdatacak şekilde bana sarıldı. Wu Tang’in dediği pek çok şey gibi, *Asyalı yakışıklı kardeşim* lafı da ancak o dediğinde mantıklı oluyordu. Wu bunu dediğinde, *Asyalıyım, yakışıklıyım ve onun bir kardeşiyim*, diye düşündüm. Gerçi aradan bir dakika geçtikten sonra, ne demek istediğini kesinlikle çıkaramadım.

Arkalarından baktım. Onları gözlerimi ayırmadan izledim. Sonra, Joy’un geriye dönüp bakmasını beklediğimi fark ettim.

Joy dönüp gülümsedi ve omuzlarını silkti. *Bana şans dile, Frank.*

“Wu çok...” Brit doğru sözcüğü aradı.

“Aptal mı?”

Brit şok içinde bana baktı. “Hayır!”

“Sorun değil. Ona aptal diyebilirsin. Wu gerçekten de aptal. Ama onu yine de severim.”

“Sadece Joy çok...”

“Zeki mi?” dedim biraz gururlanarak. Çünkü Joy çok iyi arkadaşımды. Hatta benim fark ettiğimden de iyi bir arkadaşım olabilirdi. Onu tanıyor olmaktan dolayı gurur duyuyordum.

Brit burnunu boynuma sürttü. “Zeki olan sensin.”

“Ben zeki değilim. Biraz şapşalım.”

Brit kıkırdadı. Ama doğrudu. Ancak bir şapşal, Brit gibi bir kızı gizlerdi. Ancak bir şapşal öyle yapmanın mantıklı ya da adilane olduğunu düşünürdü.

• • •

“Şu anda parıltılar zirve yapmış olmalı,” dedi Brit. “Görmek ister misin?”

Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve umurumda değildi. Elini tuttum. Ceketlerimizi giyip boş kumsala indik. Ay, mavi renge bürünmüştü ve buz gibi olmuş kumları gözlüyordu. Orada kimsecikler yoktu. Dünya bize aitti.

Brit’in kapüşonunu aşağı çektim. O da benimkini aşağı çekti ve kıyıya vuran dalgalara doğru paytak paytak yürüyen çizgi film karakterleri gibi olduk. Sırf eğlence olsun diye öpüşmeye çalıştık. Ama bu tıpkı burnunuzla bir ışık düğmesini açmaya benziyordu. Buna bayılmıştım.

“Daha önceden hiç bu kumsala gelmemiştim,” dedim.

“Teknik olarak burası aslında yok,” dedi. Eliyle bir yeri işaret etti. “Bu şehir de diğeri de burayı istemiyor. Hah, bak parıltılar başladı.”

İlk önce, cılız ışığı yakalayan beyaz köpüklerden söz ettiğini sandım. Ama gözlerim karanlığa alışınca, neden söz

ettiğini gördüm: Tuhaf bir mavilik, okyanusun köpüklerinin arasında yayılıyor ve siliniyordu. Zirve parıltıları.

“Ağabeyim deniz biyolojisi okuyor,” dedi Brit. “Onun dediğine göre, bu parıltılar etrafa savrulduklarında bir savunma tepkisi olarak parıldayan minik dinoflagellatlar tarafından oluşturuluyor. Dolayısıyla, güzellikleri görüldüğü gibi değil çünkü aslında o sırada travma geçiriyorlar.”

Metaforlar geliyordu. “Kusura bakmayın, dinoflagellatlar,” dedim.

Elimi ceketinin altına sokup belini hissettim; o da parmaklarını kemerimin altına soktu. Sıkıca birbirimizi tutarak orada dikildik. Birbirimizi ezelden beri tanıyormuş gibiydik. Belki de insanlar bu yüzden evleniyorlardı. Bu tatlı his yüzünden. Çünkü o tatlı hissin tadını çok uzun bir süre çıkarabilirdim.

Çok tuhaf bir manzaraydı. Ay alçaktı ve bir lamba gibi kocamandı. Denizse, cıvadan oluşan parlak bir çarşaf gibiydi.

Ceketimin cebinden –sıcak küçük dünyamızdan– kendim ve onun için kulaklık çıkardım. Telefonumda oynata bastım. *Brit’e Şarkı* ismini verdiğim müziği dinlerken, yüz ifadesinin nasıl değiştiğini izledim. Hiçbir şey demesine gerek yoktu. Anıların gözlerinde bir müzik videosu gibi gümüş ve altın rengi parıltılar saçtığını görebiliyordum.

Brit’le birlikte olduğumuzdan beri kaydettiğim sesleri keşip yapıştırarak oluşturduğum bir şarkıydı bu. Scudders’daki çınlama ve sandalye sesleri, *Hadi Dans Edelim* oyunundan kaydettiğim bir *Mü-kem-mel!* sözcüğü ve evinde ilk kez ödev yaptığımızdaki ortam sesleri vardı bu şarkıda. Bunlara bir de Kız Arkadaş Gölü’ndeki su seslerini eklemiştim. Kısa ama muhteşem geçmişimizi tek bir şarkıda toplamıştım.

O kusursuz ötesi ortamda durmuş kendi filmimizin müziğini dinlerken, Brit ve ben herkesin bildiği ve bayıldığı klasik bir romantik filmin ünlü, birinci sınıf aktörleri olmuştuk. Sonra ne olacağını biliyordum. Herkes biliyordu.

Tekrar tekrar daireler çizerek öpüştük. Sonra, o sözcük-leri söyledi:

“Seni seviyorum.”

Bunu bir an önce söylenmesi gereken bir şey gibi söylemişti. Benim mutlaka bilmemi istediği bir şeymiş gibi söylemişti. Ama bu sözcükleri söyler söylemez, gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. Benim de onu sevdiğimi varsaydığını hissettim. Ona, “Seni seviyorum,” diyeceğimi düşündüğünü hissettim. Ama o anda, *ya sevmiyorsa*, diye düşünüyordu. O kumsaldaki o beyaz kumlarla ne yapacaktı? O mavi ışıltılarla? Oradaki lanet olası ayla?

Brit ne yapacaktı?

Sözlerini tekrarladı. “Seni seviyorum, Frank Li.”

Filmimiz monokrom olarak gece efektiyle çekilmişti. Şarkı bitti. Kulaklıklarımızı çıkardık ve okyanusla havanın sesinden başka bir film müziğine gerek kalmadı.

Brit’i seviyor muydum? Evet. Sevdiğimi sanıyordum. Ama hissettiğim sevginin yerli yerine oturmasını engelleyen bir boşluk vardı. Sallanıyordu. Kusurluydu. Düzeltileceğim bir şey miydi? Bu şekilde yaşayabilir miydim?

Sorunumun bu boşluk olduğunu fark ettim. Brit bu boşluğa sahip değildi. Onun sevmesi daha kolaydı, daha basit ve daha az karmaşıktı.

Benim hissettiğim sevgi biraz şekilsizdi. Standart değildi. Sorunun etrafından dolaşmamı gerektiriyordu.

Peki, bu durumda onunkiyle aynı olan bir sevgi miydi? Bunun bir önemi var mıydı? Bilmiyordum. Daha önce hiç âşık olmamıştım.

Cehaletim bana iki seçenek sunuyordu: Ya, *lanet olsun, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum*; o yüzden bekleyip biraz daha araştırma yapacağım, diyecektim ya da *lanet olsun, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum*; o yüzden, kusursuz bir laboratuvar faresiyim ve bunu balıklama yaşayacağım, diyecektim.

İşin aslı, Brit'i sevmek *istiyordum*. Bunun bir önemi olmamalıydı. Elbette: Bir boşluk vardı, kıpır kıpır ve kusurluydu. Bu yüzden, boşluğa bir sakız yapıştırıp orada kalacağını umacaktım. Yani, etrafında dolanacaktım.

Ben de ona, "Seni seviyorum," dedim.

Brit'in yüzünü büyük bir mutluluk kapladı. O soğuk kumsalda birlikteydik, güvende ve bizi ılık tutan ceketlerimizle zamanın ufkuna bakan yaşlı bir çift gibiydik. Brit yaşlı bir ruhtu. Bunu hissedebiliyordum. Yaşını aşan tuhaf bir sabra sahipti. Çoğu genç için bu birbirlerinin giysilerini yırttıkları ve kumsalda seviştikleri an olurdu. Ama Brit çoğu genç insan gibi değildi.

İkimiz de öpüşme anının geldiğini fark edip yine öpüştük. Bu öpüşme gün batımı, misk ve dondurma gibi kokuyordu. Ceketimin fermuarını açtığımda, o da kendi fermuarını açtı. Fermuarlarımız birbirine uyduğundan, iki ceketini birleştirip tek bir ılık koza oluşturduk. Ellerini kozanın içine soktu ve ısınan parmaklarıyla kaburgalarımın teker teker dokunarak gövdeyi hissetti.

"Seni seviyorum," dedi uykuya dalacakmış gibi. "Bunu nihayet söyleyebilmek çok güzel bir his. Seni seviyorum."

Bir titreşim hissettim. Karargâha dönüş vakti gelmişti.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Bunu tekrar söylemek daha gerçek olmasını sağlıyordu. Ne kadar çok söylersem, zamanla bir o kadar gerçek olacakmış gibi hissettim. En sonunda, yarattığı bu gerçek, gerçekliğimin tüm zerrelere kendisini dolayacak ve her zaman giymekten kendimi alıkoymadığım çok sevdiğim bir gömlek gibi her hareketimle birlikte doğal bir şekilde hareket edecekti.

On Beşinci Bölüm

Birlikte tek başına

Arabamla eve döndük. Karanlıkta önümüzde uzanan yol çizgilerinin oluşturduğu parıltılı üçgene baktım; ben direksiyonu sıkı sıkı tutarken, arabanın ortasında buluşmak için birbirimize yaslanan bedenlerimizi yansıtıyordu.

Brit’le ilişkim resmî bir hal almıştı. Çok az insanın birbirine söylediği o iki sözcüğü söylemiştik. Bu değerli sözcüklerin neye işaret ettiğini anlamak benim için zordu. Bu sözcükler bir anlaşma, bir bildirgeydi. Aynı zamanda bir tür feragatti. *Seni seviyorum* demek, çaresizlik hissedenlerin çılgılığıydı. Yapabileceğiniz tek şey, bunu itiraf etmek ve onun size merhametli davranacağını ummaktı.

SeniseviyorumBritseniseviyorumBrit

“Bana yaklaş,” dediğimde, bana biraz daha sokuldu. Bu şekilde araba sürmek güvenli değildi. Aynaları göremiyordum ve direksiyonu tek elle tutuyordum ama umurumda değildi çünkü o anda yapmam gereken tek şey arabayı yoldan çıkarmamaktı. Bu da yeterince kolay bir iş gibi duruyordu.

Brit’in evine vardığımızda, arabanın açık penceresinden içeriye doğru fısıldadı:

“Seni seviyorum. *Seni seviyorum* demeyi seviyorum. Bugün yeni bir sözcük öğrenmiş gibiyim.”

Ona eğildim. O da vücudunu pencereye yaslayarak su içen bir kuş oyuncak gibi eğildi ve beni bir kere öptü. Basa-

maklardan yukarı çıkışını izledim. Kırmızı kapısına varınca, telefonum yine titredi. Salak takvim alarmları. Takvimi uyku moduna aldım. Ama o sırada ekranı fark ettim.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Brit yukarıdan. Arabada yüzümün parıldadığını görmüştü.

“İstenmeyen e-posta,” dedim.

Bana bir öpücük fırlatıp eve girdi. Tekrar ekrana baktım.
Selam, ben hâlâ depo bölgesindeyim... buralardaysan, birinin beni eve bırakması gerek

Kötü bir geceydi

Çok olaylıydı

Orada mısın?

Joy’du. Joy neden hâlâ depo bölgesindeydi? Wu neredeydi? Neden birinin onu eve bırakması gerekiyordu?

Geliyorum, dedim.

Vitesi indirdiğim gibi gerisin geri döndüm.

• • •

Oraya vardığımda, Joy bir dondurma sandvici sırasına oturmuş sigara içiyordu. Gerçek hayatta içilen, içinde tütün yanan ve dumanı ciğerlere giden bir sigara. Hızla yanına gidip sigarayı ağzından aldım ve bir su birikintisinin içine fırlattım.

“Sigara içerek ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Şimdi bir sigara daha yakmam gerekecek,” dedi.

Arkamızdaki ışıklandırılmış ara sokak, kocaman dondurma külahları ve şilte büyüklüğünde wafflelar paketleyen hipsterlerle doluydu. En azından, Joy karanlıkta tek başına kalmamıştı.

“Hadi gel,” dedim. “Çok geç oldu. Herkes endişelenmeye başlamadan önce eve gitmemiz gerek.”

Joy elimi tutup beni yanına oturmaya zorladı ve telefonunu çıkardı. Bir çift selfiesi çekmek için telefonu havaya kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

“Mutluymuş gibi davran.”

Elimden bir tek, buruk bir şekilde gülümsemek geldi. Joy bunu ustalıklı başını eğerek, bir barış işareti yaparak ve dudaklarını sarkıtarak telafi etti. Sonra, bunu annesine yolladı.

“Annem bunu görecektir, sonra senin annen görecektir ve domuzlar gibi bağrıışacaklar. O yüzden şimdi birkaç saatimiz daha var.” Tiksinmiş gibi bıkkınlıkla telefonunu çantasına attı.

Hala az önce fotoğraf çekerken verdiği pozun etkisi altındaydım. Mutsuzluktan aşırı mutluluğa geçmiş ve saniyeler içinde yeniden mutsuzluğa dönüş yapmıştı.

“Ciddi psikolojik sorunların var,” dedim.

“Hayır, senin var,” dedi.

“İyi yanıttı.”

Joy keyifsizce dudaklarını şaplattı. “Naneli şekerin var mı? Ağzımın tadı iğrenç.”

“Sigara içmek, Şeytan sabah koşusunda dokuz kere tur attıktan sonra onun ayak başparmağını emmek gibidir,” dedim.

“Şeytan diye bir şey yok.”

“Bütün gece burada oturup *bunu* mu yapacağız?”

Joy biraz düşündü ama aklına bir şey gelmedi. Birden çok üzgün göründü. Çok ama çok üzgün.

Ona doğru eğildim. “Hey, neler oldu?”

Gözlerinden iki berrak ve kusursuz gözyaşı akana dek gözlerini kırıştırdı. Gözlerini tekrar kırıştırdığında gözyaşları yanaklarından aşağı parlak iki çizgi gibi süzölmeye başladı. Gözyaşları onu kızdırmıştı. Ya da belki de yanımda ağladığı için öfkelenmişti. Nedeni her ne idiye, omuzlarımı sıkıca tuttu ve yüzünü göğsüme gömdü.

“Sanırım Wu beni terk edecek,” dedi. Burnunu gürtlölü bir şekilde çekti, sonra tekrar çekti. “Bence bunu hak ediyorum.”

Yüzünün sıcaklığını hissediyordum. Kafa derisini de gayet iyi görüyordum. Saçlarındaki yeşil kısımları görüyordum. Yorulmuş gibi kokuyordu. Sol kulağının üst kısmında ufak bir piercing deliği vardı. Aslında, üç delik vardı. Bu üç delik, bir zamanların modasına uyduğunun kanıtlarıydı.

“Wu seni terk etmeyecek,” dedim. “Ezelden beri birliktesiniz.”

Suratını biraz daha göğsüme bastırdı. “Benden nefret ediyor. Benden nefret etmesine neden oldum. Berbat biriyim, Frank.”

Başını kaldırıp ona baktım. “Peki, aranızda neler geçti?”

“Bana ne dedi biliyor musun?”

Gergin olduğunda parmaklarıyla görünmez bir yünü örüyormuş gibi yaptığı o hareketi izledim.

“O salak boktan restoranda salak ve boktan yemeğimizi yiyorduk. Wu, *Frankenbrit daha birkaç haftadır çıkıyorlar ama çoktan evli ve kusursuz bir çift gibi olmuşlar*, deyip duruyordu.” Joy bunları California Erkek Arkadaş Günlük konuşma tarzıyla söylemişti.

“Abartmış,” dedim elimden geldiğince kibar bir şekilde.

“Bana, *Brit çoktan bir aile barbeküsünde Frank’in annesiyle ve babasıyla tanışmış. Frank’in de onun ailesiyle tanıştığını biliyorum*, dedi.”

“Evet ama...”

“Sonra, *Neden biz Frankenbrit gibi olamıyoruz? Ne zamandır birlikteyiz, vs vs vs, neden onlar gibi değiliz?* dedi.”

Yine gözlerini kırptırmaya başlamıştı. Bu sefer, başını gözyaşlarını gizleyebileceği bir zamanlamayla göğsüme bastırdı.

“Üstelik haklı,” dedi. “Çünkü ben kötü biriyim.”

Onu sarstım. “Kes şunu. Kötü biri değilsin.”

Joy’un gözleri her şeyden usanmış gibi şişip kızarmıştı.

Yumruğuyla diğer elinin avucuna vurdu. “Ben sadece giz-

lice çıkıp sahte randevulara falan çıkmamamız gerektiğini düşünüyordum. Her şeyi açık yapabilmemiz ve birbirimize karşı dürüst olmamız gerekirdi.”

Başımı hızlı hızlı salladım. “Dur bir dakika.”

Yine avucunu yumrukladı. “Bunca zamandır, Wu annemle babamın ırkçı olduklarını ve onu istemediklerini bilmiyordu. O yüzden...”

“Joy, sen ne yaptın?”

“Ona her şeyi anlattım.”

Donakaldım. Arkamızdaki hipsterlar bile susmuştu. Bir ışık söndü. Joy bir santimetre kadar ufaldı.

“Bunu yapmadığını söyle.”

“Neredeyse iki senedir birlikteyiz ve bunca zamandır onu korumak için hiçbir şey anlatmadım, tamam mı? Kim böyle boktan şeyler duymak ister, değil mi?”

“Dur, dur, dur,” dedim şok içinde. “Ona tam olarak ne anlattın?”

“Bana, *Bana yalan söyledin ve Benden utanıyorsun*, di-yordu. Ben de hayır dedim. Asla dedim. Ama bu bir yalan. Hangi kız, erkek arkadaşını *neredeyse iki sene boyunca* ailesinden gizler?” Son cümlesinde, yine avucuna vurdu.

Sonra şakaklarını ovdu. “Dünyanın en berbat insanıyım.”

“Joy,” dedim yavaşça. “Wu’ya anlaşmamızdan da söz ettin mi?”

Joy hızla bana döndü. “Tabii ki anlatmadım, salak.”

“Tatlı bebek İsa’ya şükürler olsun.”

“Ona sadece neredeyse iki senedir onu ailemden gizlediğimi anlattım,” dedi bıkkınlıkla. “Yani, yalan söylediğimi anlattım.”

İkimiz de karşımızdaki karanlık yoldaki bir şeye baktık. Futbol topu büyüklüğünde bir yabanmersiniydi bu.

“İkimiz de yalan söyledik,” dedim. “Bu durumda, dünyanın en kötü iki insanı olabiliriz herhalde.”

“Doğrusunu istersen bu beni zerre kadar daha iyi hissettirmiyor, Frank Li.”

“Sadece, bu konuda senin yalnız olmadığını söylüyorum.” Dondurma sandvici şeklindeki bankın kenarını tutup bacaklarımı salladım.

“Bu durum bizi birlikte yalnız kılıyor,” dedi Joy. “Bizim için kendi kurallarımıza göre kendimiz gibi davranabileceğimiz bir dünya yok. O kadar.”

“Yapma,” dedim ama haklı olabilirdi. Ama neden iyimserlikten vazgeçecektik? Ancak aptalın teki mi benim bildiklerimi bilmesine rağmen iyimser davranırdı? Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, ne kadar uzaklara gidersem gideyim, istediğim kişiyi sevemeyeceğimi bilmiyor muydum?

Önce annemle babamın ölmesini mi bekleyecektim?

Burası karanlık olmaya başladı, Frank.

“Wu öylece çekip gitti mi yani?” diye sordum.

“Hayır, ben çekip gittim,” dedi Joy ne yaptığını hatırlayıp yüzünü buruşturarak. “Gerçekten de dünyanın en berbat insanıyım.”

“Ne?”

“Ona ırkçı ebeveynlerle yaşamanın kolay olmadığını, durumuma karşı biraz daha anlayışlı olması gerektiğini söyledim ve *ben* kalkıp onu *masada* terk ettim.”

Bu muazzam aptallığından etkilenmiştim. “Vay canına.”

“Dünyanın en berbat insanı. Benim.”

“Evet, bu doğru.”

“Kes sesini.”

Hafızamı yokladım. “Evet, senden daha berbat birisi gelmiyor aklıma.”

“Kes sesini,” dedi gülümseyerek. Ama sonra yine üzüntüyle yumuşadı. “Mesajlarıma yanıt vermiyor. Önemsemişim çocuğu bok gibi hissettirdim. Hiç komik değil.”

“Tabii ki komik değil,” dedim. “Yapma. Dünyanın en berbat insanı değilsin.”

Onu kendime çekip yandan sarıldım. Başı boynumun kıvrımına kusursuz bir şekilde uyuyordu. Sanki oraya aitti. Omzunun sert kaslarını hissettim, Brit'in kasları gibi yumuşak değildi ve Joy gizli gizli spor mu yapıyor acaba diye merak ettim: Kemerli, güçlü ayaklarının üstüne koşuyor, zıplıyor ve sıçırıyor muydu?

Yanağımı başının üstüne yaslayıp sadece teninin kokusunu içime çekmem kolaydı. Güneşin altında yapılan bir öğleden sonra şekerlemesi gibi kokuyordu. Dudaklarımı ve burnumu başına biraz daha yaklaştırdım.

Şu işe bak, dedim içimden. Dudaklarımı biraz kıpırdatsam, bu bir öpücük olurdu.

Saçlarının arasına fısıldadım. “Belki de böylesi daha iyidir. Yani, kavga etmiş olmanız.”

“Yani onu bırakma işini zamana mı bırakayım?”

“Bu konu çok ağırlaşmaya başladı,” dedim. “Boş ver. Sen Wu’yu seviyorsun, o da seni seviyor.”

Saçlarını çok hafifçe öptüm. Çünkü üzülmesini istemiyordum. Minik bir öpücük onu iyi hissettirebilirdi

Joy alçak sesle konuştu. “Ben Wu’yu seviyorum, o da beni seviyor. Mutlu bir aileyiz.” Kolumun altından sıyrılıp bana baktı. “Sence Wu’yu seviyor muyum?”

Telefonum titredi. Annemdi. Ona otomatik bir mesaj yolladım. *Birazdan evde olacağım.*

“Herhalde birbirinize ‘seni seviyorum’ demişsinizdir,” dedim.

“Birçok kez,” dedi Joy başını bir kere sallayarak.

“Bunu hissettiniz, değil mi? Her söylediğinizde hissettiniz mi?”

“Sanırım. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bir dakika. Şu anda bana tam olarak ne diyorsun? Belki de Wu’yu sevmediğini mi?”

“Hayır,” diye bağırdı. Telaşla doğru sözcükleri bulmaya çalıştı ama beceremedi. “Sadece bu akşam onu nasıl bü-

tün ilişkimiz boyunca,” –kollarını uzatıp beni uzaklaştırdı–
“onu bu halde bıraktığımı fark ettim ve şunu düşündüm:
Her zaman bir kol boyu kadar uzak tuttuğun bir kişiyi ger-
çekten de sevebildiğini söyleyebilir misin?”

İki elimle kolunu tuttum ama bunu daha çok esnek yapı-
sını hissetmek için yaptım. Parmak uçlarını elime götürdü ve
orada bıraktı. Sorduğu soruya yanıt beklemiyordu. O anda
gerçekten de acımasız denebilecek kadar dürüst olacaksak,
yanıtın hayır olması gerektiğini fark ettim.

Telefonum tekrar tekrar titredi. Yine annem arıyordu.
Şu anda yola çıkıyorum, gerçekten birazdan evde olacağım,
dedim.

Aklım hâlâ *seni seviyorum* lafındaydı. “*Seni seviyorum,*”
dediğinde, bu sözcüklerle tam olarak ne demek istersin?”

Joy kolunu indirdi. “Bilmiyorum Frank. Bunun sadece
öylesine söylenen bir şey olduğunu düşünmeye başladım.
Çiftlerin, *Hey, biz gerçek bir çiftiz*, mesajını vermek için
yapması gereken bir ritüel ya da bir alışkanlık gibi.”

Bu düşüncesi bana da doğru geldi. Brit’e karşı hissettiğim
sevgiyi yerinde tutan sakız hâlâ oradaydı ama daha ne kadar
orada kalacağını bilmiyordum. “Kahretsin,” dedim.

“Neden, bu gece Brit’le bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hayır. Evet. Olabilir.” Acı acı gülümsedim.

Joy artık üzgün olmak istemiyormuş gibi doğruldu. “An-
latsana.”

Kendimi ve Brit’i ayın altında, etrafımızda kumlarla ve
diğer şeylerle gördüm. Kalbim bir an için tekledi. İçimde
bir heyecan vardı. Yoksa depresyon mu? Âşık mıydım? Yoksa
korkuyor muydum? Bunlar aynı paranın iki yüzü müydü?

“Bu gece kumsaldaydık. Sadece ikimiz vardık, yalnızdık.”

Joy merakla eğildi. “Hı-hı.”

“Kumlara doğru yürüdük.”

“Yaptınız mı?” dedi Joy küçük bir şeytan gibi.

“Hayır, yapmadık.”

“Sizi destekliyorum. Wu’yla ayrılacak bile, siz birlikteyken geceyi bir kafede falan oturarak geçirebilirim.”

“O aşamaya gelip gelmeyeceğimizi bilmiyoruz.”

“Birbiriniz için kusursuzsunuz.” Joy komik bir şey yaptı: Kulak mememi iki parmağıyla tutup şans getirsin diye üç kere ovuşturdu.

Elini geri çekip merakla gözlerini kırıştırdı. “Sonra ne oldu?”

Sonraki kısmı anlatmak için çaba sarf etmem gerekti. “Orada öylece duruyorduk. Onun ne diyeceğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Tıpkı ilk defa duyuyor olsan bile söylemesini bildiğin bir şarkının nakaratı gibiydi.”

Joy gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Siz müzikle ilgilenen insanları anlamıyorum ama sana güveniyorum.”

“Sanki her şeyi planlamıştı. O yüzden, o sözcükleri ilk söylediğinde ağzım açık kaldı ama bir yandan da tuhaf bir şekilde bunu bekliyordum.”

“Aman Tanrım, Brit ne dedi?”

“*Seni seviyorum*, dedi.”

“*Seni seviyorum*,” diye tekrarladı Joy etkilenmiş gibi.

Başımı salladım. “*Seni seviyorum*.”

Telefonum yine titredi. Annemdi. “Offf,” diye iç çektim. Yine otomatik bir mesaj yolladım: *Birazdan evde olacağım*.

Ama mesaj gider gitmez, telefon yine titredi. Sonra titremeye devam etti.

“Tanrım.” Telefona yanıt verdim.

“Frankie-ya,” dedi annem. “Frankie-ya, neredesin? Hemen gel.”

“Anne, şu anda arabamdayım.”

“Lütfen, hemen gel,” dedi annem. Bir terslik vardı. Sesi tuhaf çıkıyordu. Hem annem asla *lütfe*n demezdi.

“Bir dakika, her şey yolunda mı?” dedim.

“Baban. Şu anda hastanedeyiz. Ona ateş ettiler.”

Birden, Joy’un eli elimin üstüne kapandı. Bana bakıyordu. O da bir terslik olduğunu anlamıştı.

“Tabancalı bir adam,” dedi annem. “Babana ateş etti. Babana ateş etti!”

Dünyayı
tepetaklak et
ve nelerin düşmediğini gör

On Altıncı Bölüm

Bekle-gör modu

Hastane adaçayı yeşiliydi. Bir forma imza atıp pencereden uzattım.

“Siz birlikte misiniz?” dedi kalın camın arkasındaki kadın.

O sırada, İngilizce anlayamadığımı fark ettim. Joy benim yerime yanıt verdi. “Hayır, biz sadece...” Etrafına bakındı. “Biz sadece arkadaşız.”

“Evli olup olmadığınızı sormadım,” dedi kadın.

Sert sandalyelere oturduk.

Geldik, diye yazdım anneme.

*Doktor burada bir saniye tamam mı birazdan gelirim
hoşça kal*

Babam iyi mi?

Baban iyi stabil durumda merak etme

Stabil mi?

Annem yanıt vermedi. Doktorla konuşuyor olmalıydı. Herkes arada sırada içinden ebeveynlerinin kurallarından ve kısıtlamalarından kaçabilmeyi geçirirdi. Herkes arada sırada aile yükünden uzak yaşamının hayalini kurardı. Ama şu an hissedebildiğim tek şey, babamla aramızdaki bağın kontrolüm dışında güçler tarafından sertçe çekildiği ve bu ip kopmadığı için içimin rahat olduğuydu.

Babamla aramda ne tür bir bağ olduğunu bilmiyordum. Ama istesem de istemesem de o bağa ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Bir keresinde, küçükken Hanna'ya fısıldayarak, *Annemle babamı seviyor musun?* diye sormuştum.

O da fısıldayarak, *Sevmemiz gerekmiyor mu?* demişti.

Joy'la beklemeye başladık. Kolunu sıkıca omzuma doladı ve beni kendisine çekip telaşla fısıldadı.

"Baban düzelecek," dedi ve orada olduğunu fark etmediğim bir damla gözyaşını sildi. Sonra, kısa bir süre önce başını omzuma yasladığı gibi, başımı omzuna yasladı. Kalbim âdeta taş kesmişti ve artık bunu taşımakta zorlandığım için, Joy bana yardım ediyor gibiydi. Hastaneye giderken arabayı o kullanmıştı. Bizi hastaneye o sokmuştu.

Başımı kaldırıncı karşımda, bir sandalyenin arkasından bize gülümseyen küçük bir çocuk gördüm. Muhtemelen Joy'u öpmemi bekliyordu. Birlikte olduğumuzu sanmıştı.

Zırr-zırr. Q'ydu. Telefonumun kilidini açıp Joy'a uzattım.

"Sadece oku," dedim. Şu anda bir cümle kurabileceğimden bile emin değildim.

"Telefonunu *benim* okumamı mı istiyorsun?"

"Ben gizleyecek bir şeyi olmayan bir adamım, Joy Song."

"Yine başladın metaforlara," diye mırıldanarak mesajı okudu Joy. "*Bugünün romantik maskaralığının en kusursuz şekilde gerçekleştiğine inanıyorum. Doğru mu, moruk?*"

Joy telefonu kucağına indirdi. "Siz gerçekten de hep böyle mi konuşuyorsunuz?"

Bitkin bir kral gibi güçsüz elimle yüzümü tırmaladım. "Ona neler olduğunu anlat yeter."

Joy olanları Q'ya anlattı. Q da 'moruk' muhabbetini kesti, en kısa sürede hastanede olacağını söyledi ve konuşmayı bitirdi.

"Kahretsin," dedim. "Hastanenin çok uzak olduğunu söyle. Saatin çok geç olduğunu söyle."

“Arabasına binmiş bile,” dedi Joy. “Gerçek arkadaşlar başa bela, öyle değil mi?”

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Karşımızdaki küçük çocuk yüksek sesle kıkırdadı ve ikimize baktı.

Zırr-zırr.

“Brit arıyor,” dedi Joy telefonu uzatıp.

“Mesajını oku yeter,” dedim.

Joy dikkatle bana baktı –*cidden mi?*– ve mesajı okudu: “*Seni seviyorum Seni seviyorum Seni seviyorum* kalp göz emoji, kalp göz emoji, öpücük fırlatma emoji, iki pembe kalp emoji.”

Dik oturup telefon ekranıma baktım.

“*Seni seviyorum*lar konusunda ciddiymişsin,” dedi Joy.

“Ona *seni seviyorum* yaz, emoji ekleme.”

Joy gözlerini kısıp bana baktı. “Ona babanla ilgili durumu anlatmalısın.”

“Asla,” dedim ve bunu söylediğim için kendimden bir anda nefret ettim. “Onun eve gelmesini engelleyemedim, sonra...”

“Sonra, vs vs vs. Anladım,” dedi Joy başını sallayarak. *Ben de seni seviyorum!* yazdı ve telefonu kapattı. Açıklama yapmama gerek kalmadan endişemi anlamış olması hoşuma gitti. İhtiyacım olan son şeyin, Brit’in bir anda çıkıp gelmesinin yaratacağı karmaşa ve benim birlikte değilmişiz gibi davranmam olduğunu ve diğer her şeyi anlamış olması güzeldi.

Q tahmini varış süresini güncelledi ve Joy her seferinde bana rapor vermeden önce parmak izimi almak için telefonu bana uzattı.

Joy’un benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu.

“Li?” dedi birisi.

Arkamıza bakınca, ince yapılı Kore asıllı Amerikalı bir erkek hemşire bizimle göz göze geldi. Yanına gittiğimizde yüzünü buruşturdu.

“Çok özür dilerim, güvenlik protokolümüze sadece ak rabalar dâhil,” dedi.

Eğildim. “Yapma, babam vuruldu,” dedim.

Adam üç kere floresan renkli klipsli defterine vurdu –*bir düşüneyim*– ve “Tamam, beni takip edin,” dedi.

Odaya vardık, perdeli bir bölme değil, kapısı olan gerçek bir odaydı ve hemşire Korece tam olarak anlayamadığım bir şekilde geldiğimizi haber verdi. Babamın yatakta olduğunu ve okyanus camı rengi bir oksijen maskesinin arkasından bana baktığını gördüm. Annem üstüne eğilmişti ve nefeslerini takip ediyordu.

Hemşireye teşekkür edip onlara biraz daha yaklaştım. Battaniyenin altından büyük bir enjektöre, bir seruma ve başka bir şeye bağlı olan minik tüpler gördüm.

Annem bana baktı. “*Aigu*, Joy, gelmene gerek yoktu.”

“Anne, babam iyi mi?”

Annem Joy’un oturması için sandalye aramaya koyuldu. “Burası çok uzak. Arabayı sen mi kullandın?”

Babam vurulmuştu, daha oraya yeni varmıştım ve annem misafirperverlikle mi uğraşıyordu? Tepem attı.

“Anne, neler olduğunu anlatsana,” diye bağırdım.

“Neden bağıırıyorsun, Frank?”

“Özür dilerim,” diye bağırdım.

“Frank, Frank, neden oturmuyorsun?” dedi Joy.

“Çok uzun süredir oturuyorum zaten.”

Joy soğuk parmaklarıyla bileğimi kavrayınca sakinleştim.

“Üç kere ateş ettiler,” dedi annem. “Bir mermi ciğerine isabet edip bir kaburgasını çatlatmış. Bir delik açılmış. Doktor gerekeni yaptı. Çok iyi bir doktor. Senin gibi Koreli ama Korece bilmiyor.”

Yanlış ülkede büyüdüğüm için kusura bakma, demek istedim ters ters. Sinirlerim bozulmuştu. Sadece yanıtları duymak istiyordum.

Sakin olmaya çalışarak, “Anne, babamı *kim* vurdu? *Ne zaman* vuruldu? Durumu *ne kadar* kötü?” diye sordum.

“Amerikalı bir adam, beyazdı. Markete girdi,” dedi annem tiksindirici gibi. “Onu daha önce görmemiştim. Tek beyaz müşterimiz Charlie’dir. O adam içeri girdi ve babana loto biletinin kaçta olduğunu sordu. Çok aptaldı.”

“Biletin fiyatı posterde yazıyor,” dedim. Gerçekten de yazıyordu.

“Sonra, antika bir tabanca çıkardı ve ateş etmeye başladı.”

“Hımmmmmm,” dedi babam maskesinin altından.

“Ne?” dedim.

“Ufak bir mermiymiş, sadece yirmi iki kalibrelik. Beyaz adam kaçtı.” Annem birden güldü. “İlk başlarda, baban iyiydi, fazla acı hissetmedi. Polisi aradı. Ama sonra çok kötü oldu. Güçlülükle nefes aldı. Çünkü ciğerinde ufak bir delik açılmış.”

“Be-iy-im,” dedi babam. *Ben iyiyim.*

“Bir dakika, adam para almadı mı?” diye sordu Joy.

“Para almadı. Üç markete daha gitmiş. İçki dükkânına, sucuya ve *dambae-jip*’e. Oradakileri de vurmuş ama para almamış.”

Dambae-jip sigara satılan yer demekti.

“Her neyse, polis onu yakaladı. Çılgın bir beyaz adam.”

“Adamı yakaladılar mı yani?” dedim.

“Yakaladılar. Üç kişiyi daha vurmuş. Kimse ölmemiş. Herkes iyi. Doktor babanın iyi olacağını söyledi.”

Sandalyeye çöktüm. Joy sandalyeyi ıskalamayayım diye otururken beni tuttu.

“Çılgınca,” dedi Joy.

“Bir paket Nanchito aldım,” dedi annem. “İster misiniz? Çok baharatlı. Baban bunlara bayılır.”

“Teşekkür ederim, Bayan Li,” dedi Joy. “Fazla *maewo* olan şeyleri yiyemiyorum.”

“*Maewo* olan şeyleri sevmiyor musun?” dedi annem. *Maewo* baharatlı anlamına gelir. Annem gülümsedi çünkü o da baharatlı şeyleri sevmeydi. Acısını alsın diye Nanchito cipslerini haşlanmış pirincin üstüne koyup yediğini görmüştük. Nanchito cipslerini parmaklarım tupturuncu olmasın diye çubuklarla yemem kadar garipti bu.

Onlar baharatlı yiyeceklerden söz ederken, düşüncelere daldım.

Babam vurulmuştu.

Mermi küçüktü ve hayati tehlike yaratmayacak bir yerine saplanmıştı.

Ama ya mermi daha büyük olsaydı?

Ya sağ tarafına değil de sol tarafına ve kalbine isabet etseydi?

O anın daha... önemli olması gerekirdi ama annem baharatlı yiyeceklerden söz ediyordu. Joy da kusursuz Koreli bir kız gibi onun karşısında oturuyordu. Hatta dizlerini birbirine bastırılmış, ellerini de kucağına koymuştu.

Babamın maskesinin arkasından bana baktığını fark ettim. Bitkin görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle savunmasız görmemiştim. Gözlerimin önüne yaşlandığında nasıl olacağı geldi. Ama gülümsüyordu.

Babam *mutluydu*.

Neden öyle olduğunu anladım. Annem onunla, Joy da benimle ilgileniyordu. Hep birlikteydik. Oğlu düzgün bir kızı seçmişti. Dördümüz de ölümün fazlasıyla farkındaydık ve ona meydan okur gibi hayattaydık. Hatta sıcak bir aile ortamı yaratmıştık. O ufaklık zümrüt yeşili odada.

Çalmadığı halde telefonuma baktım. Q’nun gelmesine daha yirmi dakika vardı. Brit’ten de başka mesaj gelmemişti. Vakit geç olmuştu ve Brit o sırada ikimizin gerçek ve otantik bir Randevulaşan Çift olduğumuz bir rüya diyarındaydı.

“İyi misin?” diye sordu Joy.

Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. “Biraz... dışarı... çıkabilir miyiz?”

“Tabii, çıkalım,” dedi Joy beni kaldırarak. Giderek boş bir ifadeyle dolan gözlerime baktı. “Çabuk. Birazdan geliriz, Bayan Li.”

Joy başkanı birilerinden kaçırın bir FBI ajanı gibi beni labirenti andıran koridorlardan geçirdi ve dondurucu karanlığa çıkıp parlak mavi ve yeşil renkli küp biçimindeki ışığın altına geçtik. Yere çömelip nefes almaya çalıştım.

“Sakin ol, panik atak geçiriyorsun,” dedi Joy. “Burnundan derin nefes al ve ağzından ağır ağır bırak. Güzel. Uzun bir şşş sesi çıkar.”

“Şşş,” dedim. “Kahretsin.”

Joy gülmemek için kendisini tutup ciddi bir ifadeye büründü. “Burnundan nefes al ve kahretsin diyerek ağzından dışarı ver.”

“Tanrım. Neredeyse babamı kaybediyordum. İnanamıyorum.”

Gözlerim odaklanamıyordu. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Konuşmayı kestim.

“Senin için ne yapabilirim?” dedi Joy. “Ne istersin? Sarılayım mı?”

Evet der gibi başımı salladım.

Joy bana sarıldı ve tüm düşüncelerim buharlaşıp bulutlara dönüştü. Sonra da düşüp kristalleştiler ve farklı bir şeye dönüştüler. Birden, kollarımı Joy’un beline doladım. Ona daha önce pek çok kez sarılmıştım ama o şekilde, tüm vücudumla asla sarılmamıştım. Kendimi bir sala tutunuyormuş gibi hissettim.

“Ya üç mermi de isabet etseydi?” dedim. “Ya kanamadan ölseydi? Ya adamın tabancası daha büyük olsaydı? Babam bu gece bir anda ölüp gidebilirdi ama şans eseri iyileşecek ve biz de sıradan bir günmüş gibi oturmuş Nanchito yiyoruz.”

Saçmalıyordum. “Şşş,” dedi Joy.

“Cidden, ya ölseydi? O yok olup gidecekti ama hayat devam edecekti. Babamla birbirimiz hakkında çok az şey biliyoruz. Ölseydi, hayatı Amerika’ya gelmekten, Frank isimli bir çocuğu olmasından, markette çalışmaktan ibaret olacaktı. Babamın çocukluğundan hiç söz etmediğini biliyor musun? Hemen hemen hiç söz etmez. Babam zaten benim için kocaman bir soru işaretidir. Bir de ölseydi, onunla ilgili hiçbir şey öğrenemeyecektim.”

“Onu tanımak için hâlâ fazlasıyla vaktin var,” dedi Joy.
“Ondan usanacaksın. İnan bana.”

“Ölebilirdi Joy.”

“İyileşecek.”

“Her şey *biterdi*.”

“İyileşecek.”

Joy geri çekilip yüzüme baktığında, gömleğinin kollarıyla gözyaşlarımı teker teker sildi. Yüzümün sol ve sağ tarafını iki kere sildi.

Saçlarını kaldırıncı, yeşilleri görüp gülümsedim. Gözyaşlarım bir anda kesildi. Yüzümün yanıp şiştiğini hissediyordum. Sanki birisi yüzüme bir futbol topu fırlatmıştı.

“Teşekkürler,” dedim.

“Gözlerin kahverengi,” dedi.

“Hayır, siyah.”

“Hayır, kahverengi.” Başımı ışığa çevirip yakından baktı.

“Evet, kahverengi.”

Hayatım boyunca, gözlerimin rengini yanlış bilmişim, diye düşündüm.

“Vay canına,” dedi birisi.

Q gelmişti.

Joy’la birbirimizden uzaklaştık. “Selam,” dedim.

Q yüzümü inceledi. “Ağlamışsın.”

“Evet ağladım, moruk.”

“Bence ağla. Rahatla. Baban nasıl?”

“İyi olacak. Doktorla konuştuk.”

“Dolaşım sorunum yüzünden devamlı buz kesen parmaklarım şiş yüzüne iyi gelebilir,” dedi Q, avucunu sol yanağına dayayarak.

“Hey, benim de kan dolaşımım kötü,” diye bağırdı Joy. **Bunu** görsün diye Q’ya elini uzattı ve Q buna şaşırdı. Joy **elini** sağ yanağına dayadı.

Küp biçimli ışığın altında tuhaf bir üçlüydük.

Telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım.

“Brit’e yazmıyorsun, değil mi?” dedi Q.

“Hayır. Sonra buraya gelir ve...” dedi Joy.

“Sonra da neler olacağını biliyoruz,” dedi Q, başını sallayarak.

*Selam, babam Market’te yaralandı. Şu anda hastanede-
yiz. Ciğeri delinmiş ama iyi olacak. Doktorlar beklemedeler.*

Biraz bekledim. Aradan uzun bir iki dakika geçti. Kimse Hanna’dan daha geç yanıt vermezdi. Mesele sadece saat farkı değildi.

Resmî olarak iyi olacağını söylediler mi yani? dedi Hanna en sonunda.

Evet. Kesinlikle iyi olacak. Annem hiç endişeli değil.

Hayret asyhfaghf

Bilmen gerektiğini düşündüm.

*Aslına bakarsan... Annem bana çoktan bir e-posta yazdı
(!) Ama sağ ol Franks*

Bu da bir ilkti. Annem o güne dek ona hiçbir şey yazmamıştı. Demek bunun için babamın vurulması gerekiyormuş, dedim.

Babamın iyileşeceğinden emin misin?

Evet.

Hem de çok eminsin?

Kesinlikle eminim, Hanna Abla.

O zaman, ona artık tamamıyla bir siyahiye dönüştüğümü söyleyebilirsin, dedi Hanna.

O kadar çok güldüm ki Joy ve Q beni sakinleştirmek için epey uğraştılar. Sonra, Hanna'nın mesajını okuyup onlar da gülmeye başladılar.

İrkçı, diye yazdım.

Gözyaşlarımı kahkahaya çevirmeye çalışıyorum o kadar.

Başparmaklarım havada kaldı. Yazacağım şeyi ona daha önce hiç söylememiştim.

Seni seviyorum abla.

Hanna hayatının en hızlı yanıtını verdi. *Ben de seni ufaklık.*

Umarım yakında görüşürüz, dedi arkasından.

Eve mi geliyorsun?

Bekledim ama Hanna yanıt yazmadı.

“Ne tatlı,” dedi Joy yanağını sıkıp.

Seni seviyorum sözcüklerinin anlamı, zihnimde daha net olamazdı. O gece Brit’le olduğundan çok daha netti ve şekli farklıydı. Bu sözcükleri söylemişim çünkü günün birinde annemle babamın yanımda olmayacağını ve Li Hanesi’nin biteceğini biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Başka bir hane olacaktık.

Sadece Hanna ve ben kalacak, çılgın annemizle ve babamızla ilgili anılarımızı bir resmi tamamlamak için elimizden geldiğince bir araya getirecektik. Elbette, bu resim asla tam anlamıyla eksiksiz olmayacaktı. Genel olarak yanlış olacaktı. Eksiksiz olmayı kesinlikle başaramayacaktık.

Biz de yaşlanıp ölünce de her şey bitecekti.

On Yedinci Bölüm

Belki de bu farklıdır

Gözlerimi açtım.

Bütün eklemlerim uyuşmuştu. Sol ayağımı hiç hissetmiyordum. Birisinin yüzüme dokunduğunu hissettim. Sonra, bunun tamamıyla uyuşmuş olan kendi elim olduğunu anladım. Aşağı bakınca, vücudumun bekleme salonundaki sert sandalyelerden birinde bir simit gibi kıvrıldığını gördüm.

Dışarıda şafak söküyordu.

Ağzımda bayat Nachito cipsi tadı vardı. “Saat kaç?” dedim.

Q ve Joy görüş alanıma girdiler. Gülmemeye çalıştıkları için dudakları titriyordu.

En sonunda, daha fazla dayanamadılar. “Hahahahaha,” diye gülmeye başladılar.

Dik oturduğumda, her yerime iğneler batır gibi oldu. “Ne oldu?”

Bu sefer, hastane personeli gülmeye başladı.

“Günaydın, Uyuyan Güzel,” dedi daha önceki hemşire. Vardiyası bitmiş olmalıydı. “Baban taburcu olmak üzere.”

Ayağa kalktım ama oturduğum yere düştüm. “Ne kadar zamandır uyuyorum?”

Joy ve Q hâlâ gülüyorlardı. “Yeteri kadar uzun.”

Sonra, Joy parmağını yavaşça oradaki bir aynaya çevirdi. Gidip aynaya baktığımda, yüzümde bir sürü karalama olduğunu gördüm.

Hayır, bunlar karalama değildi. İmzalardı.

“Bütün acil servis personeline yüzüne imza attırdım,” dedi Joy. “Dört saat boyunca horul horul uyudun.”

“Seni seviyoruz Frank,” dedi resepsiyon görevlisi kadın camın arkasından.

“Baban iyileşecek,” dedi başka birisi.

“Olayı haberlerde veriyorlar,” dedi resepsiyon görevlisi. Yakınlardaki bir televizyonun sesini açmak için birkaç kere uzaktan kumandanın ses düğmesine bastı.

“*Wake Up! LA* programımıza, dün gece Hancock’ta yaşanan korku dolu bir geceyle başlıyoruz,” dedi spiker. “Polis otuz yaşlarındaki bir adamın dört ayrı işyerinde terör estirdiğini ve beş kişiyi yaraladığını söylüyor.”

“Şu işe bak,” dedim. Televizyonda Fiesta Hoy Market’i birkaç saniye gösterdikten sonra, bomboş bakışlı beyaz bir adamın fotoğrafına geçtiler.

“Şüpheli bir siyahi olsaydı, sorgulanmadan vurulmuş olurdu,” dedi Q.

“Doğru diyorsun,” dedim başımı sallayarak.

“Tıpık,” dedi Q öfkeyle.

“Yüzümü yıkayacağım.”

“Bir dakika,” diye bağırdı Joy. “Önce fotoğraf çekeyim.”

Joy fotoğrafı çekerken, “Lütfen, bunu bir yerde...” dedim.

“Paylaşmam,” dedi Joy. *Bunu Snapstory’de paylaşmam*, demek istemişti. Fotoğrafı başka kimse görmesin diye telefonunu cebine koydu.

• • •

Annem, babamı oturttukları tekerlekli sandalyeyi iterek geldiğinde hemen koşup ikisine de sarıldım.

“Tamam, tamam, tamam,” dedi babam salyalı bir yavru köpeği uzaklaştırmak istermiş gibi.

“Tamam, tamam, tamam,” dedi annem de onun gibi.

Li Hanesi'nde birbirimize pek sarılmazdık. Annemle babam için sarılmak *Hayvanlar Saldırımca!*'daki gibi bir şey olmalıydı.

"Bütün yüzünde yazılar var," dedi annem güldüğünü gizlemeye çalışarak. "Ben de baban için imza attım."

"Anne!"

"Joy başlattı," dedi annem. "Çok komik. Özellikle de bir kız olarak."

"Bir kız olarak," dedi Joy gülererek. Gözlerimizi devirdik. Ama bunun kötü bir anlamı yoktu.

"Kızların normalde zeki, sessiz ve sakin olması gerekir," dedi annem. "Ama Joy çılgın bir kız."

Zaten bu yüzden süper bir kız, diye düşündüm. Kahretsin, bu doğruydı. O yüzden bunu sesli söyledim:

"Zaten bu yüzden süper bir kız."

Babamın hastane valizi yere düşünce, Q almak için eğildi.

"Teşekkürler Q," dedi babam.

"Rica ederim Bay Li."

"Q komik bir isim," dedi babam. "İngilizcede bir sürü sözcükle kafiye, haha."

"İsmimi benim kadar beğendiğinize sevindim, Bay Li."

Babamın sandalyesini itip güneşli havaya çıktık. Annem küçük bir çocukmuşum gibi elimi tuttu. Joy'un yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Q'nun eli de omzumdaydı.

Tuhaf bir şekilde, hayatımın en güzel günlerinden birini yaşamakta olduğumu hissettim. Harika bir histi. Beş kişi büyük bir şeyi atlatmıştık.

Tam o sırada, cebimdeki telefonum titredi.

Neredesin?

Q seninle mi?

Brit'ti. Pazartesi sabahı erken bir saatti. Kalkülüs dersi başlamış olmalıydı.

"Doğru ya, bugün okul var," dedim.

“Yarın da ikinci SAT var,” dedi Joy. “Ben biraz uyumak için bugün okula gitmeyeceğim. Sen de uyumalısın. Sınavlar da uykunu almış olmak da çalışmak kadar önemli bir etken.”

Bu arada, birinci SAT puanım 1310’dı. İyi bir puandı ama Harvard’a kabul edilecek kadar iyi değildi. Joy da 1280 alarak hayal kırıklığına uğramıştı. Q 1590 almıştı. 10 puan eksikle kusursuz bir not almayı kaçırdığı için de buna sinir olmuştu.

“Sınava çalışmak için okulu asamazsın,” dedi Q.

“Ama astım bile,” dedi Joy.

“Bu kız *deli*,” dedi Q.

Gülmeye başladım ama birden sustum. Brit’in gece neler yaşadığını hâlâ bilmediği için şaşkın şaşkın boş sırama baktığını hayal edebiliyordum. Benim yüzümden. Çünkü ona hiçbir şey anlatmamıştım.

Ama onu asıl uzak tutan kişiler annemle babam değil miydi?

Yine temiz havada mutlu mutlu yürüyen beşimize baktım. Son derece mutlu, rahat ve dünyanın sunacağı fırsatlara açık görünüyorduk. O halde neden annemle babam Brit’i beyaz bir kızdan öte biri olarak göremiyorlardı? Dünya, babamın başına gelenlerle hepimizin insan, ölümlü ve narin yaratıklar olduğunu bize göstermişti. Buna rağmen böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Joy öyle olmadığı halde, onu ideal bir kız olarak görüyorlardı. Q’yu bir okul arkadaşı olarak görüyorlardı ama aslında o benim kardeşimdi. Ya beni nasıl görüyorlardı?

Peki annemle babam gerçekte kimdi? Gördüklerim –hâlihazırda görebildiğim çok az şey– resmin tamamı olamazdı. Henüz hayal edemediğim bir derinlikleri olmalıydı. Muhtemelen, bunu asla göremeyecektim.

O anda gerçek anlamda tanıdığım, beni de gerçek anlamda tanıyan çok az kişi olduğunu fark ettim. Q bunlardan biriydi. O gecedен sonra, Joy da resmî olarak bu kişilerden

biri olmuştu. Brit'i tanıyordum ama Brit dün geceki 'ben'i tanıımıyordu. Bu, benim suçumdu.

Sabah bir anda değişti ve kuru, sıcak ve kör edici bir hale geldi.

"Sanırım okula gideceğim," dedim. "Annemle babamı eve bıraktıktan sonra gideceğim."

"Hayır, Market'e gideceğiz," dedi babam.

"Çıldırılmışsınız siz."

"Müşteriler bekler," dedi annem. "Hem bugün polis gelecek. Rapor için fotoğraf çekip ifade alacaklar."

"Bir günlüğüne izin yapabilirsin, bunu biliyorsun," dedim. "Göğsünden vurulduktan sonra, birkaç gün dinlensen bir şey olmaz."

Q kolumu tuttu. "Hey, bırak kendileri gibi davransınlar. Sen de kendi işine bak."

"Ben de hep bunu söylerim," dedi Joy bağırarak.

Joy, Q'ya o kadar sert bir beş çaktı ki Q sonradan elini ovuşturmuş olmalıydı.

• • •

Annem tüm itirazlarıma rağmen, babamı Market'e götürdü. Q babamın arabasını kullanarak önce Joy'u evine bıraktı, sonra da ikimiz Konkistadorların* yuvası Palomino Lisesi'ne gittik.

Oraya vardığımızda öğle vaktiydi. Aç değildim, saatin kaç olduğunu bile farkında değildim ama yine de kantine gittim.

"Burada ayrılalım," dedim.

Q biraz düşündü. "İyi düşündün," dedi çünkü ne demek istediğimi anladı. Brit bizi birlikte görürse, önceki gece bir şey olduğunu anlardı. Olanları o şekilde öğrenmesini istemiyordum. Okula gitmek istememin nedeni kusursuz okula devam rekorumu bozmamak değil, ona her şeyi yüz yüze anlatmak istememdi. Şerefli bir şekilde. Yüz yüze.

* On altıncı yüzyılda İspanyol, Meksika ve Peru istilacılarına verilen ad. -(e.n.)

Ama geç kalmıştım. Brit yanımda bitiverdi.

“Neredeydiniz?” diye sordu.

“şey,” dedim.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedi Q ve dünyanın en beceriksiz ninjası gibi ortadan kayboldu.

“Hiç uyumamış gibi görünüyorsun,” dedi Brit dikkatle yüzüme bakarak. “Bir araba falan mı tamir ettin? Yüzündeki şey motor yağı mı?”

İmzaları yıkayıp temizlediğimi sanıyordum ama kenarlarda birkaç iz kalmış olmalıydı. Yzmm neden öyle olduğunu anlatmanın iyi bir yolu yoktu. *Grmen lazımdı*, diyebileceğim türden bir olaydı yaşadığım. O yüzden, elimde olmadan güldüm.

“Yzmdekiler imza.”

“İmza mı? Yüzünde mi?”

“Hayatımın en çılgın gecesini yaşadım. Hadi seraya gidelim.”

“Tamam,” dedi Brit kafası karışmış bir halde. “Seraya gidelim bakalım.”

Yürürken attığı her adımda kalarının benimkilerle aynı anda hareket ettiğini hissetmek için onu kendime çektim. Gülümsedim. Esnedim, sonra tekrar esnedim ve gergin olduğumda esnediğimi hatırladım. Brit’in beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Neler oldu?” diye fısıldadı.

“Birazdan anlatacağım.”

Bir köşeyi dönüp boş bir koridordan geçtik ve dışarı çıktık. Her zamanki gibi seranın arkasına gittik. Brit elini tişrtmm altına sokup beni öptü.

“Nefesin leş gibi,” dedi.

“Cips yemiştim. Kusura bakma.”

“Umurumda değıl.” Beni tekrar öptü.

“Selam,” dedim.

“Beni daha fazla endişelendirmeden, dün gece neler olduğunu anlat,” dedi.

Derin bir iç çekip toparlandım. “Tamam. Dün gece babam vuruldu. Hayır, hayır, beni dinle. Babam iyi. Bütün geceyi hastanede geçirdim.”

Brit biraz geri çekilip büyük bir şaşkınlıkla bana baktı.

Devam ettim. “Çalışanlar muhteşemdi. Ben uyurken, hepsi yüzümü imzalamışlar.” Bunun Joy’un fikri olduğunu söylemedim. Q’dan da söz etmedim. Bunları söylemediğim için midem bulandı.

Brit sessizce oturuyor, söylediklerimi idrak etmeye çalışıyordu.

Ağzımdaki ekşi tadı yutkunarak gidermeye çalıştım. “Seni aramadığım için çok özür dilerim. Çok çılgınca bir geceydi. Çok geç olmuştu. Korkudan delirmek üzereydim.”

Brit eğreti bankın üstünde benden bir derece kadar diğer tarafa döndü. Kulaklarım yanmaya başlamıştı. Hiçbir şey demesine gerek yoktu. Ne düşündüğünü gözlerinden görebiliyordum. Bakışlarında giderek artan bir hüznü vardı. *Beni aramadın.*

“Seni seviyorum,” dedi önündeki minik çiçeğe bakarak. “Sen de beni seviyor musun?”

Hemen yanıt verdim. “Tabii ki seviyorum.”

“Lütfen, söyleyebilir misin?”

“Seni seviyorum, Brit Means.”

Ben bunu söyler söylemez, kolumu sıkıca tuttu. “Şunu anlamama yardım et. Ben annemle ve babamla her şeyimi paylaşırım. Onlar da benimle paylaşırlar. Babam ben dersteyken bile bana yeni keşfettiği bir sandvici anlatan bir mesaj yollayabilir.”

Babasının bunu yaptığını düşünüp güldü.

“Belki de senin ailenle olan ilişkin farklıdır,” dedi.

Bak o konuda çok haklısın, demek istedim. Aynı dili konuşmuyoruz. Resmen konuşmuyoruz. Bütün ailen aynı lanet

dili akıcı bir şekilde konuştuğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?

Ama bunun yerine, “Özür dilerim, seni aramalıyım,” dedim.

Brit beni duymamış gibiydi. “Birisini sevdiğinde, onlarla her şeyi paylaşmak istersin.”

Brit, Açık Olma Dili’nde akıcıydı ve ben o anda öyle olmadığımı fark ediyordum.

Bunu ona açıklamalıyım ama her şey o kadar yorucu ve karmaşıktı ki beynim yorgunluktan parazitli bir hal almış gibiydi. O yüzden, geçici bir önlem olarak tekrar tekrar, “Seni seviyorum,” dedim çünkü kimsenin bizi göremediği seranın arkasında durup Brit’e âşık olmak çok daha kolay geliyordu.

On Sekizinci Bölüm

En Yüz Karası

“Kare, üçgen veya daire şekilli kurabiyeler pişirirseniz ve altı farklı renkte kremanız varsa, kaç farklı kombinasyonda şekil ve...”

“On sekiz,” dedi Q.

“Tanrım, en azından bırak da soruyu tamamlayayım.”

Okuldan sonraydı. Onun odasındaaydık.

Q esnedi. “Bence yarına hazırız.” İkinci resmi SAT denememizden söz ediyordu. Günün geri kalanındaki dersler iptal edilmişti. Dolayısıyla, ya kutlama yapacaktık ya da korkuyla iki hafta sonra açıklanacak puanlarımızı bekleyecektik.

“Hey, İnternet, ışıkları biraz kıs,” dedi Q odaya.

“Işıkları biraz kısıyorum,” dedi Q’nun akıllı hoparlörü. Tavandaki ışıklar kısıldı.

Q bir oyun kumandasını aldı. Tekrar tekrar esnedi.

“Bir şey oynayacak enerjim bile kalmadı,” diye sızlandı. Kumandayı bıraktı ve koluyla gözlerini örterek yere uzandı.

“Hayat çok zor,” dedim.

Lafıma aldrış etmedi. “Brit’le konuşman nasıl geçti?”

“İyi idi.”

“Ama demedin.”

“Her zaman dağ gibi bir *ama* vardır.”

İç çektim, eskiden bununla ilgili bir espri yapardık ama

artık komik değildi ve ben de yere uzanıp kolumla gözlerimi kapattım. İkimiz de gözlerimizi kapatmış halde öylece yerde yattık. “Çok gücendi. Ben de çok özür diledim ve artık ona karşı daha açık davranacağıma söz verdim.”

“Bir dakika. Nasıl?”

“Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım.”

“Onu Koreli yaparak mı?”

“Bu lafın kulağa ırkçı geliyor. Irkçılık mı yapıyorsun?”

“Asıl ırkçı olanlar annenle baban. Yakında değişecekleri de yok.”

Bunları zaten biliyordum. Söyleyecek bir şey olmadığı için, gözlerimin önünde yeşilli siyahlı dama kareleri dönme-ye başlayana dek kolumu gözlerime bastırdım.

“Dinle,” dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Bana kızma ama Brit’e çok yakında neler yaptığınla ilgili o korkunç gerçeği söylemeye hazırlıklı olman gerek.”

“Beni kolladığın için sağ ol.”

“Tabii ki kolluyorum. Kesinlikle kolluyorum.”

“Öyle yapıyormuşsun gibi gelmiyor.”

“Bak...” Q kolumu kaldırmaya çalıştı ama kolumu iyice gözlerime bastırdım. Bıraktığında da kolum yüzümün üzerine düştü. Bunu birkaç kere yaptı.

“Neden kendine vuruyorsun?” dedi.

“Offffff,” dedim en sonunda hızla doğrulup havaya yumruklar atarak. “Neden Brit’le çıkıp normal bir genç gibi eğlenemiyorum? Neden herkes beni rahat bırakmıyor?”

Q elleriyle havada kusursuz bir küp şekli çizdi. “Şu yüzden: Brit’le ne kadar uzun süre çıkarsan, onu incitme ihtimalin de o kadar artacak. Şu anda, sonradan bedelini ödemek zorunda kalacağın muazzam bir duygusal acı biriktiriyorsun. Ona sonra değil, şimdi anlatman gerek.”

Dizlerimi tuttum. Haklıydı. *Çok haklı olduğun için lanet olsun sana Q*, diye düşündüm. Brit’e annemle babam olan

o sert duvara nasıl çarptığını nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu. Sonradan olacaklar ödümü koparıyordu.

“Ama ondan hoşlanıyorum,” dedim.

“O zaman, Brit uğruna annene ve babana ne kadar çok direneceğine karar vermelisin.”

“Ama bunu yapmaktan korkuyorum.”

Q ellerini iki yana açtı. *Sorun da bu zaten.*

Hanna’dan söz etmeme gerek yoktu. Q zaten konuyu biliyordu.

“Senin annenle baban sadece siyahi kızlarla çıkmanı istiyorlar mı?” diye sordum.

“Haha, beni saf siyahi tutmayı mı?”

Güldüm. Daha önceden de saf siyahi olma fikrine gülmüştük. Çok farklı siyahi türleri vardı. İnek öğrenci, sanatçı, geri kafalı, süper siyahiler gibi (bkz. süper Koreliler). Siyahi sözcüğü milyon tane şey anlamına gelebilirdi. “Kendine siyahi dediğini duymak komik.”

“Ama öyleyim,” dedi Q açıkça. “Siyahiyim.”

“Siyah beyaz laflarına sinir olduğumu sanıyordum.”

“Sahte bir ikilik olduğumu düşünüyorum. Beyaz olmak suni bir yapı.”

“Amin,” dedim.

“Siyahi olmak da öyle.”

“Çok haklısın.”

“Ama şu da doğru: Beyaz hergeleler kendilerine beyaz demeye devam ettikçe, kendime siyahi demekten başka çarem yok. Çünkü onlar ben istesem de istemesem de bana *siyahi* diyecekler. Sana da istesen de istemesen de *Asyalı* diyecekler. Durum böyleyse, bu sıfatlara sahip çıkabiliriz.”

Tuhaf ve hassas bir bölgeye girmek üzereydik. Q ve ben ırklar hakkında milyon kere konuşmuştuk ama bunu daha çok soyut ve entelektüel bir kavram olarak bununla dalga

geçmek için yapmıştık. O âna dek, bu konuda o kadar kişisel şeyler söylememiştik.

“O halde, sana siyahi denmesinden nefret *etmiyorsun*,” dedim dikkatle.

“Siyahi dilediğin şey olabilir. Annemle babam küçüklüğümden beri bana bunu söylediler.”

Q’nun çocukluğunda annesiyle ve babasıyla ırklar hakkında içten sohbetler ettiğini hayal ettim. Kendi annemle ve babamla asla etmediğim sohbetler.

“Bu durumda, kiminle çıktığını da umursamıyorlardır o zaman.”

“Doğru.”

“O halde, Amelie değil.”

“İyi denemeydi,” dedi.

“Naima da değil.”

“Söylemiştim ya,” dedi gözlerini açmadan. “O zaten başka birine âşık. Durum anlamsız.”

“Ama yazdan önce Cyrano de Bergerac gibi bir macera yaşamana yardımcı olabilirim.”

Q kolunu kaldırıp bana baktı. “Bence benimkinden önce senin sorununu çözmeye odaklanalım.”

Sesimi kestim. Ne yaptığımı fark ettim. Bütün gençlerin (tabii, beyaz olanların) tahmin oyunları oynadıkları, aşk dramlarını yaşadıkları ve yıldızlara bakmak için baş başa ay ışığı altında bahçede uzandıkları gençlik filmlerindeki gibi vurdumduymaz olmak istiyordum. Daha önemli şeyleri düşünmek istiyordum: evren, kader ve diğer felsefi konular gibi. Ebeveynlerin ırkçılığı gibi boktan şeyleri değil.

“Keşke Koreli kavramı benim istediğim gibi olsaydı,” dedim. “Ama istediğimin tam tersi. Tek bir şey ve başka hiçbir şey değil.”

“Süper Koreli,” dedi Q.

“Aynen,” dedim. “Korelilerin Koreli olmanın tek bir ırk-

tan gelen ayrı bir ırk olmaya bağılı olduğına inandıklarını biliyor muydun? Zengine karşı yoksulu ya da güçlüye karşı güçsüzü unut. Bu salaklar için durum Korelilere karşı Dünyalılar gibi.”

Q karşındaki koltuğun kenarına oturup ayak parmaklarını kolumun altına doğru oynattı. “Kore dünyanın en homojen ülkelerinden biridir, moruk. Kaderinde bu olduğı için üzgünüm.”

“Kendi milyar dolarlık müzik şirketimi kursam, bu aptallar için önce yine de Koreli olurum.”

“Bir adam ABD başkanı olabilir ama kendisi gibi aptal olanlar için önce siyahi olur. Onlar için geriye kalan her şey uyduruktur.”

“Şu anda keşke beyaz olsaydım diyorum. Ama gerçekten olmadan tabii.”

“Beyaz dediğin kavram, istediğin her şeyi olabilir ve son olarak beyaz olmak anlamına gelebilir, ilk olarak değil.”

“Ama bir sürü savaş suçu söz konusu.”

“Doğru,” dedi Q.

“Ben sadece Koreli olma işini asla düzgün yapamayacağımı biliyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Ben ve ailem, kendimiz gibi olma suçundan dolayı sürekli olarak hırpalanıyoruz,” diye mırıldandı Q. “DC’deki akrabalarımızdan hiçbiri yeteri kadar siyahi olduğumuzu düşünmüyor. Babamın işi yüzünden siyahilerin yaşadığı Baldwin Hills’ten beyazların çoğunlukta olduğı Playa Mesa’ya taşındığımızda rahatsız edildik. Son aile buluşmamızda, amcam *üst orta sınıf* aksanım yüzünden benimle dalga geçti ve *süpürgenin üstünden atlama geleneğini* bilmediğim için, *siyahi* kartımı geri alması gerektiğini söyledi.” Q her seferinde, tırnak işareti yapmak için kollarını kaldırıyordu ama bunu sadece orta parmaklarıyla yapıyordu. Bunlara *siktir ol git tırnakları* diyordu.

Demek Q'nun da Buluşma günleri vardı. Hem de onları da benimkiler kadar gıcıkta.

Hmm.

“Batı Yakası Lee fertleri, hep ailenin kara koyunları olmuştur,” dedi. “En kara koyunları. O yüzden, evet, ne demek istediğini biliyorum.”

“Hey, İnternet, siyahi insanlar kimlerdir?” diye seslendim odaya.

“Ha, ha,” dedi Q.

Bir şeyin ayak parmaklarımı teker teker sıktığını hissettim.

“Ayak parmaklarımı mı sıkıyorsun?” dedim.

“Hı-hı,” dedi Q.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Bunu yaptıktan sonra konuştu: “Sen Koreli bir siyahi kara koyunsun. Annenle baban da öyle. Ne de olsa Kore’yi terk ettiler. Aslında, hepimiz bir anlamda Araftakileriz.”

“Doğru olabilir. Kyung Hee hariç.”

“O da kim?”

“Ella Chang’ın ablası. Bu hafta sonu evleniyor.”

“Bir dakika,” dedi Q. “Baban bu halde düğüne gitmeyecek, değil mi?”

İç çektim. “Gidecek ama gitmemesi daha iyi olurdu. Hep şu salak gurur meselesi yüzünden.”

“Kulağa tam Kore’ye özgü bir şey gibi geliyor.”

“Süper Koreli bir şey istiyorsan, bir de damadı görmelisin. Saf Koreli bir genç. Kyung Hee de öyle sayılır. Koreceyi akıcı bir şekilde konuşuyor, Kore mahallesinde yaşıyor. Artık İngilizce ismini bile kullanmıyor.”

Q’nun ağzından uykulu bir hayret sesi çıktı. “Demek kabilesini seçmiş.”

“Evet, kabilesini seçmiş.”

“Kyung Hee için sevindim. Hey, İnternet, Koreliler kimlerdir?”

“Onun için her şey gayet basit olmalı. Koreli olmayı seçmiş. Bu aralarına tire koyarak ifade edilen saçmalıklarla uğraşmıyor. Hey, Kyung Hee, nerelisin? *Ben Koreliyim, Frank.* Nokta. Bunu anlıyorum. Sadece nedense o seçimi yapamıyorum. Anlıyor musun?”

Q’nun nefes alıp verme sesleri derinleşti.

“Hey, uyuyor musun?”

“Hayır,” dedi ama rüyasında kanalizasyon canavarları bacağından onu yakaladığını görüyormuş gibi ağlak bir şekilde konuşuyordu.

“Sakın ben buradayken uyuma, William Lee.”

Q yanıt vermedi. Nefes sesleri bir beyaz gürültü makinesi gibi odayı doldurdu. Çok geçmeden, benim de gözlerim kapandı. Önceki gece hastanede çok az dinlenebilmişim. Suda süzülen bir kanodaki çocuklar gibi oracıkta uyuyakaldık.

Çılgınca bir rüya gördüm. Üstlerine minik kırmızı ışıklar asılmış, kapkara ve ıslak ağaçlarla dolu canlı bir ormanda yürüyordum. Brit de yanımda yürüyordu. Üstünde karanlıkta parıldayan ve ağaçların lekeleyeceğinden korktuğum fütüristik sarı bir elbise vardı. Ağaçların babamın ciğerleri olduğunu biliyordum. Üstünde yürüdüğümüz süngerimsi zemin de ağır ağır inip kalkan diyaframının dokusuydu...

Tüm bunlar ürkütücü olabilirdi. Ama iğrenç olsa da güzeldi. Brit de bana hayran hayran bakıyordu. Tuttuğum eli, *Şu yukarıdakine bir bak,* diye düşündüğümü anlayabilecek kadar iyi okuyabiliyordu zihnimi. İkimiz de limon gibi parıldayan ayın ışığına hayranlıkla baktık. Ama o aslında ay değildi. Dış dünyadaki gün ışığının içeri sızmasına neden olan 0.22’lik yuvarlak bir delikti.

Ay ışığı kaybolduğunda, bunun kocaman bir gözün bize bakmak için deliği tıkaması yüzünden olduğunu biliyordum. Brit’in elini bıraktım ve kan kırmızısı takımyıldızlarının süslediği tüm koyu renkli dalların arasından iki elimi birden

kaldırıp ona el salladım. Bize bakan o göz Joy’a aitti, bunu da biliyordum ve onun benim ta orada olduğumu bildiğinden de emindim.

El sallamaya ve ona seslenmeye devam ettim.

“Joy! Joy!”

On Dokuzuncu Bölüm

Ey, İnternet

“Ey, İnternet, siyahi insanlar kimlerdir?”

Şunları öğrendim: Siyahi tanımı ülkeden ülkeye değişiyor. ABD’de siyahi olarak sınıflandırılan kişiler, kökenleri Sahra altı Afrika’ya dayanan kişiler olarak tanımlanıyor ve siyahiler genellikle cilt rengi daha koyu olan kişilerle ilişkilendiriliyor. Siyahi teriminin birçok anlamı ve çağrıştırdığı şeyler var; bunların birçoğu tartışmalı ve hâlâ fikir çatışmalarına yol açıyor. Makalenin tamamı 13,881 sözcükten oluşuyor. Devam etmemi ister misin?

“Ey, İnternet, beyaz insanlar kimlerdir?”

Şunları öğrendim: Beyaz tanımı ülkeden ülkeye değişiyor. ABD’de beyaz terimi sürekli olarak farklılık göstermekte. Bir zamanlar İngiliz ve İskandinavları kapsayan kategori, artık Almanlar, Yunanlar, İranlılar, İrlandalılar, İtalyanlar, Yahudiler ve hatta beyaz Hispanikler gibi eskiden beyaz sayılmayan grupları da kapsıyor. Makalenin tamamı 13,752 sözcükten oluşuyor. Devam etmemi ister misin?

“Ey, İnternet, Asyalılar kimlerdir?”

Şunları öğrendim: Asyalı tanımı ülkeden ülkeye değişiyor. ABD’de, Asyalılar Kamboçya, Çin, Japonya, Kore, Malezya, Tayland, Vietnam gibi Güneydoğu Asya kökenli insanlar olarak tanımlanıyor. 1980’e kadar, Hindistan ve Pakistan, Asyalı sayılmıyordu. Teknik olarak Asya kıtasında olsalar da Ermenistan, Gürcistan, Çeçenistan ve Türkiye, Asyalı sayılmıyorlar. Makalenin tamamı 6,390 sözcükten oluşuyor. Devam etmemi ister misin?

“Ey, İnternet, Koreliler kimlerdir?”

Şunları öğrendim: Koreliler Kuzey veya Güney Kore kökenli kişiler ve 7.4 milyon Koreli göçmen daha çok ABD, Vietnam, Çin, Japonya, Filipinler, Rusya, Özbekistan, Avustralya ve Kanada’da yaşıyor. Eski Koreliler kraniyometrik açıdan Çinliler veya Japonlardan ziyade, Kazaklara ve Moğollara benziyordu. Çoğu Koreli tek bir ortak atayı paylaştıklarını düşünse de, yakın tarihli araştırmalar bu inancın kalıtımsal kayıtların geleneksel bir şekilde yaygın olarak değiştirilmesiyle ortaya çıkan bir efsane olduğunu öne sürüyor. Makalenin tamamı 7,016 sözcükten oluşuyor. Devam etmemi ister misin?

Yirminci Bölüm

Hayata mahkûm olarak gelmek

19. Her neslin, kendi şartlarına göre yüzleşmesi gereken zorlukları vardır. Dolayısıyla, insanlık, ileriye doğru ağır ağır bir evrim geçirirken _____.

- A) hatalarını tekrarlamak üzere kutsanmıştır
- B) hatalarını tekrar etmeye alışmıştır
- C) hatalarını tekrar etmekten iğrenmiştir
- D) hatalarını tekrar etmeye tenezzül etmiştir
- E) hatalarını tekrar etmeye mahkûmdur

20. Evrim bir _____ çok, bir _____.

- A) çizgiden—eğridir
- B) yarıştan—mücadeledir
- C) ifadeden—sorudur
- D) düzgün yolda yürümekten— zigzaglı yolda yürümektir
- E) karardan—tepkidir

Fil ağacının orada İS çocuklarıyla buluşmak için sınav odasından (kimya laboratuvarından) çıktıktan sonra, hepsinin benimle aynı duygular içinde olduğunu gördüm: Gülümsüyorlardı.

“Beş çakalım mı?” diye bağırdım.

“Evvvet!” diye bağırdı Q

Hep birlikte birbirimize beş çakmaya başladık ama beceremeyip birbirimizin suratına vurduk. Bizim gibi inek öğrenciler için şaşırtıcı bir durum değildi bu.

“SAT”lere günlerini gösterdik,” dedim.

“Hem de siktiğimin tereyağından kıl çeker gibi,” dedi Q. Hepimiz şaşkınlıkla onun bu küfürlü tepkisine baktık.

Q dirseklerini okşadı. “Bu sefer gerçekten de kolaydı.”

“Çok kolaydı,” dedi birisi. Brit paldır küldür gelip aramıza katıldı. Üstünde *kim yıkar el bezini?* yazan bir tişört vardı. En sevdiğim tişörtlerinden biriydi. Onu kollarıma aldım. Açık Davranma ruhuyla, onu herkesin önünde öptüm.

“Gidip bir oda tutun,” dedi Naima.

“Evet, kendinize bir yer bulun,” dedi Paul.

Brit omzuma asıldı. Omzumu sıkıyordu. Tatlı 1993 Keanu Reeves Budası aşkına, Brit Means omuz kaslarıma bayılıyordu. “Hâlâ evrimle ilgili şu soruyu tam anlayamadım,” dedi. “*Evrime bir çizgiden çok bir eğridir.*”

“Ben *düzgün yolda yürümek ve zigzaglı yolda yürümeyi* seçtim,” dedi Q.

“Ben de *karar ve tepkiyi* seçtim,” dedi Amelie.

“Ben bunun şaşırtmacalı bir soru olduğunu düşündüm,” dedim.

“Sen neyi seçtin?” diye sordu Brit.

Brit hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. SAT bitti diye çok sevinçliydi. Hepimizin sınavı çok iyi geçmişti. Hepimiz en azından %95lik dilime giren 1400 puan almışsınız diye düşünüyorduk. Vasat geçen ilk sınavı fazlasıyla telafi ettiğimizi hissediyorduk.

“Ben *yarış ve mücadele*yi seçtim,” dedim. “Çünkü yarış sözcüğü düz bir maç sahasını ima ediyor. Evim düz değildir. Yaratıklar doğdukları özelliklerle kalmaya mahkûmdur.

* Watchmen'deki ünlü “Kim gözleyecek gözcüleri?” sözüne gönderme. –(e.n.)

Bazıları iri, güçlü ve hızlıdır. Ama diğerleri fazla ufak ya da fazla ağırdır veya mutasyona uğramıştır. Kötü özelliklerini değiştirmek için çaresizdirler. Sürü onları geride bırakır. İlk aşamada onlar av olur. Evrim bir yarışma değildir. Kurbanını rasgele seçen bir çarkifelektir.”

Arkadaşlarım hayretle bana bakıyorlardı.

Ellerimi çırpıp söylediklerimin yarattığı ağır havayı dağıtmaya çalıştım. “Tamam! Bugünü nasıl kutlayacaksınız millet? Paul, senden başlayalım ve saat yönünde yanıt verelim.”

Paul: “*Pax Eterna* oynayacağım!”

Q: “*Pax Eterna*, bebeğim. Oyunda görüşürüz!” (Beş çaktılar. *Pax Eterna* yeni bir çevrimiçi oyundu ama neyle ilgili olduğunu bilmiyordum.)

Amelie: “Belki Boba Castle’a gideriz.”

Paul: “Harika. Hepimiz benim arabamla gidebiliriz.”

Naima: “Ben de gelebilir miyim? Ehliyetim yok! Ha-ha!”

Brit: “Ben sevgilimle takılacağım.”

Ben: “Nerede?”

“Herhangi bir yerde, fark etmez,” dedi Brit.

“SAT ilk rauntta bizi yere serdi ama ikinci rauntta onu geri püskürttü,” dedi Paul Olmo. “Bir dayanışma alkışıyla onu yerle bir edelim.”

Hepimiz el çırpmaya başladık. Alkış ilk başlarda, iri damlalı bir yağmur gibi başladı ve giderek şiddetli bir tropik tayfuna dönüştü.

“*Isang bagsak!*” dedi Paul Olmo. Fırtınayı dindirmek için, tek bir kere hep birlikte ellerimizi birbirine vurduk.

• • •

Eee? dedim. *Sınav? Nasıldı?*

Çok iyi geçtiğini düşünüyorum, dedi Joy. *Ölümü bile kandırabilirim. Seninki?*

Dümdüz ettim onu. Kendimi çok iyi hissediyorum. O sınav biz bugün yaşamaya devam edelim diye öldü.

Hadi üniversiteli takılalım! dedi Joy.

Gülüp telefonumu kaldırdım çünkü Brit yaklaşıyordu. Üstüne oturduğum alçak duvara zıpladı ve boynuma üç minik öpücük kondurdu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Gıdıklandım,” dedim. Ama aslında hâlâ Joy yüzünden gülüyordum.

Birlikte babasının gelmesini beklemeye başladık. Brit ona gelmesine gerek olmadığını ve günün geri kalanını birlikte geçireceğimizi söylemeye çalışmıştı ama babası çoktan yola çıkmıştı ve belli ki araba sürerken telefona bile bakmayacak kadar disiplinli olan gezegendeki nadir insanlardan biriydi.

Acıktığımı fark ettim. Çantamdan kare biçimli bir yağlı kâğıdın içinden yuvarlak çörekleri çıkardım. Brit’e de bir tane uzattım.

“Nedir bu?” diye sordu.

“Ev yapımı badem ezmesi. Birisi dün babam için Market’e getirmiş.”

Ben bir ısırık aldığımında, Brit de dikkatle tepkimi izledi.

“İçinde ne var?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sadece ye, düşünme.”

Ona da bir tane çıkardım ve bir ısırıktan sonra bir ısırık daha aldı ve hızla hepsini yedi.

Birkaç saniye sonra, “Baban nasıl?” diye sordu.

İçimde bir sızı hissettim... Ani ve keskin bir sızıydı ama göğsümü kaplayacak kadar uzun sürdü. Tabii ki Brit bunu hissetti. Bana bir şey anlatmak için bacağına benimkine yasladı: *Seni çoktan affettim. Aramızda bir sorun yok. Rahatlamıştım. Beden dili denen şey gerçekten de vardı.*

“Babam iyi,” dedim, bir badem ezmesi alarak. Bir düzine kadar daha vardı. “Market’te çalışmaya başladı bile. Ama kendisine minderli bir tabure bulmuş. Yaşasın.”

“Gerçekten de kendini fazlaca şımartmış,” dedi Brit.

Biraz güldük ve ayaklarımızı duvardan aşağı sarkıttık. Hüzünle gülümsediğimi fark ettim. *Babamın sevdiği şeyi yapması gerekmez miydi?* diye düşünüyordum. *Sürekli olarak Market'te çalışmaması gerekmez miydi?* Ama sonra, *En sevdiği şey ne? Hobisi yok. Arkadaşları yok. Ya Market ilgilendiği tek şeyse?* diye düşündüm.

“Tuhaf bir adam,” diyebildim sadece.

“Senden farklı bir dil konuşuyor,” dedi Brit. Bir badem ezmesi daha aldı. Brit Means’in badem ezmesi sevdiğini aklıma not ettim. “Maksadım, babanın İngilizce yerine Korece konuştuğunu söylemek değil,” dedi.

“Sen kendinin ebeveynlerinden farklı bir dil konuştuğunu düşünüyor musun?” dedim.

“Ben herkes birbirinden farklı bir dil konuşuyormuş gibi hissediyorum.” Gülümsedi. “Bizim dışımızda.”

“Birbirimizin...”

“Aklını okuyoruz,” dedi Brit.

“Gel buraya.” Onu öptüm.

“Bir dakika, lokmam hâlâ ağzımda.” Brit beni öpmeye devam edebilmek için lokmasını yuttu. Bacaklarımız hareketsiz kaldı. Her şey donakaldı. İşte bu hareketsizlik halini yaşamaya değerdi.

Gözlerimi açtığımda, bir köşeden birisinin bizi izlediğini fark ettim. Joy’du bu. Gözlerini şaşı yapıp diliyle havayı yaladı. Sesli güldüm.

“Ne oldu?” dedi Brit.

“Hiçbir şey. Tişörtün komikmiş.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Aynen,” dedim. *Ben de demediğimi fark ettim. Ben de seni seviyorum.* Ama bunu düzeltmek garip olacağı için sesimi çıkarmadım.

“SAT’deki o evrim sorusuyla ilgili bir şeyler daha söylemek istediğini hissettim,” dedi. Bunu, samimi Brit Means

ses tonuyla ve fısıldayarak söylemişti. “Ama kendini tutun. Neden? Aklından geçenleri duymak isterim.”

Peki.

“Mesele ben olmak. Şu Koreli-Amerikalı olma halim.”

Brit kolumu sıkıp bekledi.

İlk başlarda, o konuda konuşmanın benim için neden çok zor olduğunu anlayamadım. Ama aslında kendime yalan söylüyordum. Neden zor olduğunu çok iyi biliyordum. Çünkü bu konuşma, benimle Brit arasındaki büyük bir farkın ortaya serilmesi anlamına geliyordu. Büyük bir *varoluş* farkıydı bu. Böyle bir farkın var olduğunu itiraf etmeye dayanamıyordum. Brit –bilge, farkındalıklı ve uyanık olan Brit- istese de istemese de bir beyaz çoğunluğa dâhildi ve tüm ayrıcalıklara sahipti. *Bunlara istese de istemese de sahipti.*

“Hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum. Her günü kendi sürgünüm olan küçük ve garip bir gezegende geçiriyorum,” dedim bir solukta. Bu konuda konuşmak imkânsızdı. Ama kendimi zorluyordum. “Yeteri kadar Koreli değilim. Tam olarak Amerikalı olabilmek için de yeteri kadar beyaz değilim.”

Başka ne diyebileceğimi düşünürken, Brit şöyle dedi: “Babam senden *son derece dürüst, sıcakkanlı ve tipik Amerikalı bir genç*, diye söz etti. Bunu seni gördüğü anda anladığını söyledi. Senden çok hoşlandı.”

Beni gördüğü anda mı? Sahi mi? Çünkü birçok kişi için tipik Amerikalı...

“Bірçok kişi için *tipik Amerikalı, beyaz* anlamına gelir,” dedi Brit.

Gözlerinin içine baktım ve orada ikimizin sonsuza dek uzanan yansımalarını gördüm. Birden, yeni bir diyara adım atmışız gibi hissettim. Zor konulardan söz etmeye başlamıştık. Ona söylemesi en zor gerçeği söylemeye doğru giden bir adımdı: *Benim annemle babam ırkıdır.*

“Babamı çok seviyorum,” dedi. “Ama bazen saçmalayan bir solcu oluyor. Seni kesinlikle *tipik bir Amerikalı genç* olarak gördüğünden eminim. Ama benim arkadaşım olmasaydın ve seni sırf olduğun gibi görseydi, büyük bir ihtimalle sana *tipik Amerikalı* demek aklına gelmezdi. Tıpkı kendisinin sadece beyaz bir kişi olduğunu düşünmeyi aklına getirmeyeceği gibi.”

Sadece sözcüğünü kullanması, benim tam olarak ne olduğumu düşünmeme neden oldu ama bunu aklımdan attım. Çünkü Brit beni görüyordu. Gerçekten de görüyordu. Bu da nadiren yaşanan bir şeydi.

Bir arabanın yaklaştığını duyduk.

“Babam geldi,” dedi.

“Annen de yanında,” dedim gözlerimi kısıp bakarken.

Araba eskiden orduda kullanılmış araçlardan biri gibiydi ama her yanı masmavi boyanmış, üstüne de beyaz bulut resimleri çizilmişti. Brit’in annesiyle babası önde oturuyorlardı ve safari giysilerine benzer giysiler giymişlerdi.

“Gelin,” dedi annesi.

“Şey, Frank’le ben...”

“Spontane davranmak diye buna denir,” dedi babası.

“Hem size sınava kutlamak için yemek ısmarlayacağız.”

“Bedava yemeği reddedemem,” dedim.

Arabanın bir depo kapağını andıran kapısını açtık ve Brit beni popomdan içeri itti.

• • •

Spontane plan, Playa Embarcadero Plajı İskelesi’ndeki mağaza ve restoranlar bölgesindeki Mocha-Dick’e gitmekti. Ama oraya vardığımızda, restoranın kapandığını gördük.

“Mocha-Dick eskiden şuracıktaydı,” dedi Brit’in babası şaşkınlıkla.

İsmi Melville’in çığır açan romanı *Moby Dick*’ten alan

restoran, Playa Embarcadero Plajı İskelesi ilk inşa edildiğinden beri oradaydı. Ama tabelası –iki büyük okyanus dalgası arasında suyun yüzeyine yükselmiş bir balina biçimindeydi– artık YOUNG DONG DENİZ ÜRÜNLERİ & KORE BARBEKÜSÜ ismini taşıyordu.

“Eh, biz de gidip biraz Young Dong* alırsız o zaman,” dedi Brit’in annesi yaptığı müthiş espriyi fark etmeden. *Alırsız* sözcüğünü de gayet heyecanlı bir şekilde söylemişti.

“Aman Tanrım,” dedi Brit nefesi kesilerek.

“Burnundan nefes alıp ağzından ver,” dedim ve birden keşke Joy da bu inanılmaz tabelayı görebilseydi diye düşündüm. Ona sonra yollamak üzere bir fotoğraf çektim.

İçeriye girdiğimizde, gür sesli bir garsonun *Eoseo osipsio* sözleriyle karşılandık. *Hoş geldiniz* anlamına geliyordu ama bunu çok yüksek sesle söylemişti. Üstünde güneşlenen foklar olan bir iskeleye, teknelerle dolu bir limana ve açık denize bakan, tavandan zemine kadar cam bir pencerenin yanında harika bir masa bulduk.

“Baban nasıl oldu?” diye sordu Brit’in annesi.

“Her zamanki gibi Market’te çalışıyor,” dedim gülererek. “Sanırım hızla iyileşiyor.”

“Onun iş disiplininin çok onurlu buluyorum,” dedi Brit’in babası.

Omuzlarımı silkmekle yetindim. Annemle babamın iş disiplini bana o kadar da özel gelmiyordu. Bu yüzden de muhtemelen ne kadar şanslı olduğunu bilmeyen şımarık ikinci nesil veletlerden biri sayılırdım.

Annemle babamın istediği de bu değil miydi?

“İşin garip yanı,” dedim masaya, “vurulduğundan beri *daha mutlu* görünüyor.”

Brit’in annesi heyecanla başını salladı. “Evet, bunun tuhaf bir şekilde mantıklı olduğunu düşünüyorum. Dünyası

* (İng.) Young, genç ve argoda dong, penis anlamına gelir. –(ç.n.)

tepetaklak olduğunda, insan geriye kalanlar için minnettar hissediyor olabilir. Babanın yaşadığı travma onun bazı şeyleri beklenmedik bir şekilde görmesine yol açmış olabilir.”

Brit’in annesinin hobisinin psikoloji olduğunu tahmin ettim, annesi de babası da herhangi bir şeyi hobi edinebilecek kadar zeki kişilerdi. *Keşke bir sorgu odasında babamla uğraşabilse*, diye düşündüm. Belki de Brit’in annesi babamın muammasını çözebilirdi.

Brit’in babası menüyü açtı, sayfalara baktı ve masaya bıraktı. Bana döndü. Sonra da şöyle dedi: “Belki de sen bizim için sipariş versen daha kolay olur, Frank.”

Gülümsedim ama rahatsız olduğumu hissettim. Brit’in babası son derece Anglo olan Means soyadına rağmen, İrlanda mutfağıyla ilgili her şeyi eksiksiz bilemezdi mesela. Daha da önemlisi, ondan bunu yapması da asla beklenmezdi. Ondan tek bir şey bilmesi beklenebilirdi ve bu, bilinen tipik Amerikan tarzı şeylerdi.

Onu kötülüyor filan değildim. Sadece bu dediklerimin iyi şeyler olması gerektiğini düşünüyordum.

Çünkü bir şey bilsem de bilmesem de oradaki Kore uzmanının hâlâ benim olmam bekleniyordu. Bir başka deyişle, hâlâ önce Koreli, sonra tipik Amerikan olmam bekleniyordu. *Koreli-Amerikalı* arasındaki o lanet tire işareti bir türlü gitmiyordu.

Ama bunları söyleyemiyordum çünkü Brit’in ailesiyle yemekteydik ve yemeğin güzel ve sorunsuz geçmesini istiyordum. O yüzden, şu role büründüm:

Merhaba, ben Frank. Bugünkü yemekte Kore Yemekleri Tur Rehberiniz ben olacağım.

Garsonumuz bize minik bardaklarda su değil, soğuk arpa çayı getirdi.

Brit’in babası okuma gözlüğünü çıkardı. “Tam olarak ne içiyoruz?”

“Şey, soğuk çay. Buna, şey, *boricha* deniyor.”

“*Boricha*,” dedi annesiyle babası etkilenmiş gibi.

“Aa, bu çayda muhteşem bir yanık tat var,” dedi annesi.

Ağır menüleri garsona uzattım. “Üç tane *kalbi* alacağız,” dedim. “Bana bir *mul naengmyeon* getirin ve belki başlangıç olarak şu ufak mürekkep balığı *pajun*’larından alabiliriz.”

Garson avazı çıktığı kadar bağırdı: “*Kalbi segeh mul na engmyeon hana haemul pajun hana!*”

“*Yeh!*” diye bağıldılar mutfaktan.

Yemekler büyük bir hızla geldi. İlk olarak, *banchan*’lar geldi: Ispanakla birlikte fırınlanmış minik ançüzlerden, patates salatasından, baharatlı jöleden ve bunlar gibi şeylerden oluşuyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Brit’in annesi. “Bunların ne olduğunu anlatman gerek, Frank. Biz bu konuya biraz...”

“Çok beyaz kalıyoruz,” dedi babası.

“Baba,” dedi Brit benim annemle ve babamla konuşurken kullandığım ses tonuyla. Zihnimde onun şöyle dediğini duyar gibiydim: *Avrupalı-Amerikalı demen gerekirdi.*

Yemeğin güzel ve sorunsuz geçmesi için yemin etmiştim.

“Peki, şey, şu ispanak,” dedim. “Bu *kimçi*. *Kimçi*’yi biliyorsunuz. Bu da *kimçi* ama salatalıklı. Bu da öyle ama turplu.”

“Şuradaki nedir?” dedi Brit’in annesi jöleyi işaret ederek.

Bir yanıt verebilmek için jöleye baktım. Buna bayılırdım. Ama hangi malzemelerden yapıldığını bilmiyordum.

“Şey, bir tür fındık sanırım,” dedim.

“Aa, bakın, ilginç bir şey geliyor,” dedi annesi.

Mul naengmyeon gelmişti. Çelikten bir kâsenin içinde buz gibi soğuk bir erişte çorbası gelmişti ve yanında da sirke ve hardal şişeleri vardı. İçinde tam sevdiğim gibi yüzen buz kalıpları bile vardı. Garson makasını kâseme daldırıp uzun erişmeleri keserek kısalttı.

“Çılgınca bir şey bu,” dedi Brit’in babası. “Ne tür bir erişte bu?”

Düşünmeye çalıştım. En sonunda, yanıtı buldum. “Karabuğday!”

“Peki, suyunda ne var?” diye sordu annesi.

Yine düşündüm. “Bilmiyorum.” Güldüm ama o anda Tur Rehberi olarak başarılı olamadığımı hissetmiştim.

Brit’e baktım. Gergin bir gülümsemeyle onlara bakıyordu.

“Lütfen, daha az soru sorup daha çok yiyin,” dedi.

Babası donakaldı. Beni incitmiş olabileceğini fark edip dehşete kapıldı. “Ama bu yemekler bizim için çok yeni ve ne olduklarını çok merak ediyoruz,” dedi.

“Biraz fazla meraklı olabiliriz,” dedi annesi gülererek. “Seni utandırdıysak özür dilerim.”

Ortada adaletsiz bir durum yoktu. Onlar için yeni olan şeyler, benim için tanıdıktı. Ama şunu düşünmeden edemiyordum: Paul Olmo’yla birlikte Filipin yemeği yiyor olsaydım –o mutfağı da hiç bilmiyordum– ben de onu soru yağmuruna tutar mıydım?

Bunu yapar mıydım?

“Peynir seversin, değil mi?” dedi Brit.

“Evet,” dedi babası.

“Dörtte bir Fransızsın, değil mi?”

“Öyle diyorlar.”

“Leziz bir *chèvre* yapmayı en ince ayrıntısına kadar biliyor musun?” diye sordu Brit.

“Ha, Frank de bu yemekleri neden en ince ayrıntısına kadar bilsin diyorsun yani,” dedi babası. “Mesaj alındı. Harika, harika bir mesaj.” Brit’in elini sıktı. Sonra, beni şaşırtarak benim elimi de sıktı. *Bugün yeni bir şey öğrendim*, der gibi düşünceli düşünceli başını salladı.

Yeni şeyler öğrenmeye açık olan kişiler aslında en iyi insanlardır.

“Brit haklı,” dedi annesi. “Babası, peynirlerle ilgili olarak ağzına atıp çiğnemekten başka bir şey bilmez.” Tatlı bu kahkaha atarak içeriyi aydınlattı.

Ben de ona katıldım. “Evet, ben de karabuğdayın nasıl erişte olduğu bir kenara, neye benzediğini bile bilmem. Sadece çok lezzetli olduğunu biliyorum.”

Ben bunları söyler söylemez, mesajın ne olduğunu anladım. Mesele Yiyecek Turu rehberi rolünü oynamak değildi. Paul Olmo’yu soru yağmuruna tutmak da değildi. Konu, *Hiçbir fikrim yok*, diyebilmekti. Özür dilemeden. Hatta kendinden emin bir şekilde. Brit’in babasının etiketsiz peynir kalıpları karşısında olacağı kadar emin olarak.

Hiçbir fikrim yok, sözlerinin kim olduğumun büyük bir parçası olduğunu fark ettim.

Çok yedik, sonra biraz daha yedik ve sandalyelerimizde geriye yaslandık. Brit’in babası hesabı ödedi.

“Yüksek SAT puanlarına ve müthiş üniversiteye giriş haberlerine,” dedi.

Restorandan çıkarken, mutfak personelinin dikkatle bana baktığını fark ettim. Masadaki konuşmaları mı dinlemişlerdi? Onlar da mı bütün yanıtları vermeme beklemişti?

Her neyse, diye düşünüp gülümsedim.

Dışarıda, Brit’le birlikte oturabileceğimiz bir yer bulduk. Annesiyle babası da antik cam duvar süsleri, tahta fenerler ve kayak eldivenleri gibi şeyler satan bir dükkâna girdiler.

“Bütün o sorular için kusura bakma,” dedi Brit. “Annemle babam bazen çok cahil olabiliyorlar. Seni kurtarmam gerekiyordu.”

Çenesine dokundum. “Sorun yok. Daha önce de soru sorulduğu oldu. Beni kurtarmana gerek yok.”

“Sevdiğim genci kurtarmama gerek olmadığını söylüyorsun. Sen de benim için aynı şeyi yapardın.”

Bunu duyunca sustum. “Yapardım. Doğru.” Brit, cinsiyet

ayırımcısı, cahil bir arkadaşımızla böyle bir konuşma yapıyor olsaydı, ben de kesinlikle onu korurdum.

Neden Q için hiç böyle bir şey yapmamıştım?

Kaşlarımı çattım. Annemle babam siyahilerle ilgili ırkçı teorilerini her anlatmaya ve bunları saçma ve sahte istatistikleriyle desteklemeye başladıklarında, neden arkadaşımı korumak için hiçbir şey dememiştim?

Çünkü annemle babam öyleydi, onlar ebeveynlerimdi. Keşke bir şey diyebilmiş olsaydım. Hem Q için hem de kendim için. Düşüncelerimi bu şekilde gizli tuttuğum sürece, asla gerçek “ben”i göremeyeceklerdi. Açıkçası, onlarla yüzleşmeye korkuyordum. Çünkü bir çocuğun bir yere ait olması gerekir. Ya ebeveynlerinizle yüzleştikten sonra, yanıt olarak kapıyı yüzünüze çarparlarsa?

“Büyüdükçe bu saçmalıklara karşı tahammülüm azalıyor,” dedi Brit.

“Anlıyorum,” dedim. Ama tam olarak anlamamıştım. Bir şeyler söylemek istiyordum ama doğru zaman değilmiş gibiydi. O doğru zamanın geleceğinden de emin değildim.

Söylemek isteyip de söylemek için bir alan bulamadığım şey şuydu: Brit saçmalıklara karşı son derece hoşgörülü iken, ben bir duvar kadar hoşgörüsüzdüm. Çünkü onun ailesinin aksine, ebeveynlerimin saçmalıkları hayatımın temel bir parçasıydı. Annemle babamın saçmalıklarının gelecekle ilgili olarak günün her saatine karar verme gücü vardı.

Öte yandan, Brit’in sözünü ettiği saçmalıklarla uğraşmak kolaydı. Brit her zaman kiminle randevulaşmak, hangi dersi çalışmak ve neyi nasıl yapmak istediği konusunda özgür olacaktı. Bu saçmalıklar sadece yemeklerde alınan hayat derslerinden ibaret olacaktı, başka bir şeyden değil.

Brit’i kötülüyor filan değildim. Sadece bunların iyi şeyler olması gerektiğini düşünüyordum.

“Sana bir sır vereyim mi?” dedi Brit.

Bekledim. Yanağını omzuma dayadı.

“Annemle babamdan utanıyorum,” dedi.

“Bu bir sır sayılmaz,” dedim. “Esas sır, ebeveynlerinin inanılmaz derecede havalı olduğunu düşünen birine ait olabilir. Annemle babam bir görevmiş gibi beni utandırıyorlar. Ama biliyorsun. Onları her zaman seveceğim.”

Kocaman bir pelikanın balık avlamak için suyun hemen üstünde dolandığını gördük.

“Polisler tarafından vurulan şu silahsız çocuklar var ya?” dedi birden.

Ona baktım. “Evet?”

“Çocuklarınızla ‘O Konuşma’yı yapın diyen haberleri sıkça görmeye başladım. Siyahi çocukları olan ve ‘O Konuşma’yı yapmaktan başka çaresi olmayan siyahi ebeveynleri kastediyorlar.”

“Q’nun babası, o yedi yaşındayken bu konuşmayı yapmış.”

“Annemle babam ‘O Konuşma’ denen şeyin var olduğundan bile bihaberler. Ne zaman bir çocuk vurulsa başlarını sallarlar, sistematik ırkçı politikalar ve *hapishane denen endüstriyel tesis* konusunda bağırıp çağırırlar ve eşit haklar konusunda hararetle bir şeyler söylerler... Ama bütün laflarının sonu her zaman, *Bu tür şeyler konusunda endişelenmene gerek olmadığı için şanslı hissetmelisin*, diye biter.”

Ona annemle babamın polisin vurduğu çocuklar konusunda ne dediklerini söylemedim. *Sorun yaratmışlarsa, polis de vurmuştur, o kadar*. Bir keresinde Hanna’nın babamla tartışmaya çalışmasını (Miles’dan önceydi) ama başarısız olduğunu izlemiştim. Kocaman bir bebekle tartışmaya benziyordu. Brit’e ebeveynlerinin siyahi gençlere karşı yapılan haksızlıkları gördükleri için kendisini *şanslı hissetmesi gerektiğini* söylemek istedim. Onların bunu bilmesi bile, benim annemle babamdan görüp göreceğimden çok daha fazlasıydı.

“Kendilerinin ayrıcalıklı olduğunu göremiyorlar ve ben de bundan nefret ediyorum,” dedi Brit. Yanağını tekrar om-

zuma koydu. “Bir yerde ebeveynlerini terk edebilmek için onlardan nefret etmek gerektiğini okumuştum.”

“Onları sevdiğinde, asla terk etmeyi başaramayacağın için mi?”

Evet anlamında başını salladı. “Öyle bir şey sanırım.”

Pelikan havalandı, sonra gökten düşen bir çapa gibi kafa üstü okyanusa daldı.

“Seni seviyorum,” dedi Brit.

“Ben de seni seviyorum,” dedim hemen. Bu sefer *ben de* demeyi unutmamıştım.

Yirmi Birinci Bölüm

Misket limonu yeşili nebula

Haftanın geri kalanı hızla uçup gitti. Artık Brit'i farklı bir gözle görüyordum. Sanki kalbinde benim fark ettiğimden daha fazla oda vardı ve bunların hepsi de düzgün ve derli toplu değildi.

Bir sonraki "Brit için" şarkım kesinlikle minör bir akorda olacaktı.

Annem göğsündeki bandajı zorlamasın diye babamı arayla Market'e götürdü. Vardiyalı çalışmak yerine, bütün gün birlikte çalışacaklardı. Bunun dışında ikisiyle ilgili hiçbir değişiklik olmamıştı. Babam vurulmuştu ama eskisi gibi yaşamaya devam ediyordu. Bu konuda hâlâ ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ama hislerim zaten onların seçimlerini değiştiremezdi.

Kalkülüs öğretmenimiz Bay Soft ikinci SAT raundunu tamamladık diye bizi ödüllendirmek için ev ödevlerini iptal etti ve derste *Bird Slingshot* oynamamıza izin verdi. Birisi sorarsa da bunun parabolik bir durum olduğunu söylememizi istedi.

Joy'a gizlice fallik YOUNG DONG DENİZ ÜRÜNLERİ tabelasının fotoğrafını yolladım.

Bana penis resmi yollayan ilk kişi sensin, dedi. Teşekkürler.

Bunu neden gizlice yolladığımı tahmin etmişsinizdir: Brit ondan hoşlandığımı filan sanmasın diye.

Joy bana seçmeli Sanat Tarihi dersinden Georgia O'Keeffe'in siyah süsen çiçeğinin kocaman tablosunun bir fotoğrafını ve bunun yanında meraklı bir surat emoji'si yolladı. Siyah süsen, kocaman bir vajinanın yakından çekilmiş bir fotoğrafı gibiydi.

Sen de bana ilk vajina fotoğrafımı yollayan kişisin, dedim. Teşekkürler.

Bütün gün, bu gizli fotoğraf değiş tokuşumuzu düşünüp arada sırada delinin tekiymişim gibi güldüm.

O hafta sonu Brit'le çıkmam mümkün değildi çünkü bütün günüm Kyung Hee Chang'ın düğünüyle geçecekti. Durumu özetlemek gerekirse: Kyung Hee, Ella Chang'ın ablasıydı ve Hanna'yla aynı yaşıydı. Kyung Hee'nin tek çocuk olması gerekiyordu. Ella Chang kazara dünyaya gelmişti. Ella bize hep onun, annesiyle babasının birbirlerine karşı hissettikleri tükenmek bilmeyen şehvetin bir ürünü olduğunu söylerdi.

Prezervatifi yırtacak kadar sert sevişmişler, demişti ve biz Araftakiler bir ağızdan, İğrenç, diye bağırmıştık.

O hafta sonu Brit'i sadece beni düğün için bir kiralık takım elbise dükkânına götüreceği zaman görecektim. Böylece, okuldan sonra Brit'in gürültülü Consta'sına atlayıp Sadece Bir Formalite isimli mağazaya gittik ve gözümüze hep aynı gelen kıyafetlerle dolu elbise sıralarını dolaştık.

Annem bana boş bir çek vermişti. Biz dolaşırken, bana bir mesaj attı:

Ne istersen al ama lütfen SİYAH olmasın lütfen
Frank tamam mı bir de Joy'un elbisesinin rengine
uyan bir kravat seç.

Bir de bir fotoğraf yolladı: bir yatağın üstüne serilmiş incecik, çivit mavisi renginde bir kokteyl elbisesi, ipekli kumaştan aynı renkte ayakkabılar ve kocaman ametist bir kolye.

Ebeveynlerimiz şimdi de bizi bir örnek giydirmeye mi başlamışlardı? Biz oyuncak bebek miydik?

Gözlerimi devirirdim ama gözlerim fotoğrafa dalmıştı. Joy’u şık bir elbiseyle görmek çok komik olacaktı. Yok, komik değil. Garip. Yok, garip değil. Yeni. Nasıl olacağını bilemiyordum.

Brit yanlış anlamasın diye telefonu kapattım.

“Keşke şu düğüne ben de seninle gelebilseydim,” dedi.

“Ne yazık ki çok fazla etnik homojenlik söz konusu,” dedim.

“Aslında ilginç olurdu. Bir kez olsun, farklı olan kişi ben olurum.”

İçimden irkildim. *Sen iki kere farklı olmayı bir dene bakalım. Ya da üç kere. Ya da sonsuza dek. Dilediğin zaman normal olmaya geri dönme lüksün olduğu için mutlu ol.* Ama bir şey demedim. Brit’le birlikte bir takım elbise mağazasıydım. Eğlenmeme bakacaktım.

Brit’e bir erkek yeleği denettim –seksi oldu– ve bir fötr şapka taktırdım, öyle de seksi oldu. Sonra da bir erkek smokin ceketini. Eh, belki onunla pek seksi olmadı. Üstüme güzelce uyan kömür grisi renginde bir takım elbise, kahverengi deri ayakkabılar ile bir kemer ve çivit mavisi rengini andıran bir kravat seçtim. Ben üstümü değiştirirken, telefonumu tutsun diye Brit’e verdim. Kravatı bağlamam çok uzun sürdü. Gözlerimi kapatıp internetten kravat bağlama videolarını zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Soyunma kabininden bambaşka biri olarak çıktım. Brit beni görür görmez telefonu elinden düşürdü.

“Evlen benimle,” dedi ama heyecanla bunu söyledikten sonra eliyle ağzını kapattı.

Beni soyunma kabinine doğru itti. Birden, dudaklarını, ellerini ve bacaklarını üstümde hissettim. Biraz ilerideki kaşiyer öksürünce, hemen birbirimizden uzaklaştık.

Sırtımı dikleştirip hazinenin üstüne çıkmış bir korsan gibi şapşal bir poz verdim ve Brit'ten bir fotoğrafımı çekmesini istedim. Telefonumu alıp fotoğrafı anneme yolladım.

Tamam iyi gözüktüyor, diye yazdı annem. Bunu kirala.

Üstümü değiştirmek için kapıyı kapattım. Soyunma odasında yalnız kalınca, fotoğrafı gizlice Joy'a da yolladım.

Ben olsam bunu kapardım, dedi Joy. Sonra bırakır ve tekrar havada kapardım.

Burnumdan ses çıkararak güldüm.

Soyulan dizimdeki kabuğun düştüğünü fark ettim. Altındaki deri kusursuzdu ve iyileşmişti. Hiçbir şey olmamış gibiydi.

Tak-tak. "Mastürbasyon falan mı yapıyorsun?" dedi Brit kapının diğer tarafından.

"Nereden bildin?" dedim. Joy'a, *hahahaha*, yazdım ve konuşmamızın tamamını sildim.

• • •

Düğün hiçbir yere gitmeyen kocaman bir gemideydi.

Gelir vergisi ya da İK departmanlarının olmadığı zamanlarda, yaşlı ve beyaz bir adam için yapılmış eski bir buharlı gezi gemisiydi.

Kendi kendini eğitmiş ve yetiştirmiş, kazandığı her kuruşu saklamış bir adamdı, diye yazıyordu tur broşüründe.

Broşürü katlayıp cebime koydum ve Q'yla her zaman yaptığımız Amerikan mitolojisi tartışmalarında kullanmayı zihnime not ettim. Son zamanlarda, *Günün Birinde Zengin Olacağım* klişesini tartışıyorduk.

Nikâh töreni, geminin geniş ön kısmında olacaktı (İnternet'te bu bölüme *pruva* dendiği yazıyor). Burası saten

kurdelelerle ve dantellerle, havayı bal ve vanilya kokusuyla kaplayan beyaz sümbül tomurcuklarıyla süslenmişti. Farklı ses katmanlarının arasında halojen güneşin altında oturduk: kulaklarımıza gemiden gelen demir gıcırta sesleri, deniz suyunun gemiye çarpması ve uzaklardan gelen yüzlerce şapşal martılardan çıkan *gark! gark!* diye bitmek bilmeyen pes sesler geliyordu.

Bu sesler güzel, zengin ve beklenmedikti. Ses kayıt cihazımı çıkarıp hepsini uzun uzun kaydettim. Yanında bir alet olan tek kişi ben değildim. Üç yüz konuğun da hepsi her şeyin fotoğrafını çekiyordu. Kyung Hee'nin düğünü, o geminin tarihindeki en iyi belgelenmiş olay olacaktı.

Annem okuma gözlüğüyle benim fotoğrafımı çekmekte olan babamın bir resmini çekmek için telefonuna baktı. Babamın aldığı yaranın tek kanıtı, göğüs bandajının olduğu yerdeki kabarıklıktı. Bunun dışında, düzgün, ince ve herkes gibi takım elbiseliydi.

Orada başka anneler ve babalar, geleneksel giysiler giymiş çok yaşlı *halmeoniler* (büyükanneler) ve *harabeojiler* (büyükbabalar) vardı. Uyuyan minnacık bebekler. Lüks köpek arabalarında ufak köpekler. Işıldayan el yapımı deri ayakkabılarıyla tekmeler atan ufak oğlanlar ve kızlar. Benim gibi gençler ve gelip gelmediğini bilmediğim Joy gibi genç kızlar da vardı.

Törenin tamamı Korece yapıldığı için, söylenenlerin ancak %5'ini anladım. Babama yakın oturdum. O da bunların çılginca tercümelerini fısıldayarak bana ilettiler.

“Adam şöyle diyor: ‘Kadının vücudu, kilise katedrali gibidir. Erkek baştır, kadın vücuttur. Katedral rahimdir, bebeği günahsız ve lekesiz bir şekilde oluşturuyor ve yüce İsa dünyaya geliyor. İsa doğuyor, ölüyor, kanı dökülüyor ve herkese günah bulaşıyor.’”

“Teşekkürler, baba,” diye fısıldayıp tekrar geriye yaslandım.

Kan mı? Ölmek mi? Günah mı?

Bu bir nikâh töreni değil miydi?

Birden, bir yaylı çalgılar dörtlüsü Pachelbel'in şu bilindik kanonunu çalmaya başladı ve nikâh grubu bir araya toplandı. Ella Chang gümüş rengi bir elbiseyle öne çıktığında, başımı çevirdim ve John Lim'i gördüm. Viktorya döneminden bir âşık gibi elini kalbine koymuş Ella'nın videosunu çekiyordu.

Nikâh Ekibi'nin geri kalanı da geldi. K-pembe dizi yıldızlarından birini andıran yakışıklı damat, Kuzey Amerika'daki Samsung'un yönetici kademelerini atlıyormuş gibi görünüyordu. Arkadaşlarına göz kırpıp Korece bir şeyler söyledi. Arkadaşları ona yanıt verdiler ve bütün grup güldü. Ne dediklerini öğrenmek için babama yaklaştım.

"Damat çok fazla bebek ahtapot yemiş ama endişelenmeyin dedi. *Soju* karnında onların icabına bakıyormuş. Arkadaşları, 'İç, iç, iç' dediler, haha."

Ne komik!

Yaylı çalgılar dörtlüsü başka bir parçaya, Waguer'in düğün şarkısına geçti ve Kyung Hee geldi. Korece bir şeyler söylendi. Babamın fısıldayarak aktardığı tercümeyle göre, "Evlilik çaba ister" ve "Aileler birleşiyor" gibisinden bir şeyler söylenmişti. Oturduk. Ayağa kalktık. Oturduk. Ayağa kalktık.

Kyung Hee ve damat birbirlerine minik bir soğuk öpücük verdiler ve tören bir anda bitti. Yaylılar hızlı bir Mendelssohn marşına başladı ve hepimiz kendimizi geminin kapalı resepsiyon alanına attık.

"Tören hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum annemle babama.

"Güzeldi," dedi annem.

"Güzel bir törendi," dedi babam.

"Yakında sıra sende," dedi annem.

"Anne."

Ceketimi düzeltip hayretle arkamdaki bir yere baktı. "*Omona*. Çok güzel."

Omana, Aman Tanrım demekti.

Annem haklıydı. Joy mürdüm eriği rengi bir ruj ve akik renkli bir göz kalemiyle yaptığı makyajıyla lüks Goth tarzını yansıtarak bana bakıyordu. O elbiseyle orada duruyordu.

Hayır, sadece durmuyordu. Joy _____.

A) *parıldıyordu*

B) *ışıldıyordu*

C) *göz kamaştırıyordu*

D) *pırıltı saçıyordu*

E) *tek kelimeyle muhteşemdi*

Birden zekâ seviyem on bire düştü. “İnanılmaz,” diye fısıldadım.

Annem beni öne itti. “Git.”

“İyi eğlenceler,” dedi babam.

Babam gülümsüyordu. Annem gülümsüyordu.

Onları görmezden geldim. Resepsiyon salonu, mor bir ışık huzmesini çevreleyen bir sürü siluetten oluşuyormuş gibiydi ve o ışığın içindeki genç kız...

“Frank,” dedi Joy.

“Selam,” dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturup dikkatle bana baktı. “Tamam, çok yakışıklı görünüyorsun.”

“Sen...” Doğru sözcüğü aradım ama bulamadım. Aklıma ilk geleni söyledim. “Harika görünüyorsun.”

“Kendimi harika hissetmiyorum,” dedi Joy, güzel ve parıldayan gözleriyle iki yana bakışlar fırlatıp. “Kendimi çıplak hissediyorum. Bu elbise memeleri olduğu gibi ortaya çıkarıyor.”

“Ha ha ha ha ha,” diye güldüm. “Hahaha ha ha haha ha.”

Etrafımızdaki orman, bizi izleyen bir sürü göze dönüştü. Bazıları Cheshire kedisi gibi gülümseyen konukları gördüm. Bizi *izliyorlardı*. Joy’un annesiyle babasını gördüm. Giysile-

ri, annemle babaminkilerden on tane daha alabilirmiş gibi duruyordu.

“Tehlikeli bir durumdayız. Rollerimize bürünmemiz gerek,” dedim. Nedense, “Elimi tut,” diye ekledim.

“Tamamdır,” dedi Joy.

El ele tutuştuk. Eli tıpkı hastanede yanağıma dokunduğundaki gibi soğuktu. Çıplak kolumu tutuyor olsaydı, kesin yine buz gibi olurdu.

Çiçekli bir masanın üstüne bir konuk defteri vardı. Şampanya kadehleri bir piramit gibi dizilmişti. Fütüristik DJ kabininde, iri yapılı, eşofmanlı bir adam vardı. Yüksek stantların üstünde bir sürü kocaman çiçek çelenkleri, ailelerden ve yerel işyerlerinden gelen hediyeler duruyordu ve bunların yanında kusursuz görünen hediye zarfları vardı. Orada on binlerce dolar olmalıydı. Bir de bir şeyin iki buçuk metre yüksekliğindeki buzdan bir heykeli vardı.

“Bu şey heykeli,” dedim gözlerimi kısıp bakarak.

“Bir kaplan,” dedi Joy.

“Şuradaki kartalın saldırısına uğruyor.”

“Çok klişe,” dedi Joy.

“Ben bayıldım.”

“Ben nefret ettim. Ama o kadar nefret ettim ki resmen bayıldım.”

“Seni anlıyorum.”

Eli benimkinin içinde ısınıp terlemişti. Diğer elini ısıtmak için o elini bıraktım.

Neye yaradığına bir anlam veremediğim bir başka masa daha vardı. Çeliklendi ve üstünde gri rüzgâr gülleri, tüpler ve ölü çiçekleri andıran birtakım şeyler vardı. Kilitli ve sade görünümlü acil çıkış kapılarının önünde duruyordu. Belki de bilmediğim tuhaf bir Kore geleneğiyle ilgiliydi.

“İşkence masası,” dedi Joy.

“Kan karnavalı oyunu,” dedim.

“Geleneksel Kore et tombalası,” dedi.

“Kendi kendine yapılan bir tür akupunktur,” dedim.

Tahmin oyunumuza devam ettik. Yüzümüz gülmekten ağrıyana kadar durmadık.

En sonunda, gidip çocuklara ayrılmış olan masaya oturduk. Andrew Kim, John Lim ve Ella Chang çoktan oturmuşlardı. Bizim masamız fazla büyük olmalıydı çünkü birkaç boş sandalye vardı. Hepimiz bir yere yayıldık ve masaya Araftakilerin masası olarak el koyduk.

“Arkadaş, burada Koreli olmayan bir kişi bile yok,” dedi Andrew Kim.

Üstünde koyu bordo renkli bir mezuniyet takım elbisesi vardı çünkü her düğünde mutlaka bu tür bir şey giymiş birisi olurdu. Kolunu boş sandalyelerden birine atıp etrafa bakındı. “Çok güzel. Çok güzel.”

“Lütfen, ne yaptığını anlat,” dedi Joy.

Andrew açıklama yapmak için öne eğildi. “Şu anda, oynayacağım karaktere *bürünüyorum*. LA’deki bir indie şeyine yardımcı oluyorum. Son derece sığ tipli ama aslında muhteşem bir casus olan birini oynuyorum.”

“Ama mı?” dedi Joy.

“Cidden, neden ama dedin ki?” dedim.

Andrew bize boş boş baktı.

Joy açıkladı. “Bir gencin muhteşem bir casusun tam tersi bir kimliği olduğunu söylüyorsun.”

“Aynen onun dediğinden,” dedim.

Andrew biraz düşündü, sonra şah mat hamlesini yaptı. “Sınavın Yazım kısmından sekiz yüz puan aldım.”

Çok salakça, tam Hanna’nın bayılacağı türden bir konuşma yapıyorduk. Birden, ablamı çok özlediğimi hissettim. Takım elbisemle bir selfie çekip, *Seni özledim*, yazdıktan sonra ona yolladım. Tabii, Hanna büyük bir ihtimalle ertesi gün ya da bir hafta sonraya kadar yazmayacaktı.

John Lim birden, “Bir prenses gibi olmuşsun,” dedi Ella’ya.

Ella Chang gülümsedi ve bu ifadesini burnunu kırıstırarak daha da şeker bir hale getirdi. “Sen de bir sihirbaza benziyorsun.”

“Dans etmek ister misin?”

“Şu anda müzik çalmıyor, John.”

“Müzik başlayınca demek istemiştım,” dedi John Lim.

Buna daha fazla dayanamadığım için Joy’a eğildim. “Buradan kaçıp sigara içiyormuş gibi yapmak ister misin?”

“Hem de nasıl,” dedi Joy. “Bir kuralım var: Ondan söz etmeyeceğiz.”

Wu’dan söz ediyor olmalıydı. “Aman Tanrım, hayır.”

“Sakın beni ağlatma. Makyajım.” Bir peçetenin ucuyla gözlerinin kenarını sildi.

Tam neler olduğunu soracakken, gür bir ses ortamı mahvetti.

“Pekâlâ, millet. Biraz gevşeyip eğlenmeye hazır mısınız?” dedi anonsu yapan kişi.

Bu DJ’di. Aksanlı konuşuyordu. Aksanı varsa ve oradaki herkes Koreliyse, neden Korece konuşmuyordu?

Aklımdaki soru, bir yere gizlenmiş olan bir duman makinesinden bir anda etrafa yayılan beyaz dumanlarla bölündü. Şarkı geminin gövdesindeki asırlık perçinleri yerinden oynattı. Masaların üzerinden gökkuşağı renklerinde ışınlar geçti.

“2019 Kang-Chang düğününün sevgili konukları, karşınızda bu çok eski ve güzel Landwoth klasik buharlı gemisinde yeni evli Bay ve Bayan Kang çifti!”

Müziğin sesi kısıldı ama hemen arkasından masalardaki porselen tabak çanakları zangırdatan on megatonluk hızlı bir şarkı başladı. Bir spot ışığı, kalp biçimli yüksek ve parıltılı bir perdeyi aydınlattı ve perde birden açılıp içinden Kyung Hee ve kocası çıktı. Her yerden kuyruklu yıldızlara benzeyen konfeti fırladı. Gelinin üstünde siyah renkli, üstü

boncuklu bir elbise vardı, damatsa kanarya rengi havalı bir takım elbise giymişti.

“Gatsby’yi mi canlandırıyorlar?” diye bağırdım.

“Ne?” diye bağırdı Joy.

DJ rap yaparak şunları söyledi: “Bütün konuklar / hadi eller havaya / mutlu bir kalp / yaysın içinize sevgiyi / haya tımdaki önemli şeyler / iyi hissettiriyor beni / evlenmek için ne de güzel bir zaman.”

Müzik, kalabalığın arasında ustalıkla ilerleyen kulaklıklılı çocuklardan biri eşliğinde yeni evlilerin masaları dolaşması için makul sayılacak bir seviyeye indi. Yeni evliler eğilerek konuklara teşekkür ettiler. Bu arada, bir sürü heykel suratlı garson yemeklerimizi getirdi. Tam on beş dakika sonra tek rar gelip boşalan tabakları alıp götürdüler.

Yeni evliler bizim masamıza gelince, “Selaaaam,” dedi bütün Araf ekibi.

“Sizi böyle şık görmek çok şirin,” dedi Kyung Lee. “Küçük kız kardeşime de bakın!”

Ella Chang burnunu kırıştırdı, “Oley!” dedi ama yüzü anında yine nötr bir ifadeye büründü.

Damat Korece bir şeyler söyledi.

“Şey, biz pek Korece anlamıyoruz,” dedi Andrew.

“Şu masada içki var ve kaç tane içtiğinize bakmıyorlar dedim,” dedi damat. Dümdüz olan çene kavisi, kılıçları bile bileyebilirdi. Bir makine denetimcisi gibi doğrudan beni ve Joy’u işaret etti. Kyung Hee’ye Korece bir şeyler daha söyledi. Kyung Hee de ona Korece yanıt verdi ve ikisi de kıkırdayıp tatlı tatlı bize baktılar. Ne dediklerini sormama gerek yoktu.

Yeni evliler bir sonraki masaya geçtiler. Orası da çocukların masasıydı. Üç oğlan ve iki kız alternatif bir boyuttan gelmiş ikizlerimiz gibi bizimle aynı sıralamada oturuyorlardı.

Bunlar süper Korelilerdi.

Gelinle damadı selamlamak için yerlerinden kalktılar. Ne kadar sık eğildiklerini gösteren akıcı ve havalı bir şekilde eğilip selam verdiler. Saçlarını kusursuz bir şekilde savurup kusursuzca Korece konuşmaya başladılar. Yakalarında siyah çiçekler olan ve kusursuz bir şekilde kırışmış olan beyaz giysileri birbirinin tıpatıp aynısıydı.

Çok düzgün görünüyorlardı. Q'nun ifadesiyle, *ben de kendi kabilemi seçseydim, onlar kadar düzgün görünürdüm*, diye düşündüm. Birden, kendimi biraz paspal hissettim. Kesinlikle düzgün bir halim yoktu. Daha ziyade dağınıktım.

“Neden bütün süper Koreliler, Asya Ölüm Beyazı renginde giyinmişler?” diye fısıldadım Joy’a.

“Belki de bir K-pop grubunun üyeleridir,” diye fısıldadı. “Neden olmasın.”

Beyaz, Asya'nın büyük bir bölümünde unutulmayı temsil ederdi. Amerika'da ise unutulmayı temsil eden renk siyah idi. Oradaki filmler beyaz renkle biterdi. Bembeyaz arabaların çok havalı olduğu düşünülürdü. Benim koleksiyonumda bile Asya Beyazı klasik bir mini-disk çalar vardı ve çok havalı olduğunu düşünüyordum.

Yeni evliler ortadan kayboldular. Robotları andıran garsonlar yeni yemekler getirmeye başladılar. Birden, bir tımpani sesi duyuldu.

“Şimdi de hanımlar beyler, sizleri denizin altından selamlıyoruz,” dedi DJ.

Kyung Hee yeşil pullu daracık bir elbiseyle ve koyu kızıl bir perukla spot ışıklarının altında belirdi. Damat da bir korsan prensi andırıyordu. Herkes alkışladı. Ben elimi kaldırdığımda, Joy elime defalarca beş çaktı.

“Demek *Denizkızı Romantizmi*'ni yansıtmaya çalışıyorlar,” dedim.

“Neden olmasın,” dedi Joy.

“Damadın arkadaşlarının çok özel bir gösterisi için alkışlarınızı rica ediyorum,” dedi DJ.

Işıklar karardı. Süper Koreliler dikkat kesildiler. Bunların Asya Ölüm Beyazı kulaklıklı mikrofonları da olduğunu o anda fark ettim –bunlar nereden çıkmıştı?– ve kızlardan biri dokunaklı bir elektronik piyano müziği eşliğinde spot ışıklarının altında coşkulu bir konuşma yaptı.

“Ne diyor?” diye sordu Joy.

“Denizin çok derin olduğuyla ilgili bir şey... O kadarını anlayabildim,” dedim. Korecem onunkinden bir parça daha iyiydi. Yani, pek işe yaramazdı.

Müzik yavaşladı, müzelere layık doksanların sonlarından bir hip-hop müziği başladı ve süper Koreliler ritme uygun bir şekilde dans pistine fırlayıp lanet olasıca bir şarkı söylemeye başladılar.

“Bir K-pop grubu olduklarını söylerken dalga geçiyordum,” dedi Joy.

Süper Koreliler ellerini çırpmaya başlayınca, konuklar da onlara eşlik etti. Etrafımda bu kadar çok Kore’ye özgü şey olduğunda hissettiğim o klasik Araf hissine kapıldım: Koreli olmayı beceremediğimi ve Amerikalı olmakta da çok başarılı olmadığımı, bu yüzden de yapabileceğin tek şeyin kaçıp özel Frank Gezegeni’ne gizlenmek olduğunu hissettim.

Süper Koreliler ellerini bize doğru çırpıyorlardı. *Hadi, alkış tutun!*

“Böyle bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum,” dedim.

“Aman Tanrım,” diye inledi Joy. “Lanet olsun, bu ne böyle.”

“Gidelim,” dedim.

Karanlıkta oradan sıvışıp büyülenmiş gibi el çırpın Araf-takileri geride bıraktık. Duyulan tek sesin pencerelerin arkasından gelen boğuk müzik sesi ve okyanusun pembe renkli gürültü panoraması olduğu alacakaranlığa kaçtık. Martılar artık sessizleşmişti. Güneş de alçalıp irileşmiş ve turuncu bir renge bürünmüştü.

Bizi kimsenin göremeyeceği bir nokta bulduk, tırabzanlara yaslandık ve gün batımını izledik. Joy’a hayali bir sigara uzattım. İçine bir nefes çekip dışarı verdi ve görünmez sigarayı bana verdi.

“Galiba buna ihtiyacım vardı,” dedi. “Düşüncelerimden uzaklaşmam gerekiyordu.”

“Her şey yolunda mı?”

Omzuyla omzuma vurdu. “Biraz üşüdüm.”

“Hava biraz serinledi, değil mi?” dedim.

“Bana ceketini ver demek istedim, şapşal.”

Tabii ya. Ceketimi onun parlak omuzlarına koydum. Aslında o parlak omuzların açıkta kalması gerekirdi. Ceketini etrafına sardı ve parıldayan gözleriyle bana baktı.

“Teşekkürler, *yubs*.”

Elimden ona bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. Müzik içeride gümbür gümbür çalmaya devam ediyordu. Aklıma bir sözcük geldi:

Keşke

Keşke keşke keşke keşke

Keşkekeşkekeşkekeşkekeşke... Artık bir sözcük olmanın çıkıp çok dikkatlice bir şeyi düşündüğünüzde olduğu gibi anlamsız bir şeye dönüştü.

Keşke Brit olmasaydı, gibi.

Ne diyordum? Brit vardı. Birlikteydik. Ağır ağır şöyle dedim: *Ben. Brit’i. Seviyorum.*

Ama Brit olmasaydı, muhtemelen Joy’la ilgilenirdim, dedi bir ses. Doğruydum. Öyle olurdu.

Bu, benim için yeni bir farkındalıktı. Bu düşünceyi katlayıp bir kenara kaldırdım.

“Tamam,” dedi Joy, bana olanları anlatmak için cesaretini toplayarak. “Ben ve Wu.”

“Wu’dan söz etmeyeceğimizi sanıyordum.”

“Resmî olarak ayrıldık.”

Joy başını geriye atıp yağmur damlalarını andıran göz yaşlarının akmasını engellemeye çalıştı. “Bu sefer, gözyaşları gerçekten de geliyor,” dedi. Ama başarılı olamadı. Yaşlar rimelinden akarak gri bir leke oluşturdu ve şakağına yayıldı.

“Dinle. Wu mu? Tatlı birisi. İyi yürekli. Ama beni hiç bir zaman güldüremedi. Gerçek anlamda yapamadı bunu. Hani, nedenini bilmeden güldüğün gibi. Ya da dinlenmeye ihtiyaç duyacağın kadar çok güldürmedi. Sen aptal olduğun için anlamazsın. Beni kim güldürür, Frank? Söyle bana.”

Yutkundum. Ayaklarım yerden havalanıyordu. “*Benim güldürdüğümü söyleyeceksin.*”

“Tabii ki *senin* güldürdüğünü söyleyeceğim.”

Yere bakınca, onun ayaklarının da yerden kesildiğini gördüm.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Daha önceden, sadece benim ayaklarım yerden kesilmiş, başka kimseye böyle bir şey olmamıştı.

“Eh, ben de *sen* diyeceğim,” dedim.

“Ben ne?”

“Sen de beni güldürüyorsun,” dedim. “Kimse beni *senin* gibi güldürmüyor.”

“Biliyorum, Frank. Ben de onu diyorum.” Joy başparmaklarıyla gözlerini sildi.

“Ayrıca, *çılğınsın*,” dedim. “Bu kadar çılgın olman bir çılgınlık.”

“Çünkü sen beni bir çılgın gibi hissettiriyorsun.”

“Seni öyle mi hissettiriyorum?”

“Beni delirtiyorsun,” diye bağırdı Joy. Sonra, sesini alçalttı. “Ben seni delirtiyor muyum?”

Dikkatle bana bakıyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Gözlerinde iki minik gün batımı vardı.

“Ben seni delirtiyor muyum?” diye sordu yine.

“Evet,” dedim en sonunda. “Delirtiyorsun.”

Joy serçeparmağını tuttu. “Ah, Frank. Beni dinle ve sakın gülme. Bugün bu elbiseyi giyip hazırlandım. O kadar gerindim ki. Ödüm kopuyordu. Çünkü ya bu kadar hazırlanmamın nedeni sensen ve sen beni sevmiyorsan, ne olurdu?”

Dünya bir anda uzaklaşıp minicik bir nokta kadar kaldı. Mis gibi, soluyabileceğimiz bir havası olan misket limonu yeşili bir nebula bulana dek sürüklendik. Oradaki yıldızlar Noel ağacı süsleri kadar ıslıl ıslıldı. En ufak bir dokunuşta, bu yeni atmosferde sallanıyorlardı.

O sözcükleri denedim. Söylemesi kolay geldi.

Ben, seni seviyorum, Joy.

Ben demeyi unutmadım. Bunu prova etmeme gerek yoktu. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu.

Bu sözcükler zaten dilimin ucundaydı. Her zaman orada olmuşlardı.

Ben, seni seviyorum, Joy.

Yedi harften oluşan Joy Song.

“Korkma,” diye fısıldadım. “Ağlama.”

Özenle yüzündeki bir damla gözyaşını sildim. Rimelin gri lekesine dokunup başparmağımla ovdum. Bunu yapmak için ona yaklaşmam gerekti. Ona hiç o kadar yakın durmamıştım.

Öpüşmemiz, nebuladan bütün sistemleri saran o ince, yeşil renkli lazer çizgisine uzandı. Onu kendime o kadar yakın tuttum ki vücutlarımız âdeta birbirine kaynadı. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki korkup duraksadım. Oval yüzünü kaldırıp, *Ben iyiyim, Frank. Çok iyiyim*, diye fısıldadı ve onu tekrar öptüm. Gizli dünyasının bütün kokularını içime çektim: duşta kullandığı sabun, vanilyalı vücut kremi, oraya gelmeden önce kullandığı saç düzleştiricisinin sıcak demirinin yanık parfümü. Düğün yemekleri ve dudak parlaticısı ve tuzlu gözyaşları gibiydi tadı.

Tadı Joy gibiydi.

Arkamızdaki duvarın bir duvar değil de bir ara içeri hava girsin diye açılıp pop müziğinin dışarı akmasına neden olan

ıkış kapıları olduğunu fark etmedik bile. DJ'in, "Hanımlar ve beyler, 2019 Kang-Chang düğününün şerefine, size bu havai fişek gösterisini sunuyorum!" dediğini de duymadık.

Gri elikten çubuklar ve üstündeki diğer şeyler yüzünden masayı, Kore et tombalas masasını göremiyorduk. Masanın üstündeki şeyler bir anda yanıp dönmeye başladı. Bunlar havai fişeklerdi ve hepsi göz kamaştırıcı, yangın tehlikesi yaratacak bir şekilde aynı anda patladı.

Ancak dumanlar arasında kaldığımızda neler olduğunu fark ettik. Bütün düğün konukları bizi o muhteşem magnez-yum beyaz yağmurda görebiliyordu. oktan alkışlamaya başlamışlardı. Daha da sıkı alkış tutuyorlardı. Bizi süper Koreliler de gördüler. şarkılarını yeni bitirdikleri için nefes nefese kalmışlardı. Kollarını tuhaf bir şekilde yanda tutarak bizim bulunduğumuz yere doğru alkış tutuyorlardı.

Kocaman bir ay andıran spot ışıklarının bize doğru çevrilmesini istemişlerdi ve o sırada Joy ve ben bunun kristalimsi ışığının altında duruyorduk.

Yirmi İkinci Bölüm

Yangın günü

Pazartesi günü geldi.

Pazartesi sözcüğü*, Eski İngilizce *monandæg* sözcüğünden geliyordu ve *ay günü* demekti.

Bu ay gününün sonunda, gözlerimden biri moraracaktı.

Ama önce geriye gideyim.

Ha, evet, düşün gecesi.

Dans ettik. Masamıza geçip yemek yedik. Gelin ve damat iki kere daha kostüm değiştirdiler: Geleneksel ve resmi Kore giysileri ve Yıldız Dans Yarışması giysileri giydiler.

Araftakiler sırayla omzumuza yumruk attılar. *Numara yapıyormuş gibi bir numara çektiniz, değil mi?* dedi Ella Chang. *Siz ikiniz var ya, inanılmazsınız*, dedi Andrew Kim.

Galiba bazı şeyler değişebiliyor, dedik Joy’la.

John Lim cesaret toplamak için içki içip fazla kaçırmış ve başını Ella Chang’ın kucığına koyup ağlamıştı. Ella’ysa dimdik, duygusuz ve etkilenmemiş bir şekilde öylece oturmaya devam etmişti.

Amore.

Ella, John’un başını kaldırıp kendisine gelsin diye bir tokat attı. Ella ve John bu işi doğru yapıyorlardı. Aralarında-

* (İng.) Monday. —(ç.n.)

ki şeyi ailelerinden gizli tutuyorlardı. Aksi takdirde, aileler işlerine karışır, bir sonraki Chang düğününü planlamaya başlarlardı.

Süper Korelilerle takıldık. Çok havalı ve dost canlısı gençlerdi. Her iki dili de %100 akıcı bir şekilde konuşmak ve iki kültürden diğerine hiç tökezlemeden girebilmek dışında Araftakiler gibiydiler. Ayrıca, önce Koreli, sonra Amerikalı olarak tanımlanmak konusunda kendilerinden son derece eminlerdi ve temel olarak benim olabileceğim her şeyden çok daha iyilerdi. O yüzden, içimden onlara lanetler okudum.

Joy ve ben gece boyunca bir nefes daha almaya ihtiyaç duyan sigara tiryakileri gibi birkaç kere daha gizlice dışarı kaçtık. Çıplak kolumda, çıplak göğsümde ve çıplak belimde dolaşan elleri gerçekten de buz gibiydi. Bu olanların yanlış olduğunu biliyordum. Aşk denen o büyük hesap defterinde, buna hiç şüphesiz aldatma deniyordu.

O gece beni, Joy'u ve diğer herkesi zıp zıp zıplatan tek bir şarkı çaldı. Hepimiz, *Yanlışların doğru olduğu gece, bu gece olabilir*, diye şarkı söyledik. Joy ve ben ayaklarımızın yere bastığını hissettik ve azgın bir okyanusun ortasındaki sessiz bir suçluluk adasında birbirimize baktık.

Düğünün ilerleyen saatlerinde, Yaşlılar kalkıp yorulmuş olan konuklara *noraebang* söylediler. Annemle babam eski bir halk şarkısında düet yaptılar. Bir kayıktaki bebekle ve karla kaplı bir ağaçla ilgili bir şarkıydı. Bir an için, onları annemle babam olarak değil de bir çift olarak görebildim. Sondaki uzun notada, babamın yaralanan ciğerinin patlayacağından korktum. Ama bir şey olmadı. Herkes onun şarkı söyleme kahramanlığına büyük bir alkışla yanıt verdi. Babam idare eder filan değildi. Tek kelimeyle muhteşemdi. Ben de coşkuyla onu alkışladım ve Joy da yanağımı öptü.

İçimde tuhaf bir his vardı. Sanki her şeye sahip olan bir gençtim. Babam iyiydi. Âşıktım... Geriye dönüşü mümkün

olmayan, kontrol edilemez bir şekilde âşıktım. Bütün dünyanın gözleri önünde, Joy’a yapışmıştım. Süper Koreliler hips-ter tarzı bir onay verircesine bize bakıp başlarını sallıyorlardı.

Ama...

Düğün partisi dağılmaya başlarken, ceketimi sandalyelerden birinin arkasına asılı bir halde buldum ve telefonumu kontrol ettim. Orada ne göreceğimi biliyordum.

Parti nasıl gidiyor?

Yollayabilirsen fotoğraf yolla. Seni o takım elbi-seyle aksiyon halindeyken çok merak ediyorum
Yarın gecenin nasıl geçtiğini duymak için sabır-sızlanıyorum

Seni seviyorum, iyi geceler zzz

Brit.

Brit, sessiz bir cumartesi gecesi odasında yalnızdı, ben-den mesaj geldi mi diye maymun aynasını kontrol edip du-ruyordu. Sıkılmamıştı çünkü Brit dünyayı gerçek anlamda sıkılmayacak kadar ilginç bulan biriydi. Üzgün de değildi çünkü düğünlerin nasıl olabileceğini biliyordu.

Ama o düğünün ne kadar farklı olduğunu bilmiyordu.

Resepsiyon sona erdi. Annemler ve Joy’un annesiyle ba-bası veda ederken tekrar tekrar eğildiler. Joy’un elini, *Elve-da, tepetaklak dünya. Dünyayı eski haline çevirmenin vakti geldi*, dercesine son bir kere daha sıktım.

Çakır keyif ebeveynlerimi arabayla eve götürürken –an-nem uyukluyordu, babam da yine eline o cehennem barda-ğını almıştı– çenemi sıkıp iyi bir insan olarak kalmam için Brit’e okulda olanları anlatmam gerektiği gerçeğini düşün-düm. Pazartesi.

Ay günü.

Kalkülüs dersinde, Brit dudaklarını sessizce oynatıp, *Seni seviyorum*, dedi. Daha gözüm morarmamıştı. Acı acı gülüm-

sedim ve Bay Soft'un anlattığı bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptım. Brit hiçbir şey fark etmedi. Q ya da diğer İS çocukları da öyle. Kocaman bir sırrı, aynı büyüklükte ama farklı bir şekli olan bir başka sırda değiştirmişim gibi hissediyordum.

Ben ve Brit –benveBrit, Frankenbrit, Tanrım– kısaca bir birimize sarılıp diğer derslerimize gittik ve İS Biyoloji, İS Edebiyat ve Bilgisayar Bilimi Müziği derslerinde bir araya geldik. Her şey yolunda gitti. Her şey her zamanki seyrinde ilerledi. Kalbimdeki bomba dışında. Teneffüs zili çaldığında irkildim. Telefonum titreyince de öyle.

Sera, dedi Brit. Hemen!

İçimde bir dehşet hissiyle boş koridorlarda ilerledim.

Dışarıdaki ışık turuncuydu ve her yer kesif bir yanık kokusuyla kaplıydı. Yakınlarda bir yerde kontrol edilemeyen bir yangın çıktığı kulağıma geldi ama o sırada bununla uğraşamazdım.

Bir köşeyi döndüğümde, Brit karşıma çıkıverdi.

“Nihayet,” deyip beni o kadar uzun ve sert bir şekilde öptü ki seranın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

“Beni özledin mi?” diye sordu.

Brit farklıydı sanki. Onu terk edecekmişim gibiydi. Ben de farklı hissediyordum. Bir yalancı gibi farklıydım. Bir süredir yalan söylüyordum ve kendi yarattığım o jilet kadar keskin çalılıkların arasında kurtulmanın tek yolu, doğrudan onların aralarından geçmekti.

“Dinle,” dedim.

“Hadi, bana hemen şu çılgın Kore düşünününü anlat,” dedi heyecanla kıpırdanarak.

Yeşil nebula. Öpüşmemiz. Havai fişekler. Joy'un soğuk parmak uçları.

“Düşün... olaylıydı,” diye mırıldandım.

“Dans pistine yığılan mı oldu?”

“Hayır.”

“Birileri son anda çılgınca bir konuşma mı yaptı?”

“Hayır.”

Brit’in kafası karışmıştı. “Düğünü basan birileri falan da mı olmadı?”

“Hayır. Düğün bir gemideydi, o yüzden olmadı,” dedim.

Brit ateşim var mı diye kontrol etmek istermiş gibi yüzüme dokundu. “İyi misin?”

Ateşim yoktu çünkü bir şekilde taşa dönüşmüş gibiydim. Söyle artık, Frank.

“Brit, beni dinle. Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim.

Brit’in yüzünde gergin bir ifade belirdi. Kirpiğine bir kül düştü; gözlerini kırıştıtararak bundan kurtuldu. Yüzüm bir anda görünmez olmuş gibi dehşet ve kafa karışıklığı içinde geri çekildi. Kollarını indirdi. Giderek artan kül fırtınası arasında kollarını kendi etrafına sardı.

Yüzümden bir şeyi anlamış olmalıydı ki midesi bulanmış gibi görünüyordu. “Aman Tanrım.”

“Özür dilerim,” dedim ve sustum. Aklıma gelen bütün sözcükler kulağa korkunç gelecekti.

Brit bir adım geriledi ve yumruklarını sıktı. Kesik kesik nefes alıyordu. Hava ağırlaşmıştı. Görünmez bir ses sanki kulağına bir şeyler fısıldadı ve Brit uzun süredir göz ardı edilen bir sorunun korkunç çözümünü öğrenmiş gibi bana baktı.

“Mesele Joy, değil mi?”

İstese de istemese de başkalarının göremediği şeyleri görebilmek gibi güzel bir becerisi olan bilge ve uyanık Brit... İçim altüst olmuş gibiydi. Bu konuya daha uygun bir şekilde girebileceğimi ummuştum. Nasıl yapacağımı bilemiyordum ama bunu yapabilmeyi umuyordum. Bunu doğrudan yapmaktan başka bir yol yoktu. “Brit, beni dinle,” dedim.

“Daha yeni dondurma müzesine gittik,” dedi yaptığımız son şeyleri hatırlayarak. “O ve Wu birlikteydi. Onları gördük. Biz birlikteydik.”

Kendimi konuşmaya zorladım. “Açıklayamıyorum. Sanırım, ondan fark ettiğimden de uzun süredir hoşlanıyordum.” Ona değil, kendime bir açıklama yapıyordum.

Brit yakınmaya başladı. “Ama bu haksızlık. Beni seviyorsun. *Beni* seviyorsun.”

“Çok üzgünüm.” O anda o kadar gerilmiştim ki kusabildim. Brit’e mantıklı gelecek sözler söylemeliydim. “Kalbimden geçenler konusunda dürüst olmam gerek. Sonuçları iyi de olsa, kötü de olsa. Başıma gelenler konusunda elimden bir şey gelmiyor. Seni incittiğim için özür dilerim.”

Brit başını bana doğru eğmişti. “Koreli birisiyle birlikte olmak daha kolay diye mi yapıyorsun bunu? Bu yüzden mi şu anda beni terk ediyorsun?” Gözleri yaşlarla dolup parıladı.

“Koreli olmakla ilgisi yok bunun. Hayır.”

“Annenin beni sevmesini sağlamıştım,” dedi hüznle. “Bunun için çok çabaladım.”

Gökyüzü giderek daha turuncu bir hal alıyordu. Neredeyse kahverengi görünüyordu. İçeri girsek daha iyi olacak diye düşündüm.

“O, biliyordu,” dedim ama bunu dediğime hemen pişman oldum. Ağzımdan kaçmıştı. Brit’e bunların onun suçu olmadığını, ondan gerçekten de çok hoşlandığımı ve olağanüstü bir kız olduğunu anlatmak istedim. Ama ağzımdan kaçan o iki sözcük, bir çığa dönüşmek üzereydi.

“Bir dakika... Ne?” dedi.

“Bir şey yok,” dedim. *Bir şey yok* mu? Yapma, Frank.

“O biliyordu da ne demek?”

Brit değişti. Kıpırmızı oldu. Tanımadığım biri gibi kokuyordu. Yumruklarını sıkıyordu.

“Frank, o biliyordu ne demek?” Sesini yükseltti. “Bana, gözlerime bak ve tane tane anlat.”

Ona bakamadım. Sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi:

“Seninle gizli gizli çıkabilmek için Joy’la çıkıyormuş gibi yaptım.”

Brit dehşet dolu bir kahkaha attı. Yerden cılız birkaç çiçek koparıp avucunun içinde sıkıştırdı.

“Beni ailenden gizledin mi? Utanılacak bir şey gibi beni gizledin mi?”

“Brit, iki şey arasında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu...”

“İkiniz de sahtekârsınız,” dedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı ve beni tiksinti ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle süzdü. Tiksintikırlıklığı. “Senin kim olduğunu bilmiyorum. İkiniz birbirinizi hak ediyorsunuz.”

Tekrar yumruğunu sıktı ve zavallı çiçekleri ikiye katlayıp suratına fırlattı. Bana yumruk atmadı. Gözüm o anda morarmadı. Brit hızla uzaklaştı ve geride hıçkırıklarının sesi kaldı.

Uzakta tepelerin hemen üstündeki tırtıklı, kırmızı bir çizgi halindeki yangını görebiliyordum.

• • •

Kötü hava şartları nedeniyle, öğrencilerimizin bugün eve erkenden dönmelerini ve evde kalmalarını öneriyoruz, diye bir anons yapıldı. Yangın %50 oranında kontrol altına alındı ve bu gece yağmur bekleniyor. Sizlere birer e-posta yollayacağız.

Zil çaldı ve öğrenciler koridorlara doluştu. Q gelip beni buldu.

“Yangın günü!” dedikten sonra beş çakmak için elini havaya kaldırdı. “Evimde *Pax Eterna* günü, bebeğim!

Ona bakmakla yetindim.

Q elini indirdi. “İyi misin?”

“Hayır.”

“Ne oldu?”

“Birisini çok incittim.”

“Ne? Kimi?”

“Arabada anlatabilir miyim?”

Q bir yerime bir şey olmuş mu diye kollarımı ve başımı kontrol etti. “Şimdi söyleyemez misin?”

“Q, Güney California’da yaşıyoruz. Önemli konuşmaları arabalarda yapmak gibi bir geleneğimiz var.”

Q kolunu omzuma attı ve yattıkları koğuştaki bir köşeyi dönmek üzere olan hastalar gibi her zamankinden daha ağır bir şekilde yürümeye başladık. En sonunda, okulun çıkışına vardık.

Bir sütunun arkasından, şahin bakışlı, uzun boylu ve kaslı bir prens fırladı.

Wu.

“Bu, Joy için,” dedi Wu Tang ve yüzüme bir yumruk attı.

Aynı anda da elektronik bir melodinin arka plan ritmindeki keskin tak sesi gibi bir ses çıkararak yere yığıldım ve başımı sert zemine çarptım. Yukarıdan gözüme bir kül tanesi düştü. *Bu, Joy için*, demesi hiç mantıklı değildi ama yumruk mantıklıydı. Yumruk gayet mantıklıydı.

Gülmeden edemedim.

Q, “Hey, ne oluyor? İmdat!” diye bağırdı.

Arkama bakınca, Wu’nun Q’yu tuttuğunu fark ettim. “Bırak da bunu yapayım, birader,” dedi Q’ya ve yeniden bana döndü.

“Demek kız arkadaşımı çaldın?” dedi Wu.

“Hayır,” dedim yüzümü koruyarak. “Evet. Bilmiyorum.”

“Kız arkadaşımı çaldın, ha?”

“O, beni çaldı. Birbirimizi çaldık. Özür dilerim, tamam mı?”

“Neler oluyor?” dedi Q.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Frank Li,” dedi Wu. “Sonra, Brit gelip her şeyi anlattı.”

Başımı kaldırdığımda, Wu’nun beni değil, benim onu incittiğimi anladım.

Kahretsin, dedim içimden.

“Özür dilerim. Gerçekten de çok özür dilerim. Ciddiyim.”

Wu aklından geçen karanlık bir düşünceyi geçiştirmek istencesine, inek yalamış gibi duran saçlarını geriye attı. Sonra, bana elini uzattı. *Centilmenlik El Kitabı*’ndaki bir protokolü hatırlamış gibiydi: *Biri yere düştüğünde, ona elini uzat.*

Elini tutup kalktım. Gözüm zonklamaya başlamıştı bile.

Wu geri çekilip yüzüme baktı. “Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın, birader.”

“Özür dilerim.”

“Revir şu tarafta,” dedi Wu, Q’ya. “Onu hemen oraya götür de gözüne buz koysunlar.”

“Ha?” dedi Q.

“Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam,” dedim.

“Git artık,” diye bağırان Wu arkasını döndü.

Yumruklarını sıkıp havaya kaldırarak yürümeye başladı ve giderken yumruklarını yedi dolabın kapağına indirdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kavun ye

Trafik berbattı... Tepelere giden yolların çoğu çalılıkların yanması yüzünden kapanmıştı ama Q ve ben bunu fark etmedik bile. Gürültülü Consta'nın pencerelerini ve havalandırma deliklerini kapatıp klimanın keyfini sürdürdük. Yanımızdan sirenlerini açmış itfaiye arabaları geçti.

Bunu da hayal meyal fark ettik çünkü Q'nun benden istediği gibi ona olanları anlatıyordum. Ona:

- Seni seviyorum sözcüklerinin nasıl Brit'e doğru havada düz bir çizgi çizerek ilerlemediğini
- Kendimi nasıl sık sık sabahları Joy'u düşünürken bulduğumu
- Geriye bakınca, bu tür işaretlerin ne kadar açık olduğunu gördüğümü
- O aptal Landworth gemisinin nasıl hayatımın o anına kadarki en romantik gecesini yaşamamı sağladığını
- Mor gözümün aslında yüzümdeki bir pasaport damgası haline geldiğini ve beni nihayet Aşk Gümrüğü'nün Araf'ından kurtarıp güzel J Kapısı'na yönlendirdiğini (J'nin anlamı Joy'du) anlattım.

“Metaforların beni kusturmak üzere,” dedi Q. “Lütfen, hiçbir zaman bir yazar olmayı deneme.”

“Başımdan çok şey geçtiğini düşünüyorum.”

Q bana gülümsedi. “Artık her şeyi bildiğime göre, o mor gözü hak ettiğini söyleyebilirim. Ama Joy senin için doğru gibi. Senin için sevindim.”

Q oturduğu yerden bana sarılmak için vitesi çekti. Birisi arkadan korna çaldı.

“Popomu ye,” diye bağırdı Q, dikiz aynasına bakarak.

Q’nun evine vardık, Bizans tarzı çift kapılara giden çakıl taşlı yolda yürüdük ve bizi annesinin kaygılı bağırışları karşıladı.

“Teterbol oynarken kazara oldu,” dedim.

“Teterbolu bu kadar ciddiye almaman gerek,” dedi Q’nun annesi.

“Teterbol bir spor bile değil,” dedi babası. Gözlüklerinden biri başının tepesinde, bir diğeri gözlerinin önünde, üçüncüsü de boynundaydı. “Ama bu tehlikesiz olduğu anlamına gelmez.”

Yemek yedik –muhteşem bir *osso buco* yemeği vardı– ve tabaklarımızı yine mutfaktaki lavaboya götürmeyi unuttuk. Sonra, herkesin dilindeki şu *Pax Eterna* oyununu gösterson diye Q’nun odasına gittik.

“Zavallı Brit’in kalbi kırılmıştır,” dedi Q, oyun yüklenirken. “Ama insan kalbine söz geçiremez.”

“Brit’i üzdüğüm için kendimden nefret ediyorum,” dedim. “Ama kendime karşı dürüst davranmam gerekiyordu.”

“Senin için çok ama çok mutlu oldum, moruk,” dedi Q.

“Brit’i oyalamak çok daha kötü olurdu, öyle değil mi?”

Oyun hazırды. Ama Q’nun aklına bir şey takılmış gibiydi. “Bunu yaparken kendine bir kabile seçmedin, değil mi?”

“Bunu haklı olarak soruyorsun. Ama öyle olmadı.” Buz torbasını tutmak için ellerimi değiştirdim. Ama bu sorusu aklıma takılmıştı.

Joy’la daha fazla ortak yanım olduğu için mi ona âşık olmuştum?

En sevdiğim kitaplardan biri olan *Otostopçunun Galaksi Rehberi*’nde, uçmanın sırrının sadece zemine çarpmadan zemine doğru düşmek olduğu söylenir. Bunu yapmanın yolu da düşerken bile düştüğünüzü unutmaktır.

Joy’u sevmemin nedeni zeki olmasıydı. Hırslı ve etrafındaki dünyayı her zaman merak eden inek bir öğrenci olmasıydı. Çocukluğumuzdan beri arkadaş olduğumuz ve bu durum fark ettiğimden de önemli olduğu için seviyordum onu. Dünyalar güzeli bir kız olduğu için seviyordum.

Ama bunlar zaten bilinen şeylerdi. Kalbimin derinliklerinde onu sevmemin nedeni, Joy’un beni güldürmeyi başarmasıydı. Sizi güldüren bir kız, sonsuza dek birlikte gülmeye değerdir. Bir şey daha söyleyeyim mi? Joy’u, ben de onu güldürebildiğim için de seviyordum. Onunla birlikteyken, ne yaptığımı düşünmüyordum. Kim olduğumu, nerede ve ne zaman ne yaptığımı düşünmüyordum. Sadece şimdiki zamanda Joy’la birlikte olabiliyordum. Zemini unutuyordum ve yere çarpmaktan kurtuluyordum.

“Joy’u seçtim,” dedim. “Kabileyi boş ver.”

Q bu sözlerimden etkilenmiş gibi başını salladı.

“Benim kabilem Joy,” dedim.

Q onaylayarak başını salladı.

“Sen de öylesin,” dedim.

Bunu söylememi beklermiş gibi, Q’nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Uzunca bir süre birbirimize gülümsedik. Lise sonun yarısı neredeyse bitmişti. Sonra, mezuniyet zamanı gelecekti. Ondan sonra da üniversite. Bu arada, Joy’u elimden geldiğince görecektim. Ama Q’yu da ihmal etmeyecektim.

İkiz kız kardeş Evon geldi ve seksi bir sayborg bakışıyla dikkatle bana baktı. “Teterbol, ha?”

Omuzlarımı silktim.

“Ödünç alabileceğim bir telefon şarjın var mı?” diye sordu.

“Yedi tane telefon şarjım sende değil mi zaten?” dedim.

Evon çantamdan turuncu renkli bir Citrus-Spin™ telefon şarjını kaptı ve yaşadığı o büyülü, geyikli ormana geri gitti.

“Şunun ne kadar inanılmaz olduğuna baksana,” dedi Q büyük ekranı işaret ederek. Bir sürü ufak harita listesine baktı. Hepsisi kırmızı X harfleriyle işaretlenmişti ve yanlarında başarısız sözcüğü vardı.

“Şu âna dek kimse bir *Pax Eterna* oyununu yenemedi. Ne ben, ne Paul Olmo ne de başka birisi,” dedi.

Öne eğildim. “Nasıl yani?”

“*Pax Eterna*’da yeni bir oyuna her başladığında, ihtiyacın olabilecek her şeyin bulunduğu tertemiz tropik bir adaya düşüyorsun.” İmleci oynatarak, beni hızlı bir tura çıkardı. “Maden kaynakları, su, bereketli topraklar falan filan.”

Düzinelerce minik siyah renkli kafatası ikonu gördüm. “Şunlar ceset mi?”

Q sakalı varmış gibi çenesini sıvazladı. “Tanrım, yine aynı şey oluyor.”

“Bu oyunu nasıl kazanıyorsun?”

“*Pax Eterna*’yı kazanmanın yolu, başarılı ve istikrarlı bir toplum kurmak ve onu bir ay boyunca o şekilde tutmak. Yirmi bin dolarlık büyük bir ödül var. Henüz kimse kazanamadı.”

Yandaki bardaki verilere baktım. “İnsanların karşı karşıya kalabilecekleri en büyük zorluktan bir oyun yaratmışlar demek. Dünya barışı.”

“Sorun şu,” dedi Q. “Bu süreçte her isteyen oyuna katılabilir. Şuradaki Paul’le benim adamda sadece iki ayrı grup var ama çoktan birbirlerini öldürmeye başladılar bile. Üstelik aradan daha sadece birkaç saat geçti.”

“Tanrım. O ödülü kimse kazanamayacak. Tıpkı dünya barışının nasıl sürdürülebileceğini kimsenin bilmediği gibi.”

“Yüzyılların sırrı,” dedi Q, ekrana bakakalmış bir halde.

“Belki de kazanmanın tek yolu oyunu oynamamaktır,” dedim en sevdiğim filmlerden birindeki bir sözü hatırlayarak. Bunun bu oyun için nasıl geçerli olabileceğini bilemiyordum ama Q’nun nasıl tepki vereceğini görmek için söylemiştim.

Q başını her an patlayacakmış gibi ellerinin arasına aldı. “Oynamamak,” dedi. “Paul’u aramam gerek. Teşekkürler, Frank Li!”

• • •

Eve gittiğimde, anneme de aynı yalanı söyledim, teterbol oyununda bir kaza geçirdiğimi anlattım ve gözümün iyileşmesini hızlandıracak bir Çin şifalı otu kaynatma ısrarlarını geri çevirdim (buna *hanyak* deniyordu). Bu otu kaynatınca, ortaya turşu suyu, kahve, kum ve saf korku tadında kızıl kahverengi bir intihar içeceği elde ediyordunuz.

Neyse ki telefonum titredi –Joy görüntülü arıyordu– ve annemin yanından kaçabildim.

“Selam,” dedim.

“Aman Tanrım, Wu ne halt etti öyle? Arabamla üç kere üstünden geçip öldüğünden emin olmazsam eğer...” diye bağırdı Joy.

Görüntülü aramayı. Joy yüzümü görebiliyordu. Tabii ya.

“Yapma,” dedim bağırışlarından sesimi duyurmaya çalışarak. “Wu’nun üstünden geçme.”

“Onu öldürdükten sonra, tekrar öldüreceğim,” dedi Joy.

“Yapma. Sadece...” O anda, aklıma bir fikir geldi. “Bura gel.”

Joy bunu duyunca sustu.

Yüzünün değiştiğini fark ettim. Ne demek istediğini anlamıştı.

Buraya gel.

Çünkü artık resmi ve onaylanmış bir kız arkadaş olarak resmi ve onaylanmış erkek arkadaşının evine gidebilirdi.

Tanrım, Joy Song üstündeki eşofman altı, ona çok büyük gelen Carnegie Mellon Üniversitesi kazağıyla ve saçlarını başının tepesinde gevşek bir topuz olarak bağlamış haliyle bize geldiğinde, kalbim duracak gibi oldu.

Eğilip annemi selamladı ve boktan Korecesiyle *annyeong haseyo* dedi.

Başımı tuttu. Gözümü öptü. Hem de annemin önünde.

“Ah,” dedim ama bunu şaşkınlıktan söyledim. Tıpkı başını cennetin süslü tavanına vurmuş küçük bir çocuk gibi.

“*Aigu,*” dedi annem beni öptüğünü görünce. “Mikrop kapacak.”

Ama o da gülümsüyordu.

Sonra –yani, o beni *öptükten* sonra– yukarı çıktık. *Oda-*
ma gittik.

Baş başa.

Tıpkı gençlik filmlerindeki gibi.

“Kavun keseceğim,” diyen annem ortadan kayboldu. *Kavun keseceğim, size yalnız kalmanız için birkaç dakika vereceğim ama annen olduğum ve burası benim evim olduğu için, yukarıda seks yapmadığınızdan emin olmak için size kavun getireceğim, anlamına geliyordu.*

Yukarı kata çıktığımızda, tabii ki kapıyı kapatmadık. Filmlerdeki gibi olmadı ama buna yakındı ve birbirimize öpücüklerle saldırmak için bizi göremeyecekleri bir köşe bulduk.

“Öpebildiğin kadar öp,” diye fısıldadı Joy.

“Kaçamak anlar,” diye fısıldadım.

Joy’un kusursuz ensesinde minnacık bir ben vardı ve buna bayılıyordum.

“Kavun,” dedi annem

İçeri girdiğinde, Joy'la sessiz sakın, düzgün bir şekilde ayrı sandalyelerde onu bekliyormuş gibi oturduğumuzu gördü.

Kavun dilimleriyle dolu tepsiyi karşımıza koydu. Çok tatlı olmadıkları için özür diledi. Kavunlar ucuzlukta değildi vs. Mütevazı bir ev sahibesi gibi konuşuyordu. Ama ufak çatallardan güzel olanlarını getirdiğini fark ettim. Bunlar üstlerinde içlerinden iki minnacık güvercinin çıktığı minnacık bir şeftali ve adil sözcüğü olan çatallardı. Bir tanesini elime alıp annemin coşkusu ve onayını takdir ettiğimi göstermek istedim.

Joy omuzlarını sarkıtıp, "*Jal meokgesseumnida*," dedi. Aslında, bunun tam tercümesi, *Bunu güzel güzel yiyeceğim*, gibi salakça bir şeydi ama yemek vaktinde minnet hissinizi belli etmek için bir *teşekkür* yerine geçirdi. Neyse, annem bunu memnuniyetle kabul etti. Joy'u dürtüp, *Artık rol yapmak zorunda değiliz*, demek istedim.

Ama sonra onun rol yapmadığını fark ettim. Sadece nazik davranıyordu.

Olduğu gibi davranıyordu.

Annem yine odadan çıktı. Tabii, kısa bir süre sonra gelip boşalan tepsiyi alacaktı. Ama o âna dek, Joy ve ben yalnız olacaktık. Biraz kavun yedim. Joy da yedi. Sonra, birbirimize baktık.

"Sence Brit iyi midir?" dedi Joy.

Başımı biraz önüme eğdim. "Muhtemelen değildir."

"Sen iyi misin?"

"Daha iyiyim. Artık her şey açıklığa kavuştu. Sence Wu iyi midir?"

"Yüzüne sor," dedi Joy.

Biraz daha birbirimize baktık.

"Hayat komik," dedim.

Joy bana biraz yaklaştı. "Nedir komik olan?"

“Sanırım, seni fark ettiğimden de uzun bir süredir seviyorum,” dedim. “Ama farkında olmadan seni daha ilk baştan eledim çünkü ailelerimizin bizi yönlendireceğinden korkuyordum. Çünkü bildiğin gibi, iki aile birleştiğinde eski kafalı Koreli ebeveynler böyle yapar.”

“Yani, onlar olmasaydı daha önceden mi çıkmaya başlardık?”

“Olabilir,” deyip ona biraz yaklaştım. “Neyse. Şu anda buradayız.”

Joy gülümsedi. “Tuhaf bir sınavı geçmişiz gibi hissediyorum.”

“Doğru.” Gerçekten de bunu hissedebiliyordum: Bir rahatlama, kapkara suçluluk bulutlarının arasında ağır ağır parıldamaya başlayan bir ışık hissediyordum.

Elimi saçlarının arasında gezdirip alttaki yeşillere baktım. Hep bunu yapmak istemiştım. Artık yapabiliyordum.

“Biliyor musun,” dedi Joy, “küçükken senin çok şirin olduğunu düşünürdüm.”

Buna inanamadım. “Ben de senin seksi olduğunu düşünüyorum.”

“Kes sesini,” dedi. Bana biraz yaklaştı. Bir eliyle kolunu aşağı indirdi, diğer eliyle de kaslarımı yokladı. “Kolunu sık,” dedi.

Dediğini yaptım. Joy elini tişörtümün altına sokup göğsümü ve sırtımı yokladı. Eli soğuk ve heyecan vericiydi. Ensemi serinletmek için yukarı çıktı.

“Kolunu sıkmaya devam et,” dedi Joy ve beni tatlı kavun tadındaki diliyle öptü.

Kolumu sıkmaya devam etmem mümkün değildi. Ben de elimi onun kazağının altına soktum. Elim sıcaktı ve teninin üzerinde titriyordu. Bu kazak ona fazla büyüktü. Sutyeninin kopçasını buldum.

Sonra, ön kapının açıldığını duydum. İkimiz de donakaldık.

“Frankie-ya!” diye seslendi annem. “Baban geldi!”

Babam mı gelmişti? Saat daha yediydi. Normalde iki saat kadar eve gelmezdi.

Joy ve ben sessizce merdivenlere gittik ve babama, “Merhaba,” diye seslendik.

“Aa,” dedi babam şaşkınlıkla. Yorgun görünüyordu. Uzun bir yürüyüşten geri dönmüş gibiydi. “Joy mu burada? Merhaba, Joy.”

“Merhaba, Bay Li.”

“Eve erken geldin,” dedim.

“Bugün az müşteri vardı,” dedi babam. “Yangından gökyüzü dumanla kaplandı. Kimse çıkmıyor evinden.”

Şaşırmıştım. Annemle babam her gün sabahtan akşama kadar, hafta sonları, tatillerde, yılbaşında bile çalışırlardı. Hanna ve ben kendimizi bildik bileli, her senenin 365 günü, sakın geçen günlerde bile çalışırlardı.

Babam hafifçe gülümsedi. “Seni görmek güzel, Joy.”

“Sizi de,” dedi Joy. Ama içinden patlayacak gibiydi. Ben de mi öyleydim?

Çünkü birlikteydik.

Bu aşamaya varmamız zor olmuştu ama başarmıştık.

“Kavun yiyorsunuz,” dedi babam ve yorgunluğuna rağmen gülümsemeyi başardı. Gözleri bir an için ikimizde takılı kaldı –ikisi de kabileden olan oğlu ve onun kız arkadaşı– ve bu birkaç saniye, yüzündeki gurur ifadesini görmem için yetti. Ne dersiniz deyin ama her şey böyle daha kolaydı. Pişmanlık yaratan bir keyif gibiydi. Şifreyi kıran bir kod gibiydi.

Kabilenin üyesi olan bir kız arkadaşım vardı.

Annemle babam içeri gittiler. Orada durursam, onları duyabilirdim. İlk başlarda, konuşmaları anlayabileceğim kadar sadeydi.

Annem: Uzun sürdü mü?

Babam: Hayır.

Annem: Canın acıdı mı?

Babam: Biraz. Ama iyiyim.

Sonra, Korece konuşmaları fazla karmaşıklaştı ve bir kapının kapanmasıyla bölündü.

“Neden canı acımış olabilir?” diye fısıldadım.

“Herhalde göğsündeki yaradan söz ediyorlardı,” dedi Joy.

“Tanrım, sürekli olarak babamın vurulduğunu düşünüyorum,” dedim. “Böyle bir şey gerçekten de oldu.”

“Artık her şey yolunda,” dedi Joy.

Bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. İkimiz birden yerçekimine karşı gelen bir sarılmayla yerden havalanmıştık.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aynı okul

Kış tatilinden önceki birkaç hafta, herkese açık ontolojik bir yarışma gibiydi. Sanki birisi kazara gerçekliğin ayarlarıyla oynamış, bunları düzeltmeye çalışmış ama her şeyi daha da karmaşık hale getirmişti. Yukarısı aşağısı oldu, aydınlık karanlığa dönüştü ve tuvaletteki su her zamanki yönünün aksine gitmeye başladı. Saat yönünün aksine miydi? Yoksa saat yönünde miydi?

Bunu unutuyordum.

Brit ben yokmuşum gibi davrandığı için, Kalkülüs dersi işkence gibi geçmeye başlamıştı. Bay Soft bölünen ve bölünenlerden söz etmeye devam ediyordu. Ama İS çocukları Brit'le benim artık birlikte olmadığımızı hissedebiliyorlardı. Daha da kötüsü, benim ondan ayrıldığımı da anlayabiliyorlardı.

Brit birkaç gün boyunca hepsi simsiyah ya da bembeyaz olan bol giysiler giydi, sonra daracık giysilere geçti. Herkesi şok ederek, saçlarını kısacık kesti ve bu saç modeli ona çok yakıştı. Sanki farklı Brit'leri deniyor, hangisinin gerçek olduğunu anlamaya çalışıyordu. İçimden ona sarılmak geliyordu. Ona güzel olduğunu ve doğru genci bulacağını, sadece o kişinin ben olmadığını söylemek istiyordum. Ne de olsa yanı başımdaydı. Ama onunla konuşamadım. Onu asla rahatsız etmeye cesaret edemezdim.

Bu arada, Joy'la ben ilişkimizi herkesin gözü önünde yaşamıyorduk. İkimiz de Brit'i ya da Wu'yu incitmek istemiyorduk. Arkadaşlarımızın sorularıyla uğraşmak da istemiyorduk. Joy'la benim artık Frankenjoy olduğumuzu biliyorlardı ama pek ortalıkta görünmüyorduk. Bu şekilde, insanların aklına düşmeyeceğimizi umuyorduk.

Çatıya çıkmaya ya da seranın arkasına gitmeye katlanamadık, oralar çok şey çağrıştırıyordu ama eski taş okul binasıyla daha yenice olan beton kanadı arasında çok hoş bir alan bulduk. Sıcakta çalışan uzun klimalar da sesleri gizliyordu. Resmen cennetten bir köşeydi.

Hafta sonlarında, sinemaya ve taco yemeye gittik (Joy, *Bir daha asla Cheese Barrel Grille'e gitmem*, demişti) ya da Joy'un evinde takıldık ve güneş Playa Mesa yarımadasında batarken, parıltılı kuvars taşıyla döşenmiş havuz kenarında birbirimize sokulup manzarayı izledik.

Gizlenmeden. Annesiyle babası evdeyken.

Annesiyle babası beni sevmişlerdi. Sanırım. Bundan çok emin olamayacağım kadar resmî davranıyorlardı.

Pax Eterna oyununu kimse kazanamadı. Ödül parası öylece kaldı.

Q'nun bir kız arkadaşı olmadı. Kimden hoşlandığı hâlâ bir sırdı.

Brit'i koridorlarda görüyordum ve yanından geçerken dosyasından kâğıtlar taşıdığını fark ediyordum.

Wu'yla göz göze geliyordum ve o da bahçede futbol oynarken yapacağı atışı kaçıırıyordu.

Arkasında karmaşa bırakan kötü bir ruh gibi hissediyordum.

Üniversite başvuruları ya çoktan yollanmıştı ya da yazılmış ve yollanmak üzereydi. Mart ve nisan aylarını sıkıntıyla bekliyordum. Sonuçların büyük bir kısmı o iki ay içinde gelecekti. Arkadaşlarımın, onların arkadaşlarının ve tanımadı-

ğım kişilerin sayfalarında insanın ruhunu ezen güzel haberler okuyordum. Şu ya da bu kişi senin hayallerini süsleyen okula girdi ama sen başaramadın! Böyle şeyler okuyunca, bu paylaşımların altına kocaman bir gülümseyen surat koymaktan başka ne yapabiliirdiniz?

Bu tür bir travma yaşamak istemiyordum. İS çocukları ve Araftakilerle ilkbahar aylarıyla ilgili olarak bir Sosyal Medya Sessizliği protokolü yapmaya çalışmışım ama insanlar bana 1800'lerden gelmiş bir zaman gezginiymişim gibi bakmışlardı. O yüzden, buna yakın en iyi şeyi yaptım: Dünyamın en önemli iki kişisi olan Joy ve Q'yla bir anlaşma yaptım.

Sosyal medyaya bakmak yerine, sümüklüböcek hızıyla postadan gelecek haberleri beklemeyi seçtik.

Ailelerimizi de postadan gelen haberleri bizden gizlemeleri konusunda tembihledik.

Son bir önlem olarak, okullardan kazara gelebilecek mesajlar için de e-posta filtreleri koyduk. Bunu bir tür inek öğrenci anlaşması gibi, dizüstü bilgisayarlarımızı bir üçgen şeklinde dizip hep birlikte Cafe Adagio'da yaptık. Üniversitelerle ilgili konuyu hep birlikte bu şekilde hallettik.

Sınavla ilgili e-postalar için de aynı anlaşmayı uyguladık. Az önce gelen şunun gibi e-postalar için:

Sevgili Öğrenci,

1 Aralık 2019 tarihinde SAT sınavına girdiğiniz için teşekkür ederiz! Test skorlarınızın hazır olduğunu bildirmekten mutluluk duyarız. Skorlarınızı görmek için, aşağıdaki linke tıklayın ve aşağıdaki talimatları izleyin vıdı vıdı vıdı.

Gerisini okumadım. Maymun aynamı çıkardım.

Henüz linke tıklamayın, diye yazdım Q'ya ve Joy'a.

Hangi link, yazdı Joy.

C AŞKINA, ŞU LİNK, yazdı Joy. C, Cthulhu anlamına geliyordu.

Hemen Consta'da buluşalım, dedim. *Linke birlikte tıklayalım!*

Ama daha üçüncü dersteyiz, dedi Q.

Bekleyebiliriz o zaman, dedim.

Kes sesini, dedi Q.

Zil çalar çalmaz, hepimiz sınıflarımızdan çıkıp hızlı hızlı otoparktaki Consta'ya gittik. Sokağa çıktığımız anda, gaza bastım.

Q gözlerini yumup dua etmeye başladı. "Bin altı yüz, bin altı yüz, bin altı yüz." Sınavdan tam puan olan 1600 almak için dua ediyordu.

Cafe Adagio, Peninsula Üniversitesi'ne yakındı. Havalı bir yerdi. Garsonlar ağır hareket ederdi ve orada bütün gün otursanız bile bunu umursamazlardı. Duvarların her karışı broşürlerle ve el ilanlarıyla kaplıydı. Üstlerine çıkartmalar yapıştırılmış dizüstü bilgisayarlarına eğilmiş, hiç şüphesiz şiir yazmak, fizik modelleri çizmek, senfoniler bestelemek gibi muhteşem şeyler yapan öğrencilerle dolu bir yerdi. Onlara baktığımda bir şey fark ettim. Yakında bu öğrencilerden biri olacak, ders kitaplarının sınırlarının ötesinde kendi yolumu çizecektim. Bazıları yaptıkları şeye odaklanmıştı, bazıları bıkkın görünüyordu, diğerleriyse kendi yaratıcı hayallerine dalmıştı. Uzun yarış için çaba sarf ediyorlardı çünkü sonunda buna değeceğini biliyorlardı. Bu yüzden onları takdir ediyordum.

Cafe Adagio'nun o günkü şifresi şöyleydi: *tamgazçalış*.

Son derece havalı ve yakışıklı bir erkek garsondan içeceklerimizi aldım. Kendime ve Q'ya çay, Joy'a kahve. İçine ne kadar süt ve şeker koyarsam koyayım, kahvenin tadı bana korkunç geliyordu. Daha yerime oturmaya fırsat bulamadan, Joy elimi kaptı ve parmağımı dizüstü bilgisayarına götürdü.

"Hazır mısınız?" dedi Q. "Üç deyince linke tıklayın."

"Bir," dedim.

"1560," diye bağırdı Joy. "Aman Tanrım, 1560 aldım."

Hemen onu öptüm ve ekranımın açıldığını gördüm. “1540,” diye bağırdım.

İkimiz de Q’ya baktık. Bir zombi gibi şaşkınlıkla otuyordu. Dizüstü bilgisayarını kendime çevirdim.

“1600,” dedim. “1600 almışsın moruk.”

Ayağa fırladım. “Üniversiteliler! Bu yanımdaki arkadaş SAT’den tam puan aldı!”

Etraftaki öğrenciler onu alkışladılar –*şakşakşak*– ve yine kulaklıklarını takıp işlerine geri döndüler.

“Başardım,” dedi Q, çok alçak sesle.

“Hepimiz başardık,” dedim. Joy’a da Q’ya da beş çaktım. Q bana ve Joy’a beş çaktı. Joy da Q’ya ve bana beş çaktı. Bir süre sonra, bunu yapabilmek için iki elimizi de kaldırmak zorunda kalmıştık.

“İstedüğimiz yere gidebiliriz,” dedi Q, gözlerini ekranından ayırmadan.

“Eminim ki Stanford’a bile girebilirim,” diye sesli düşündüm. Q’ya baktım. “Aynı okula gidebiliriz.”

“Pittsburgh, aç kollarını geliyorum,” dedi Joy.

Bunu duyunca durdum. Joy ve ben, Frankenjoy bitmişti.

“CMÜ’de bilgisayar müziği programı var mı?” diye sordum. Elimi onun elinin üstüne koydum.

“Frank,” dedi Joy. Elinin üstüne koyduğum elimin üstüne diğer elini koydu.

“Merak ettim,” dedim ve diğer elimi onun o elinin üstüne koydum.

“Nereye gitmen gerekiyorsa, oraya gideceksin,” dedi Joy. “Hepimiz öyle yapmalıyız.”

“Bunu yeni fark ettim. Kabullenmekte zorluk çekiyorum.”

“Her şey şimdiden farklı görünüyor,” dedi Q. “Hoşça kal, kahve fincanı. Hoşça kal, peçete.”

“Ayrılma vaktimiz gelene dek, birbirimize sahibiz,” dedi Joy. Kulak mememle oynadı.

Garson masamıza gelip Q'nun önüne bir dilim kek bıraktı. "Bizim ikramımız, Bay Kusursuz Skor," dedi ve uzun siyah perçemlerini savurarak gitti.

Telefonum bir takvim alarmıyla titrediydi. "Hey, LA'de bedava müze ziyareti gecesi var. *Yenilebilir Harikalar Odası: Otuz Ülkeden Tuhaf Atıştırmalıklar*. Gidelim."

Joy dizüstü bilgisayarını hızla kapatıp kalktı. "Hemen yola çıkarsak, trafiğe kalmayız," dedi.

Ben de ayağa kalktım ama Q orada kaldı. "Siz gidin," dedi.

"Gelmiyor musun?" dedim.

"İkiniz bir *randevuya* çıkın, tamam mı?" dedi. "Mümkün olan en güzel randevuyu yaşayın."

Arkadaşımın başına sarıldım. "Sen ne yapacaksın?"

"Bedava kekimi yiyeceğim. Ama önce, bir süre sadece böyle oturmak istiyorum."

"Tamam, öylece otur," dedim başımı sallayarak.

"Başardım, Frank," dedi Q. "Başardım."

• • •

Arabaya bindik. Mesajlar akmaya başladı. Paul Olmo 1480 almıştı. Amelie Shim'in puanı da aynıydı. Naima Gupta fena bir skor sayılmayan 1390 almıştı ama son bir raunt daha vardı ve orada istediği gibi 1400'ü geçeceğinden emindim. Araftakilere gelince: John Lim, Ella Chang ve Andrew Kim 1400'lerin üst sınırlarında ya da 1500'lerin alt sınırlarında puanlar almışlardı. Hepsinin puanı kusursuzdu. Dünya kendi ekseninde daha hızlı dönmeye başlamış gibiydi.

Brit Means'in de benim gibi 1540 puan aldığını duydum. Ona bir tebrikler mesajı yazmalı mıydım? Yazmayı istiyordum. Ama muhtemelen yazmamalıydım. Muhtemelen bunu yapmaya hakkım yoktu.

Her neyse. *Benim gibi 1540 almışsın, tebrikler!* dedim.

Uzunca bir süre sonra, Brit yanıt verdi. *Sana da tebrikler, harika bir puan*

Harika dediğini hatırlatmak istedim ama bunu yapmadım.

Bizi kuzeye doğru götüren kasvetli Consta'yı otoyola çıkardım. Ben arabayı sürerken, Joy ikimizin ailesini de arayıp haber verdi: LA'ye gidiyoruz. Geç gelebiliriz. Annemle babam, *Eğlenceniz olsun*, diye yanıt verirken, Joy'un daha iyi eğitilmiş annesiyle babası, *İyi eğlenceler*, dediler.

Komikti. Ebeveynlerimiz için bir şey değişmemişti. Benim Brit'le, Joy'un da Wu'yla yaşadığı dramı görmemişlerdi. Ebeveynlerimiz için, Joy ve ben bir gece bir Buluşma'da çıkmaya başlamıştık ve o zamandan beri de hiç sorunsuz görüşmeye devam ediyorduk. Değerli taşlarımızı değiş tokuş etmiş, sonra da geri almıştık. Kimsenin ruhu bile duymamıştı.

“Bir kez daha sahte bir randevuya çıkmamanın ne kadar güzel bir şey olduğunu söyleyebilir miyim?” dedim.

Joy yanağımı, kulağımı ve boynumu öpmek için bana doğru eğildi ve bunun Consta'da direksiyon başındayken veya başka bir yerde başıma gelen en erotik şey olduğunu düşündüm.

LA'ye rekor sürede vardık. Ama yollardan birinin kapalı olduğunu gördük. Derken, bir yolun ve onun arkasından başka bir yolun da öyle olduğunu fark ettik. Joy haritaya baktığında, gözümüze bir sürü öfkeli kırmızı çizgi çarptı.

“Kahretsin,” dedi. “Bir festival varmış. Etrafından doluşmak bir saat sürecek diyor.”

Bunun beni üzmesine izin vermedim. Keyfim gayet yerindeydi. “O zaman, plan değişikliği. Festivale gidelim mi?” dedim.

Joy da *neden olmasın* dercesine bana katıldı, “Gidelim.”

Arabadan inip çeyrek kilometre kadar kaldırımda sallaklar gibi sekerek yürüdük ve bangır bangır müzik çalan festival alanının girişine vardık.

AJU ELEKTRONİK KUZEY AMERİKA
TARAFINDAN DÜZENLENEN
46. LOS ANGELES KORE KIŞ SOKAK FESTİVALİ

Kuyruklarda bekleyen insanlara bakakaldık. K-pop müziği, kule gibi yükselen siyah hoparlörlerden etrafa yayılıyordu. Suyun üzerinde gidip gelen bir sürü buharlı gemi vardı. Gökkuşağı renklerinin aydınlatıldığı sahnede, beyaz *dobok*'lar giymiş küçük çocuklar çok şirin bir *hapkido* gösterisine çıkmak için ısınma hareketleri yapıyorlardı. Geleneksel giysiler giymiş dansçılar da şapkalarındaki kurdeleler peşlerinde havada kıvrımlar oluştura oluştura uçuşurken kalabalığın arasında süzülür gibi geziniyorlardı.

Yiyeceklere gelince... Barbekü ve *kimçi* tabii ki vardı ama çoğu kişinin hiç görmediği türden yiyecekler de vardı. Kıpkırmızı *tteobokki* pirinç çörekleri, kusursuz piramitler gibi şekil verilmiş *kimbap* yosunlu haşlanmış pirinç, hatta fırından yeni çıkmış dağ gibi *beondegi*'ler bile vardı.

Joy *beondegi* büfesini işaret etti. "Sen ye," dedi.
"Hayır, sen ye."

Beondegi denen şey, ipek böceği pupalarıydı. Büfenin başındaki adam beni Korece yanına çağırdı. Ondan İngilizce tadımlık bir parça istedim. Kötü değildi; fındığımsı, mantarımı ve çıtır çıtır bir şeydi ve Joy da tadabilsin diye onu hemen öptüm.

"İğrenç," dedi Joy. Sonra, dişlerini yaladı ve hemen bir kâğıt külah dolusu *beondegi* istedi.

Ağır ağır etrafta dolandık. Bir *samulnori* perküsyon dördlüsü, coşkun ritimli bir bando müziği çalıyor, bir adam çılginca dans ediyor ve minik ikiz kızlar elleriyle kulaklarını kapatıyordu. Müziği ses kayıt cihazımla kaydettim. Elektronik çalgılarla bu ritimlerin yeniden oluşturulması muhteşem olacaktı.

Zıp zıp zıplamaya başladık. Joy'un saçları kâh yeşil kâh siyah parıltılar saçıyordu. Tepemizdeki çelenkleri andıran kafe ışıkları, serin ve kadife gibi bir göğe karşı parıldıyordu. Sanırım, güneş bize haber vermeden batmıştı.

Biraz ileride ilkinden daha gösterişli bir başka sahne vardı. Orada bir grup *samgo-mu* dansçısı, etraflarına geleneksel davullar dizilmiş tek kişilik süslü bölmelerde dans ediyorlardı. Hepsi ışıltılı, tiril tiril *hanbok*'lar giymiş kadınlardı, davulları sol ve sağa çevirirken kusursuz bir uyum içinde hareket ediyor ve tokmaklarını aynı saniyelerde davullara indiriyorlardı. Bir noktada, olabildiğince geriye doğru eğildiler ve peş peşe sekizlik notalar vurup davullarının derilerini ve kenarlarını kreşendo halinde âdeta parçalarcasına gümbürdetip doğruldular.

“Çelik gibi karın kasları var,” diye bağırdı Joy.

Davul sesleri giderek yükselip müzik sona ererken, Joy beni öptü. Büyük bir alkış koptu. Oracıkta, içimde bir şeyler olduğunu fark ettim. Joy'a baktığımda, bunu onun da hissettiğini gördüm. Işıklar, müzik, ait olmamız gereken bir kültürün o büyük kutlaması. Oradaki herkes bize benziyordu. Yiyecekler, davullar, beyaz *dobok*'lu çocuklar. İçlerinden biri benim küçüklüğüme benziyordu.

Ben ve Joy bu dünyanın içinde büyümüştük. Her birinin Korece ismini bilmesek bile, bu dünyayı oluşturan unsurları biliyorduk. Bunlar bize tuhaf ya da egzotik gelmiyordu. Bizi evimizdeymişiz gibi hissettiriyordu.

Arka planda Los Angeles şehrinin silueti olmasaydı, Kore'de olduğumu düşünebilirdim. Hatta *Koreli* olduğumu bile düşünebilirdim.

Joy'la birlikte salaklar gibi seke seke ilerledik.

Joy birden donakaldı. Her biri bir bebek yanağı büyüklüğünde yüzlerce minik yumuşak minderle dekore edilmiş, rüzgârda hafifçe dalgalanan pembe beyazlı bir bölmeyi işaret etti.

“Şu tatlı pirinç çöreklerinden,” dedi inler gibi.

Çöreklerden bazıları sadeydi, bazılarının içinde tatlı barbunya macunu vardı, bazılarının üstüne de susam tozu serpilmişti. Festivalde satılan daha egzotik olanlarda mango kreması, hatta çikolata bile vardı.

Bunların isminin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. *Chalttok*. Bunlara *chalttok* dendiğinden emindim.

Bu büfenin arkasında, her an kırılabilircek parşömen bir resimden fırlamış gibi duran ve sade bir kırsal kesim *hanbok* giymiş olan tatlı yaşlı kadın vardı.

“Ben şu susamlılardan istiyorum,” dedi Joy. Büyülenmiş bir çocuk gibiydi.

İçimde bir cesaret kıvılcımı hissettim. Çünkü birden kız arkadaşım için Korece sipariş vermeyi çok istediğimi fark ettim.

Yiyecekler, davullar, beyaz *dobok*’lu çocuklar. Elimle işaret edip, “*I chalttok dugae jeom juseyo*,” dedim. Şu çöreklerden iki tane rica ediyorum.

Yaşlı kadının gülümsemesi bir anda silindi ve kaşlarını çatı. Ağzını açtığı gibi beni azarlamaya başladı. Dediklerinin çoğunu anladım.

“*Chalttok* mu?” dedi yaşlı kadın. “Onun ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Koreceyi daha iyi öğrenmelisin.”

Yiyecekler yok oldu, davullar sustu ve küçük çocuklar silinip geride boş beyaz *dobok*’lar bıraktılar.

Chalttok sözcüğünü karıştırmıştım. Çöreklerin ismi *Chaltteok*’tu. Arada *peynir* yerine *meynir* demişim gibi küçük bir fark vardı. Ama bir kişi asla pizzasının üstüne biraz daha *meynir* istemezdi.

Anadilini konuşan bir kişi.

“Sizi lanet olası *kyopo*’lar, hepiniz salaksınız,” dedi yaşlı kadın. Her sözcüğü anlamam için özellikle temel sözcükler kullanıyormuş gibiydi.

Onlar için *Kyopo*, yabancı bir ülkede yaşayan Koreli anlamına geliyordu. *Onların* kim olduğunu bilmiyordum. Ama ayaklarım yine yerden kesilmek üzereydi. O tür anlarda, ayaklarınızın ne yaptığını bilirsiniz. İnsanın paniğe kapılmasına neden olan bir histi ama rahatlatıcıydı ve bunun hiç de mantıklı olmadığını biliyordum.

“Neler oluyor?” dedi Joy. “Kadın ne dedi?”

Etrafıma bakındım. Bangır bangır çalan K-pop müziği mi? Anlamıyordum. Tüm bu işaretler mi? Anlamsızdı. İnsanlar mı? Bana benziyorlardı ama bunun karmaşık bir görsel numara olduğunu biliyordum. Etraftaki insanlar hayaletmiş gibi elimi içlerinden geçirebileceğimi biliyordum.

Kendimi oraya ait olduğuma inandırmıştım. O anki beyin boyunduruğumun, en iyi beyin boyunduruğu olduğunu sanmıştım.

“Gidelim,” dedim.

Onu festival alanının çıkışına ve arkadaki gri ve sıkıcı yere doğru çekiştirdim. Bir hayalet gibi yok olmak ve Joy’la birlikte tesadüfen orayı hiç keşfetmemişiz gibi davranmak istiyordum.

“Hey,” diye bir ses duydum. “Bir dakika.”

Birisi omzuma dokundu ve arkama baktım. Benden biraz daha büyük genç bir adamdı. Birbirine bitişik, çatık kaşlarıyla bana benziyordu. Ama benim aksime, mavi bir LA kasketi takmış, bir atlet giymişti ve güzel geometrik dövmelele kaplı kaslı kolları vardı.

Bana içinde dört tane susamlı pirinç çöreği olan şık ve ağzı kapalı bir paket uzattı. Bunlara artık *chaletteok* diymişiyordum. *Pirinç çöreği* diyecektim.

“Kardeşim, çok ama çok özür dilerim. Büyükanne az önce sana çok kötü davrandı,” dedi. “O cadaloz bazen gerçekten sivridilli bir yaygaracı kesilebiliyor.”

Adamın büyükannesinden samimi bir tavırla ama onu

kötüleyerek söz etmesi, ruhumu ılık ve turuncu bir ışıkla kapladı. Ama beni güldürdü de. Joy da güldüğünü belli etmemek için eliyle ağzını kapatmıştı.

“O kadın büyükanneniz miydi?” dedim.

“Koreceyi iyi konuşamıyorum diye bana sürekli olarak aptal der.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ebeveynlerimin kendi sorunları vardı ama en azından bana iyi Korece konuşmadığım için asla aptal dememişlerdi.

Adam torbayı salladı. “Alın. Bir özür olarak kabul edin.”

Dürüst bir adamdı. Gerçekten de çörekleri almamı istiyordu. O yüzden, uzattığı torbayı aldım.

“Bunları tatlı olarak yeriz herhalde,” deyip omuzlarımı silktim. “Teşekkürler.”

Adam birden heyecanla bize baktı. “Bir dakika, daha akşam yemeği yemediniz mi?”

“Şey,” dedi Joy.

“Benimle gelin,” dedi adam. Tereddüt ettiğimizi görünce bir sahneden, hadi millet, partiye katılın, diyormuş gibi ayağını yere vurup elleriyle işaret etti. “Hadi, *babo saekkidul*,” dedi muzip bir ifadeyle.

“Bize az önce salaklar dedi,” dedi Joy.

“Ondan hoşlandım. Gidelim,” dedim.

Adam bizi büfelerin ve kalabalığın arasından geçirirken, Joy’la onun iri beyaz ayakkabılarına yetişebilmek için tek sıra halinde âdeta tap dansı yaparak ilerledik. *Samulnori* dörtlüsünün ve sonra da dansçıların gösteri yaptığı gürültülü K-pop sahnesinden geçtik ve festival alanının en uç kısmına vardık.

Orası o kadar gösterişli değildi. Sadece yiyecek kamyonetlerinden oluşan ve yemeklerle dolu katlanan masalarla kaplı daire biçiminde bir alandı. Çılgınca bir Meksika-trap beat karışımı bir müzik, etrafı gangster dansı ritmiyle in-

letiyor, arka planda hem Korece hem de İngilizce rap söylendiğini duyuyorduk. Hayatımda hiç o sırada dinlediğim gibi bir müzik duymamıştım. İnanılmazdı. Hepsini ses kayıt cihazımla kaydettim.

Bunu yaparken, adamın ismini de kaydettim.

“Ben Roy Chang,” dedi Roy Chang. “Şuradaki de benim kamyonetim.”

Üstünde, ALL DAE EVERY DAY* yazan kırmızı bir yiyecek kamyonetini işaret etti. *Dae* sözcüğü Korece büyük anlamına geliyordu ve sözcük oyununu anlamayan olursa diye bir de bir buçuk metre yüksekliğinde bir karakteri vardı.

Roy, ses kayıt cihazımı gördü. “Müzisyen misin?”

Çekinerek başımı salladım.

“Enrique de bir müzik delisidir. Seni onunla tanıştırayım,” dedi.

Roy kamyonete vurdu. “Hey, iki tane acil VIP sipariş var. *Kimçi quesadilla hana, jidori gochujang* tavuk ve waffles *hana, tres cervezas, por favor!*”

“*Al geseo*,” dedi Enrique, *tamamdır* anlamında.

Roy bizi bir masaya oturttu ve yemekler hızla gelmeye başladı.

“Bunlarda ne var?” diye sordum merakla.

“Düşünme, sadece ye,” dedi Roy.

Dediğini yaptık. Yemeye başladıktan sonra da duramadım. Hayatımın tüm güzelliklerin kusursuz bir karışımıydı: evde yediğim peynirli *kimçi*, bir Californialı olarak bayıldığım *tortilla*’lar ve kaktüs turşusu ve son olarak waffleları çok sevdiğim için wafflelar.

“Gnughngh,” dedik Joy’la birlikte.

“Yemekleri sevdiler,” dedi Roy, tıkınmamızı izlemek için yanımıza gelen Enrique’ye.

Enrique başparmağıyla onu işaret etti. “Bu herife Amerikan mutfağının geleceği diyorlar, haha.”

* (İng.) Bütün gün, her gün. –(ç.n.)

“Şu anda buradaysam ve yetişkin bir Amerikalıysam, nasıl gelecek olabilirim?”

Enrique “Brit İçin” şarkısı da dâhil olmak üzere bütün kayıtlarımı dinlemek istedi ve o kadar çok beğendi ki ileride haberleşebilelim diye bana e-posta adresini verdi. Ben de hiç düşünmeden hem ona hem de Roy’a kendi e-posta adresimi verdim. Çünkü içimde daha önceden tanıdığımız ve aynı okuldan mezun olmuşuz gibi bir his vardı.

Yemeklerimizi yiyip biralarımızı içtik. Sonra, ayağa kalktık.

“Kalkıyorsanız yerinize oturabilir miyiz?” dedi birisi.

Arkama baktım. Yine bendim; yine bana benzeyen ama yaşça çok daha büyük bir adamdı. Gözlerinin kenarları kırıştı ve saçları dökülmeye başlamıştı. Yanında da siyahi karısı duruyordu. İkisinin arasında yedi yaşlarındaki kızları vardı. Küçük kız bir elf gibi giyinmişti.

“Tabii,” dedim.

“Kızınız çok güzel,” dedi Joy.

“Teşekkür ederim de, bebeğim,” dedi adamın karısı. Bu tür iltifatlara alışık gibiydiler.

“Teşekkür ederim bebeğim,” dedi küçük kız tatlı bir sesle.

Onlara da e-posta adresimi vermek istedim ama bu garip olurdu. Joy’la Roy ve Enrique’ye veda ettik ve ağır ağır oradan uzaklaştık.

Telefonumu çıkarıp bir şey yazmaya başladım.

“Kime mesaj atıyorsun?” diye sordu Joy.

Ona telefonumu gösterdim: *Seni özledim Hanna abla.*

Joy gülümseyip göndere bastı. Hanna hemen yanıt verdi.

Ben de seni özledim Frankie

Yirmi Beşinci Bölüm

En iyi osuruk

Vakit geç olmuştu. Otoyol rahatlıkla ilerleyebileceğimiz boş bir kurdeleye dönüşmüştü. Altlarından hızla geçtiğimiz turuncu renkli sokak lambaları, tepemizde bir doğan bir batan güneşin hareketlerini yansıtıyormuş gibiydi.

İkimiz de sessizdik. O geceyi özümsemeye çalışıyorduk.

Playa Mesa'ya yaklaştığımızda, Joy elime dokundu.

“Henüz eve gitmek istemiyorum,” dedi.

“Tamam,” dedim hemen. Saat on bir buçuktu. Joy’la birlikte gün doğumunu izlemek istiyordum. Hem de tekrar tekrar.

Joy telefonumu çıkarıp ebeveyn idare etme protokollerini yerine getirdikten ve *İyi eğlenceler* yanıtını aldıktan sonra, ben de huysuz Consta’yı yalnız kalacağımızı ve özgür kalıp mahremiyetimizin olacağını bildiğim tek yere çevirdim.

Güney California, Orange Bölgesi’ndeki Westchester Alışveriş Merkezi.

Otopark, lavlarla kaplanmış gibi bomboştu. Zemini dönüm dönüm kaplayan beyaz zikzakların arasından geçip ön tarafa park ettim. Büyük giriş rampasına dalıp içeri girdik.

İçerisi boştu. Bütün lüks mağazaların kepenkleri indirilmişti. Dünyanın en minik sonatının notaları, yolu aydınlatılmış bu büyük mağaranın tepesinden toz parçacıkları gibi

aşağıya süzülüyordu. Oraya gitmeye bayılıyordum çünkü gezegendeki son kişiymişim gibi hissediyordum. Küçüklüğüm-den beri, gezegendeki son kişi olmak gibi bir fantezim vardı.

Bu fantezimi alçak sesle Joy’a söyledim çünkü etrafımızdaki o alan benim için kutsaldı ve alçak sesle konuşulmayı hak ediyordu.

Joy elimi tutup adımlarını benimkilere uydurdu. “Kulağa korkunç bir şey olurmuş gibi geliyor.”

“Belki sadece bir sene kadar öyle olurdu,” dedim. “Geçici bir mola gibi.”

“Ya sonra?”

“Sonra, bir sabah uyanıp mola vermezdim ve her şey bıraktığım yerden devam ederdi.”

“Bir sene için eğlenceli olurdu sanırım,” dedi Joy dudaklarındaki kurumuş bir noktayı ısıtıp. “Bir gezegen molası. Ama çıldırmaktan korkardım.”

İçine bozuk para atmak için iki deliği olan, tahtadan oyulmuş kocaman, huni biçimli bir şeyin yanından geçtik. Üstünde, *Bölgemizdeki okullara malzeme alınması için bağışta bulunun ve paralarınızın döne döne nasıl aşağıya gittiğini izleyin!* yazılıydı.

“Galiba bu gece neden hep o fanteziyi kurduğumu anladım,” dedim.

Joy sevdiğim o hareketi yaptı. Elini kolumdan yukarı kaydırды, bir kere sıktı ve elini yine elime indirdi: Yakaladım seni!

“Tamam, küçük çocuk Frankie, neden?” diye sordu.

Kötü yürekli büyükanneyi, Roy’u ve yiyecek kamyonetlerini düşündüm.

“Çünkü o zaman dilediğim yerde olabilirdim ve etrafımda beni yargılayacak kimse olmazdı.”

Joy hareket halindeki ayaklarımıza bakıp gülümsedi. “O yaşlı kadın çatladı, değil mi?”

Yiyecek alanından geçtik. hâlâ maya ve tereyağı kokan Pretzel Wrestle oradaydı. Boktan İtalyan restoranı, boktan

karişik Asya yemekleri restorani, boktan Tex-Mex isimli restoran ve üç hamburgerci de oradaydı. Tek bir yere toplanmış ana akım beyaz Amerikan mutfağının küçük bir evreniydi burası sanki.

“Senin yanındayken, gerçekten de kendim gibi hissediyorum,” dedim. “O yüzden buraya gelmek istedim sanırım.”

“İkimizi her zamanki ortamımızdan ayrı bir yerde görmek için mi?

Gülümsedim. Anlamıştı. Her şeyi anlıyordu. “Buraya gel.”

Öpüştük. İki eliyle popomu sıkarak beni şaşırttı.

“Bunu herkese açık bir yerde yapabildiğime inanamıyorum,” dedi. “Buraya gelmek harika bir fıkirdi, Frank Li.”

Uzaktan kısa bir telsiz sesi duydum. Joy birden başını kaldırdı.

“O da neydi?” diye sordu.

“Büyük bir ihtimalle, Camille ya da Oscar,” dedim güvenlik görevlilerini kastederek.

“Gitmemiz mi gerekiyor?” diye sordu.

“Hayır, çok ağır yürürler ve durmadan sohbet ederler. Mümkün olduğunca burada kalalım. Hadi gel.”

Bir köşeden döndük ve Nordstrom dükkânına doğru giden ince uzun koridorda ilerledik. Kimsenin bizi görmeyeceği bir yere geldiğimizde, yavaşladık ve her zamanki hızımızda yürümeye başladık.

Defalarca öpüştük. *Yürürken* bile. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Terk edilmiş küçük cennetimizde gezegen molasındaydık.

Joy’u Kristal Avlu’daki çeşmeye götürdüm. Sade modernist açılarla inşa edilmiş, etrafı çikolata renkli taş bir çıkıntıyla çevrili mermerden alçak bir yapıydı bu.

“Kız Arkadaş Gölü buraya kadarmış,” diye mırıldandım.

“Kız Arkadaş Gölü nedir?” diye sordu Joy.

ÇEŞME BAKIM İŞLERİ YÜZÜNDEN KAPALIDIR –
TIRMANMAYINIZ

Çeşmede su kalmamıştı; bu yüzden tel örgülerle, hortumlarla ve lekelenmiş ışıklandırma aparatlarıyla kaplı tozlu ve kireçlenmiş tabanı ortaya çıkmıştı.

Ayrıca, her tarafı bozuk paralarla doluydu.

Joy'un gözleri parıldıyordu. “Baksana, burada yüz dolar falan olmalı.”

“Haklısın.”

Derken, aklıma bir fikir geldi.

Çeşmenin içine atladım ve çömeli paraları toplayarak tişörtümün bir sepet gibi kullandığım ön kısmına doldurdum.

“Gel de bana yardım et,” dedim.

“Çıldırдың galiba,” dedi.

Ama o da çeşmeye atladı ve yanımda paraları toplamaya başladı. Ona çarptığımda, neredeyse hepsini düşürecekti. O da bana çarptı. Birkaç dakika içinde, tişörtlerimizin ön tarafı yüzlerce madeni parayla dolmuştu ve mutasyona uğramış keseli hayvanlar gibi sırtıyıorduk.

Uzaktan yine bir telsiz sesi geldi ve arkasından birisinin seslendiğini duyduk.

“Hey!” dedi birisi.

“Bu taraftan,” dedim. Joy’la birlikte çeşmeden dışarı atladık ve hobbitler gibi ellerimizle belimizi tutarak dar koridorda koştuk. Paldır küldür kaçarken, Joy bir şeyi fark ederek bana baktı. “Ne yaptığını biliyorum!” diye bağırdı.

Gerçekten de anlamıştı çünkü o kocaman tahtadan bağış hunisine ilk o vardı. Borunun çapı altı adım kadar olmalıydı. İki tarafında diz üstü çöktük, tişörtümüze doldurduğumuz paraları yere boca ettik ve ikimiz de elimizdeki ilk bozuk paramızı bölmeye doğru kaldırdık.

“Üçe kadar sayınca at,” dedim.

“Bir,” dedi Joy.

“İki,” dedim.

“Üç.”

Paraları attık. İki madeni para, huninin dibine varana dek kusursuz zarif kavisler çizdi ve yerçekimine karşı gelen kusursuz merkezci çekim kuvvetiyle dikey daireler oluşturarak hızlandı. En sonunda, çın-çın diye aşağıdaki hazine boşluğuna düştüler.

“O ikisi sen ve benim,” dedim. Ama buna bayıldığını görebiliyordum.

“Daha çok para atalım,” dedi.

“Daha hızlı,” dedim.

Paraları peş peşe huniye attık ve çok geçmeden, tahta huniden gümbür gümbür metalik bir ses çıkmaya başladı. Biraz durup uzunca bir kısmını ses kayıt cihazımla kaydettim. Âdeta tepemizde uçan, sonu gelmeyen bir jet filosu vardı.

PARALARINIZIN NASIL DÖNE DÖNE AŞAĞIYA GİTTİĞİNİ İZLEYİN!

Paraların hepsini atmamız sadece on dakika sürdü. Paralar bazen birbirine çarpmadan dibe varıyordu, bazen de birbirlerine çarpıp kocaman dağınık bir çığ oluşturuyorlardı. Hem canlandırıcı hem de rahatlatıcıydı. Belirli bir ritim tutturmak, aynı değerde bozuk para atmak gibi şeyler yaparak bir karmaşa ya da uyum yaratmaya çalışmıyorduk. Yaptığımız tek şey, elimizden geldiğince hızlı bir şekilde paraları huninin içine atmaktı.

İşte, esas metafor da buydu.

Nihayet, sonuncu paralar da çın çın öterek boşluğa düştü ve geride felsefi anlamda kayda değer bir sessizlik kaldı.

“Harikaydı,” dedi bir kadın.

Joy’la sesin geldiği yöne baktık. Yirmi adım ötede, üstlerine uymayan üniformalarıyla Camille ve Oscar duruyordu.

“Sıradan şeylerin bu denli güzel bir şey yarattığını hiç görmemiştim,” dedi Oscar.

“Ne kadardır orada duruyorsunuz?” diye sordum.

“Büyük bir kısmında buradaydık!” dedi Camille. Camille sizinle aynı fikirde olsa ve hakkınızda iyi şeyler düşünse de sesi hep sızlanıyormuş gibi çıkardı. “Frank, o paraların resmî olarak Westchester Alışveriş Merkezi’nin malı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Ayağa kalkıp hunideki tabelayı gösterdim.

BÖLGEMİZDEKİ OKULLARA MALZEME ALINMASI İÇİN BAĞIŞTA BULUNUN

“Çocukları düşünün,” dedim.

“Westchester Grubu cömert bağışınız için teşekkür eder,” dedi Oscar.

“Bizi tanıştırmayacak mısın, Oscar?” dedi Camille.

“Şey, bu Joy,” dedim.

Joy onlarla el sıkıştı ve iki güvenlik görevlisi beğeniyle ona baktılar.

“Frank, bu gece Europa otoparkının üst seviyesinin kuzeydoğu köşesi haricinde bütün alanlarda devriye geziyor olacağız ve dediğim yerde bulunmayacağız,” dedi Oscar. “Otopark alanı çalışmayan bir lamba yüzünden her daim karanlık.”

Gülümsedim.

Oscar telsizini aldı. “Hadi gidin, genç âşıkla.”

• • •

Hiç konuşmadan arabayla oraya gittik. Alışveriş merkezi çok büyük olduğu için, Europa denen otoparkı bulmamız bile epeyi vakit aldı. Ben arabayı sürerken, Joy’la aramda garip bir gerilim oluştuğunu hissettim. Onun bana baktığını fark ettim. O da benim ona baktığımı fark etti.

Boş bir otoparkın en tepesine çıkıyorduk.

Neden?

Bunun yanıtını bile bilmiyordum. Sadece oraya gitmem gerektiğini hissediyordum. Joy da parmaklarını dizlerinin üstünde heyecanla birleştirmiş öylece oturuyordu.

Oscar bozuk lamba konusunda yanılmıştı. Oradaki bütün lambalar bozuktuk ve etrafı sadece saf bir ay ışığı aydınlatıyordu. Otoparkın en uç ve yüksek köşesine park ettim. Gece berrak bir safir rengiydi ve ışıklar Playa Mesa'nın kıvrımlı arka körfezinden ta San Marco, Paloma, Karston ve ötesine kadar uzanıyordu. Sağımızda Pasifik'in zifiri karanlığında, demir atmış petrol platformlarının ağır ağır yanıp sönen elektronik flaşlarının toplu iğne ucu kadar ufak ışıklarını görebiliyorduk.

"Saat kaç oldu?" dedim

"Epey geç oldu," dedi Joy.

"Birazdan eve gitsek mi?"

Joy penceresini azıcık açarak yanıt verdi. Bunu görünce, ben de penceremi biraz indirdim.

"Kendimi utangaç hissediyorum," dedi Joy gülerek.

"Biliyor musun, insanlar duygusal gerilimi kırmak için birbirlerinin yanında gülerler," deyip ben de güldüm.

Yine sessizleştik. Deri koltuk bir milimetre bile kıpırdanmam gıcırdayıyordu.

"Tişörtün lekelenmiş," dedim.

"Seninki de," dedi Joy. Uzanıp karnıma dokundu.

Ona önce bir öpücük verdim ama bu hemen iki öpücüğe, sonra da bir düzine öpücüğe dönüştü. Joy birden koltuğundan nefret etti. Bacaklarını ittirip yana döndü ve güçlükle el freninin ve arada bir engel oluşturan vitesin üstünden geçti.

En sonunda, ata biner gibi kucağıma oturup saçlarını düzeltti. *Buradayım. Selam.*

Ay ışığının aydınlattığı karanlıkta birbirimize bakacak kadar durduk. Pencereler açık olduğu halde, âdeta dışarıdan

görünmememiz için sözleşmiş gibi buharlanmaya başladı. Joy ve ben herkesin bildiği ve bayıldığı klasik bir romantik filmde başyıldızlardık. Sonraki sahneyi hissedebiliyorduk.

Uzun uzun, ağır ağır öpüştük. Soluklanmak için durduk. “Seni istiyorum,” dedi Joy. “Şimdi.”

Bunu söylerken korku içindeydi. Gözlerinden anlayabiliyordum. Teninde bunun kokusunu alabiliyordum. Çünkü aşk her şeyden daha korkutucuydu. Aşk, size doğrudan gökten inen kocaman bir eldi. Yapabileceğiniz tek şey, teslim olmak ve düşüp ölmek için dua etmektir.

Yanıt vermeye çalıştım ama boğazım kurumuştur. Hafifçe öksürdüm.

“Tamam,” dedim.

Tekrar öpüştük. O kocaman mavi el bizi bir yere götürüyordu... Nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Çok korkutucuydu ama gidiyorduk. Elim onun tişörtünün altındaki tenini keşfetti. Daha önceden dokunduğum bir yerdi ama o anda sadece çıplak tenine dokunduğum için bana tamamıyla yeni bir şeymiş gibi geldi. Dokunuşumu bana dokunmak için bir izin olarak kabul etti. Birden, elleri tutkuyla ama dikkatle gövdemin her yerine dokunmaya başladı.

Joy’un tişörtünden nefret ettiğimi hissettim. O da benimkinden nefret etti. Tişörtlerimiz çıktı. Sutyenin kopçasının nerede olduğunu bildiğim için açtım. Joy’un dirseği bir kere kornaya çarptı –düt– ve kıkırdamaya başladık.

“Bu şey geriye gidiyor mu?” diye sordu. Koltuğu diyordu.

“Evet,” deyip bir düğmeye bastım.

Deri koltuk yavaş yavaş arkaya yatmaya başladı. Tanrım, çok ağır hareket ediyordu ve inerken uzun bir osuruk sesi çıkarıyordu. O an için kusursuz bir osuruktur. Güldük ve hayretle ellerimizle ağzımızı kapattık: Bunu gerçekten de yapacak mıydık?

Yapacaktık.

Yaptık.

Yirmi Altıncı Bölüm

Eşek şakası

Ding-dong.

Ding-dong.

Babam girişe yakın bir yerde yerleri paspaslıyordu.

Ding-dong.

Üç sinek tepemde çılgın bir dans yapıyordu.

Ding-dong.

Hava sıcaktı. California yaz gelsin diye her zaman ilkbaharı atlardı. Çikolatalar soğutucudaydı.

Üstümde sıcak siyahlardan oluşan bir kıyafet vardı: turunculu siyahlı bir pantolon ve kahverengi-siyah bir Kraftwerk tişörtü. Sıcak siyah renkli bilekliklerimi çekiştirdim.

Dışarıdan bakıldığında, her şey aynı gibiydi. Ben Frank'tim, Market hâlâ sıcaktı ve babam her zamanki gibi paspas yapıyordu.

Ama gerçekte, her şey değişmişti. Hava sıcaktı çünkü dünya bana çok yakında yaz mevsiminin başlayacağını, okulun sona ereceğini ve hepimizin üniversiteye gideceğini hatırlatmak istiyordu. Ben. Q.

Joy.

Henüz bunu düşünmek istemiyordum.

Babama gelince: Her zaman giydiği iş tişörtünün altında, ten rengi bir boya damlası büyüklüğünde pürüzsüz ve parlak bir yara izi vardı. Adamın kısa bir süre önce mermi yarası aldığını tahmin etmeniz mümkün değildi.

Ben mi?

Bir keresinde, başkahramanın bekâretini kaybettiği ve ertesi gün aynı hissettiğini fark ederek hayal kırıklığı hissettiği bir çizgi roman okumuştum. Oğlanların kızlar gibi olmadığı sonucuna varmıştı. Yırtılacak bekâret zarları yoktu. O olayla ilgili fiziksel bir kanıt olmuyordu. Başkahraman ertesi gün hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyordu.

Ne kadar da aptal bir çizgi romanmış. Anlattığı hiçbir şey doğru değilmış.

Çünkü o anda içimi açıp bakabilseydiniz, içimin akla gelebilecek her spektrumda kristalli bir kovuk gibi parıldığığını görebilirdiniz. Daha yakından bakacak olsaydınız, uzuvlarıma novalarını yayarken her biri kromatik bir sırayla yanıp sönen –kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi, mor– minnacık canlı ışıklarla bezeli kocaman kristal şehirleri olduğunu görebilirdiniz.

Novae, Latince *yeni*, yeni doğan yıldız anlamına gelir.

Tezgâha yaslanıp salak gibi sırtıttım.

İçimde her şey değişmişti.

Maymun aynamı çıkarıp Q’ya bir mesaj yazdım.

Kaybettim, moruk.

Aklımı mı? dedi Q.

Dün gece, dedim.

Kısa bir aradan sonra, bir sürü ağız açık şaşkın surat emoji’leri yağdı.

Kendini nasıl hissediyorsun? Uçabiliyor musun?

Bir bakayım, dedim. *Yok, henüz uçamıyorum.*

“Aigu,” dedi babam sırtına vurarak.

“Bu işi bana bırakman gerek,” dedim.

“Sorun yok,” dedi.

Yazar kasaya baktım. Kâğıt şeritte pembe çizgiler vardı. Yani, tükenmek üzereydi.

“Baba, yazarkasanın kâğıdını değiştirebilir misin?” dedim. “Nasıl değiştirildiğini bilmiyorum.”

“Tamam, ben yaparım,” dedi.

O yazarkasayla ve yeni kâğıt rulosuyla uğraşırken, çaktırmadan paspası aldım. Babam nihayet başını kaldırdığında, yerler ıslı ıslıldı.

“Frankie-ya,” dedi babam hafifçe gülerek. “Sen paspas yapma!”

Bunun için çok geçti. Paspası çoktan kovada sıkıp kirli suyu dökmek için arka tarafa gidiyordum. Babam zeminin karolarına, köşelere, kenarlara ve sonra bana baktı.

“Neyse, güzel paspas yapmışsın,” dedi.

Bu, babamın *teşekkür ederim* deme yolu olduğu için, “Rica ederim,” dedim.

İçeri dalgalar halinde bir sürü müşteri girip çıktı; hep dalga dalga gelirlerdi. Aralarında bana yine incelemem için ufak bir rulo kâğıt veren Charles da vardı. Kâğıdı açtım. Bir penis, bir sperm, bir yumurta ve bir kesede bir embriyo resmi vardı. Altında da şöyle diyordu:

SUDAN SUYA SUDAN SUYA VE TEKRAR SUYA

Bir kere, erkekler neden penis resimleri çizerdi ki? Bu kadar çok penis resmi çizmeyin, millet. Böyle düşünüyordum ama o resmin ne anlama geldiğini çözünce, bir şaşkınlık geçirdim. Sanırım anlamıştım. Anlamış olabiliyordum. İnsanların büyük bir bölümü sudan oluşuyor. Farklı sulardan: kan, safra, tükürük vs. Bu sular diğer sularla karışıyor ve bir hayat doğuyordu. Bu bir mucize ve aynı zamanda da bir bilmeceydi.

Su hayattır, susuzluksa hayatın var olmaması demektir. Bu, bana bir dağın rüzgârın üstünde ve altında kalan bayır-

larını düşündürdü. Rüzgârın üstünde kalan tarafı değerli nemi tutar, rüzgârın altından kalan tarafıysa her daim nemden yoksun kalır. Sonuç olarak, dağın bir tarafında yemyeşil bir bayır ve diğer tarafında gri renkli çorak bir alan oluşur. İkisini ayıran tek şeyse ince ve keskin bir yamaçtır. Rüzgârın altındaki tarafta dünyaya gelen böcekler, mücadele etmekten başka bir şey bilmezler. Diğer taraftakilerse, sadece bolluk içinde yaşarlar.

Gelelim göçmen metaforlarına. Diyelim ki savaşın yerle bir ettiği bir ülkede doğdunuz. Bir sınırı aştığınızda –bu görünmez bir sınır olabilir; bunu tanımlamak için ince ve keskin bir yamaç bile olmayabilir– kendinizi birden rüzgâr üstü tarafta bulabilirsiniz: Güvenli, temiz ve modern bir toplum vardır burada.

Bunu nasıl yaparsınız?

Bilmiyorum. Zor olan ilk kısım, yani o yamacı aşmaktır. Bu, aynı zamanda en basit şey de olabilir.

Diğer zor tarafsı... O yemyeşil, rüzgârın üstünde kalan tarafta hayatı iyi yaşamayı öğrenmektir. Bu daha da karmaşık bir şeydir.

Bu seferki iyiydi, Charles.

“Baba, Amerika’ya ilk geldiğinde korkuyor muydun?” diye sordum.

“Ben mi? Hayır.”

“Sahi mi?”

“Ama annen korkuyordu. Belki ben de biraz. Neyse, korkutucuydu.”

“Bir dakika. *Korkmuştun* demek.”

“Evet, uzun süre korktum. Buraya geldik, hiçbir şeyimiz yoktu. İngilizce? Eh. Sadece ufak tefek işlerle para kazana-bildik. Para mı? *Aigu*. Sadece üç yüz dolarımız vardı. Neredeyse iki sene...”

“Dr. ve Bayan Choi’nin evinde kaldınız ve *ramyun* ve *kimçi* pilavından başka bir şey yemediniz, hı hı.”

Babam yere bakıp gülümsedi. Bunu milyon kere dinlediğimi biliyordu.

“Merak ediyorum, baba. Buraya ilk geldiğinde neden korkmuştun? En büyük korkun neydi?”

Babam düşünerek gülümsedi. Ama pek mutlu görünmüyordu. Sadece dikkatler üstünde olduğunda gülümserdi. Aslında, gülümsemeden çok suratını buruşturuyormuş gibiydi.

“Ta ABD’ye gelip de hiçbir şeyimiz olmadığı için arkadaşlardan ya da ailelerden borç para almak zorunda kalabiliriz diye korkuyorduk. İşimiz iyi gitmez, çocuklarımız kötü okullara gidebilir, bir eve sahip olamayız diye. Boşa zaman harcarız diye. *Aigu*, Kore’ye geri gideriz diye. Başımız derde girerdi. Bütün aile herkese maddi zorluk yaratır diye. Herkes madem başarısız oldun, keşke Kore’den gitmeseydiniz der diye.”

“Yani, utanmaktan korktun.”

Babam hüznüyle başını salladı. “Paek ailesi –onları hiç tanımadın– araba yıkama işine girdiler. Çok para kaybettiiler. Sonra mı? Kore’ye geri döndüler. Aman Tanrım. Bütün aileleri borçları yüzünden hapse girdi. Bay Paek kalp krizi geçirip öldü.”

Babam hayır der gibi elini savurdu. “Ama ben öyle olmadım. Asla.”

“Başka bir şeyden korkmuyor musun?”

Güldü. “Hayır.”

“Her şey yolunda mı?”

“İşlerimiz iyi, Frankie. Sen üniversiteye gideceksin. Güzel bir kızla tanıştın. Güzel çocuklarınız olacak. O kadar. Sen iyi olursan, Frankie-ya, ben de hep gülümserim. *Yaşamak kaygısından sıyrılmadan** önce alacağım son nefese kadar.” Babam guguk kuşunu andıran bir sesle güldü.

Ben de güldüm. “Yapma, baba. Neden hemen ölüm konusuna geldin?”

* Shakespear’in Hamlet eserine bir gönderme. –(ç.n.)

Ona açık açık Hanna'yla ilgili sorular sormak istiyordum. Fırsat bu fırsat diye düşündüm. Ama belki de sormasam daha iyiydi çünkü birden gülmeyi kesti. Yüzünde tuhaf, şaşkın bir ifade belirdi. Korkuyormuş gibiydi. O anda, o da mı Hanna'yı düşünüyordu? Ölmeden önce onu bir daha görüp göremeyeceğini mi geçiriyordu aklından?

Babam nereye bakacağını bilemedi ve bakışlarını saate çevirdi.

“Soğuk odayı düzenledin mi?”

“Şey, hayır,” dedim.

“Tamam, şimdi onu yap. Sonra Buluşma'ya gideceğiz.”

“Tamam, tamam. Gidiyorum.”

“Çabuk,” diye bağırdı.

“Tamam dedim ya, baba.”

Ceketimi kapıp kendimi buz gibi soğuk odaya kapattım. Babamla hep böyle olurdu: Sohbet ederdik, her şey güzel gidiyor olurdu ama durup dururken bir şeye öfkelenirdi ve beni kendisinden uzaklaştırırdı. Beni aya tam inmek üzereyken, ayak basmak yerine uzaklara fırlatılan birisi gibi hissettiriyordu.

Bira ve meyve suyu kasalarını etrafa yaydım. Altılı paketler oluşturmak için, tekli kutuları birleştirdim. Yeni sütleri öne geçirip tarihi geçmiş olanları kenara ayırdım. O kadar sinir olmuştum ki iki misli hızla çalışıyordum. İşleri o kadar çabuk bitirdim ki tekrar sığağa çıktığımda, babamı suçlu suçlu bir şey yaparken yakaladım.

Elinde turuncu renkli plastik ince bir şişe vardı. İçi de hap doluydu.

“Onlar ne?” diye sordum.

“Sadece vitamin,” dedi. Çoktan Buluşma'ya uygun polo gömleğini giymişti. “Yeniden kullandığım eski bir ilaç şişesi. B12, kalsiyum ve lif. Sen de vitamin alsan iyi olur.”

“Ergenlerin vitamini ihtiyacı yoktur, baba.”

“Neyse, artık gidelim. *Pali kaja.*” *Acele et, gidelim.*

“Şu vitaminlere bakabilir miyim?”

“*Pali kaja,*” dedi babam şişeyi cebine sokup. “Arabayı sen kullan, tamam mı?”

Babamın eski QL5 arabasına bindik. Sürücü koltuğunun ön kenarının lime lime olup açıldığını fark ettim.

“Tamam, bana birkaç vitamin ver o zaman,” dedim. Bunu kavga çıkarmaya çalışıyormuş gibi yüksek sesle söylemişim. Ama onların vitamin olmadığını biliyordum.

“Bunlar sadece yaşlılar için,” dedi. “Yarın senin için normal multivitamin alırım.”

Arabada yol boyunca konuşmadı. Normalde yanından geçtiğimiz mahallelerin etnik kökeninden ya da annemle babamın çok çalışması sayesinde bizimki hariç bütün küçük ölçekli işyerlerinin zor durumda olduğundan söz ederdi ama bu sefer hiç konuşmadı. Sorununun ne olduğunu anlamak istedim. Şunları sormak istiyordum:

- O haplar neyin nesi?
- Dün gece eve geç geldim diye bana kızgın mısın?
- Hanna konusunda suçluluk hissediyor musun?
- Yakında üniversiteye gideceğim için tuhaf mı hissediyorsun?

Hatta şunu da sormak istiyordum:

- Dün gece bekâretimi kaybettiğimi anladın mı ve bu seni utandırıyor mu?

Bu sorular dilimin ucuna kadar geldi ama soramadım çünkü gerçek yanıtları almayacağımı biliyordum. Böylece yarım saatlik harika bir araba yolculuğu yaptık.

Song ailesinin evine vardık. Yakınlardaki okyanus ve her birinin altında ışıklandırma olan altı tapınak ağacı yüzünden tuzlu ve tatlı olan ortama adım attım.

Varlıklı insanlar.

Elimde olmadan kendisini arabasının yolcu koltuğunun kenarından bir iplik koparmakla meşgul eden babama baktım. O koltuk da parçalanıyordu. Bir kez daha, acaba babam mutlu mu diye merak ettim. Joy'un babasıyla, ABD'ye hemen hemen aynı durumda geldikleri halde onun daha başarılı olmasını kıskanıyor mudur diye düşündüm. O çok sevdiği QL5 arabasını almak için uzunca süre para biriktirdiği halde, akıl verdiği yaşça küçük adamın bir QL6 ve sonra da iki tane QL7 almasını acaba kıskanmış mıydı?

Umarım onu kıskanmıyordur diye düşündüm. Onun aşmayı amaçladığı sabit bir bitiş çizgisi olduğunu ve günün birinde bu çizgiye ulaştığında mutlu olup koşmayı kesmiş olacağını umdum.

Joy'un babası gibi zengin kişilere gelince, onların şöyle olduğunu hayal ediyordum:

Her daim esasında ufkun kendisi olan, asla erişilemeyecek bir bitiş çizgisini kovalıyorlardı. Acaba bu da bir tür mutluluk muydu?

Joy'un babasının yüzü biz daha zile uzanmadan bir güvenlik ekranında belirdi.

"Ri-sunbae osyeotseumnida!" diye bağırdı. *Hocam Lee geldi!*

İçerisi sıcak, sarımsak ve adaçayı gibi kokuyordu. *Ann-yong haseyo* diye mırıldanıp eğilerek selam verdim ve aneme sarıldım. Hayatında ilk kez heyecanla maymun aynasından bir araba çağırması ve bizden önce oraya gelmişti. Sonra da merdivenlerden çıkıp Araftakilerin bulunduğu Joy'un odasına gittim.

"Selam, millet," dedim.

"Selam, Frank," dedi Araftakiler. John Lim ve Ella Chang'in birbirlerine değmeden yan yana oturduklarını gördüm. Disiplin, böyle bir şey olmalıydı.

Andrew Kim sırtüstü uzanmış, her zamanki gibi telefona bakıyor ve *ayna eğitimi* dediği yöntemi uyguluyordu. Aktörler bunu kendi yüz ifadelerini inceleyip kusursuz hale getirmek için yaparlardı.

Joy tepeden tırnağa siyah giysiler giymişti. Elimi tuttuğunda, siyah renklerimizin uyumlu olduğunu fark ettik. Soğuk siyah üstüne soğuk siyah. “En sonunda,” dedi. “Bana hemen bir şeye yardımcı olabilir misin?”

“Ne?”

“Şu odada.”

Beni hızla annesiyle babasının yatak odasının parıltılı geniş karanlığına çekti ve kendisine doğru döndürüp insanlık tarihinin en uzun öpücüğünü verdi.

“Seni özledim,” diye fısıldadı.

“Ben de,” dedim aynı şekilde.

“Gece boyunca, seni böyle kaçırmama hazırlıklı ol.”

“Tamamdır.”

“Oooo” dedi iki cılız ses.

Joy’la birlikte karanlık odanın bir köşesine baktık ve iki ufak insanın saksılı bir bitkinin yanına çömelmiş olduğunu gördük.

“Siz ikiniz başka bir yere gidin, Ben,” diye bağırdı Joy.

Joy’un küçük erkek kardeşi Ben kıkırdayarak odadan kaçtı. Peşinden de Andrew Kim’in kız kardeşi Anna Kim koşarak çıktı.

İkimiz de gözlerimizi devirdik ve karakterlerimize bürünüp Araf odasına geri döndük.

“Kontak atarsa, hemen şalteri kaldır,” dedim. “Önce cihazı kapat.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu. Teşekkürler,” dedi Joy.

Üç Araf arkadaşımız bize baktılar ama bu sahte konuşmadan hiç etkilenmemişlerdi. Şalterler kimsenin ilgisini çeken bir konu değildi.

“Neden numara yapıyorsunuz ki?” dedi Ella. “Bize öpüşmek için kaçamak yaptığınızı söylemeniz yeter.”

“Öpüşme kaçamağı,” dedi John Lim. *İyi fikir, Ella*, der gibiydi.

“Çocuklar!” diye seslendi birisi aşağı kattan. “Yemek hazır!”

Aşağı inmek üzere kalktık ama John Lim ve Ella Chang hiç acele etmediler.

Joy’a baktım: *Bırak da arkadan gelsinler.*

Akşam yemeği, Joy’un annesiyle babasının bir şarap/yiyecek barı versiyonuydu: butik biralar, viskiler, rosto edilmiş bol bol tavuk, dilimlenmiş dana eti, tatlı patates kızartmaları... Harikaydı. Biz çocuklara şu tadımlık bira bardaklarından bile verdiler. Her birimize içinde farklı biralar olan dört küçük boy bardak düşüyordu: İngiliz biraları, şerbetçiotu biraları, lagerler ve daha niceleri. Bunların hepsi *Song Barı* sözcüklerinin yakılarak yazılmış olduğu bir tahta parçasının üstünde duruyordu. Çok hoştu.

Yetişkinler kendi masalarında oturdular. Çocuklar da çocukların masasına geçtiler. İki küçük çocuk da –Ben Song ve Anna Kim– bir tabletle uzaktaki bir koltuğa gömülüp *Karate Meyve Kesme* oynamaya başladılar.

İskoç birası denen bir biradan bir yudum aldım ve bir anda sarhoş olduğumu hissedip geri kalanını bıraktım. Andrew Kim bunu bir enerji içeceği gibi kafasına dikti.

“Eski dostlarım,” dedi Andrew Kim. “Gökyüzü değişiyor ve durmadan değişmeye devam edecek.”

“Ne?” dedim. Andrew sahte bir Shakespeare gibi konuşmaya başlamıştı. Sahtepeare.

John Lim minik birasını yudumladı. “Bence felsefi bir şey söylemeye çalışıyor.”

Andrew kilisedeymiş gibi ağır ağır başını salladı.

“Neyse, sanırım Andrew’nun esas konuşmak istediği şey

mezuniyet ve yaz tatili anlamında bir değişim rüzgârı,” dedi Ella. “Ve tabii, sonrasında bizlere neler olacağı.”

“Sanırım, hangi okullara gireceğimizi yakında öğreniriz,” dedi Joy. “Okul neredeyse bitti. Geriye kalan tek şey, bu esnada eğlenmek, değil mi?”

“Yapılabilecek tek şey bu,” dedi Ella. “Sadece birey olarak gelişebilmemiz için, üniversitede olacıklara karşı açık olmamız gerek.”

Joy bana baktı, ben ona baktım ve masanın altından ellerimizi sıktık. Bir gün –çok ama çok yakında– Joy ülkenin diğer ucuna gitmeden önce ona son bir mutluluk yaşatacaktım.

“Açıkçası, bunu düşünmemeye çalışıyorum,” dedi Joy.

“Ben ve Ella, UCLA’de birlikte olacağız,” dedi John neşeli ve bihaber bir şekilde. İkisinin de ilk seçimi yakınlarıdaki bir üniversite olan UCLA’ydi ve bu okula girecekleri kesindi.

“John,” dedi Ella onu azarlar gibi bir bakış fırlatıp.

John konuşmak üzere ağzını açtı ama yetişkinlerin masasından tuhaf bir bağırış sesi yükseldi. Bu, babamdı.

“Hayatımda hiç borç almadım,” diye bağıırıyordu babam. “Tek bir dolar ya da kuruş bile.”

Joy elimi sıktı. “Sarhoş mu oldu?”

“Muhtemelen,” dedim. Biraz daha dikkatlice baktım. “Aslında, birasına hiç dokunmamış bile.”

Bütün oda sus pus kesildi.

“Bay Lee,” dedi Joy’un babası nazıkçe kusursuz İngilizcesiyle. “Şunu anlamalısın ki benim işim tek seferde ödenen yüksek maliyetler yüzünden sermayeye bağlı. Hayat profesyonel hizmetler endüstrisinde böyle işler.”

“Sermaye ya da diğer şeyler umurumda değil,” dedi babam yüksek sesle. “Bu şekilde insan sadece borç yapar. Gerçek anlamda para yapmaz. Bu ev de gerçek değil. Burası bankanın.”

“Neler oluyor?” diye fısıldadım Joy’a.

Annemin, babamın kolunu tuttuğunu gördüm. “Babası, yeter artık.”

Ama babam kolunu çekti. Parmağını Joy’un babasına doğrulttu. “Beni sakın eleştirme. Ben evimin borcunun tamamını ödedim. Hiç borcum yok. Her gün çok çalışıyorum. Sen de kalkmış bana işimin güvenli olmadığını ve birisi beni vurduğu için aptal olduğumu mu söylüyorsun?”

“Öyle demek istemedim, Bay Lee,” dedi Joy’un babası. “Kötü bir şakaydı.”

“씨발 이거 완전히 병신같은 새끼네,” dedi babam sesini yükselterek. “Birisi sana dava açarsa, iflas edersin. Bana kimse dava açamaz. Sadece nakit para kazanıyorum. Bana kimse dava açamaz. Durumum iyi.”

Joy’un babasının yüz ifadesinin altüst olduğunu gördüm. Babam ona salak hergele demişti. Konuklarının önünde. Üstelik de onun kendi evinde.

“오~ 그렇게 다 아는 사람이 사는게 겨우 그 정도야?” dedi Joy’un babası. Bunun ne anlama geldiğini bilemedim. “Sana kimse dava açmayacak çünkü kazanılacak bir şeye sahip değilsin. Kimse senin o ufak ve eski evini istemiyor. Kimse kirli bozuk arabayı da istemiyor. O araba benim bir aylık ev ipoteği miktarım kadar. O kadar, 이 새끼야.”

İkisi de ayağa kalktılar. Sonra olanları izleyemedim. Başım gerçekten de bunları duyamayacak kadar hızlı dönüyordu.

“너는 지금 선배한테 그딴 식으로 말해?” dedi babam. “그것도 내 마 누라랑 식구들 앞에서?”

“여긴 내 집이야. 내 가족이고. 내가 당신을 여기 초대한 거야. 당신 이 예의에 맞게 굴어야지,” dedi Joy’un babası.

“내가 니 선배야. 나한테 예의를 지켜야 하는건 너야.”

“그냥 실없는 농담이었고 아차 싶어서 사과했잖아. 그런데 당신 열 등감때문에 그걸 가지고 계속 물고 늘어지는 거잖아. 그건 당신 문제지 내 문제가 아니야.”

“제발 그만,” dedi annem.

“상종할 가치도 없어,” dedi Joy’un annesi.

“그게 무슨 뜻이에요?” dedi annem hayretle.

“알지 모르겠는데, 씨발 지금 여기는 미국이야,” dedi Joy’un babası. “당신이 말하는 선배니 후배니 하는거 여기서는 상관없다고.”

“니가 나보다 잘난거 같냐?”

“암 당연히 내가 낫지. 너보다 집도 좋아. 차도 좋아. 심지어 차도 두대야!”

“우리 딸은 대학다녀. 그거 한두푼 드는거 아니다. 우리 아들도 곧 스탠포드 대학에 갈꺼야. 나는 중요한데다 내 돈 쓰지 누구처럼 집이니 차니 쓸데 없는데 안써,” dedi babam.

“학비 못대줘서 당신 아들 스탠포드 못갈꺼잖아. 뭐 어차피 갈 실력도 안되지만,” dedi Joy’un babası.

Babamın ifadesi bir anda sertleşti ve söndü.

“그래 당신이 나보다 미국엔 먼저 왔어,” dedi Joy’un babası. “그래서 뭐. 한국에서도 가난했고 여기서도 깡둥이나 멕시칸 같은 못사는 애들 상대로 술이나 팔잖아. 아들도 당신이랑 똑같이 끝날꺼야. 우리 딸은 안그럴 꺼지만.”

“Baba?” dedi Joy.

Joy’un babası onu duymazdan geldi. “그리고 말이야, 우리 서울출신이야. 미국에 오지만 않았어도 당신 같은 시골 무지랭이랑은 상종도 안했어. 미국만 아니었어도 당신 아들 같은 놈이 어딜 감히 우리 딸을 만나. 아 뭐 그래. 지금은 지들끼리 잘 지내라 그래. 그래도 우리 딸은 더 나은 사람 찾아갈꺼야. 당신 아들? 방탄조끼나 사 입혀.”

Babam nefes alıp vermeye çalıştı.

“Gidiyoruz,” dedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

İyiyiz

Direksiyonu iki elle tutuyordum.

Direksiyonu saat yönünün tersine kırdım ve bedenim sağa kaydıldı.

Direksiyonu saat yönüne kırdım ve sola kaydıldı.

Sağ ayağım aşağı inen bir şeyin üstündeydi. Aşağı indiğinde, geriye yaslandım.

Karşımda çiftler halinde kırmızı ışıkların olduğu siyahlı, turunculu ve grili bir otoyol vardı.

Bir araba kullanıyordum. Göğsümden ve kucağımdan sağlam ve düz bir kemer geçiyordu. İki parlak lamba da karanlıkta ileriye görmeme yardımcı oluyordu.

O gece yeni ay olmalıydı çünkü gökte kocaman beyaz bir daire göremedim. Karanlıkta yoluma devam edip yoldaki çizgileri izledim.

Baba dediğim babam yanımda oturuyordu.

Anne dediğim annem de onun arkasındaki koltuktaydı. Annem ön koltuğun kolundaki silindir boşluğa babam için karton bir bardak koydu. Babam bunu ona geri verdi.

“Bir şey içmeyeceğim,” dedi babam tiksintiyle. “Sarhoş olmayacağım.”

Birkaç dakikadır ilk kez konuşmuştu.

“Baba,” dedim.

Sesini yükseltti. “Şu anda çok net düşünüyorum.”

“Baba, neler...”

“O adamın evinden hiçbir şey istemiyorum. Yiyecek, içki, hiçbir şey.”

“Baba,” diye bağırdım. Sesimi duyan babam düşüncelelerinden sıyrıldı. “Orada neler oldu?”

Babam, *Gidiyoruz*, dedikten sonra ceketini, karısını (annemi) ve oğlunu (beni) yakaladığı gibi, girişteki ayakkabılarımızı işaret edip, *bunları hemen giyin*, demişti.

“Frank?” demişti Joy sadece. Dehşete kapılmış gibiydi. Gözlerinde altı yaşındaki halini görebiliyordum. Onun da benim gözlerimde o yaştaki halimi gördüğünü biliyordum. Deprem gibi bir şey oluyordu. Dünya kayıyor, parçalanıyordu.

Elimden sadece büyük bir panikle omuz silkmek geldi. “Bilmiyorum. Evden mesaj atarım.”

Li ailesi olarak, sessizce ve apar topar çıkıp kansız bir suç mahallinden gizlice kaçan ayak takımından bir aile gibi arabaya bindik.

Arabayı ben kullandım. Arabamız asfalt yolu hızla kateden, ışık hızıyla işleyen bir şey gibi öne fırladı.

“Baba?” dedim.

Yanıt vermedi. Dikiz aynasında, annemin dikkatlice karton bardağın kapağını açtığını ve didikleyip paramparça ettiğini gördüm. Geriye dümdüz bir karton kalmıştı. Annem bıçakla bir kalıp gibi kesilmiş gibi duran parçayı avucunda kırıştırdı.

“Baba?” dedim.

“Piçin kurusu!” dedi babam en sonunda.

“Babası, yeter,” dedi annem arka koltuktan.

“Bana neler olduğunu anlatmanız gerek,” dedim.

“Kimseye güvenme,” dedi babam arabaya. “Sadece ailene güveneceksin. Arkadaşlar mı? Hayır, asla.”

Yardım istemek için dikiz aynasına baktım. “Anne. Bir şeyler söyle.”

“Babası, Bay Song kötü bir şaka yaptı,” dedi annem beni duymazdan gelerek. “Neden bu kadar kıızıyorsun?”

“Rengi belli... bir yılan gibi deri değiştirdi,” dedi babam. “İncil’de, ‘Fesat ve kötülük tasarlayanların vay haline!’ der.”

“İncil’de affetmen gerektiği de söylenir,” dedi annem.

“Onu Tanrı affetsin, benim sorunum değil,” dedi babam.

İleride sarılı siyahlı varillerden oluşan bir engel vardı ve içimden bunların arasına dalmak geldi. Neden bir açıklama yapmıyorlardı?

“Anne,” dedim çenemi sıkarak. “Neler. Oldu.”

“*Aigu*,” dedi annem. *Nereden başlasam*, der gibi iç çekti.

“Bay Song, babanla alay etti. Para kazandığın yerde vurulmana değer mi dedi. Noel’de ona Gucci marka kurşun-geçirmez bir yelek hediye edeceğini söyledi.”

Babam kendi kendisiyle boğuşuyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

“Gerçekten de boktan bir espriymiş,” dedim.

“Küfretme,” dedi babam dalgın dalgın. Bunu ebeveynlere özgü bir refleksle söylemişti.

“Baban ona benimle alay etme, ben çok çalışıyorum dedi,” dedi annem. “Bay Song özür diledi! Ama baban devam etti! Bay Song’un işinin sahte olduğunu, iyi olmadığını, sadece borç yaptığını söyledi.”

Kafam karışmıştı. “Ne?”

“Neden hep kıızıyorsun, babası?” dedi annem.

Babam abartılı bir sükûnetle, “Bay Song kredi çekiyor, tamam mı?” dedi. “Çok borcu var. Her gün ofis mobilyaları içinde çalışıyor ve her gün o kadar insana borcunu ödemek zorunda. Bir gün işe gidemese, ne olur? Eyvah, eyvah. Bütün iş batır. Buna *iskambilden kule* derler. Bu ifadeyi biliyor musun?”

“İskambilden kulenin ne olduğunu biliyorum, baba.”

Ama bu sözleri hâlâ neden birbirlerine bağırdıklarını açıklamıyordu. Babama bir bombayla konuşuyormuşum gibi dikkatle tekrar sordum.

“Yani, Bay Song’a kızmanın nedeni... fazla borcu olması mı?”

“Hayır,” dedi. “Bay Song hepimizden üstünmüş gibi davranıyor. Benim durumum mu? Hiç borcum yok. Özgür bir adamım. Kimseye bir şey borçlu değilim. Bay Song sonsuza dek borç içinde yaşayacak. Ama ailemle dalga geçiyor.”

“Borcumuzun olmamasını mı kıskanıyor?” diye sordum.

“Hayır,” dedi annem arkadan. “Bay Song, biz Gwangju kırsalından geldiğimiz için bizi küçümsüyor. Bay ve Bayan Song, Seul’den. Seul’deki Gangnam mahallesini biliyor musun? Zengin bir mahalledir. Üniversitede aynı sınıftaydık ama bize hep düşük sınıf öğrencilermişiz gibi davranmışlardı.”

“Bir dakika, sizinle eskiden beri mi dalga geçiyorlar?”

“*Aigu*, her zaman konuşup dururlar, aksanımla dalga geçerler. Babanın aksanıyla da dalga geçerler.” Annem güldü. Onu tanımıyor olsaydınız, salak gibi davrandığını düşünebilirdiniz ama sırf gergin olduğu için gülüyordu.

Aklım geçmişe gitti.

Senelerce gittiğimiz bütün Buluşmaları düşündüm. Bütün yetişkinler alt katta hayatların en eğlenceli partisine katılıyorlarmış gibi davranırlarken, biz Araftakiler yukarı katta tembellik ediyorduk.

Ama gerçekte, bu insanlar annemle babamı sürekli olarak iğnelemişler miydi? Hiçbiri geceyi mahvedecek kadar büyük olmayan ufak tefek kötü şakalara tahammül mü etmişlerdi? Bunları sineye çekip dayanmışlar mıydı?

En ufak bir fikrim bile yoktu. Araftakiler bunun farkında bile değildi. Ailelerimizin her zaman muhteşem bir Amerikan Macerası’nı yaşadıklarını, yeni bir ülkede sadece Ko-

reli olmanın birbirlerine aile demeleri için yeterli olduğunu düşünmüştüm.

Ama o anda burnumuzun dibinde ailelerimizin başka ne gibi dramlar yaşadıklarını merak etmemiştim.

Elbette, bize bunları anlatmayacaklardı. Onların görevi bize bakmak, bizim görevimizse çalışmaktı. Saçmalıklarıyla asla dikkatimizi dağıtmak istemezlerdi.

Bunu anlıyordum. Gerçekten de anlıyordum. Ama saçmalıkları öğrenmek istiyordum. Bunlar her Buluşma'da yetişkinleri yeni bir gözle görmemi sağlıyordu. Birden, o annelerle babaların gerçekten kim olduklarını öğrenmek için can atmaya başladım. Çocuklar öyle yapmazlar mıydı? Ebeveynleri izlerlerdi. Öğrenirlerdi. Hangi yönlerini onlardan aldıklarını görürlerdi.

Turuncu sokak lambaları hızla *gündoğumugünbatımı* diye ilerlerken, arabada annemle babamı bir öyküdeki karakterler olarak gördüm. Kırsal kesimdeki bir liseye giden kaba saba taşralılar olarak. Seul'deki bir büyükşehir üniversitesindeki yeni âşıklar olarak. Yeni bir ülkede genç bir çift olarak. Karı koca olarak.

“Özür dileyeceksin, değil mi?” dedim babama bir parça umutla.

Ama babam hiç oralı olmadı. “Yanlış bir şey yapmadım. Önce Bay Song benden özür dilesin.”

“Babası, İncil’de...” dedi annem.

“Senin hakkında da çok kötü bir şey söyledi,” dedi babam.

“Benimle ilgili mi? Ne dedi?”

“*Aigu*, boş ver,” dedi annem.

“Sen de kendine kurşungeçirmez bir yelek alsan iyi olur,” dedi babam.

Kafam karışmış bir halde gözlerimi kıstım. Joy’un babası benim hakkımda da mı kötü konuşuyordu?

“Artık Song ailesiyle görüşmeyeceğim,” dedi babam.

“Herkes o adamın yanlış bir iş yaptığını biliyor. Bayan Song biliyor. Joy da biliyor.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Bir dakika. Baba.”

Babam yanıt vermedi.

Sinyal verdim ve otoyola çıktık.

“Baba, Joy’la görüşmemi *istemediğini* mi söylüyorsun?”

“Ben özgür bir adamım,” dedi babam. “Sen de öylesin. Kendi yolunu izlersin.”

“Frankie-ya, sakın ol,” dedi annem.

“Sen kendi yolunu izlersin,” dedi babam. “Seni durdurmam. Kendi kararlarını verir, kendi sonuçlarını yaşarsın, tamam mı? Dediklerimi anlıyor musun?”

“Hayır, dediklerini anlamıyorum,” dedim.

“Frankie, yavaşla,” dedi annem.

“Şu anda olanları anlamıyorum,” dedim. “Joy’la görüşmeme izin var mı yok mu?”

“Kendi yoluna kendin karar vermelisin,” dedi babam alçak sesle.

Çıldıırma noktasındaydım.

“Duyduklarıma inanamıyorum,” dedim. “Koreli bir kızla çıkmamı istediniz. Ben de öyle yaptım. Size tam olarak istediğiniz şeyi verdim. Şimdi de kalkmış onun lanet olasıca yanlış Koreli kız olduğunu mu söylüyorsun?”

“Frankie, küfretme,” dedi annem.

“Yavaşla,” dedi babam.

“Hayır, ben ciddiğim. Hangi kızla çıkmamı istiyorsun? Söyleyin bana. Tamam mı? İsteddiğiniz saçları, iri gözleri falan seçin. Hadi.”

“Neden bağıırıyorsun?” dedi annem.

“Kahretsin, sizi anlamıyorum,” dedim.

“Frankie,” dedi babam.

“Tek bir yanlış adım atıp yanlış bir şey yapsam, beni de evlatlıktan reddedecek misin? Kazanmam mümkün değil.”

“Frankie, yeter,” dedi annem.

“Öyle mi yapacaksın? Gerçekten de bu ülkeye, iki çocuk yetiştirip onlarla konuşmamak için mi geldin buraya?”

Bir çukura girdik. O anda o aptal arabayı parçalayacak kadar büyük çukurlara girmek istiyordum. Babam hafifçe inler gibi bir ses çıkardı. Ona baktığımda, yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

“Frankie, dikkatli sür,” dedi. “Lütfen.”

Lütfen dediğini duyunca öfkem dindi. Babam asla lütfen demezdi.

Babam korkudan midesi bulanmış gibiydi.

“Annesi, bana bardağı ver,” dedi.

Annem kırıştırdığı aya benzeyen dairenin karton kenarlarına baktı. “Bardak diye bir şey yok, babası,” dedi. Babamın ve benim koltuklarımızın arkasını tuttu.

“Frankie, dur,” diye bağırdı. “Durdurdur.”

Arabayı durdurdum. Neyse ki uzun ve bomboş karanlık bir yolda ilerliyorduk çünkü babam kapıyı hızla açıp yere kustuğunda yanımızdan geçip bunu gören olmadı.

“Sarhoş musun?” dedim öyle olmadığını bildiğim halde. Bunu daha çok şaşkınlıktan sormuştum.

Anneme baktım ama yanıt vermedi. Babam da öyle. Sadece kapıyı kapattı.

“İyiyim,” dedi. “Eve gidelim, Frankie.”

Evimize vardık. Onu yakınlardaki otoyoldan ayıran cüruf bloklu bir duvarın bitişiğindeydi. İki yanında kahverengi çalılıklar olan bahçenin çevrelediği, yağ lekeli garaj yoluna park ettim. Göçmenlerin gittikleri yerlere kendi estetik anlayışlarını da götürdükleri söylenir. Artık bunun doğru olduğunu biliyordum. Evimiz muhtemelen seksenlerden Koreli taşralı gençlere bir malikâne gibi gözükürdü.

Arabadan indim ve annemin babamı eve götürmesine yardım ettim.

“Garip bir şey mi yedin?” diye sordum.

Babam, “İyiyim,” demekle yetindi.

İçimden ona yumruk atmak geldi ama o sırada tek bir yumruk bile onu öldürebilirmiş gibi görünüyordu.

Eve girmeyi başardık.

“Gidip uzanacağım,” dedi babam ve ağır ağır yukarı kata çıktı.

Onu yattığını duydum ve eve bir sessizlik çöktü. Annemle evimizin girişindeki ayakkabıların arasında yalnız kaldık.

“Anne, neler oluyor?” dedim. Bunu fısıldar gibi sormuştum.

“Baban iyi,” dedi. Gözlerini kırıştırdı. Kırpiklerine bir damla gözyaşı takıldı.

“Anne, babam iyi mi?”

“Uyu artık,” dedi. “Sonra konuşuruz.”

“Anne.”

“Merak edecek bir şey yok. Sonra konuşuruz. İyiyiz.”

“Biz dediğin kim?”

“Git yat, Frankie,” dedi sadece. Yukarı çıkıp beni tek başıma bıraktı.

• • •

Yatağında nihayet uyuklamaya başladığımda, rüyamda alnımda soğuk bir el olduğunu gördüm. Joy’un eli miydi? Gözlerimi açtım.

Bir rüya değildi. Alnımda gerçekten de soğuk bir el vardı. Annemin eliydi.

Annem karanlıkta eşofman pijamalarıyla yatağımın kenarına oturmuş, elini alnıma dayamıştı. Ateşim var mı diye bakmıyordu. Sadece elini alnıma koymuştu.

Birden kalbim şefkatle doldu. Kim bilir kaç kere ben yarı uyur haldeyken gelip elini alnıma koymuştu. Ben, onun oğlu, zamanla uzayarak, güçlenerek ve büyüyerek evrim ge-

çirmekle meşgulken, o ne düşünürse düşünsün ya da istesin, ondan uzaklaşıyordum.

Karanlıkta iki parlak çizgi parıldadı: Gözlerinden akan yaşların bıraktığı izlerdi.

“Anne,” dedim kıpırdamadan.

“Baban çok üzgün,” dedi.

“Kendimi kaybettiğim için özür dilerim,” dedim. “Öyle bağırmamalıyım.”

“Önemli değil. Baban seni çok seviyor.”

İçimdeki o şefkat hissi, büzülüp korkuya dönüştü. Hiç böyle konuşmalar yapmazdık.

“Babam iyi mi?”

“Mermi yarasını kontrol ederlerken, bir CT ya da PET taramasıyla göğsüne baktılar.”

Yeni gözyaşları yanaklarından süzülürken, onu izlemekten başka bir şey yapamadım. Annemin sadece birkaç kere ağladığına şahit olmuştum. İnsanı çok korkutan bir şekilde ağlardı. Hıçkırılmaz ya da burnunu çekmezdi. Sadece gözlerinde tıkanması mümkün olmayan bir delik varmış gibi sessizce gözyaşı dökerdi.

“Doktor ciğerinin iyi olduğunu, mermi yarasının iyileştiğini söyledi ama gövdesinin tamamında ufak şişlikler gördüler. Bir sürü şişlik. Doktor, *Noel ağacı gibi*, dedi. Senin gibi ikinci nesil, sadece İngilizce konuşan Koreli bir *yisei*.”

“Anne, sen neden söz ediyorsun?” Bunu çok alçak sesle, büyük bir korkuyla sormuştum.

“Doktora neden o kadar çok küçük şişlik var diye sordum. Doktor bunun küçük hücreli karsinoma olduğunu söyledi. Karsinoma ne demek diye sordum.”

Sözcüğü telaffuz edemedim.

“Doktor babanın hemen kemoterapiye başlamasının iyi olacağını söyledi. O da başladı.”

Kanser.

“İlk başlarda, durumu iyiydi. Hiçbir semptom yoktu.”
Kanser.

“Ama ikinci seferinde, giderek hastalandı. İştahını yitirdi.”

Kanser.

“Ona Çin ilacı, *hanyak* ve sebze çorbası yapacağım. Belki faydası olur. Umarım. Umarım faydası olur.”

Sonra, annemin söyleyecekleri tükendi.

Alnımın ısısı elini ısıtıp terletmişti. Elini çekip diğerini alnıma koydu.

“Neden bana söylemediniz?”

“Endişelenmeni istemedi,” dedi annem.

“Nasıl yani? Anne bu tür şeyleri bilmem gerek.”

“Endişelenirsen, strese girersin.”

“Ne zaman öğrendiniz?”

“Endişelenirsen, SAT puanın düşük olurdu.”

“Ne zaman öğrendiniz? Tanrım, anne.”

“Frankie, senin geleceğini koruyoruz. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Hem anlıyordum hem de anlamıyordum. Bunu nasıl gizlediklerine akıl sır erdiremiyordum. Haftalardır numara yapıyorlardı.

“Buluşma’dakiler biliyor mu?”

“Aa, hayır,” dedi ciddiyetle. “Bir şey söyleseydik, herkes çok endişelenirdi. Çok konuşup bizi strese sokarlardı. Önce babanın iyi olmasını bekledik, sonra söylemeyi düşündük. Umarım iyi olur. Umarım.”

Annemin sesi ben onu duymayana dek hafifledi. Uzunca bir süre bakışlarımı ona kilitledim. Odamdaki bir şeye bakıyordu. Küçüklüğümden beri odamda olan gece lambasıydı baktığı şey. Göklerdeki bir bulutun üstünde birbirine sokulmuş uyuyan iki bebek yıldız meleği şeklinde bir lambaydı bu. Bunların hep ben ve Hanna olduğunu düşünmüştüm. Ama artık annemle babam olabileceklerini düşünüyordum.

“Babam iyi olacak mı?” diye sordum en sonunda.

“Doktor altı ay dedi,” dedi annem. Karanlıkta dalgın dalgın başını salladı. “Altı, belki on iki ay, evet. Altıyla on iki ay arası.”

Zihnimin boşaldığını hissettim.

Annem konuşmaya başladığında, dişlerinin parıldadığını gördüm. “Neden kanser oldu? İyi beslendi. Sigara içmedi, uyuşturucu kullanmadı. Fazla içki içmedi. Belki de çok çalıştı. Ama güzel uyudu. Neden kanser oldu?” dedi.

Ağlama sırası bana gelmişti. Annem başparmaklarıyla gözyaşlarımı gözlerimden âdeta sıkarak aldı ve gömleğinin omuzlarına sildi.

“Her gün Tanrı’ya dua et,” dedi annem. “Ben her gün dua ediyorum.”

“Tamam,” dedim dua konusunda kararsız olduğum halde. Annemin hatırına tamam demek için tamam demiştim. *Tamam* demek, benim için dua niteliğindeydi.

Babamın partideki öfke patlaması bana şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Artık babamın hayatında saçma sapan şeylere yer yoktu. Hayatının bütün alanı o tek büyük şeyle kaplıydı. Başka hiçbir yerde bundan daha büyük bir şey yoktu.

Annem odamdan çıktı.

Hâlâ yatağımdaydım. Annemin geride bıraktığı boşluğu havanın doldurduğunu hissettim. Yatağa gömüldüm. Yukarıdan bir şey beni yatağa bastırıyordu sanki. Panik hissiydi.

Bir son yaklaşıyordu.

Bir zamanlar, babam dünyaya gelmişti. Büyüme çağında, bir sürü boktan şeyle karşılaşmıştı. O ayrıntıları bilmiyordum. Annemle evlenmiş, buraya göç etmiş ve Market’i açmıştı. Her gün hiç dinlenmeden çalışmıştı.

Şimdi de bir son yaklaşıyordu.

Babamla ilgili ne kadar şey biliyordum? Bana ne çocukluğundan ne de yetişkinliğinden söz etmişti. Bazı temel

bilgilere sahiptim: doğum tarihi ve yeri, hangi yemekleri sevdiği, en sevdiği İngiliz şairleri gibi. Ama o anda bunların çok da önemli bilgiler olmadığını fark ettim. Gerçi bir kişiyi tanımak için bilmeniz gereken ne kadar çok şey olması gerekirdi? Babam evin ekmek kazananı olarak bir rol üstlenmiş ve benim de disiplinli bir öğrenci olarak kendi rolümü üstlenmemi beklemişti. İkimiz de dirsek çürütmüş ve asla geriye bakmamıştık.

Ama *jeong* vardı: konuşmadan bağ kurduğumuz zamanlar. Birlikte geçirdiğimiz zamanları hesap ettim. Her gece birkaç dakika. Son birkaç yaz tatilinde ve Market'te geçirdiğim pazar günlerinde. Kabataslak bir hesap yaptım.

Üç yüz saat etti. Bir fırıncının birkaç düzine günü kadar yani.

Babam olan bu adam kimdi?

Frank'ti. Henüz ölmemişti.

Ama ölecekti.

Yine paniğe kapıldım. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Hıçkırıklarım duyulmasın diye yüzümü yastığıma gömdüm ve her şeyi sarmalayan o soğuk gizemi düşündüm: anlamı yitip gitmiş, ay ışığının aydınlatığı bir heykel kalıntısı kadar soğuktu. Babam –evinde yaşadığım o adam– benimle ilgili ipuçları taşıyordu. Yaptığım, söylediğim, sevdiğim ve çok başarılı olduğum şeyler ondan kaynaklanıyor olabilirdi ama artık bunu asla öğrenemeyecektim.

Paniğe kapılmaya başlamıştım çünkü hayatım boyunca babamı tanımaya çalışmış ama onun gibi anlaşılması mümkün olmayan bir heykel kalıntısından bunu umut etmenin imkânsız olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. O yüzden de pes etmiştim. Dahası, onu hiç tanımamak *umurumda değilmiş* gibi davranmıştım. Hiçbir yere ait olmayan, babası olan adamlar en temel bağa bile sahip olmayan Araftaki bir çocuk olarak yaşamak sorun değilmiş gibi numara yapmıştım.

Ama bunları şimdi fazlasıyla umursuyordum. Aslında onca zamandır umursamış olduğumu da şimdi anlıyordum.

Şimdi, bir son yaklaşıyordu ve artık babamla ilgili o daimi gizemin sonsuza dek öyle kalacağını biliyordum: Ebediyen bir gizem olarak kalacaktı.

Market'te onunla birlikte daha mı çok çalışmış olmalıydım?

Koreceyi daha mı iyi öğrenmiş olmalıydım?

Daha mı çok çaba sarf etmiş olmalıydım?

Son olarak:

Onu mutlu etmiş miydim?

Uykuya dalmam saatler sürdü.

Uyuduğumda da canlı ve çılgınca bir rüya gördüm.

O nemli siyah ağaçlardan oluşan canlı, büyük ormandaydım. Ağaçların hepsine kırmızı ışıklar asılmıştı. Ay yeni çıkmış olmalıydı çünkü gökte çapı 0.5 santim ya da başka bir şey olan bir güneş ya da aya benzer beyaz bir daire göremiyordum. Yerler sünger gibiydi. Ağır ağır inip kalkıyordu.

Orman, babamın ciğerleriyle sınırlı değildi. Bu orman sonsuzdu. Saatlerce, günlerce haftalarca bir çıkış aradım. Ağaçlara dokunmamak için elimden geleni yaptım. Islaklıkları ve siyah renkleriyle beni lekeleyebilirlerdi. Günlerce haftalarca çıkışı aradıktan sonra bile ağaçların üstünde koyu renkli kir lekeleri bıraktıklarını gördüm ve oradan çıkamadım.

Bu sefer yalnızdım. Fütüristik sarı bir elbise giymiş olan Brit yoktu. Joy bana yukarıdaki bir delikten bakmıyordu. Sadece ben vardım.

En sonunda, bir şey fark ettim. Ormanın öyle olmasının nedeni, orada sevgi olmamasıydı. Bu kadar tiksindirici bir yeri kim kabul ederdi? Kilit nokta, sevginin olmayışındı. Bundan emindim. Bunu sınamak için, bir ağaca yaklaşip içime derin bir nefes çektim ve kollarımı gövdesine doladım.

Ağacın kabuğu ılık, kaygan ve ilaç kokuluydu. Gözleri-

mi yumdum ve ona daha sıkı sarıldım. Dalların etrafımda hareket ettiğini hissettim. Dallar her yönden geldi ve ben ağaca daha sıkı sarılırken, onlar da beni sarıp sarmalamaya başladılar. Çok geçmeden, baştan aşağı simsiyah dallarla sarılmıştım. O korkunç sıcaklıklarıyla beni boğuyorlardı.

Ağaçlar bir anda geri çekildiler. Ayaklarımı kaldıramıyordum. Süngerimsi zemine kök salmış gibiydim. Tepeden tırnağa yapış yapış onun katranıyla kaplanmıştım. Göğsüm minnacık kırmızı bir ışıkla parlamaya başladı. Kalbimdi bu ve oradaki en parlak kırmızı ışıktı. Artık ben de bu kapkara ormanın tam ortasındaki siyah bir ağaçtım.

Gözlerimi kırıştırdım. Birden, katran buharlaşıp ağaçların kuru, gri ve temiz kalmasını sağladı. Üstüme baktığımda, tertemiz olduğumu gördüm.

Gözlerimi tekrar kırıştırdım. O anda bir güneş yükselmeye başladı.

Gözlerimi kırıştırdım: Ağaçlar renkli ve muhteşem yeşil yapraklarla doldu.

Gözlerimi kırıştırdım: Ağaçlar ikiye ayrılıp bir çıkışa uzanan, bitki örtüsünden bir tünel oluşturdu. Orman beni özgür bırakıyordu. İnsanlarla, piknik yapan kişilerle, her coşkulu adımda bir nabız gibi atan bu yemyeşil alan, ılık zeminde koşarak oyun oynayan çocuklarla dolmuştu.

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi sabahleyin odamda buldum.

Uyandım.

Sen kendi
yolunu
izlemelisin

Yirmi Sekizinci Bölüm

Selam ironi

Uyandım.

Aptal güneş, canlı ışınlarını dışarıdaki ağaçların arasından odamın penceresine yolluyordu. Vakit geç gibiydi. Ne zamandır uyuyordum? Alarmlı saatime baktım –katlanan türden klasik bir analog saatti– ve neredeyse on bir buçuk olduğunu gördüm.

Genç bir insandım. Benim gibi genç olanlar uykuya bayı- lırdı. Ama on bir buçuk benim için bile geç bir saatti.

Kalktım. Tenim kırmızılaşana dek duş aldım. Saçımı kes- tirmem gerekiyordu. Islak saçlarımı dümdüz taradığımda, Hanna’nın eski saç lastiklerinden biriyle bağlayabileceğim ka- dar uzun oluyordu. Saçlarımı öyle bıraktım –neden olmasın– ve yaz kıyafetimi giydim: bol bej renkli bir şort, Front 242 atlet, bilekliklerim. Hepsı de farklı tonlarda siyah renkteydi.

Yaz kıyafeti.

Yaz başlamak üzereydi.

Dışarısı 30 dereceydi. Güney California’da olduğumuz için, okula yeniden başlama vaktine kadar sıcaklık aynı ka- lacaktı. Ama okul yeniden başladığında, ben artık orada olmayacaktım. Hiçbirimiz olmayacaktık. Hepimiz okula kabul tanrılarının isteğine göre başka yerlerde olacaktık.

Zırr-zırr.

İyi misin? Joy'du.

Yeni uyandım. Zor bir geceydi.

Neler oldu? diye sordu Joy. Ailelerimiz birden birbirlerinden nefret etmeye mi başladılar?

Nefret etmeye başlamışlardı ama tek sorun bu değildi.

Yubs? dedi Joy.

Doğrudum. Karmaşık bir konu, dedim. Sana yüz yüze geldiğimizde anlatırım.

Seninle görüşmemi istemediklerini söylediler. Neler olduğunu anlayamıyorum.

Bana da aynı şeyi söylediler. Konuşmamız gerek.

Pardon, bir saniye, dedi Joy. Yurt için alışveriş yapıyorum da.

Yurt için. Üniversite.

Hah.

Bunun için biraz erken değil mi? dedim.

Alışverişten daha çok nefret ettiğim tek şey, uzun kasa kuyruklarında beklemek.

Bir şeyler daha yazmasını bekledim ama meşgul olmalıydı. Aşağı kata indiğimde, tezgâhta pembe renkli bir kutu ve biraz para buldum. Kutuyu açınca içinde çörekler ve bir not olduğunu gördüm.

Bugün Market'te çalışma tamam mı Frankie, merak etme baban iyi olacak. Ben ona destek oluyorum belki sen Q'ya gidip onunla oyun yaparsın tamam mı? Hiçbir şey için endişelenme. Seni seviyorum.

- Annen

Seni seviyorum sözcüklerine baktım.

"Ben de seni seviyorum, anne," dedim. Bu sözcükleri daha çok bunları söylemek bende nasıl bir his yaratacak

diye söylemiştim. Komik, biraz utanç verici ve yabancı bir dilden bir cümle gibiydi. *Je t'aime, Maman*. Ama öyle olması umurumda değildi.

Babamın ölümcül bir hastalığı olduğunu bile bile hâlâ Market'e gittiğine inanmadım. Ama zaten haftalardır gidiyordu. Hastalığını haftalardır biliyordu. Ben olsaydım ne yapardım? Altıyla on iki ay arasında vaktim olduğunu bilseydim, ne yapardım? Her şeyi bir kenara bırakır, paraşütle atlardım, araba yarışlarına katılırdım, müzik festivallerine giderdim, Market'te durmaktan başka her şeyi yapardım.

Ama bunun sebebi hayat hakkında hiçbir şey bilmememdi. Bu yüzden de salağın tekiydim.

Babam annemle birlikte kimseden yardım almadan Market'te çalışmıştı. O kapılardan içeri giren herkesi tanırdı. Annemle babam her gün işe gidiyorlar, her gece paraları fiskos masasının üstüne dizip hesap tutuyorlardı.

Market, babama benim hayal edemeyeceğim bir rahatlık sağlıyor olmalıydı.

Paraşütle atlamak insanı rahatlatmazdı. Araba yarışları, müzik festivalleri ya da diğer şeyler de öyle.

O anda altıyla on iki ay arasında vaktim kaldığımı öğrenseydim, rahatlamak için nereye giderdim, diye düşündüm.

Yine telefonuma baktım.

Seni görmek istiyorum, yazdım.

Seni görmek istiyorum, yazdı Joy aynı anda.

Cips kola kilit, dedim.

Nerede buluşalım?

Açıkçası, benim için fark etmez. Sen karar ver.

Cafe Adagio?

Yok, kalabalıkla uğraşmak istemiyorum.

Kumsal? Yürüyüş?

Şöyle yapalım, dedim. *Sen bana gel.*

Dün gece olanlardan sonra mı? Annen evde değil mi?

Bugün 3'e kadar Market'te olacak.

Neden?

Beklenmedik bir durum.

Emin misin, yubs?

Sen gel, yeter.

Telefonumu cebime koydum. Arka bahçedeki yüksek duvardan gelen otoyol trafiği sesi dışında, ev sessizdi. O sesi daha önceden kaydetmediğimi fark ettim. Ama o sırada bununla uğraşamazdım.

Yukarı kata çıkıp Hanna'nın odasına gittim.

Oda, pek düşünmeden çekip gidilmiş gibi görünüyordu. Her şey aynıydı; duvarlardaki film posterleri, Hanna'nın geri dönüp her şeyi düzenlemesini bekleyen, tepeleme eski CD'lerle, plaklarla ve kitaplarla dolu raflar. Annemle babam onun günün birinde döneceğini umuyorlar mıdır diye merak ettim. Belki de bu yüzden odasına dokunmamışlardı.

Hanna'nın yatağına uzandım. Cebimdeki telefonun ağırlığını hissedebiliyordum.

Hanna babamın durumunu bir şekilde anlamış mıydı?

Hanna'nın babamın durumunu annemin çılgın e-postalarından öğrendiğini ve bu tür bir mesajın onda yarattığı dehşet, öfke ve kızgınlık karışımı hissi hayal edebiliyordum. Acaba Hanna'nın bu tür bir şeyi annemin e-postalarından mı –ikisi artık telefonda konuşmuyorlardı– yoksa benden mi öğrenmesi gerekir diye düşündüm.

Onu aradım.

Selam, ben Hanna, lütfen bir mesaj bırakın.

Telefonu kapattım.

Hanna'nın odasını seviyordum. Havalı bir yerdi. Odasını ve içindeki her şeyi uzun süre önce geride bırakmış olsa da umurumda değildi.

Ablamı özlüyordum.

Odadayım, eşyalarına bakıyorum, dedim.

Yanıt yazmadı.

Evimize neredeyse hiç misafir gelmediği için, depo ismini verdiğimiz misafir odasına gittim. Alçak gömme dolabın arkasında –ta en arkasında– artık kapanmış olan 1970’lerden Legionite isimli bir şirket tarafından üretilmiş siyah renkli, eski bir valiz vardı.

Başparmaklarımla yuvarlak pirinç kilidi çevirdim: sol taraf için 7-7-7, sağ taraf için 9-9-9.

Valiz başka bir zamandan kalma şeylerle doluydu. Bunların arasında şunlar vardı:

Cup-N-Saucer isimli artık var olmayan bir restorandan kalma bir isim etiketi. Restoranın ismi neşeyle dans eden meşhur çizgi film karakterlerinin isimleri ve *Diane* sözcüğüyle birlikte yazılmıştı. Diane annemin İngilizce ismiydi: yedi harfli D+I+A+N+E+L+I.

Üstlerinde annemle babamın denediği ilk işlerden biri olan ÇİTİR sandviçlerinin adresinin yazılı olduğu ve hâlâ yepyeni duran bir onlu tükenmez kalem paketi. Kalem o kadar eskiydi ki telefon numarasının yanında bölge kodu bile yoktu.

Ufak, tahta bir abaküs.

Viktorya dönemi eserleriyle ilgili, altları çizilmiş bölümleri olan Korece lime lime olmuş bir kitap. İç kapakta, babamın el yazısıyla FRANK LİYE AİTTİR diye yazıyordu. Frank babamın İngilizce ismidir. Aynı zamanda benim de isimim.

Annemin gittiği lisenin sert kapaklı eski bir yıllığı. Annemin fotoğrafının bulunduğu sayfayı açtım –o sayfayı işaretlemiştim– ve benim yaşımdaki haline baktım. Güzeldi. Üstünde üniforması vardı. Bütün çocuklar üniformalıydı. Her şey Koreceydi. Yıllığı imzalayan kimse olmamıştı çünkü o zamanlar Korece kırsal kesiminde kimse o kadar pahalı bir şeye imza atmak gibi bir şey yapmıyordu herhalde.

Üç tane mermerden imza mührü ve içinde koyu kırmızı bir ıstampa olan parlak siyah kapaklı bir kutu.

O valizle ilgili her şey beni ağlatacak gibiydi ve bunun sebebini biliyordum. Çünkü bu çok ufak ve hafıftı –eskiden valizler daha küçüktü– ama var olan her şey onun içindeydi.

Babam yakında ölecekti.

Günün birinde, annem de ölecekti.

Belki bir gün çocuklarım olacaktı. Bana hayatımla ilgili sorular soracaklardı. Onlara yanıt vermek benim için kolay olacaktı. Aynı İngilizceyi konuşacaktık. İnternette yaptığım şeylere bakacaktık. Tabii, ona hâlâ internet denirse. Umutlarımdan, hayallerimden, korkularımdan bahsedecek ve bunları onların umutları, hayalleri ve korkularıyla kıyaslayacaktık. Sonra, açık açık *Seni seviyorum* deyip birbirimize sarılacaktık çünkü kahretsin ki Amerikalılar sarılmayı seviyordu.

Çocuklarım bana valizdeki şeylerle ilgili sorular soracak ama ben bunların yarısını açıklayamayacaktım. Buna yaklaşamayacaktım bile. Ufak ve hafif valiz benim için olduğu gibi, onlar için de olduğu gibi kalacaktı.

Bir harikalar odası.

Zırr-zırr. Sokağın aşağısına park ettim, dedi Joy. Ortalık sakin mi?

Gözlerimi silip kalktım.

Ön kapıya geliyorum, dedim.

Kapıyı açtığımda, Joy muhteşem yazlık elbisesiyle sıcakta duruyordu.

“Selam,” dedim.

Başımı tutup öptü ve bir an için evdeki tek ses bu oldu.

“Sorun ne?” dedi çünkü Joy o anda bir heykeli öptüğünü anlayabilecek bir kızdı.

Ona anlatmak istedim ama orada değil. Bunu orada yapacak olsam kesin ağlardım. Gözümden yaşlar akarken başım döner, yere düşüp üstünde yüzünde hayret ifadesi olan bir bebek kovboyu zıplatan bronz vahşi at heykeline başımı çarpar ve beni altüst eden bir beyin sarsıntısı geçirirdim.

“Harika eski şeyler görmek ister misin?” diye sorup onu eski valizin yanına götürdüm.

“İyi misin?” dedi Joy.

“Evet,” dedim yürümeye devam ederek. “Hayır.”

“Dün gece berbattı.”

Onu valizin karşısına, yumuşak ve düştüğü takdirde başına zarar vermeyecek haliye oturttum.

“Bunlar da ne? Annenle babanın eski eşyaları mı?”

Evet anlamında başımı salladım. Ufacık bir valiz. Gözlerim yaşlarla yanmaya başlayınca, yere uzandım ve yağmur damlalarını yakalayacakmışım gibi gözlerimde birikmelerini bekledim.

“Hey,” dedi Joy. Eğilip yanağımı okşadı. “Hey, hey, hey.”

Burnumu çektim. Hakkımda boktan şeyler söylediği için, içimden Joy’un önünde babasına gününü göstermek geçiyordu. Ama sakın kalmayı başardım. “Annenle baban dün gece hakkında ne dediler?”

Joy yine saçlarını savurdu. “Babanın espri anlayışı olmadığım söyledi. Annenle baban taşradan geldikleri için öyle olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Gözlerimi kırıştıtırıp ağlamamaya çalıştım. “Belli ki öyle.”

“Taşralılar yani.”

“Belli ki senin annenle baban da neredeyse tüm arkadaşlıkları boyunca benimkileri küçümsemişler.”

Joy bunu duyunca irkildi. “Annemle babam *king dick*’ler mi yani?”

King dick aramızdaki eski bir espriydi. *King* sözcüğü Korece *wang* sözcüğüydü ve *wang* sözcüğü de Kaba Günlük İngilizcede *dick* sözcüğüydü. Dolayısıyla, *wang wang* de diyebilirdiniz. O sıradaki halime rağmen, hafifçe gülümsemeden edemedim.

* (İng.) Pisliğin önde gideni anlamında bir söz. -(ç.n.)

Joy böyleydi işte.

“Ya öyle ya da babam bir aşağılık kompleksi olan bir psikopat.”

“Ne diyorsun?”

“Ya da ikisi birden,” dedim.

“Annelerimizle babalarımız böyle insanlar mı?” dedi Joy.

“Öyle görünüyor,” deyip valizi kapattım. Bunu alçak gömme dolaba itip dolabın kapağını kapattım.

Joy çantayı koyduğumda halıda oluşan dikdörtgen biçimli düz alana baktı. “Şu anda onlardan nefret ediyorum.”

“Bir keresinde, birisi bana ebeveynlerini terk etmen için onlardan nefret etmen gerektiğini söylemişti,” dedim.

“Ama bu hiç mantıklı değil,” dedi. “Ben onlardan her zaman değil, sadece şu anda nefret ettiğimi söylemek istemiştım çünkü bu meseleyi çözüp salak gibi davranmayacaklarını umuyorum.”

Savunmacı bir ifadeye bürünmüştü. Bunu yapabilirdi çünkü konunun tamamını bilmiyordu. Keşke ben de onun gibi olabilseydim diye düşündüm. Her şey daha kolay olurdu.

“Babam, o...” diye konuşmaya devam ettim ama gözlerim yine doldu.

Joy bana sarıldı. “Hey, onların ilişkisi onlara ait ve bizim ilişkimizle hiçbir ilgisi yok. Tamam mı?”

Haklıydı ama esas sorun kesinlikle bu değildi. Ama Joy bunu bilmiyordu ve o sırada bundan söz etmek istemiyordum. Konuşma düşüncesine o anda tahammül bile edemiyordum.

O yüzden, onu öptüm. Bu öpücük ikimizi de o kadar şaşırttı ki aynı şeyi hissettiğimizden emin olmak için tekrar tekrar öpüştük. Her öpücük bulanık zihnimi ılık bir suyla kapladı. Onu sakinleştirdi.

Beni yere yatırmasına izin verdim. Bazı şeylerin kendi hızında gerçekleşmesine ses çıkarmıyordum. Aceleye gerek

yoktu. Beklentiler yoktu. Kendimi peş peşe farklı şeyler hissetmeye teslim ettim.

Sonrasında, ikimiz alacakaranlıkta bir paralelkenar gibi uzanırken, sıkı sıkı ona sarıldım. O anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu hissettim. Onun kollarında hem çıplak ve savunmasız hem de güvende olmak. Derin derin nefes aldık. Gözlerinin parlak haleleri, şakaklarındaki ince saç telleri ve göğsündeki minik ben karşımda duruyordu. Odanın havası da inip kalkan göğüslerimizin hareketlerine uyum sağlıyormuş gibiydi.

“Dinle,” dedim en sonunda. “Babam kanser olmuş.”

“Ne?”

“Doktor altı ayla on iki ay arasında zamanı kaldığını söylemiş.”

“Ne?”

“...”

Joy, “Olamaz,” dedi. “Olamaz, olamaz.”

Ne tür bir kanser olduğunu, babamın ne zaman öğrendiğini sordu. Ona anlattım. Durumu şimdi anladığını söyledi. Babamın partide neden öyle öfkelenildiğini anlamıştı. O tür bir stres altında olan herkes bir anda patlamaya hazır olurdu. Bunu hemen anladı çünkü o Joy’dı.

“Benimkilere söylemem gerek,” dedi.

“Söyleme.”

“Ama o zaman babanın neden öfkelenildiğini anlarlar.”

“Annem kimsenin bilmesini istemiyor. Stres yaratacağını söylüyor.”

“Ama... Ben kanser olsaydım, hemen arkadaşlarıma söyledim.”

“Ama böyle kötü bir haberle kimseyi üzmem istemiyor. Herkese söylemek için babamın iyileşmesini beklemek istediğini söyledi.”

Joy şaşkınlıkla bana baktı. “Ama *yubs...*”

“Biliyorum.”

“Baban daha iyi olmayacak.”

“Biliyorum,” diye bağırdım ve yüzümü boynuna gömdüm.

“Şşş,” dedi Joy. Başka ne diyebilirdi ki? Başımı tutup uzun uzun salladı. Uzunca bir süre, uyuyakalacakmışım gibi hissettim. Joy tekrar tekrar, “Şşş,” dedi ve onun durmasını istemedim.

Joy bir şeyi fark edip içine bir nefes çekti. “Bir süre pek ortalıkta görünmemeliyiz sanırım.”

Haklıydı. Babamın eve gelip de eski en yakın arkadaşının kızını evde bulunca neler olacağını hayal edebiliyordum. Bağırmas, tekmeler atmaz ya da beni ihanetle suçlamazdı. Böyle dramatik bir şey yapmazdı.

Bunun yerine, sadece çok üzülürdü. Kanser üzüntüden beslenir. Kanser kendine özgü bir şekilde böyle gaddardır.

“Evet, iyi olur,” dedim.

“Tam da çıkıyormuşuz gibi numara yapmamıza gerek kalmadığında,” dedi Joy.

“Selam, ironi,” dedim.

“Ortak takvimimizi yeniden devreye soksak mı?”

“Yok. Artık profesyonel olduk.”

Joy hafifçe güldü. Sonra, yüzünden hüznü bir ifade geçti. Çok acıklı ve kötü bir espriydi.

“Her şeyle teker teker başa çıkarız,” dedim. “Önümüzde hâlâ senenin geri kalanı var.”

“Senenin geri kalanı,” dedi.

Zihnimdeki bir fısıltı, *Tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum*, diyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilemedim. Ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Joy’la birlikte o içimizi ısıtan eğik güneş ışınlarının altında uzanırken söyleyemedim. *Tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum* diyecek olsam, Joy da sorunun bir parçasıymış gibi bir anlam çıkabilirdi ortaya. Bu sözler, onunla ayrılmayı istemediğim

halde, ayrılmak istiyormuşum gibi gelirdi kulağa.

Ama her şey daha kolay olurdu, değil mi, dedi aynı ses fısıltı halinde.

Tabii, dedim. *Tıpkı çölün ortasında bir barakada tek başına yaşamak gibi.*

Benim sorunun bir parçası olduğum gibi, annemle babamın sorunun bir parçası olduğu gibi Joy da sorunun bir parçasıydı. İstesek de istemesek de hepimiz sorunun birer parçasıydık. Herkes sorunun da çözümün de bir parçasıydı ve her şeyi bu kadar sinir bozucu hale getiren şey de buydu.

İçimden, *Keşke her şey daha basit olsaydı,* demek geçti. Ama son zamanlarda bunu çok sık söylediğimi hissettim. Her söylediğimde, içim biraz daha acıyordu.

Yaz mevsimi gelip geçecekti. Babam büyük bir ihtimalle o sıralarda diğer tarafa geçecekti. Korece diğer tarafa geçmek *doragada* sözcüğüyle ifade ediliyordu ve *geri dönmek* demekti.

Aman Tanrım, nereye geri dönecekti?

Joy gitti.

Annem ondan on dakika sonra eve geldi ve hiçbir şey anlamadı. Joy ve ben hiçbir şey çaktırmama konusunda ustalaşmıştık.

Selam, ironi.

Annem genellikle eve geldiğinde, bana bir sürü şey söylerdi: *yemek ye, Q'yla oyun oynamaya git, SAT sınavına çalış* gibi. Ama o gün, asla kullanmadığımız boş yemek masasına oturdu ve otoyolun uzaktan gelen sesini dinledi.

“Market bugün çok sıcaktı,” dedi.

“Babam klimayı açtı mı?”

“Hayır!” dedi annem sinirlenerek. “Çok cimri.”

Neyi bekliyor? diye bağırarak üzereyken, kendimi tuttum.

“*Aigu,* bugün çok yoruldum,” dedi annem. Oturma odasına gidip koltuğa uzandı.

İçine derin bir nefes çekip tuttu ve yavaş yavaş bıraktı. Gözlerini bileğiyle örttü. “Annen çok yorgun,” dedi.

Onun uyuyakalışını izledim.

“Çok sıcak,” diye mırıldandı içerisi sıcak olmadığı halde. “Frankie-ya, pencereyi açar mısın?”

Esinti içeri dolsun diye en büyük pencereyi açtım. “Böyle daha iyi mi?” dedim.

Ama yanıt vermedi. Çoktan uykuya dalmıştı.

Açık pencerenin beyaz perdeleri sessizce savruldu. Güneşin kokusunu taşıyan ılık rüzgârın nefesiyle ileri geri sallandı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

İnceler & Kabarıklar

Lise Çağı yavaş yavaş kıyamet öncesi amaçsız bir ihmalkârlık cümbüşüne dönüşüyordu. İnsanlar kampüs dışında öğle yemeği yemek için okulu asıyorlardı. Zil çaldı ama herkes bunu duymazdan gelip çimlerde uzanmaya ya da ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti. Öğrenciler Birliği'nin tüm başarılarını sunacağı ve katılımın zorunlu olduğu bir toplantı vardı ama neredeyse kimse gitmedi. Okul müdürü bile orada değildi. Beş dakika sonra, salondaki birileri sahneye mısır *tortilla*'ları fırlatmaya başladı ve müdür yardımcısı resmen ellerini havaya kaldırıp salonu terk etti.

Bay Soft herkes tarafından bilinen bu *tortilla* fırtınasının geleceğini tahmin etmişti. O tuhaf 8K projektörünü evden getirmişti –belli ki boş zamanlarında ev sinema sistemleri ürünlerini eleştiren bir blog yazarıydı– ve CD olarak yanı-mızda getirdiğimiz her şeyi izlememize izin veriyordu. Ufak bir mısır patlatma makinesi bile getirmişti. Kalkülüsü falan takan yoktu. Sabahın yedisinde mısır patlatıp film izliyorduk.

“Sizlerle gurur duyuyorum,” dedi Bay Soft. “Son iki ay, yapacağımız tek şey kabul mektuplarınız geldikçe hepinizi tebrik etmek olacak.”

Mektuplar hakikaten de gelmeye başladı.

Naima Gupta, Harvard'a kabul edildi. Bunu sınıfta öğ-

rendi ve heyecandan dizüstü bilgisayarını yere düşürdü. Ona fazladan patlamış mısır verdik.

Ben Harvard'a kabul edilmiş miydim? E-posta bildirimlerimi sessize aldığım için, bunu sadece evdeki Bekleme Torbası'na bakarak öğrenebilecektik.

Annemle babam hâlâ eskisi gibi Harvard'a kabul edilme mi önemsiyorlar mıydı?

Amelie Shim, Chicago Üniversitesi'ne ve Paul Olmo, Santa Cruz'daki California Üniversitesi'ne kabul edildi. Brit Means de planladığı gibi, Davis'teki California Üniversitesi'ne girdi. Onun adına mutlu oldum. Onu asla ziyaret edemeyecek, yurt odasını görmeyecek, kampüste oturup hayal kurduğu en sevdiği yeri göremeyecektim. Bir zamanlar, bunları yapmayı çok istemiş olmam tuhaftı.

Andrew Kim oyunculuk hayallerinin kesin olarak gerçekleşeceği Yale'e kabul edildi. John Lim ve Ella Chang, UCLA'ya kabul edildiler. Henüz ilişkilerini ailelerine anlatmamışlardı. Wu Tang, Güney California Üniversitesi'ne kabul edildi. Böylece, ailesinin güçlü çeneli Truva tanrılarından oluşan tapınağına katılacaktı.

Q'yu dördüncü dersi asmaya ikna ettim ve ona Buluşma'daki büyük kavgayı, bunun nasıl beni ve Joy'u altüst ettiğini ve babamın içinde nasıl patlamaya hazır binlerce minik bomba olduğunu anlattım. Beni dinledi. Elinden ancak kaşlarını çatıp yere bakmak geldi: Dünya gezegeni son derece adaletsiz, karmaşık ve sürekli olarak trajik bir yerdi.

Sonra, Q ağladı. Gözlüğünün alt kısmı dolana dek ağladı. Gözlüğünü çıkarıp camlarını tişörtümle sildim.

"Dev hastalığı ve kakalı bir bezi olan bir bebek gibi ağladığım için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil dev bebek," deyip koluna uzandım.

Yanımızdan geçen öğrenciler bize baktılar ve muhtemelen okulun son haftalarında ayrılan bir çift olduğumuzu düşün-

düler. Kampüsün her yanında bu tür manzaralar görmek mümkündü. Kıyamet yaklaşıyordu.

“Hayır. Sana uğraşman için bir sorun daha yarattığım için üzgünüm,” dedi Q. “Yeteri kadar derdin var. İhtiyacın olan son şey, benim bunlara bir dert daha eklemem.”

“Olsun ekle, moruk,” dedim. “Ona da yer var.”

“Tüm bunlar ne anlama geliyor?” dedi Q burnunu çekerek. “Yaşıyorsun, çalışıyorsun ve ölüyor musun? Bir gün, ezelden beri arkadaşın olan birileriyle kavga ediyorsun ve sonraki gün yine yabancı gibi mi oluyorsun? Evren burada bunu mu söylüyor bize?”

“Haklısın.”

Q gözlüğünü yukarı itiyormuş gibi yaptı ama aslında eliyle gözlerini gizlediğini biliyordum. “Bize de böyle mi olacak?”

“Hey,” diye bağırdım. “Asla. Saçmalama.”

Q gözlerini kırpıştırarak dolaplara, parlak lastik zemine ve kapılara baktı. “Bu cehennemvari tımarhaneyi özleyeceğim,” dedi. “Annem bugün son mektupların da geldiğini söyledi.”

“Benimkiler de geldi. Annen onları Bekleme Torbası’na koyuyor, değil mi?”

Q bana baktı. “Ya senin annen?”

“Tabii ki.”

“Ya Joy’un annesi?”

Evet anlamında başımı salladım. “Sanırım, torbalarımız artık tamamlandı.”

“Torbaya bakmadın, değil mi?”

“Evladım, hiçbirimiz bir şey bilmiyoruz.”

Q başını omzuna koydu. “Seni seviyorum, arkadaş.”

“Ben de seni seviyorum, dostum.”

“Baban için gerçekten de çok üzgünüm...”

Susması için elimi kaldırdım. Bu kadar ağlamak yeterdi. “Bir fındık kovaladığı diğer fındığa ne demiş?”

“Ne?”

“Seni kıracağım.”

“Ne?”

Gözlerinin içine baktım. “Bir fındık kovaladığı diğer fındığa ne demiş?”

Q da gözlerimin içine baktı. Gözünün irisleri o kadar koyu bir renk almıştı ki gözbebekleri bunların içinde gözükmüyordu.

“Seni eze...”

“Hahahahahahaha,” diye güldü Q “Seni eze...”

“Söyle,” dedim. “Tükürme.”

• • •

Okul sona ermeden bir saat önce, Joy’la uyuşuk arabasında erkenden gidip Q gelmeden önce kaç defa öpüşeceğimizi görmek istedik.

“Bu cumartesi Fare Dünyası Eğlence Parkı’na gidelim,” dedim.

Joy gülümsedi ama uzun süre öyle kalmadı. “Gelemem. Buluşma var.”

Kaşlarını gidebildikleri kadar yukarıya kaldırdım. Demek öyle.

Üzgün üzgün omuzlarını silkti. “Sadece Kim ve Chang aileleri olacak.”

“Demek doğru,” dedim. “Herkes taraf seçmiş.”

Kaşlarını kaldırma sırası Joy’daydı.

“Benim gideceğim Buluşma da pazar günü. Sadece Lim ailesi olacak.”

“İnanılmaz,” dedi Joy hayal kırıklığıyla.

“Neyse,” dedim ve güzel kız arkadaşımı öpmek için kendime çektim. Ama bir et parçasını öpmüşüm gibi hissettim.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi.

Ona baktım.

Joy parmağıyla bacağına bir daire çizdi. “Buradayız. Öpüşüyoruz. Ama bu dairenin dışında asla bitmeyen saçmalıklar var. Berbat bir şey. Beni pis ve lekelenmiş hissettiriyor.”

“Katranla kaplı bir orman gibi,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Ben de,” dedim.

Daireyi avucumla kapattım ve elini elimin üstüne koydum.

“Bu bitmek bilmeyen saçmalıkların bizi etkilemesine izin vermeyeceğimize dair birbirimize söz versek?” dedim.

“Ama zaman zaman bizi etkileyeceğinde de hemfikir olalım,” dedi Joy. “Yani babamın pislik gibi davrandığına inanamıyorum. Ondan o kadar utanıyorum ki. O gururu yok mu? Hayatımızla oynuyor.”

Koltuğun kolunu kaldırıp onu biraz daha kendime çektim. Dışarıdan kahverengi bir yaprak içeri uçup bacağıma kondu. Hücreleri kurumuş, dantel gibi olmuştu.

Ebeveynlerimiz ne zamana kadar üstümüzde güç sahibi olacaktı? Sadece onlara izin verdiğimiz sürece mi?

Hanna âdeta buna yanıt verir gibi mesaj yolladı.

Odamdan ne istiyorsan alabilirsin. Giysilerimi de mi giyiyorsun yoksa? Kötü şakaydı, cinsiyetinle ilgili sorunların varsa, sana tam destek olurum

Belki de yanıt sonsuza dek olmalıydı: Ebeveynlerimiz ölene dek ve sonrasında bile üstümüzde güç sahip olacaktı.

Hanna’yı yakında arayacağıma söz verdim.

“Kendinize çeki düzen verin,” dedi birisi. “Çünkü hürmetkâr kulunuz Q öylesine sessiz adımlarla geliyor ki bir kar tanesi bile onu kıskanırdı...”

“Ona kimden hoşlandığını sor,” dedim Joy’a. “Onu gafil avlayalım.”

Joy başını pencereden dışarı uzattı.

“Kimden hoşlanıyorsun?” diye seslendi.

“Bu sırrın yanıtını ancak son nefesimde fısıldayacağım,” dedi Q faka basmadan. “Bir iç çekiş bile önce değil. Hergele.”

“Gırrr,” dedi Joy. Q ön koltuğa oturabilsin diye arka koltuğa geçti.

O şekilde oturmaya karar vermiştik, millet bizi öyle görsün diye.

Bekleme Torbalarını almamız gerekiyordu.

Önce benim evime gittik. Arabayı garaj yoluna park ettim. Annem dışarı baktı ve kusursuz Consta’nın içinde Joy’u görünce kaşlarını çattı. Ama Q’nun da arabanın ön koltuğunda olduğunu görünce gülümseyip bir şey olmamış gibi el salladı.

İçeri koşup Bekleme Torbası’nı aldım ve hızla uzaklaştık.

Joy’un evine gittik. Joy dışarı fırlamadan önce sağ kulak mememi çekti, evin ön kapısını hızla açtı ve geri gelmeden önce uzun ve sessiz bir an için gözden kayboldu. Büyük kapı arkasından yavaş yavaş kapanırken, birden durdu.

Tekrar açıldı.

Joy’un babası belirdi. Kusursuz. Zeki. Delici bakışlı.

Babasının Joy’a bir şey söylediğini gördüm. Joy ona yanıt verdi. Babası bakışlarını benden ayırmadan onu uyarır gibi parmağını kaldırdı ve bir şeyler daha söyledi. Sonra, Q’ya baktı ve birden saçma denecek kadar neşeli bir şekilde ona el salladı.

Tanrım, Joy’la ben yalnız olsaydık ve Q yanımızda olmasaydı, bu adam kimbilir ne yapardı?

Joy’un iç çektiğini, yeşilliklerin parıltısı arasında saçlarını yeşil parıltılar saçan dönen bir şemsiye gibi savurduğunu ve arabaya koştuğunu gördüm.

“Hadi, gidelim buradan,” dedi iç çekerek.

Yola devam ettim. Biz giderken, babası arkamızdan bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet ama hayır,” dedi.

“Anlıyorum,” dedim.

“Çıkmamızı isteyen ailelerimiz artık bunu istemiyorlar,” dedi Joy, Q’ya. “Böyle boktan bir şeye inanabiliyor musun?”

“Aslında, inanabiliyorum,” dedi Q.

Son olarak, Q’nun evine uğradık. Beş yüz kilometrelik çakıl taşlı garaj yolundan evine doğru koşarken, arka kol-tuğa uzanıp Joy’a birkaç öpücük daha verdim. Seksi ikiz kız kardeş Evon pencerelerden birinde belirdi, bize bakıp gözlerini devirdi ve ortadan kayboldu.

“O çılgın kelebek, bütün şarj aletlerimi aldı,” dedim.

“Onu öldüreceğim,” dedi Joy.

Cafe Adagio’ya vardığımızda, hemen hemen boştu. Dizüstü bilgisayarları olan öğrenciler bile yoktu.

“Sanırım, mezuniyet hastalığı buraya da sirayet etmiş,” dedim.

“Lise son sınıf hastalığı,” dedi Joy.

İçeceklerimizi sipariş ettik ve bulabildiğimiz en büyük masaya gittik. Q, bize içi zarf dolu Bekleme Torbalarımızı kaldırmamızı söyledi.

İki tür üniversite kabul yanıtı söz konusuydu: Kabarık zarflar ve İnce zarflar. Kabarık olanlar iyi haberd. Bunlardan görmeyi istiyorduk. Kabarık zarflar, *konusacak çok şeyimiz var ve bunları söylemek için bu kadar yer ayırdık*, anlamına geliyordu.

Öte yandan, ince zarflarda tek bir sözcüğe yetecek kadar yer vardı.

“O an geldi,” dedi Q. “Üç kadar sayınca, torbaları boşaltın. Bu sefer, sakın önce bakma Joy.”

“Tamam,” dedi Joy.

“Ciddiyim,” dedi Q.

“Tamam, tamam,” dedi Joy.

“Bir,” dedim.

“Girdimgirdim,” diye bağırdı Joy. Zarfları önüne yığılmıştı. İki İnce, dört Kabarık zarf vardı ve Carnegie Mellon Üniversitesi’nin logosu bulunan bir Kabarık zarfı havaya kaldırmıştı.

Q ve ben Bekleme Torbalarımızla öylece dikilirken, Joy zıplayıp duruyordu.

“Kabul edileceğini biliyordum,” dedim sevinçle. “Biliyordum. Sen bir rock yıldızısın.”

“Teşekkürler, Frankie,” dedi Joy beni öpüp. Dikkatle bana baktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum çünkü ben de ona aynı ifadeyle bakıyordum. Bu bakış şunu söylüyordu: Sonunda gerçekten de oluyor.

“Hadi Frank, birikiüç boşalt,” diye iç çekti Q.

“Birikiüç boşalt,” dedim.

Torbaları masaya boşalttık. Zarflar balıklar gibi masaya aktı.

Öbeği karıştırdım. UC Berkeley, kabul edilmişim. Evet. Yumruğumu havaya savurdum.

Hedefime ulaşmışım. UCLA’ye kabul edilmişim. Eve fazla yakındı ama bunu arka cebime koyacaktım. Princeton’dan ve Harvard’dan ret yanıtları gelmişti. Önemli değildi. Zaten o iki okula kabul edilmeyi beklemiyordum. Hem bu sıralarda bu hiç umurumda değildi.

Çünkü karşımda kocaman kırmızı renkli bir S harfi ve bir ağaç görüyordum: Dünyanın en salak logolarından biriydi ama benim için o zarfı paha biçilmez bir sanat eserine dönüştürüyordu.

Kabarık bir zarftı.

Stanford.

Batı’nın Harvard’ı.

Aslında, hiçbir şey umurumda değildi. Harvard, Doğu’nun Stanford’ıydı.

“Aaaaaaaaaa,” diye bağırarak Joy sırtıma atladı. Dengemi

koruyabilmek için sendeledim. Suratıma uçan bir marshmallow paketi çarpmış gibi afallamıştım. Yavaşça Q'ya döndüm.

“Oda arkadaşı olacağız,” dedim.

“Dostum!” diye bağırın Q boynuma atıldı.

Artık üstümden iki kişi sarkıyordu. Dünya denen bu adaletsiz, karmaşık ve trajik gezegendeki en iyi iki arkadaşım.

“Ahhhh,” diye bağırdım.

Q beni bıraktı, ben geriye kaykılırken Joy da sırtımdan kayıp popo üstü yere düştü.

“Seninkine bakayım,” dedim Q'ya. “Zarfın nerede?”

O kocaman öbeği karıştırmaya başladık –Q tam on beş okula başvurmuştu– ve her şeyi masaya yayabilmek için altı el birden harekete geçti.

“Nerede, nerede?” dedim. Kocaman kırmızı S harfini ve ağaç logosunu arıyordum. Hepsi Kabarık zarflar olan Howard, Georgia Tech, Cal Tech, Cornell, Spelman oradaydı. En sonunda, Stanford'ı da buldum.

Ama bu ince bir zarftı.

Birden, etrafa bir sessizlik çöktü. Garsonlar bile sustular. Büyük kahve makinelerinin arkasından endişeyle bize baktılar.

“Q,” dedim.

Q'nun dizleri boşaldı ve masanın kenarına tutundu.

“Anlamıyorum,” dedi. Zarfı dikkatle alıp belki yıkanırken çekmiştir diye kenarlarını çekiştirdi. Sonra da masaya bıraktı.

“Amcam orada araştırmacı,” dedi masaya. “Aptal kız kardeşim bile oraya kabul edildi. Anlamıyorum.”

“Ah, Q,” dedi Joy.

Bu sefer, Joy ve ben onun boynuna asıldık. Ağırlıklarla çok iyi başa çıkamadığından bir sandalyeye çöktü.

“Stanford başvurduğum tek Batı Yakası okuluydu,” dedi Q. “Ben sanmıştım ki...”

“Berkeley’ye başvurmadın mı?” Q başını salladı. “Ben sanmıştım ki...”

“İkinci seçeneğin neydi?”

Q omuzlarını silkip öbeğin üstündeki Kabarık bir zarfı dürttü. “Şey, sanırım MIT’ye girdim.”

Gözlerim irileşti. “MIT’ye mi girdin?”

Omuzlarını silkip zarfı işaret etti. Kesinlikle Kabarık bir zarftı. Öbekteki en Kabarık zarftı.

“MIT’ye girdin,” dedim.

“Birbirimizden çok uzakta olacağız,” dedi.

Q’nun tanıdığım en aptal zeki insan olduğuna karar verdim. Zarfı alıp iki ucundan tuttum ve açmak için geriye doğru kıvırdım.

“Yapma,” dedi Q.

“Yapmam gerek,” dedim ve zarfı sertçe Q’nun alnına vurdum.

“MIT’ye girdin,” dedim ona defalarca vurarak. “MIT’ye girdin. MIT’ye girdin.”

“Eh, sanırım gurur verici bir şey,” dedi Q. En sonunda.

Gösterişli garsonlar zarif ellerini çırparken, tezgâhın arkasından kesik alkış sesleri duyuldu.

“Siz gençler zeki misiniz, nesiniz,” dedi erkek garson.

“Eveet,” dedi kız garson sakızını çiğneyerek.

Ben, Joy ve Q birbirimize sokulup alınlarımızı birbirine yasladık.

“Başardık,” dedim. “Hem mutlu hem de hüznüyüm.”

“Mutluhüznülü,” dedi Q.

“Muthüzlü,” dedi Joy.

• • •

Eve gidince, Kabarık Stanfozarfını mutfak tezgâhının üzerine attım. Annem, *Biliyordum*, der gibi gülümsedi. Tabii ki biliyordu. Ondan rica ettiğim gibi zarfları torbaya koyan

kişi oydu. İnce Harvard zarfını alıp gülümseyerek iki parçaya böldü.

Babam Market'teydi. Onu arayıp haberi verdim.

“Başarılı oldun,” dedi.

Başarılı oldun sözleri şu anlama geliyordu: *Annenle babam seninle, sarf ettiğın tüm çabalarla ve sebat etmenle çok gurur duyuyor. Harvard hiç önemli değıl. Seni seviyoruz.*

“Teşekkürler, baba.”

Yukarı kata çıktım.

Yatağıma atladım. Ama vücudum yatağı değımedi çünkü bir balon gibi hafıflemiştim. Yatak örtüsünün birkaç santim üstünde havada süzölüyordum. Bir astronottum ve benimki gibi normal yatakların bulunduğı Uluslararası Uzay İstasyonu'ndaki ilk heyecan dolu gecemi geçirecektim.

Okul bitmişti. Başvurular tamamlanmıştı. Başarmıştım. Diğerk herkes de öyle: Araftakiler, İS çocukları.

Hepimiz *başarılı olmuştuk*.

İnsanlarla, piknik yapan kişilerle ve çocuklarla dolu olan o ovayı gördüm. Joy da oradaydı. Yapabileceğim tek şey, gün batımına ve sokak lambaları yanana kadar onunla mümkün olduğunca fazla vakit geçirmekti.

Otuzuncu Bölüm

Hanna Li denen bir diyar

—Frankie!

—Selam!

—Selammm.

—Portatif mesaj aletin Boston’da işlemiyor mu?

—Kes sesini.

—Telefon açarsam yanıt verirsin diye düşündüm çünkü sen yaşlısın.

—Sesimi duymak mesaj atmaktan daha mı iyi?

—Boston nasıl?

—Bu şekilde, nereye gittiklerine bakmayan bu iki salağın aksine birbirimizin yanındaymışız gibi olabiliyoruz. Önünüzü baksanıza, çocuklar. Etrafınızda kocaman bir dünya var yahu.

—Sesin değişik geliyor. Hasta mısınız?

—Şu anda Frank misin, annem misin?

—Miles nasıl?

—Gayet iyi, selam söylüyor. Dinle, Stanford’a gittiğinde SF’de buluşalım diyor. Çok güzel bir haber, tebrikler diyor!

—Hey! Ama bu haberi sana ben vermek istiyordum.

—Annem bana çoktan bir e-posta yolladı.

—Bu sene bu ikinci oldu.

—Sanki hâlâ kızımışım gibi, öyle değil mi?

—Offf.

—Pardon.

—Şey, sen ve annem herhangi bir şey konuştunuz mu?

—Aman, Frankenstein, şu anda sadece kutlama yapsak olmaz mı? Sen bir rock yıldızısın.

—Teşekkürler.

—Rock yıldızı. Sen.

—Teşekkürlertekşekkürlertekşekkürler.

—Bu arada, annem bana diğer konuyu da yazdı. Babamla ilgili olanı.

—Bunu da sana ben söyleyecektim.

—

—Alo? Orada mısın?

—Babam çok hasta ha?

—Yani, işin aslı...

—Biliyorum.

—Bok gibi bir durum.

—Bir doktor arkadaşım ufak hücreli şu şeyle ilgili araştırma yapmama yardımcı oldu ve teşhisin doğru olduğunu düşünüyor.

—Bok gibi bir durum.

—Ne düşüneceğimi bile bilemiyorum.

—Biliyorum. Bilemiyorum. Ben sadece keşke California'da olsaydın diye düşünüyorum.

—Ben de bunu düşünüyordum.

—Odan aynı şekilde duruyor.

—

—Alo?

—Konuyu değiştirelim. Q nasıl? O da kabul edildi, değil mi?

—İnanmayacaksın ama Stanford onu kabul etmedi.

—Olamaz! İyi mi peki?

—MIT'ye girdi.

—Hahaha, iyi o zaman. Buraya geldiğinde, bana ve Miles'a uğramasını söyle. Ya Joy?

—CMÜ.

—Bu durumda, bir yaz aşkı yaşayacaksınız ve her şey bitecek, öyle mi?

—Konuyu değiştirelim.

—Joy'un babası üstüne gelmedi, değil mi?

—Hayır.

—Öyle yapmış olsa, hiç şaşırmazdım.

—Öyle mi?

—Senelerdir babamı deli ediyor.

—Ne?

—Adam zengin piçin teki!

—Sen bunu biliyor muydun yani?

—Kyung Hee bana ta ne zaman söylemişti! Şehirli fare, kasaba faresi saçmalıkları!

—Bana neden anlatmadın?

—O tahta bacaklı korsan başka ne dedi biliyor musun?

—Hanna!

—Kyung Hee, *Irkına ait olmayan birisini severek zorlu bir yol seçtin ve bunun etrafındaki herkesi nasıl etkileyeceğiyle başa çıkmaya hazır olman gerek. Sadece kendini düşünme vıdıvıdıvıdı!* dedi. Tam bir süper Koreli!

—Hanna!

—Efendim?

—Daha sık konuşmamız gerek!

—Biliyorum, biliyorum. Haklısın.

—Seninle konuşmak hoşuma gidiyor.

—Benim de.

—*Hem* benim ablamsın. Bu karışımın ne kadar nadir bulunduğunu biliyor musun?

—Ah, Frank.

—Çünkü babamın bu durumuyla...

—Dur.
—Ben sadece ilerisini düşünüyorum.
—Beni ağlatma.
—Tamamtamam. Bir fıkra duymak ister misin?
—Sen de bu boktan dünyada en sevdiğim kişisin ve seni seviyorum.

—

—Frank?

—Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?

—

—Hey, ağlıyor musun?

—Hayır.

—Bir fındık kovaladığı diğer fındığa ne demiş?

—Hamileyim.

—Ama bu hiç mantıklı değil.

—Hamileyim, dedim.

—Bir dakika.

—

—Ciddi misin?

—Daha bir aylık, o yüzden kimseye söylemememiz gerek çünkü ne olacağını bilemezsin ama birisine söylemek için can atıyordum. Hem bu durum *epeydir* gündemimizde ve *ne olacağı belli olmaz* deyip duruyoruz. O yüzden sana söyledim.

—Aman Tanrım, Hanna!

—Üç aylık olduğunda cinsiyetini öğrenebileceğiz. Bir kızım olmasını çok istiyorum.

—Aman Tanrım, tebrikler!

—Dayı olacaksın, Frank Sinatra.

—Annemle babam biliyorlar mı?

—Tabii ki hayır.

—Benim söylememi ister misin?

—Tabii ki hayır.

—Ama onlara...

—Bunu ben hallederim. Cesaretimi toplamam gerek.

—Öyle mi?

—Şey, bunu yapmam gerek, değil mi? Altı ayla on iki ay arasında vakti kaldı demediler mi?

—Siktir.

—Biliyorum.

—Odan aynı şekilde duruyor.

—Söylemiştin.

—Belki de Miles’la gelip bir otelde falan kalabilirsin. Bilemiyorum.

—Olabilir. Bunu istiyorum. Miles da gitmem gerektiğini söylüyor.

—Annemle ve babamla Market gibi tarafsız bir yerde görüşebilirsiniz.

—Neden nefret ediyorum, biliyor musun, Frankerchief?

—Neden.

—Evi özlememden nefret ediyorum. Annemle babamı da. Bunu hissetmekten nefret ediyorum.

—O zaman eve gelsene.

—O kadar basit değil.

—Seni özlüyorum. Bunu söylemem durumu biraz daha kolaylaştırmıyor mu?

—Ama bilmiyorsun. Sen hâlâ o lise baloncuğunun içindesin. Aşk o baloncuğun dışında ve dilediği zaman vurur seni.

—Aşk seni seçer.

—Ne?

—Hanna, sadece eve gel, söyleyeceklerini söyle ve gerisini annemle babama bırak. Bunu ne kadar erken yaparsan o kadar iyi olur. Böylece beyin boyunduruklarından çıkmak için daha çok vakitleri olur. Şeyden önce yani...

—Ben sadece bunun çok ama çok karmaşık bir konu olduğunu söylüyorum.

—Bilmez miyim? Joy’la ortalıkta görünmemeye çalışıyoruz.

—Neden?

—Ailelerimiz arasında zaten yeteri kadar gerginlik var.

—Evet, doğru.

—Bütün keyfimizi kaçırın bir durum bu.

—Keşke bu boktan dünya farklı olsaydı.

—Kulağa tuhaf gelecek ama bazen Joy’la gizli gizli görüştüğüm için annemi ve babamı aldatıyormuşum gibi geliyor. Bu sana mantıklı geliyor mu?

—Ne yazık ki geliyor.

—Ben üniversiteye gitmeden önce gelebilecek misin?

—Deneyeceğim. Bilemiyorum. Cesaretimi toplamam gerek.

—Tamam.

—Tamam.

—Bebeğe isim seçtiniz mi?

—Kahretsin, T geldi. Muhtemelen hat kesilecek.

—T de ne?

—Tren geldi. Seni seviyorum, Frankie.

—Alo?

—

—Hanna?

—

—

Otuz Birinci Bölüm

Oobleck

Küçüklüğümüzde oobleck yapardık.

Ne olduğunu bilirsiniz: bir ölçü su, iki ölçü mısır nişastası ve güzel görünsün diye eklenen yeşil boya. Bu karışım, Newton yasasına aykırı olan bir madde oluşturur. İsmi Dr. Seuss'un bir çocuk kitabındaki bir karakterden almıştır. Oobleck, fazla kusursuz olan krallığından sıkılan ve tutkuyula yeni bir şey –herhangi bir şey– isteyen bir kralın topraklarına gelen, neredeyse her şeyi yok eden kocaman yıkıcı ve yapış yapış bir toptur.

Ne istediğinize dikkat edin mesajını veren bir öyküdür.

Ayrıca, *elinizdekilerin değerini bilin* mesajını da verir.

Isaac Newton 1700'lerde yaşamış, çığır açmış bir bilim adamıydı. Ama okült konulara da büyük bir ilgi duyardı ve yaratılışçılık ve kurşunu altına dönüştürmenin mutlaka bir yolu olması gerektiğiyle ilgili yazılar da yazmıştı.

Dr. Seuss antifaşist hümanizmiyle çok sevilen, çığır açmış bir çocuk kitapları yazarıydı. Ama kariyerinin başlarında, siyahileri vahşiler olarak betimleyen, Japon-Amerikalı kişileri de gözaltı kampı kurbanları olarak gösteren bir sürü ırkçı karikatür çizmişti. Hayatı boyunca da o zamanlardaki tavrı konusunda pişmanlık duymuştu.

Hiçbir şey tek bir şey değildir. Hatta tek bir şey olarak başlayan bir şey, tamamıyla farklı bir şeye dönüşebilir.

Obbleck'e sertçe bastırduğınızda, size katı bir şey gibi gelir. Vurduğunuzda da öyledir. Hatta (a) etrafınızda bir nedenden dolayı kocaman bir oluk ve (b) bunun içini doldurmaya yetecek kadar da oobleckiniz varsa, büyük bir obbleck oluşuyla da karşı karşıya kalabilirsiniz.

Ama oobleckin garip yanı şudur: Parmaklarınızı içinden yavaşça geçirdiğinizde, tıpkı sıvı gibi yumuşacık olur.

YANI...

Karşınızda oobleck duvarları varsa,

Bütün gün buna yumruk, tokat ve tekme atmayın.

Nefesinizi tutup gözlerinizi yumun

ve sadece yavaşça içinden geçin.

Karanlıkta ağır ağır ilerlerken korkmayın

Çünkü günün birinde zaten oradan çok uzaklarda olacaksınız.

• • •

Babamın durumu kötüye gidiyordu.

Hep Market'teki son günü nasıl olacak diye merak etmiştim ama o gün ben fark etmeden gelip geçti. Yazarkasanın arkasındaki yeni taburesinde otururken, birden yere uzanmasını gerektirecek kadar başı döndü.

Acil serviste, akyuvar sayımının kemoterapi yüzünden tehlikeli seviyelere düştüğü anlaşıldı. Yani, bağışıklık sistemi çok güçsüz düşmüştü. Artık çalışamayacak ya da dışarı çıkamayacaktı.

Şöyle bir alışveriş söz konusuydu: Kemoterapi babamın daha uzun yaşaması anlamına geliyordu. Ama bir yandan da daha kötü bir halde yaşaması demekti.

Sanırım, o dönemde Palomino Lisesi'nin lise son sınıf hastalığından kurtulması iyi olmuştu çünkü anneme, babamı hastaneye götürüp getirmek, Luis'i (araba çalarken bir talihsizlik eseri yakalanan eski suçlu) bir market asistanı

olarak işe hazırlamak gibi işlerde yardım edecek ve hâlâ vaktimiz varken babamla evde oturup *jeong* geliştirmek için vaktim olabiliyordu.

Babam uyurken bir selfie çektim –artık çok uyuyordu– ve Hanna’ya yolladım. Hanna bir şeyler yazmaya başladı ama mesajı bana yollamadı.

Annem yazarkasanın başındayken, Luis’le markette epey vakit geçirmeye başladım. Ondan hoşlanmıştım. Kapüşonlu eşofmanlarımızı giyip bir şeyleri soğutucuya taşıyorduk. İşlediği suçtan ötürü pişman olduğunu açık açık dile getiriyor ve çete arkadaşlarının onayını almak için birinin arabasını kaçırdığı için kendisinden nefret ediyordu. Çoğu insan gibi, o da birilerinin ona onay vermesi için can atıyordu. Artık karısından ve bebeğinden her gün dilediği kadar onay alıyordu. Her yemekten önce, günün sonunda ve eve gitmek için arabasına bindiğinde, affedilmek için dua ediyordu.

Meşgul ve sürekli hareket halinde olmak, maymun aynamın uzun süreler yanıt almaması anlamına geliyordu. Joy iyi olup olmadığını merak ediyor, sürekli olarak arıyordu. Babamın iyi olup olmadığını da.

“Telefonun hiç susmadı,” dedi Luis. “Kız arkadaşın falan mı var?”

Luis’i seviyordum. Ama annemin önünde Joy’dan açıkça söz etmek iyi olmayacağından, kız arkadaşım yok, arkadaşlarım mezuniyet partileri için arıyor diyordum.

Dört hafta boyunca, okula nadiren gittim çünkü Market’te resmen hiç durmadan çalıştım. Lise son hastalığının tam terisini yaşıyordum. Joy’u görmedim. Belime bir ağırlık kemeri takmış halde yaşadım. Q bir keresinde beni görmek için onca yolu katetti ve yerleri paspaslamak için komik bir girişimde bulundu. Annem sırf acıdığı için onu taco almaya yolladı.

Luis o dört hafta boyunca, Market’le ilgili her şeyi öğrendi. Hatta çekingen ve hep gülümseyen ergen kuzenini

de yardım etsin diye yanında getirdi. En sonunda, bir gece Market'i kapatırken, annemle birlikte bütün gün parmağımızı dahi oynatmadığımızı fark ettim.

Selam, yubs, dedi Joy. Market ne durumda? Senigörmekistiyorum senigörmekistiyorum.

Ben de onu görmek istiyordum. O yaz aşkını devam ettirmek istiyordum.

"Aklıma bir fikir geldi," dedim anneme. "Hemen geliyorum."

"Luis her şeyi çok iyi yapıyor. Sakın babana söyleme," dedi annem.

"O fikir de aklıma bu yüzden geldi," dedim.

Annemin banka kartını alıp Tweepers & More mağazasına gittim ve bir sürü kamera satın aldım. Market'e geri geldiğim-de kameraları kurmadan önce ne yapacağımı Luis'e anlattım.

"Bak, sana ve kuzenine sonsuz güveniyorum," dedim. "Bu durum seninle ilgili değil. Babamı idare etmek için."

Luis kameralara temkinle baktı ama bunları kurmanın neden iyi bir fikir olduğunu hemen anladı. Yine de ben işimi bitirince, açılarını biraz değiştirdi.

"Mola vereceğim zamanlar için, kendime ait görünmeyen bir alan olmasını isterim," dedi.

"Tamamdır, Luis," dedim.

Kâğıt ürünlerinin orada, ona bir mola alanı oluşturduk.

"Sadece arada sırada bazı şeylerin nasıl yapılması gerektiğini sor," dedim.

"Tamam," dedi Luis.

"Her şeyi nasıl yapacağını bildiğin halde, arada sırada onu ara."

Kaşlarını kaldırdı. "Hımm, anladım."

Fikrim mükemmeldi çünkü babamın kimseye Market'te o olmadan çalışması için izin vermeyeceğini biliyordum. Kendi elleriyle inşa ettiği işi konusunda fazla paranoyak ve

gururluydu. Ama o olmadan, geriye sadece annem kalıyordu ve annemin bütün gün tek başına çalışmasına hayatta izin veremezdim.

Dolayısıyla, annemle birlikte yatağına gidip de Luis ve kuzeninin Market'i tam zamanlı olarak işleteceklerini söyledüğümüzde, ona yepyeni bir tablet alıp eline verdim.

"Hayır," dedi babam. "Ben orada olmadan, asla birilerinin tam zamanlı çalışmasına izin vermem."

İşte, o anda tableti burnunun dibine tuttum. "Bununla kameraları değiştirebilirsin. Şu anda, ekranda on iki kamerayı birden görüyorsun. Tam renkli yüksek çözünürlüklü ekran, baba."

"Frankie, olmaz," dedi. "Luis şurada ürünleri yanlış di-ziyor. O..."

Ekranda daha genç ve güçlü olan Luis belirdi ve üç yüz tane bira teneke kutusunu bir dakikanın altında bir sürede diziverdi.

"Aaa, çok iyiymiş," dedi babam büyülenmiş gibi.

"Sana söylemişim," dedi annem. "Luis iyi çalışıyor."

"Bana buzlu su verin," dedi babam gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Tamam, baba," dedim.

Zırr-zırr. Luis babamı arıyordu.

"İyi çalışıyorsun," dedi babam.

"Sağ ol, patron," dedi Luis. "Sana kısa bir sorum olacak, buz servisi ne zamandı?"

"Perşembe, sabah onda," dedi babam. "Yaz da unutma."

"Tamamdır, teşekkürler patron."

Babama buzlu suyunu getirdiğimde, beni fark etmedi bile. Annemin omzunu sıktım. Bana başını salladı: *Git*.

Banyoya gidip kapıyı kilitledim ve duşu açtım. Su ısınırken, en sonunda kendime biraz maymun aynası vakti ayırabildim.

Henry Galerisi'nde yeni bir sergi var. Müsait misin? diyordu Joy.

Gülümsedim. *Müsaitim*, dedim.

Sahi mi?

Evet.

Ekranım gülümseyen kalp emojileriyle doldu.

Su ısınmıştı ama duşa girmeden önce, Q'ya kısa bir mesaj yolladım. Sahte bir randevuya son çıktığımdan beri, aradan çok zaman geçmişti. Hayatımda biraz Joy'a ihtiyaç duyuyordum.

Sevgili moruk. Son anda çıkan bir randevu için acilen yardımlarına ihtiyacım var, dedim.

Tüh, dedi Q. *Beni sinir ederek mezuniyet öncesi formaliteleri bahanesi altında beklenmedik bir şekilde gelmiş olan akrabalarım burada.*

Ne?

DC'den benim ve Evon'un mezuniyetini bir California ziyareti için bahane ederek gelmiş olan akrabalarımız var evde.

Kahretsin, dedim. *O halde meşgulsün, değil mi?*

Senin için asla meşgul değilimdir, dostum. Bana bir saniye ver.

Ben duştan çıkana kadar, Q yanıt vermişti bile.

Plan tamam, evladım. Üçümüz Cüce Savaşları: İşkence Şarkısı isimli filmi izlemeye gidiyoruz.

Yumruğumu havaya kaldırdım. Joy'un evine vardığımda, kapıda bir atmaca gibi bekleyecek olan babasına sunacağım bir bahanem vardı. Teşekkürler, Q.

Giyinip uçar adımlarla merdivenlerden aşağı indim ve hâlâ tablette marketi izlemekte olan annemle babama dışarı çıkacağımı söylemek için kapıdan onlara seslendim.

"Q'yla bir film izlemeye gidiyorum," dedim. Elbette, Joy'dan söz etmedim. Tıpkı bir dondurmayı bir çocuğun elinden kapmayacağım gibi...

“Luis’in kuzeni çok iyi paspas yapıyor,” diye mırıldandı babam tablete bakarak.

“Birisini daha önce işe almalıydık,” dedi annem.

“Ama o zaman daha az para kazanırdık,” dedi babam.

“Ama daha çok vaktimiz olurdu, değil mi?” dedi annem.

“Haklısın. Daha çok vaktimiz olurdu.”

“Millet,” dedim.

Annem başını kaldırdı. Yılıktaki kıza benziyordu. “Eğlen,” dedi tatlı bir sesle.

Sonra babama biraz daha sokulup dikkatini yine tablete verdi.

Kendimle o kadar gurur duyuyordum ki herhalde kusam, içimden bir gökkuşağı çıkardı.

“Meksikalıların yüzde doksanı hırsızlık yapıyor,” dedi babam ekrana bakıp o sahte istatistiklerini tekrarlayarak. “Ama Luis hırsızlık yapmıyor.”

“Yüzde doksan değil,” dedi annem kendi sahte istatistiklerini düşünerek. “Daha çok yüzde yetmiş beş gibi.”

“Luis’in kuzeni de hiçbir şey çalmıyor,” dedi babam.

Gözlerimi acıyana dek devirip çıktım.

• • •

Eski bir rutin olduğunu düşündüğüm şeye geri dönmek güzel bir histi.

- Q’yu evinden alacaktım.
- Joy’un evine gidecektik ve kapıyı Q çalacaktı.
- Consta’ya atlayıp oradan sıvışacaktık.
- Her ihtimale karşın, Cüceler Savaşı’nın özetini okuyacaktık.
- Arabayı park edecektik ve bizim için bunu yaptığı için Q’yu ne kadar çok sevdiğimizi gösterip ona sarılacaktık.

- Q omuzlarını silkip, *Bekâr arkadaşlar ne güne duruyor?* dediğinde suçluluk hissedecektik.
- Üç, dört saatliğine birbirimizden ayrılacaktık.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

“Belki bir kafeye oturup Zindanlar & Ejderhalar’ın son-raki saldırısını düşünürüm,” dedi ağır sırt çantasını diğer omzuna alarak. “Paul yaz sona ermeden önce bu oyunu bir kere daha oynamak istiyor.”

“Ezikler,” dedi Joy.

N’olmuş yani, der gibi ona baktık.

O gece, depo bölgesinde her yer kalabalıktı: yiyecek kam-yonları, boktan Burger Mac ve şu Altıncı Tat isimli resto-ran... Bir kadınla kızı eski bir alışveriş arabasını, izinsiz çalışan bir domuz pastırmasına sarılı ızgara sosis –lezzetli ve yasadışı sosisler– büfesine dönüştürmüştü ve o *kadının* önünde bile en az kırk dakika beklememizi gerektiren bir kuyruk oluşmuştu.

Mezuniyet öncesi çılgınlığı yaşıyorlardı. Öyle olmalıydı. Biraz boş olan tek bir yer vardı.

Cheese Barrel Grille.

“Beni başımdan vur ve içini çoraplarla doldur,” dedi Joy.

“Çok iğrenç,” dedim.

“Hadi gidelim,” dedi Joy.

Bize bir LED çağrı cihazı verdiler. Joy bunu görünce tıslar gibi bir ses çıkardı. Dışarıya çıktık, biraz yürüyüp Henry Galerisi’ne bilet alabilir miyiz diye bakacaktık ki orada da uzun bir kuyruk oluştuğunu gördük.

“Belki yemeğimizi bitirene kadar kuyruk kısalır,” dedim.

“Gırr. Acıkıyorum, o yüzden saçmalarsam anlayışla kar-şıla,” dedi Joy.

“Sakin ol, vahşi yaratık. Yarım saat dediler.”

Yapabileceğimiz tek şey, birkaç içecek alıp yan tarafında

bir peynir logosu olan varil biçiminde bir kokteyl masasının etrafında durmaktı. Joy iştahla içeceğini içti. 1950'lerden fırlama bir pastanede oturan yaşlı bir çiftmişiz gibi kolumu beline atıp pipetimi onun bardağına daldırdım. Bunu görünce Joy biraz sakinleşir gibi oldu. Hatta dört kişilik bir ailenin bize baktığını fark edene kadar öpüştük ama sonra bunu kestik.

“Ng, dört kişi?” dedi donuk gözlü zayıf Avrupalı-Amerikalı garson.

Dört kişilik Ng grubunun babası gururla kıza yanıp sönen çağrı cihazını gösterdi ve Cheese Barrel Grille’in neon ışıklı dekoruna adım attılar.

“Biz onlardan önce gelmiştik,” dedi Joy.

“Öyle mi?”

Joy pipetiyle buzlara vurmaya başladı. “Kesinlikle evet.”

“Bilemiyorum,” dedim.

Joy bana bakıp kaşlarını çattı. “Evet ama ben biliyorum. Onlardan önce geldik.”

Sırtını okşadım. “Bak, sadece on dakika kaldı. Bir içecek daha ister misin?”

Joy kalçasını yana atıp dik dik yer gösteren kıza baktı. “Bir şey söyleyeceğim.”

“Yapma, Joy.”

“Burada durup böyle bir saçmalığı izleyemem.”

Yer gösteren kız hızla geri geldiğinde, Joy birden onun önünü kesti.

“Hey, biz buraya Ng ailesinden önce gelmiştik... Becky?” dedi.

“Joy, hey,” diye fısıldadım gergin bir şekilde. Başparmağımla boynumu keser gibi yapıp susmasını işaret ettim.

Beni görmezden geldi. “Neden onları bizden önce aldınız?”

Kız ona boş boş baktı. “Müşterilerimizi boşalan masalara göre oturtuyoruz,” dedi. “Onlar dört kişi, siz iki kişisiniz.”

“Masayı bölemiyor musunuz?”

“Ne yazık ki dört kişilik masalarımızı ikiye kesemedik,” dedi kız ve ekranında bir şeyler işaretlemeye koyuldu.

“Sırada biz mi varız?” diye sordu Joy.

“On dakikaya kadar size bir masa bulacağım,” dedi Becky. “Bir içecek daha ister miydiniz?”

“Bir içecek daha istemiyorum, Becky,” dedi Joy.

Becky’nin eli havada kaldı ve Joy’a baktı. Bizi oradan atmayı mı düşünüyordu? Öyle yaparsa, zaten muhteşem olan gece daha da muhteşem olacaktı.

Öne atılıp Joy’u yakaladım. “On dakika kulağa harika geliyor,” dedim.

Varilimize geri döndüğümüzde, Joy öfkeden köpürüyordu. “Bana destek çıktığın için sağ ol, Frank.”

“Saçmalarsan anlayışla karşılamamı söyledin, ben de seni engelledim,” dedim. “Şuradakilere baksana. Kocaman çocuklar gibi bekliyorlar. Sen de kocaman bir çocuk gibi bekleyebilirsin.”

Başımın ellerinde bir maymun aynasıyla çocuk arabasında bekleyen iki minik çocuğu işaret ettim. Joy’un ne kadar saçma davrandığını fark ettiğini gördüm.

“Sadece öfkeli ve açsın, tamam mı?” dedim.

“Li, iki kişi?” dedi Becky.

“Teşekkürler, Becky,” dedim.

“Bir masa iptal oldu,” dedi Becky ve bir kaşını kaldırarak Joy’a baktı.

Ekmek ortamı yumuşattı. Öfkemizi ve açlığımızı bastırdı. Yemeklerimiz büyük bir gecikmeyle nihayet geldi... Joy’un *ne-olduğunu-unuttum* ve benim *ne-olduğu-önemli-değil* yemeklerimiz geldi ama hepsi de berbattı. Kızarmış bir şey balmumuna dönmüş pilavın üstüne koyulmuştu ve yanında tuzlu bir süt birikintisinin içinde yeşil bir şeyler vardı. Hepsi de aşırı yumuşaktı. Yaşlı insan yemekleri. Oburluk yarışması

için hazırlanmış hissini veren inanılmaz derecede kocaman olan tatlılarımıza bakmadık bile. Hesabı ödedik ve uzunca bir süre bekledik.

“Çinli sevgilim yokken benim halim çok yaman,” diye şarkı söylemeye başladı sarhoş birileri o gürültüde.

Üç Avrupalı-Amerikalı adam –lanet olsun, ‘beyaz’ diye lim gitsin– Joy’a bakıp şarkı söylüyordu.

Joy elleriyle yüzünü kapattı. “Dalga geçiyor olmalılar.”

Ama geçmiyorlardı. Öfkelendiğimi hissettim. Bütün dünya durmuş ve koyu renkli bir haleye dönüşmüştü.

Ayağa kalktım. “Hey, git kendini becer,” diye bağırdım.

“Çekirge kızdı,” dedi adamlardan biri.

“Evet,” dedi diğeri.

“Hai-ya vaaa,” dedi üçüncü adam bir karate hareketi yapıp.

“Kopardığım çuklerinizi birbirinize yedireceğim,” diye bağırdım, restorana bir sessizlik çökerken.

Üç adam birden ayıldılar. “Bu geri zekâlı gerçekten de böyle bir şey yapmak istiyor galiba,” dedi adamlardan biri.

“Özür dileriz,” dedi Becky.

“Bu hergeleler bize hakaret ediyorlar,” dedim kıza.

“Özür dilerim ama sizden gitmenizi istemek zorundayım,” dedi Becky. “Yemeğinizi ikram olarak kabul edin.”

“Neden bizim gitmemiz gerekiyor?” diye bağırdım.

“Yok, her iki masanın da gitmesi gerekiyor. Size önden söyledim sadece,” dedi Becky.

“Ama bizim gitmemiz gerekmiyor. Onlar başlattı.”

“Frank, buna değmez,” dedi Joy inler gibi.

Böylece, Cheese Barrel Grille’in yemek yiyen müşterilerinin şaşkın bakışları arasında, Joy ve ben restoranın uzun salonundan geçtik. Çok tuhaf bir utanç yürüyüşüydü. Ama ben utanacak ne yapmıştım ki?

Dışarıya çıkınca, yaslanıp kendimize gelebileceğimiz bir duvar bulduk.

“Sanki bütün dünya gecemizi berbat etmeye çalışıyor,” dedi Joy.

“Bu biraz egoistçe oldu,” dedim. “Dünya iki kişiyi o kadar da umursamaz.”

“Tanrım, Frank. Bir kez olsun bana hak ver.”

“Şaka yapıyorum,” dedim.

“Hayır, yapmıyorsun,” dedi. Haklıydı. Sadece gıcık davranıyordum.

“Her neyse, kaderin güçlerinin bizi ayırmaya çalıştığını sanmıyorum,” deyip duvardan uzaklaştım. Bir köşeyi dönüp Joy’u Henry Galerisi’ne doğru götürdüm. Gecemize devam edebileceğimizi düşünüyordum.

Ama galeriye vardığımızda, kapıda elle yazılmış bir not olduğunu gördük: GALERİ DOLMUŞTUR. İTFAİYENİN TALİMATIYLA İÇERİ DAHA FAZLA ZİYARETÇİ ALAMIYORUZ. ÖZÜR DİLERİZ.

“Hah. Kaderin güçleri konusunda yanılmış olabilirim,” dedim.

Joy’a baktım. Ağlamamak için kendisini zor tutuyormuş gibiydi.

“Hey, sakın ol,” dedim. “Sadece kötü bir gece.”

“Kaçınıcı kötü gece?”

“Öyle düşünme.”

“Ama düşünmem gerekmez mi?” dedi. “Seni bir aydır görmüyorum ve seni suçlamıyorum çünkü yapman gereken şeyler vardı. Ama bir aydır bekliyorum ve... böyle mi olacaktı?”

“Sadece bir kötü gece. Daha çok gecelerimiz olacak.”

“Beni görmek için babanın yanından ayrılmayacaksın,” dedi Joy. “Buna izin vermeyeceğim. Onu mümkün olduğunca çok görmelisin.”

“Hem seni hem de onu görebilirim.”

Joy ellerini ovuşturdu. “Gerçekçi ol. Yaz sona ermeden önce, o kadar da çok görüşmeyeceğiz. Şu anda salak bir

bebek gibi bu yüzden ağlıyorum. Bunu daha yeni fark ettim. Geriye sadece birkaç gecemiz kaldı diye üzerimde büyük bir baskı hissediyorum.”

“Bu geceyi başa sarabiliriz,” dedim.

“Ne zaman, Frank? Önümüzdeki birkaç haftada mı? Bir ay içinde mi? Bunu gizlice ortadan kaybolabileceğimiz boş bir vakit *bulabilirsek* ve Q bize bakıcılık *yapabilirse* mi başarabileceğiz?”

Ona yaklaşp tereddütle omuzlarına dokundum ve sarılmak için kendime çektim. “Haklısın, büyük bir baskı altındayız. Ama bir dahaki sefere daha çok eğleneceğimize söz veriyorum. Eğlenceli hale getirebiliriz.”

“Aşk dolu yaz aylarının özgür ve ovalarda sekerek doluşmak gibi olması gerekir, ailelerimizin savaşmaya başlamaması için gizlice bir şeyler yapmak gibi değil,” dedi Joy. Gözlerini sildi. “Bir ölüm haberi almış gibi görünüyor olmalıyım.”

“Henüz ölmedi hiç değilse,” dedim birden.

Tuhaf bir şekilde donakalmış olmalıydım ki Joy birden telaşla yüzümü öpmeye başladı. “Ah, *yubs*,” dedi. “Çok özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Zırr-zırr. Ekrana baktığımda, hepsi Q’dan gelmiş olan bir sürü mesaj olduğunu gördüm.

Consta’ya geri döndüm.

Ne zaman dersiniz gitmeye hazırım.

Dostum, 45 dakikadır sizi bekliyorum.

Neredesiniz yahu?

“Kahretsin,” dedim. Joy’la birlikte hızla sokaktan aşağı gidip arabaya doğru yürüdük. Araba bütün çiftlerden ve ışıklardan çok uzaklarda, tek başına bir telefon direğine bağlanmış bir şekilde, bir sokak lambasının altında duruyordu.

“Q burada mısın?” dedim.

Q arabanın arkasından çıktı.

“Gizleniyor muydun?” dedi Joy.

“Polislerin bu tür sokaklarda benim gibi yalnız dolaşan çocukları vurduğunu biliyorsunuz,” dedi Q.

“Siktir,” deyip arkadaşşıma sarıldım. “Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.”

Q yüzünde asabiyet, korku ve rahatlama karşımı bir ifadeyle geri çekildi.

“Eve gitmemiz gerek. Geç oldu,” dedi.

Böylece evlerimize geri döndük.

Önce Joy’u bıraktık. Q, millet onu görsün diye ön koltuğa geçti. Joy bana hüznü bir ifadeyle el salladı.

Sıra Q’yu bırakmaya geldi. Hızlı adımlarla geri geri gitti ve hızla koşmaya başlamadan önce bana el salladı.

Sonra kendi evime geldim.

Eve girdiğimde, herkes uyuyordu. Kendimi yatağıma attım ve lekeli, pütürlü tavana baktım. Gözlerimi kapattığımda, Joy’un yüzünü gördüm.

Zaman içinde belirli anlar olur ve bu da kesinlikle o anlardan biriydi. Joy’un mutluluk, gözyaşlarıyla ve öfkeyle parıldayan yüzünü görüyordum orada. Joy’un bana el sallarken melankolik bir ifadeyle solmuş olan yüzünü...

“Bu gece, resmen bir felaketti,” dedim tavana. Telefonumu çıkardım. Başparmaklarım kendiliğinden bir şeyler yazmaya başladı.

Bu gece, resmen bir felaketti, dedim. Özür dilerim.

Bir dahaki sefere doğru dürüst eğleneceğiz.

Ondan sonraki sefer de sonrakinde de.

Sen ve ben, kaderi yeneceğiz.

Aşk dolu yaz ayları başlasın!

Başparmaklarım nihayet durdu. Telefonumu tatmin olmuş bir şekilde karnıma koydum ve nefes alıp verirken yükselip alçalışını hissettim. Aradan dakikalar geçti. Joy’dan yanıt gelmedi. Belki de uyuya kalmıştı.

Zırr-zırr. Joy'du. Ekranı baktım.

Öyle diyorsan öyle olsun, yubs, demişti.

Joy biraz daha bir şeyler yazdı. Konuşma balonu *Bir Dakika Lütfen* dercesine zıpladı. En sonunda, mesajı pijamalı ve esneyen bir çizgi film karakteri olarak geldi. *İyi uykular.*

Sen öyle diyorsan öyle olsun, lafı hoşuma gitmişti. Ben öyle diyorsam, öyle olacaktı.

İradeden söz ediyorum.

İnsan bir şey yapma iradesine sahip olduğunda, bunda sebat eder ve pes etmezse, her şeyi yapabilir. Dahası, dilediğiniz kişiyi sevmek iradesinden daha önemlisi de yoktur.

O yüzden, bunu tekrar ettim: *Aşk dolu yaz ayları başlasın!*

Bir süre ekrana baktım. Esnedim. Joy yanıt vermedi. Herhalde uyuyakalmıştı.

Onu uyandırmak istemediğim için *Seni seviyorum* yazdım ama yollamadım. Sadece konuşma balonumun o uyku devrelerinin arasında bir yerde olduğunu ve Bir Dakika Lütfen dansını yaptığını biliyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Alfa & Omega

SA OL KA VE

Mezuniyetlerin kutlanacak olaylar olması gerekir. Ama neden? Neden bu sonu, yakın arkadaşlarla kutlarsınız? Neden akademik yuvanızdan ayrılmayı, dört senelik bu karmaşayı kutlarsınız? Ya da mutlak kuralları olan ama tüm eşyalarınızın ve bedava yemeğin olduğu ebeveynlerinizin evinden ayrılmak neden kutlanacak bir olay olur?

Çoğu öğrenci, gülümsemeleri ve kep fırlatmalarıyla mutluymuş gibi yapıyordu.

Ben ve İS çocukları mı? Biz de herkes gibi yapıyorduk.

Amelie Shim, dokunaklı bir Snapstory paylaşımı için telefonunu yukarı kaldırmıştı.

Paul Olmo, kolunu Q'nun omuzlarına atmış oturuyordu.

Q bile mor cüppesinin altından görünen spor ayakkabılarını katatonik bir halde inceliyor, büyük bir ihtimalle hoşlandığı gizemli kıza neden hiç açılmadığını düşünüyordu. Artık resmen çok geçti. John Lim de orada değildi ve muhtemelen bir çalılığın arkasında alçak sesle Ella Chang'le tartışıyordu. John Ğ, Ella da A harfiydi.

Brit Means tek başına oturmuş, bilge, gri ve sonsuz gri gözlerindeki asla bitmeyen bir veda ifadesiyle okul binalarına bakıyordu. Bir an için bana döndü. Beni gözlemledi.

Sonra, gözlemlerini tamamlayıp tekrar önüne döndü. Brit *H* harfiydi.

Ben ve Joy’a gelince... Sıramızın iki ayrı ucunda oturuyorduk. Bunu kasıtlı olarak yapmıştık. Onun bana baktığını fark ediyordum ama ikimiz de kaçamak bakışlardan fazlasını riske atamıyorduk. Annem ve onun annesiyle babası, kalabalığın arasında bize yakın bir yerde oturuyorlardı. Onu kaçırıp klimaların orada son bir hüzünlü ve umutsuz öpüşme seansına götürmek istiyordum ama bu da o gün itibariyle resmî olarak bir seçenek değildi.

Ben *S* harfiydim, Joy’sa en sondaki *E* harfi.

Aramızda en mutlu olan kişi, uzunca bir süre önce sıramızdan ayrılıp herkese yumuşak, ekşi şekerler dağıtan Naima Gupta’ydı. Galiba bu kız on üç yaşına kadar büyümüş, sonra da bunun yeterli olduğuna karar verip o yaşta kalmıştı. Buna gıpta ettiğimi hissettim. Naima *hayatını yaşa* lafının bir versiyonunu duyup bunu ciddiye almış olmalıydı.

Naima *V* harfiydi.

Aslında mezuniyet keplerimizin hep birlikte şu nefes keşen, zeki espriyi oluşturması gerekiyordu:

SAĞOLKAHVE

Ama o kadarını yapmayı becerememiştik.

Konuşmalar sona erince, ayağa kalktık. Q’yla birlikte keplerimizi omuzlarımızdan geriye fırlatıp oradan uzaklaştık.

“Bu diplomanın içi boş” diye bağırdı birisi. Etrafı kahkahalarla gülen ve telefonları havaya kaldırmış kızlarla sarılı olan Wu’ydu bu. “Hâlâ okulluyuz, millet. Bu iş henüz bitmedi!” dedi.

Postayla yollayacaklar, demek istedim ama Wu’nun ilgi odağı olduğu o ânı mahvetmek istemedim. Kızlardan biri kocaman güzel bir Labrador köpeği seven büyülenmiş bir çocuk gibi elini onun göğsünde gezdirmeden edemedi. Wu bana baktı, başını bir kere hızla eğip selam verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Q'yla birlikte annesiyle babasının yanına gittik. Bana sarıldılar.

“Seninle çok gurur duyuyoruz,” dedi annesi.

“Diplomalar harika,” dedi babası hızlı hızlı.

Evon dünyaya mesaj çekmeyi kesti ve Q'yla benim fazlasıyla yakından fotoğraflarımızı ve altın renkli kep püskülünün fotoğrafını çekip mesaj yağdırmaya devam etti.

Onun arkasında duran akrabaları, Doğu Yakası ceketleri ve botlarıyla oraya hiç ait değilmiş gibi duruyorlardı. Her şeyin fotoğrafını çekiyorlardı: palmiyeler, tepeler, çimler, yarım bir sosisli sandvici yiyen bir martı... Bunlar benim farkında bile olmadığım şeylerdi.

Q beni tüm akrabalarıyla teker teker tanıştırdı. Onlarla tokalaşırken, gökkuşağı siyahlarına bürünmüş, siyah naylon bileklikleri ve bir Ken Ishii tişörtü olan benden birkaç yaş büyük olan birisini fark ettim. O da benim ona baktığım gibi dikkatle beni süzüyordu. İsmi Francis'ti.

“İkizinle tokalaşırsan, dünya yok olur derler,” dedi Q Lee'nin kuzeni Francis Lee.

“O halde, havada tokalaşalım,” dedim ve elimi havada hızla ileri geri salladım.

Tanışma faslından sonra, Q ve ben annemin tek başına beklediği yere gittik.

Annem bütün töreni, kocaman bir teleskop ayağına taktığı telefonuyla canlı olarak evde yatan babama izletmişti. Aletin ayağını çevirince teleskop başıma çarptı ama annem onu düzelterip fotoğraf çekmeye devam etti.

“Tebrikler,” dedi. Serbest elini salladı. “Q'ya sarıl. Sarılın, sarılın.”

Q'yla birbirimize sarıldık.

“Tebrikler,” dedi babam cılız bir sesle telefondan.

“Teşekkürler, baba,” dedim.

“Teşekkürler, Bay Li,” dedi Q.

Joy'un biraz ötedeki annesiyle babasına baktım. Bizi izliyorlardı. Babamın oğlunun mezuniyetine bile gelmeyecek kadar Market'te meşgul olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Muhtemelen bizi yargılıyorlardı.

İstedikleri kadar yargılasınlar, diye düşündüm. Babam oradaydı ve durum düşündükleri gibi değildi.

Annem onlara baktığımı fark etmişti. Onları umursamadan güldü. "Babana sarılıyormuş gibi yap," dedi.

Q'yla birbirimize baktık ve dünyanın en kötü dansçıları gibi karşımızdaki görünmez hava sütunlarına sarılmaya başladık.

"Haha," dedi babam cılız bir sesle. "Ben de sarılıyorum."

Hanna da en azından mesajıyla oradaydı.

Tebrikler, küçük kardeşim... Hediyemi alınca haber ver.

Annem telefonu çevirdi ve bu kez de birisinin ense köküne vurdu. Babam öksürme krizine girince, annem teleskop ayağını kapattı ve ekrana eğilip ona bir şeyler fısıldadı. Bana da uzaklaşmam için eliyle bir hareket yaptı.

"Gidip eğlen," dedi. "Kutlama yap."

Mezuniyetlerin kutlanılacak olaylar olması gerektiğinden, Q'yla birlikte bir grup sınıf arkadaşımızın yanına gidip orada durduk.

"Bitti," dedi Q.

"Ben Alfa ve Omega, Başlangıç ve Son'um," dedim.

"İncil'den fırlama gibi duran sözler," dedi birisi.

Joy'du. Salak bir cüppe giymişti -hepimizinki salaktı- ama bir şekilde bunu seksi göstermeyi başarmıştı.

Q'ya arkadaşça sarıldı. Sonra da bana aynı şekilde sarıldı. Dokunuşu tıpkı çölde dolanan birisine bir karton bardakta son bir yudum su veriyormuş gibiydi. Kesinlikle yeterli değildi.

Ama şikâyet etmedim ya da daha fazlasını denemedim çünkü birilerinin bize baktığını hissettim.

Joy'un babası polislerin taktığı türden güneş gözlüğünün arkasından beni izliyordu.

“Akşam yemeği? Akşam yemeği?” dedim işaret ederek. “Herkesin gideceği güzel restoranlar var mı?”

“Evet. Remington Restoranı,” dedi Q.

“Tüh. Biz Capital Steakhouse’a gidiyoruz,” dedi Joy.

“Ne kadar da burjuva yerlere gidiyorsunuz,” dedim. “O halde, sizinle sonra görüşürüz.”

İçimden, *Kaç kere daha böyle bir şeyi bu rahatlıkla söyleyebileceğim acaba?* diye düşündüm.

“Sen yemeğe nereye gidiyorsun?” diye sordu Joy.

“Şey, sanırım eve bir şeyler söyleriz,” dedim elimden geldiğince kayıtsız bir tavırla. Çünkü salakça bir soruydu ve Joy’un bunu sorduğu için anında pişman olduğunu görebiliyordum.

“Tabii. Doğru ya,” dedi.

Utanmasına gerek olmadığını göstermek için onu öpme dürtüsüne karşı koydum. Bir kere daha arkadaşça sarıldık. Sonra, belki babası hâlâ şüpheleniyordur diye, Q’ya da bir kere daha sarıldım. Esas amacımı fark etmediğini ya da bunu umursamadığını umdum.

Orada ayrıldık.

On beş dakika içinde, mezuniyet töreni alanı bomboş kaldı. Olay bitmişti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Sersem ışığı

Annemle babama, “Yatıp dinlenin,” dedim. Yarıyı yenmiş yiyecek kutularını dolaba kaldırdım. Bulaşık makinesini doldurup deterjanı koydum ve düğmesine bastım. Mezuniyet cüppemi çıkarıp hiçbir zaman kullanılmayan kış montlarının yanına dolaba astım.

Odama gidip en kırmızı siyahlarımı ve en kırmızı spor ayakkabılarımı giydim ve başa takılan türden bir fener buldum. Parmak uçlarıma basarak salona inip annemle babamı kontrol ettim. İkisi de babamın yatar koltuğunda uyuyakalmıştı. Bir not bıraktım.

MEZUNİYET PARTİSİNE GİDİYORUM

Dışarıda, Consta’yı boş vitese alarak sessizce sokağa çıkardım, tanımadığım komşulardan biri başını eğmiş bakarken ona el salladım ve sokakta ilerleyene kadar motoru işletmedim. Evden gizlice kaçmakta hâlâ başarılıyım.

Crescent Koyu’na gittiğimde hava kararmıştı. O minik yerel plajın resmî bir otopark alanı yoktu. İki yanında sadece bir arabayı gizleyebilecek kadar uzun olan sararmış otlarla kaplı şarampoller vardı ve bunlar işi görüyordu. Şarampolün karşısında da üstünden kolaylıkla atlanabilen derme çatma bir kapı ve yukarı doğru kıvrılarak ilerleyen bir itfaiye arabası yolu vardı.

Joy mezuniyet yemeğinden geri dönmüş ve yatmış olmalıydı. O anda yalnız olması gerektiğini düşündüm.

O mezuniyet törenine uygun arkadaşça sarılmada kaldığımız yerden devam etmek istiyordum. Çantamda Joy'a hediye olarak aldığım içi yosun ve liken kaplı, gözyaşı damlaları biçiminde bir teraryum vardı. Bunu ona verecektim ve Joy bunu bir buket çiçekten daha çok sevecekti. Aşk dolu yazımızı saate rağmen o anda başlatacaktım. Çünkü ben öyle diyorsam öyle olurdu.

İradeden söz ediyordum.

O itfaiye yolunu biliyordum. Song ailesi Buluşma düzenlediğinde, ben ve diğer Araftakiler yukarıdaki balkondan aşağı atlar, o yolu takip ederek el fenerlerimizle deniz kenarına giderdik.

Ben ve Joy.

Seneler sonra, oradaki tek Araf çocuğu bendim. Feneri sıkıca alnıma bağlamıştım. Ama aşağı yürümek yerine, yokuş yukarı çıkmam gerekiyordu. Toprak yol hafifçe alçalıp yükselerek eğim kazanıyordu ve yürürken ılık ve soğuk hava akımlarını hissediyordum. Joy'un evinin altındaki o kocaman beton sütunlara varınca, feneri kapattım.

Yokuş yüzünden, yukarı doğru ilerlemek kumsala doğru gitmekten daha zordu. Ama o kocaman kirişe nasıl asılacağımı –on yaşındaki vücudum bunu hatırlıyordu– ve destek almak için dar yatay kirişte nasıl yürüyeceğimi hatırlıyordum. Daha da destek almak için kare kirişleri de kullanarak parmak uçlarımda ilerlediğimde, korkutucu olan tek noktaya varacaktım: On beş adım yüksekliğindeki altı boş bir bardan kendimi yukarı çekmem gerekecekti.

Tanrım, dedim içimden. *Bunu gerçekten de çocukken yapıyor muyduk?*

Ama kendimi hâlâ yukarı çekebildiğimi fark ettim.

Bacaklarımdan birini yukarı attım ve kendimi kocaman bahçenin tertemiz ahşap yer döşemesine bakarken buldum.

Evin ışıkları yanmıyordu. Etrafı dinledim. Ilık esintinin ve okyanusun hafifçe iç çeken sesinin arasında, çok uzaklardan gelen bir televizyon sesini duyabiliyordum. Yani, Song ailesi evdeydi.

Parmak uçlarımda ilerledim ve huni biçimindeki bir bahçe ışığını devirdim.

Silindir biçimli ufak bir saksının arkasına gizlenmeye çalışıp beceremedim; Song'lar dekorasyon konusunda her zaman inanılmaz derecede minimalist ve zevkli olmuşlardı. Sesin nereden geldiğini görmek için kimse dışarı çıkmayınca, kalp atışlarım on altılık, sekizlik ve en sonunda çeyreklik notalara dönüştü.

Sensöre yakalanmayayım diye eğildim, çok uzun süre o aptal ışığın sönmesini bekledim ve sırtımı evin arka duvarına yasladım. Yirmi adım daha kalmıştı.

Oraya vardığımda, karanlık camdan dışarı süzülür gibi duran bir yüz gördüm.

Minik bir kitap lambasının altında kitap okuyan Joy'du bu.

Mümkün olduğunca ses çıkarmadan başının birkaç santim üstünde kalan camı tıklatıp ödünü kopardım.

"Benim, benim," diye fısıldadım. Bunu kanıtlamak için, alnımdaki feneri açtım.

Joy elindeki kitabı camdan dışarı fırlatmamak için kendisini zor tuttu. Okuduğu sayfayı kıvrıp pencereyi açtı ve kitabı kafama indirdi.

"Neredeyse altıma yapacaktım," dedi.

"Çocukluk hatıralarını nasıl da geri getiriyor, değil mi?"

Joy'un gözleri irileşti. "Yoksa tırmandın mı?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Eskiden kullandığımız yoldan mı geldin?"

Yine başımı salladım.

"Ah, Frank," dedi. Ağlamaya başlayacakmış gibiydi.

"İyi misin?" diye sordum.

“Konuşmamız gerek,” dedi.

Kapısının önüne bir sırt çantasını iterek hemen açılmasını engelledi ve açık olan pencerenin pervazına oturdu. Pencere çerçevesindeki hap kadar bir sensörü çıkarıp pencerenin dik yanındaki bir başka sensörün üstüne yapıştırdı ve dışarı atladı.

“Bir alarmın ötmesi eksik,” dedi.

Alarm ötmeden dışarı çıkmayı başardığı için, beline sarılıp onu öpmek istedim. Ama dudakları bana yanıt vermedi. Vücudu gergindi.

“Hadi,” diye fısıldadı.

Elimden tutup beni üç Monterey selvisinin gizlediği, ay ışığıyla aydınlanan bir açıklığa götürdü. Ağaçlar bir tür çadır oluşturuyor, bizi karadan gizliyor ama deniz tarafından görünmemizi engellemiyordu. Aşağıda karaya çarpan dalgaların beyaz köpüklerini görebiliyordum.

Ağaçların arasına girip oturduk. Akli fantezilerle dolu bir salak olsaydım, Joy’un beni okyanus manzarasında sevişmek için oraya götürdüğünü düşünebilirdim.

Ama bunun bir fantezi olmadığını hemen anladım. Bağdaş kurup oturdu ve benim de öyle oturmamı bekledi. Eline baktım. Orada, elimin üstündeydi. Oje sürmüştü. Loş ışıktaki hangi renk olduğunu seçemiyordum.

Tam içimden, Joy bir şey söylemeden önce onu hemen öpmem gerek, diye düşünürken, Joy konuştu.

“Görüşmeyi kesmemiz gerek.”

“Hayır,” dedim çocuk gibi.

“Frank.”

“Bana *yubs* demedin,” dedim hayretle. “Bir terslik olduğunu anlamıştım.”

“Frank, beni dinle.”

“Benden ayrılıyorsun, değil mi?”

“Daha ne kadar süre çok kötü bir şey olmadan gizlice görüşebileceğimizi sanıyorsun?”

“Aman Tanrım, şu anda ayrılıyorruz.” Okyanusun sesi kükrer gibi gelene kadar, avuçlarımı gözlerime bastırdım.

“Bunu ciddi ciddi yapıyorsun,” dedim. “Babalarımız salakça bir kavgaya tutuştular diye pes edip gidiyorsun.”

Yüzüme neler oluyordu? Her ne oluyorsa, Joy benden biraz korkmuş gibiydi. Öfkeli mi gözüküyordum? İhanete uğramış ve intikam almak istiyormuş gibi miydim?

“Daha yeni mezun olduk,” dedim. “Yazın sadece üç ayımız var. Çok dikkatli olursak, koordineli davranıp zamanlamaları doğru yaparsak, bu ayların keyfini çıkarabiliriz.”

Joy bana dokunup gevezeliğime bir son verdi. “Ne dediğinin farkında mısın?”

“Bunu başarabiliriz.”

“Durum şöyle,” dedi Joy saçlarını tutup. Saçlarının yeşil parıltılar saçtığından emindim ama etraf çok karanlıktı. “Karıştırdıkları şey benim hayatım. Seninki de,” dedi.

“O zaman, onlara aldırış etmeyelim. Kabileyi falan boş ver. Çekip gidelim.”

“Öylesine çekip gidemezsin.”

“Ruhun ne istiyorsa, onu yapabilirsin,” dedim. “Herkesin canı cehenneme.”

“Gerçekten de bunu mu istiyorsun? Herkesin cehenneme gitmesini mi? Sen *bunun* ne anlama geldiğini farkında mısın? Mesele sadece seninle ve benimle ilgili değil. Ailelerimizin kavga etmesini istemiyorum. Kim bilir daha ne kadar babamla aramın böyle tatsız olmasını istemiyorum. Senin de öyle bir durumda olmanı istemiyorum.”

İçimden güldüm. “Buna değmeyeceğini söylüyorsun yani.”

“Neye değmeyeceğini?”

Ona baktım. “Aşka.”

Joy incinmiş gibiydi. “Öyle demiyorum.”

Ama dediğim doğruydu.

“Öyle demiyorum,” dedi yine.

Ona bakmaya devam ettim.

“Ben sadece düşünülmesi gereken başka daha önemli konular olduğunu söylüyorum,” dedi.

“Aşktan daha önemli bir şey yoktur,” dedim. Gözlerimi yeşilli siyahlı dama kareleri belirene dek bastırmak için dizlerimi kendime çektim.

Sadece âşık olalım, diye düşündüm. Bana söylemesini istediğim tek şey şuydu: *Öyle diyorsan öyledir, Frank*. Sonra da bir tanecik uzun öpücükle her şeyi eski haline getirmesini istiyordum. Ama bunu yapmak yerine, aşağıda döne döne karaya vuran dalgalara bakıyor, söyleyecek başka şeyler düşünüyordu.

“Babanın daha kısa ama daha iyi bir şekilde yaşamak ile kemoterapi alıp daha uzun ama daha kötü bir şekilde yaşamak arasında yaptığı seçim var ya?” dedi.

Gözlerimin birden dolacağını hissettiğim için yutkundum.

“Biz kemoterapi görmeyeceğiz,” dedi.

Tam olarak ne demek istediğini anlayamamıştım –bizi kanserli kişilerle mi kıyaslıyordu?– ama bunun bir önemi yoktu çünkü sözleri çoktan içimi deşmişti.

“Ama seni seviyorum,” dedim. “Sen de beni seviyorsun.”

“Biz mutlu bir aileyiz,” dedi Joy, hayatımda duyduğum en hüzünlü ve tatlı bir sesle.

“O halde, sadece âşık olalım,” dedim yine.

“Frank, ben sadece...” dedi ve eliyle ağzını kapattı çünkü söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Yoksa söyleyecek şeyleri vardı da bunları içinde mi tutuyordu?

“Seni seviyorum,” dedim. “Bu kadar basit.”

Elleriyle yüzünü örttü ve önce kollarından birini, sonra da diğerini indirdim ama yüzü çoktan bana yabancı gelmeye başlamıştı bile. Aurası silikleşiyor gibiydi. Joy gözlerimin önünde sönmek üzere olan bir kamp ateşiydi ve konu kamp ateşleri olduğunda fena halde beceriksiz olurdum.

Kollarının arasından bana baktı. “Okyanus parıldıyor... Bak.”

Okyanusa baktım. Gerçekten de dalgalar parlak mavi bir renge bürünmüştü.

“Yine ışıltılar oluşuyor,” dedim.

“Buna neyin sebep olduğunu hep merak etmişimdir,” diye mırıldandı Joy.

“Dinoflagellatlar.”

Joy saçlarının arasından bana bakmak için başını çevirdi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bunun bir önemi yok,” dedim korlarımızdan sonuncusu da sönerken.

Ama sönmelerini istemiyordum. Hışımınla üstlerine bastım çünkü içimdeki geri zekâlı, korların üstüne basmanın kıvılcım oluşturmaının en iyi yolu olduğunu sanıyordu.

“Yürüyüşlere çıkmaya başlayabilirsin,” dedim, dünyanın en sahte moral konuşmasına başlayarak. “Ben de seninle Crescent Koyu’nda buluşur...”

“Bunu yapamam.”

“Mükemmel olurdu çünkü buradan kumsalın sol tarafı bile gözükmüyor.”

“Planın hakkında Hanna ne düşünürdü?”

“Bu aynı şey değil.”

“İyi geceler, Frank.”

Joy birden kalktı ve gitti.

Giderken arkasından bakmadım.

Mavi parıltılar saçan dinoflagellatlara, onları oradan oraya savurmaktan vazgeçmeyen dalgalara, o minicik hallerine bakmadan acınası bir şekilde karşı koymalarına bakmak daha kolaydı.

Salak dalgalar.

Salak okyanus.

Okyanusa bakarsam, Joy yanımda oturuyormuş gibi rol

yapabilirdim. Ama orada değildi. Oturduğu yerde belli belirsiz bir iz vardı ama o iz de hemencecik silinip gitti.

Gözyaşı damlası biçimindeki teraryumu aldım ve bunu rüzgârda çılğınlar gibi sallandığı bir dala astım. İçindekiler uzun süre dayanmayacaktı.

En sonunda, ayağa kalkıp sedir ağaçlarının sarkık dallarından oluşan çadırdan çıktım. Gizli yoldan aşağı ilerleyip Songların ahşap zemin döşemeli bahçesine vardım. Joy'un penceresi kapalıydı. Panjurlarını da kapatmıştı. Göz kamaştırıcı bahçe ışığına yine takıldım, doğrudan onun üzerinden geçtim.

Dangalak ışık.

Kendimi ahşap zemin kaplamaların kenarından sarkıttım ve parmaklıklara asılıp sallandım. Ama sonra elim kaydı ve kendimi havada buldum. *İşte, bu harika*, diye düşündüm. *Düşüyorum.*

Yapılacak en yanlış şeydi bu tabii, çünkü uçmayı öğrenbilmek ve zemini ıskalayıp göğe yükselebilmek için başka bir şeye, tamamıyla alakasız bir şeye odaklanmam gerekirdi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Öyle diyorsan öyledir

MESAJLAR
JOY SONG
DÜZENLE
KONUŞMAYI SİL
EMİN MİSİNİZ?
BÜTÜN MESAJLAR SİLİNDİ

Doktor nihayet geldi, bir monitörü bana doğru itti ve bileğimin içini gösterdi.

“Kırık yok,” dedi. “Belki gururun dışında, haha!”

“Pffftt,” dedim.

“Şaka yapıyorum. Ben baba esprileri yapanlardanım, neyse. Ayak bileğin geriye doğru burkulmuş. Çok çok kötü değil.”

“Kırık yok,” dedi annem derin bir iç çekerek. Omzuma vurdu. “*Aıgu*, aptal.”

“Senenin bu zamanlarında, genç nüfusta sık sık bu tür yaralanmalarla karşılaşırız,” dedi doktor.

“Çok geç saatte mezuniyet partisine gitti,” dedi annem. “İçki bile içmemiş!”

“RICE* yapmayı unutma,” dedi doktor.

İrkçı, diye bağırmak istedim.

“Dinlen, buz koy, kompres yap, kaldır,” dedi doktor.

“İrkçı değilmiş,” dedim yüksek sesle. Eyvah.

“Birisi çok öfkeli,” dedi doktor beni tepeden tırnağa süzerek. Bu olgun kadın doktor ciddi ciddi annemin önünde bana asılıyor muydu?

“Teşekkürler, doktor,” dedi annem hiçbir şeyi fark etmeye-
yerek. “Stanford’a girdi.”

“Aa, oralar çok sıcak olur,” dedi doktor.

• • •

Ateli çıkarıp tekrar takmaya üşendiğim için, bacağıma bir naylon torba geçirip düş aldım. Sonra, ikiye kadar uyudum. İstesem akşam yemeğine kadar uyuyabilirdim. Eylül'e kadar uyuyabilir ve okul bitince kalkabilirdim.

Çünkü yaz mevsimiydi.

Yaz.

“Yaz aşkı da buraya kadarmış,” dedim yastığıma.

Topallayarak merdivenlerden indim. Bacaklarının altına bir yastık olan babamın yanına oturup bileğime bir buz torbası kompresi yaptım, ayağımın altına bir minder koyup kaldırdım ve dinlendim. Snapstory’ye dikkat çekmek için yapıldığı gayet belli olan kısa bir video ekledim.

Q dakikalar içinde, *Geliyorum*, diye mesaj yazdı.

Videoyu izleyen bir düzine kişinin arasında Joy’un ismi de vardı. Onun sayfasına girip biraz göz attım. Sanırım geleceğimiz bundan ibaretti.

Hayat karmaşık hale gelmişti ve Joy paniğe kapılmıştı: Aşkımızdan vazgeçmişti. Aşkın karşılıklı olarak inanılan bir şey olduğunu fark etmiştim. O inanç bir kişide yok olunca,

* (İng.) RICE: İngilizce Rest, Ice, Compression ve Elevate sözcüklerinin baş harfleri. Pilav anlamına da gelir. -(ç.n.)

o kişi diğer tarafın kazandığı bir ip çekme oyunundaki gibi puf diye bir anda yere seriliyordu.

Maymun aynamın yere düşmesine aldırış etmeden yine uyuyakaldım.

Ding-dong. Uyandım. Babam yanımda değildi. Yalnızdım.

“Frankie-ya, Q geldi,” dedi annem.

“Sakın kalkma,” dedi Q. Ağır sırt çantasını yere bırakıp minderin üstündeki ayağımın yakınına oturdu. “Ne halt yedin? Ayak parmakların falan kopmadı, değil mi?”

“Şu çılgın depo partisindeyken, o kocaman su birikintisine basıp kaydım ya?” dedim gözlerimi elimden geldiğince kocaman açarak.

“Haaaaaaa tabiiiii,” dedi Q. “İnanılmaz bir şeydi.”

“Ben babana bakacağım,” dedi annem. Fısıldayarak konuşmak için onun gitmesini bekledik.

“Dün gece Joy’u görmeye gittim,” diye fısıldadım ve yere baktım.

“Olamaz,” dedi Q.

Evet anlamında başımı salladım.

“Ama... Sen... O...” dedi Q.

“Bitti artık. Tamam. Lokma tatlısı gibi tadımlıkmış.”

“Lokma tatlısı mı?”

“Ne bileyim,” dedim.

“Sana lokma alabilirim. Şu anda ne istiyorsan alırım.”

“Joy’u istiyorum,” diye bağırdım gözlerimi elimle sert bir şekilde kapatarak.

“Off, gel, gel,” dedi Q. “Moruk Q seni teselli etsin.”

“Lokma falan istemiyorum,” dedim ağlarken. “Bu boktan şeylerin hiçbirini istemiyorum. Sadece herkesin olduğu yerde kalmasını istiyorum. Joy’un aptal Snapstory öykülerini görmek istemiyorum. Senin dört bin beş kilometre ötede olması da istemiyorum. Babamın...”

“Yapma,” dedi Q. “Hadi artık, kendini tutma.”

İçimi boşalttığımda, Q'nun tişörtü ıslanmıştı.

“Özür dilerim,” dedim.

Q gözyaşı izlerine tuhaf bir gurur ifadesiyle baktı. “Özür dileme. Şanslısın.”

“Tabii, çok şanslıyım. Şu halime bak.”

“Ağlayacak kadar çok sevmişsin. Bunu takdir ettim.”

Ben buna gülmeye başlayınca, Q da güldü. “Bu söylediklerin kulağa ne kadar tuhaf geliyor farkında mısın?” dedim.

“İshalli bebek bezleri ve lokma tatlısı durumundasın.”

Arkadaşıma gülümsedim. O benim en iyi arkadaşımды. “Bir yere gitmek ister misin?”

“O bilekle hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Q. “Nasıl burkutuğunu da hâlâ anlatmadın. Hem oynamaya hazır hale getirdiğim son saldırımızı da yanımda getirdim.”

“Oyunu bitirdin mi?” dedim hayretle.

Q gözlüğünü sağa sola oynattı. “Dün gece bitirdim.” Sırt çantasından kocaman bir Zindanlar & Ejderhalar saldırı defteri çıkardı: *ıP'Qatlalteiaq'ın Gizemli Cambith'i: Totec'in Dönüşü*. Üstünde kafatasları, pentagramlar gibi şeyler vardı. Oyundaki son saldırımızda karşımıza çıkan yarı tanrıları ve değerli taş değiş tokuşunu nasıl aştığını bilemiyordum ama bunu nasıl yaptığını merak etmiştim.

“Büyücü Totec dirildi mi?” diye sordum. “Paul da oyun-da mı?”

Onaylayarak başını salladı. “Aslında on dakika önce burada olması gerekiyordu. Paul nerede acaba? O hergele için Totec'i dirilttim.”

Epey bekledik ama sonra birlikte çok az vaktimiz kaldığı için, Paul gelmeden oyuna başlamaya karar verdik. Kendi Şövalyemi ve Paul'un Büyücüsünü aynı anda oynadım ve gerekli yerlerde saçma Orta Çağ İngilizcesine geçtim. Kâğıt üstünde, Palomino Lisesi tarihinin en inek öğrencileriydik. Yaz tatillerini tek başlarına Zindanlar & Ejderhalar oynayarak geçiren iki gençtik.

Ama umurumuzda bile değildi. Dakikalar içinde gülmeye, komplolar hazırlamaya, neşelenip homurdanmaya başlamıştık.

Teşekkürler Q.

“Kavun yiyin,” diye seslenen annem ikimizin de ödünü kopardı ve bize bir tabak dilimlenmiş şamama kavunu getirdi.

Teşekkürler anne.

Haftalarca bunu yaptık.

Savaşan oyuncak figürlerin resimlerini paylaştım. Ayrıca, artık atele değil, sade bir bandaja sarılı olan bileğimin fotoğraflarını da paylaştım. Kavun yedik. Q’nun suratındaki o dikkatli zindan efendisi ifadesini izledim. Babam en sonuna bir parça kızarmış ekmekten daha büyük bir şey yiyebildi. Paylaşımlarıma acıyan iki düzine takipçimden bir avuç kişi fotoğraflarımı beğendi. Önemli değildi. Bunları umursayamayacak kadar meşguldüm.

Üçüncü günde, oyunda kendim için yıkık bir kaleyi incelerken, valkür karakterimin etrafını sardı ve karakterim saldırıya karşılık bile veremedi. Tek başıma harabelerin arasında öldüm.

Figüre vurup onu yere devirdim.

Q onu kaldırdı. Doğaçlama bir şeyler yapmaya çalıştı.

“Bak, bu eski kaleyi korumak için hayatta kalan tek ruh benim,” diye şarkı söyledi. “Bana İyilerin ve Adaetlilerin Barbra’sı derler ve şu anda senin adaetli ruhunu ödüllendiriyorum.”

“Ne yapıyorsun?” dedim.

“Seni diriltiyorum,” dedi.

“Bunu yapabilir misin?”

“Zindan efendisi ne isterse yapabilir. Şu anda, sana dirildiğini söylüyorum.”

O kadar kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu ki ben de gülümsemeden edemedim.

“Barbra mı?” dedim.

Q eğildi. “İyi ve Adaletli Barbra.”

“Öyle diyorsan öyle olsun,” dedim.

Champagne'den şampanya

Gece vaktiydi. Tek başıma yatağıma uzanmış, Paris'i düşünüyordum.

Song ailesi aniden iki haftalığına Paris'e ve başka yerlere gitmeye karar vermişti çünkü (a) zenginlerdi ve (b) bu gezi Joy'u benden çok uzaklara götürüyordu. Kulağa egoistçe geliyor muydu? Çılınca geliyor muydu?

Joy'un küçük erkek kardeşiyle gözlerini kısarak kameralara baktığı fotoğraflar vardı. Ben'in Eiffel Kulesi, Sacré-Coeur gibi turistik yerlerdeki fotoğrafları vardı. Bir sürü peynir tekerleği fotoğrafları. Lanet olası bisiklet sepetinde lanet olası baget ekmek fotoğrafları.

Joy fotoğraf filtrelerine gerek kalmayacak kadar güzel görünüyordu. Ama kaybolmuş ve teslim olmuş gibiydi.

Hepsini beğendim, beğendim, beğendim. *Neden olmasın*, diye düşündüm. Beğenilerimin onun asla hissedemeyeceği öpücükler olduğunu hayal edebilirdim.

Bir gece, Charles denen o çatlak adamın aylar önce bana Market'te verdiği ve atmadığım o salak ufak rulo kâğıdın resmini paylaştım. Çıplak erkek, kadın ve *vajinal ouroboros*'un resmine odaklandım.

Joy minik mavi bir kalple yorum yaptı.

Bu kadarının yeterli olması gerektiğini düşünüyordu herhalde.

Günler sonra, Q ve ben bütün gün süren çılgınca bir zindan yağma seansı yaptık. O gece, Q eşyalarını toplayıp gider gitmez, kapı zili çalındı.

Babam uykulu ve şaşkın bir halde ayaklarını sürüyerek içeri geldi. “Kim o?”

“Belki Q bir şey unutmuştur,” dedi annem.

Etrafıma bakındım. “Tüh, zarlarını unutmuş.”

Q’nun parlak opalit taşına oyulmuş yetmiş dolarlık kadife zar kesesinden söz ediyordum. Hey ezikler, zar başına on dolar bunlar! Q bu aptal zarları çok severdi. Keseyi alıp anneme verdim.

“Çok ağır,” dedi annem.

Kapıyı açtığında, Korece mırıltılar duydum.

Korece mi?

Babamın ağır ağır kapıya gittiğini gördüm. Korece konuşmalar yükseldi ve daha resmî bir hal aldı.

Neler olduğunu görmek için ayağa kalktık. Kapıya varmam bir saniye aldı, bileğim hâlâ acıyordu ama hepsi ayak-kabıllarla dolu girişimizin orada duruyorlardı.

Song ailesi.

“Vay canına,” dedim Joy’un babasını görünce. Omuzlarına bir kazak atmıştı. Kesinlikle Avrupa seyahatinden yeni dönmüş ve bıraktığı her şeyi Amerika’ya özgü bir karmaşa içinde bulduğu için öfkelenmiş bir adam gibiydi.

Joy’un annesi ve küçük erkek kardeşi Ben, mekanik boğanın üstündeki bebek kovboy biblosunun orada duruyorlardı.

Joy da oradaydı. Üstünde bir Cheese Barrel Grille polo yaka tişörtü vardı. Bunu nereden bulmuştu?

Yüksek sesle güldüm, sonra içimden ağlamak geldi çünkü salak yanımda o gömleği, *Seni her zaman seveceğim*, anlamında giydiğine inanmak istiyordu.

Biliyor musunuz? Lanet olsun! Gömleği o yüzden giymişti. O anda, buna inanacaktım. Başka hangi nedenle o gün, orada ve benim evime gelirken giysindi bu gömleği?

“Selam,” dedim.

“Selam,” diye yanıt verdi.

Joy’un babası parmağıyla Joy’un annesine bir işaret yaptı ve annesi hemen kocaman şık bir torba uzattı.

“Size seyahatimizden bir şeyler getirmek istedik,” dedi babası. “Ufak tefek şeyler.”

Torbada üç tane güzel ipekli eşarp, kristal bir broş, Dijon’dan bir kavanoz Dijon hardalı ve Champagne’den bir şişe şampanya vardı.

“Haberi duyar duymaz gelemediğimiz için özür dileriz,” dedi Joy’un annesi, tane tane ve hatasız konuşarak. “İçten özrümüzü kabul etmenizi dileriz.”

“Sorun değil,” dedi babam. Onu haftalardır üstünde olan eşofmanıyla, kusabilir diye elinden düşmeyen karton bardağıyla gördükleri için utanmış gibiydi. “Çok teşekkürler.”

“Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen söyleyin,” dedi Joy’un babası tatlı bir sesle. “Ne olursa.”

Gözlerimi bana kaçamak bakışlar fırlatan Joy’dan ayırmadım. Seyahatlerinde onlara babamın hasta olduğunu söylemiş olmalıydı. Beden dili şunu söylüyordu: Bütün bu olanlar çok garip.

“Frank,” dedi babam. “Torbayı üst kata götürüp annenin dolabına koy.”

Torbayı aldım. Tekrar Joy’a baktım. Parmaklarından birini o kadar geriye doğru esnetmişti ki parmağı kırılacakmış gibi gözükiyordu. Beni hâlâ seviyordu, bunu görebiliyordum ama bu durumda ne yapacağını bilemiyordu.

Ben de bilmiyordum ama benim nedenlerim farklıydı.

“Hediyeleriniz için teşekkürler,” dedim yukarı kata çıkarken.

Annemin dolabına vardığımda, odaya kapandım ve karanlıkta derin bir nefes alıp kapının altından görünen ışığın giderek silikleşmesini izledim.

O gece, herkes yattıktan sonra tek başıma arka bahçede oturdum. Üstümde yepyeni giysiler vardı: Hanna'nın mezu-niyet hediyesi olan bir Stanford tişört ve şort takımı. Ay'ın çok kötü bir resmini çektim ve *İyi geceler, arka bahçe yazı*, yazıp bunu paylaştım. Resmim çok az beğeni aldı. Beğenenler arasında Joy da vardı.

Bir saat kadar orada oturup otoyoldan gelen trafik sesini dinledim ve annemle babam ve Joy'un ailesine nasıl göründüğümü düşündüm.

Joy'la ben Kore'de olsaydık, nasıl olurdu diye hayal ettim. Koreli olurduk. Bir kabileye ait olurduk. Ama bu birbirimize ait olacağımız anlamına gelmezdi. Çünkü kabilelerin içinde de boşluklarla ayrılmış kabileler vardı.

Zaman ve nesiller arasındaki boşluklar. Para da boşluklar oluştururdu.

Şehir faresi, kasaba faresi.

Her yerde bir sürü mikro kabile varsa, *Koreli* sözcüğü ne anlama geliyordu?

Arka bahçenin en ucundaki çalılıklardan bir hışırtı gelince, düşüncelerimden sıyrıldım. Apar topar ayağa kalkıp telefonumun ışığını yakmaya çalıştım. Hep bir keseli sıçan ya da bir rakun fotoğrafı çekmek istiyordum.

Bu keseli sıçan çok büyüktü. Saçlarında yeşil parıltılar vardı.

Bir keseli sıçan değildi.

"Neler oluyor yahu?" dedim.

"Beni gördüğünde hep bunu diyorsun, farkında mısın?" dedi Joy.

Sert bir tekme atıp çalılıkların arasından çıktı ve eteğini düzeltti.

"Sen nasıl..."

"Üç ev aşağıda, duvarda bir delik var ve çitler eğrilmiş," dedi. "Sadece iki dakikam var. Arabam farları açık bir şekilde şarampolde duruyor."

“Çılgınsın.”

“Ben... yarın gidiyorum.”

Kahretsin, haklıydı. CMÜ, Stanford’dan daha önce açılıyordu. Joy ince bir buz tabakasının üstünden yürüyormuş gibi yanıma geldi.

“Sana üzgün olduğumu söylemek için geldim,” dedi.

Bir adım daha attı. Onu izlemekten başka bir şey yapmadım. Çok hoş görünüyordu. Onu sımsıkı sarıp döndürmek istiyordum ama midemdeki o yumru bana *hayır* diyordu. O yüzden hiçbir şey demedim.

“Sadece çok üzgünüm,” dedi.

Kıpırdamadım. Kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim.

“Keşke daha cesur olabilseydim,” dedi. Öne doğru bir adım daha attı ama sonra geriye çekildi. “Keşke senin kadar cesur olabilseydim. Bazen çok aptal hissediyorum. On sekiz yaşındayım. Çoktan bir yetişkin oldum.”

Sonra göğe bakıp inler gibi bir ses çıkardı. Birkaç saniye sonra tekrar bana baktı.

“Ama bunları boş ver,” dedi. “Sadece senden özür dilemek istedim. Gerçekten de çok ama çok üzgünüm ve beni affetmeni istiyorum. Dünyanın en boktan sözleri gibi geliyor kulağa ama en iyi arkadaşım olduğumu ve seni asla kaybetmek istemediğimi bilmeni isterim.”

Söylediklerinin bu son kısmı *–seni asla kaybetmek istemiyorum–* onu öptüğümde silinip yok oldu.

İki dakikadan biraz daha uzun süre öpüştük. Arabasını çekebilirlerdi. Ne istiyorlarsa yapabilirlerdi.

Her şeyi boş verdim. Hayatımı onu suçlayarak heba etmeyecektim. Karanlıkta tek başıma pişmanlık korlarını yelleyerek vaktimi boşa harcamayacaktım.

“Seni seviyorum, *yubs*,” dedi Joy. “Seni her zaman seveceğim. Birbirimizi her zaman seveceğimize ve olanların sadece zamanlamayla ilgili olduğunda hemfikir misin?”

“Evet.”

“Ben de öyle.”

“İkimizi karı koca ilan ediyorum,” dedim. “Şimdi, üniversiteye gidip tatil dönemine kadar beni görmeyebilirsin.”

“Gırrr, sen ve bu aptal esprilerin!” diye bağırdı trafik sesinden sesini duyurmaya çalışarak ve avucunu açıp beş çaktı. O güne kadarki en başarılı beş çakma hareketini yapmıştı.

“Seni sonsuza dek seveceğim, Joy Song.”

“Bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

“Seni sevmemek elimde değil, Joy Song.”

“Artık kalbimde saklayacağım bir şeye sahibim.”

“Ben de saklayacağım.”

Trafik sesi yoğunlaştı ve meraklı bir polisin Joy’un boş arabasını gördüğünü hayal etmeye başladım.

“Araban,” dedim.

“Evet.”

“Git artık kendi işine bak,” diye seslendim Joy çalılıklara doğru koşmaya başlamadan önce.

Joy dönüp bana baktı. Gülümsemesi karanlıkta parıltıydı. “Başka ne yapabilirim ki?”

Hayat bir rüyadan ibaret

Yazın son iki haftası, bir depremten sonra kediler nasıl olursa, öyle geçti. Annemle babam melankolimi hissetmiş, etrafımda parmak uçlarında dolaşıyorlardı. Bir şeye ihtiyacım var mı diye soruyorlardı. Sürekli kavun dilimleri getiriyorlardı.

Ayak bileğim güçlenmişti. Sanki bileğim boyuma boy katmış gibi kendimi daha uzun hissediyordum. Kimseye söylemeden koşmak için dışarı çıkıyor, canım istediğinde geri dönüyor, kendi yemeklerimi hazırlıyordum. Palo Alto bölgesindeki yerel müzik çevresini araştırıyordum. Kendimi oraya yerleşmişim gibi hayal etmeye başlamıştım.

Annemle babama bundan söz ettim. Heyecanlanmaya başladığımı görebiliyorlardı. Bu durum onları hüznüme hissettiriyordu (hüzünlü ve mutlu). Tam oğullarının büyüme çağının bittiğini düşünürlerken, baştan değişmeye başlamıştım. Farklı birisine dönüşüyordum.

Bunu Q da fark etmişti. *Totec'in Dönüşü*'nü salak komutlarım altında vahşi bir galibiyetle tamamladık. Zekice savaşmayı bilmiyordum. Ayrıntılı düşünmüyordum.

"Tam bir çılgınlıktı, seni seviyorum dostum," diye bağırdı Q.

Q'nun, annemin ya da babamın görmediği şeyse, kalbimin harikalar odasındaki minik odacığı ve onun içindekilerdi.

Sonra benim kanlı saldırıma geri döndük: Paul oyuna katılmak için nihayet geldiğinde, iP'Qatlalteiaq'ın ana ka-lesindeki Yüce Bladeling'i yok etmiş, öbek öbek hazineleri aramızda bölüşmüş ve ana vatanlarımıza geri dönmüştük. Normalde, vaktimizi kaynaklar toplamak, iyileşmek ve son-raki büyük saldırıya hazırlanmak için harcardık ama bir daha büyük bir saldırı olmayacaktı. O yüzden, Q saldırı kitabını kapatıp karton ekranlarını katladı, büyük sırt çan-tasının fermuarını çekti ve nefesini dışarı bıraktı.

Paul Totec figürünü inceleyip bunu özel ufak kutusuna kaldırdı.

"Bitirdik sanırım," dedi Paul. "*Isang bagsak* yapalım mı?" Ellerimizi çırttık.

"Yarın kaçta gidiyorsunuz?" diye sordu Q.

Paul'a baktım. "Kaçta gidiyoruz, Bay Olmo?"

Paul'la birlikte arabayla kuzeye doğru yola çıkacaktık. Paul'u Santa Cruz'a bırakacak, sonra Stanford'a doğru de-vam edecektim.

"Bilmem," dedi Paul. "Dokuz? On? Belki on bir. Öğle yemeğinden sonra."

"Pazar günü olduğu için, trafik yoğun olmaz," dedim. "Açılış töreni sonraki pazartesi günü... Sorun yok."

"Buna inanamıyorum. Son kez..." dedi Paul lafını ta-mamlamayı başaramayarak.

Kafalarımızın birbirine toslamasına ramak kalan ve ko-ordinasyondan son derece yoksun bir grup sarılmasından sonra, Paul ve Q gittiler.

Saniyeler sonra, annem içeri girdi. "Hemen gittiler mi?" "Evet."

"Aa, veda edemedim," dedi annem üzgün üzgün.

"Onları Şükran Günü'nde göreceksin."

Annem bir şey diyecek oldu ama sustu. Ben de aynı şeyi söylemek istedim.

Ama babam o zaman burada olmayacak.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiym,” dedi.

“Anne, söyle gitsin. Söylemek istediğin her neyse, bunu duymak istiyorum.”

“İyiym,” dedi sadece ve çamaşırlarla uğraşıyormuş gibi yaptı.

Joy’la yine mesajlaşmaya başlamıştık. Birbirimize salak çıkartmalar ve animasyonlar yolluyorduk. Bana yeni yurt odasının ve tuhaf bir şekilde Brit’in siyahi versiyonuna benzeyen oda arkadaşının gizlice çektiği bir fotoğrafını yolladı.

Joy’un mesajları güçlü başlamıştı ama yeni dünyasını keşfederken sönükleşmişti. Bunun gayet normal olduğunu düşündüm. Aksi olsa, tuhaf bir şey olurdu.

O gece, annem en sevdiğim yemek olan deniz ürünleri krepleri ve soğuk *mul naengmyeon* eriştesi pişirdi. Babam zoraki bir gayretle bir kahraman gibi yemeğini yemeye çalıştığına, paniğe kapılmamaya gayret ettik. Sonradan, çoğunu karton bardağına kustu.

“Kusura bakma, annesi,” dedi.

“*Aigu*,” dedi annem. Bu sözcük, *Hiçbir şey için endişelenme. Senin suçun değil*, anlamına geliyordu.

Annem ona yudumlasın diye biraz su verdi. Babam suyu bir kenara itti.

“Bize iki bira verir misin lütfen, Frankie-umma?” dedi. Yine, *lütfen* demişti. Bir şey söylemek istiyordu.

“Hastasın. İçki içmemen gerek,” dedi annem.

“Doktor istediğim kadar içebileceğimi söyledi. Önemi yok,” dedi babam.

Annem bunu duyunca donakaldı. Onun üniversiteye gitmeden önceki son gece oğlunun yanında oturduğunu gördü. Bir dahaki sefere, Stanford’dan aceleyle geri gelebileceğimi ve onu bir hastane odasında görebileceğimi biliyordu.

Biraları getirdi. Bizim için açtı. Bizi yalnız bıraktı.

“Bu bira berbat,” dedim. “Neden bunu içiyorsun?”

“İçinde hiçbir katkı maddesi olmayan arpa suyu bu,” dedi babam. Bardaklarımızı tokuşturduk.

Bunu içtim çünkü söyleyecek bir şey bulamadım. Yine içtim. Tadı berbattı.

Ama içtiğim en güzel şeydi.

“Geçen gün bir şey okuyordum. Yeni bir sözcük öğrendim,” dedi babam.

Babam yemi yutmamı beklediği için, yemi yuttum.

“Hangi sözcük, baba?”

“*Neohümanistik*.”

Şifreli konuşuyordu. Soru sormamı bekliyordu.

“*Neohümanistik* ne anlama geliyor, baba?” diye sordum benden beklediği gibi.

Birasından bir yudum aldı. “Ben Koreliyim. Sen de Koreli-sin. Ama sen aynı zamanda yüzde yüz Amerikalı bir gençsin. Sana *neohümanistik* diyebiliriz. Ne olduğunu anladın mı?”

“Sanırım,” dedim birama bakarak.

“Manevi öze, ruhun çekirdeği denir. Fiziksel parçacık gibi. Kuvarkın ne olduğunu biliyor musun? Ondan farklı değil. Atom? O da farklı değil, aynı şey.”

“Peki, baba.”

Bu arada, babam yepyeni gizemli bir konuya geçti. Kendimi buna hazırladım. O gece, birlikte son gecemizdi. Ona uymalıyım.

“Her neyse,” dedi babam. “Her neyse.”

Sessizleşti. “Ne demek istiyorsun, baba?”

“Seninle çok gurur duyuyorum,” dedi. “Çok çok gurur duyuyorum. Seni seviyorum, oğlum, tamam mı?”

Elini elimin üstüne koydu. Derisi çok inceydi. Bileğine damar yolu açılmıştı ve o iğne hep orada kalacaktı.

Sözcükler ağızından güçlkle çıktı. Âdeta donup kalmışlardı. “Ben de seni seviyorum, baba.”

Yine o tanıdık süzülme hissine kapıldım ama bu sefer süzülen ben değildim. Babam da değildi. Etrafımızdaki salak şeylerdi. Sandalyeler, tost makinesi, tencereler ve tavalar ve kitap raflarındaki o basit ıvır zıvırların hepsi yerlerinden çıkıp yüzmeye başlamışlardı.

Çok güzel bir efemera şöleniydi bu.

“Neyse,” dedi babam daha ciddi bir sesle. “Hayat bir rüyadan ibarettir.” Buğulanan bira bardağını silme baha-nesiyle elini elimin üstünden çekti. Uzun süre fiziksel sevgi göstermek konusunda asla rahat bir insan olmamıştı. Ona göre bir şey değildi ve bunu sorun etmiyordum.

“Yapma, karamsar olma, baba.”

“Yok, karamsar değilim,” dedi. “Hayat bir rüyadan ibarettir. Benim rüyam mı? Bütün hayatım çok güzel bir rüyaydı. Tanrı bana bunu bahşetti. Çok güzel bir karım oldu. Market'im iyi iş yaptı. Çok güzel bir oğlum var ve Stanford'a gidiyor. Kızım da çok güzel bir kadın oldu. Hanna'ya bunun dünyadaki en güzel rüya olduğunu söyle.”

“Bunu ona sen söyle,” dedim.

Babam güldü. Korece bunun anlamı şuydu: *Davranışlarından çok utanıyorum.*

“Baba, ona kendin söyle, tamam mı?” dedim ısrarla.

“Tamam, Frank.”

“Hanna'yla konuşmalısın. Şu anda, hayatında çok önemli şeyler olup bitiyor. Duydun mu?”

“Tamam, Frank, tamam.”

Acı ekşi biradan bir yudum aldım. Bu berbat şeyi kim severdi? Sonra peş peşe yudumlar aldım.

Teşekkürler bira.

“Yatmaya gideceğim,” dedi babam. “Yarın büyük gün.”

“Evet.”

“Uyuyor olursam, gitmeden beni uyandır, olur mu?”

“Tabii, baba.”

“Müzik okumaya gelince... Müzikten para kazanılmaz,” dedi. “İşletme oku. Daha iyi.”

İçimden güldüm. Neden mi? Ne istiyorsam onu yapacaktım. Öyle yapmam gerekiyordu. Ne de olsa, babam da öyle yapmıştı.

“Peki, baba,” dedim.

Otuz Yedinci Bölüm

Düşük yangın tehlikesi

Paul ve ben yola çıkmadan önce, bir yere daha uğramam gerekiyordu: Q'nun evine.

Zar kesesini yine bizde unutmuştu.

“Sen burada bekle,” dedim Paul’a ve çakıl taşlı üç yüz kilometrelik araba yolundan yukarı koştum.

Q kapıyı açtığında yalnızdı.

“Herkes nerede?” diye sordum.

“Annem, babam ve Evon, Stanford başlamadan önce SF’yi gezmeye gittiler,” dedi Q. “Bu arada, Evon bunları geri isteyebileceğini söyledi.”

Q bana bir avuç dolusu telefon şarjı kablosu verdi: Lo-co-Lime™ yeşili, Grape-Escape™ moru, Citrus-Spin™ turuncusu ve diğerleri. Sırasıyla gökkuşağının bütün renkleri.

“Teşekkürler,” dedim. “Milyon tane akrabalarınıza ne oldu?”

“Fare Dünyası Lunaparkı’na gittiler.”

“Tanrım,” dedim.

“Onlara bağışsak kurdum olduğunu söyledim.”

“Güzel,” dedim onunla yumruk tokuşturarak. “Güzel zarlarını bende unutmuşsun.”

Ona keseyi verdim ve birden beni dudaklarımdan öptü.

“Ne...” dedim ama beni yine öptü. Tuhaf bir şekilde, dudakları Joy’unkilerden daha yumuşaktı. Daha tereddütlüydü. Misket limonlu içecek ve acı patates cipsi tadındaydı.

Geri çekildiğinde, gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

“Lütfen, kimseye söyleme,” dedi.

Göğsümden yukarıya bir şey dalga dalga yükseldi, gözlerim doldu. Bir anda Q’nun, en iyi arkadaşımın herkesten, benden bile gizlediği bir korkuyla kim bilir ne kadar zamandır yaşadığını fark etmek, içimi tüm dünyaya karşı bir öfkeyle doldurdu.

Ama Q’nun ihtiyacı olan, öfke değildi. Tam tersiydi.

Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim ve yüzüne baktım. Yüzünün ne kadar hoş ve güzel bir şekli olduğunu daha önce fark etmemiştim. Hatta *çillerini* bile fark etmemiştim. Güzelliğini sadece hazır olduğunda belli eden bir yüzdü bu, altında yatan gerçek kişiliğini gösterme gücüne sahip bir yüz. Günün birinde, birinin kesin olarak âşık olacağı bir yüzdü. Bunu ona söyledim.

“Günün birinde, şanslı bir oğlanı çok mutlu edeceksin.”

“Seni özleyeceğim,” dedi.

“Ben de seni özleyeceğim.”

• • •

Yanmış ormana vardığımızda, medeniyetten uzaklaştığımızı anladık. Orayı yakmış olan alevler, milyon sene önce ben Brit’in kalbini kırarken başlamış olan alevlerdi.

“İnanılmaz. Alevler ne kadar uzaklara kadar gelmiş,” dedi Paul Olmo.

“Evet,” dedim. Bir buçuk saattir yoldaydık ve hâlâ şok içindeydim.

Birden, arabadan inmek istediğimi fark ettim. “Hey, çişimi yapmam gerek,” dedim.

“Acele etme. Okul çişini yapmandan daha önemli değil,” dedi Paul.

“Hey, az kalsın komik olacaktın,” dedim.

Paul hüzünle gülümsedi ve telefonundaki grup resimlerine bakmaya başladı.

Çişimi yaptıktan ve çiş damlalarının sesleri dindikten sonra, geride büyük bir sessizlik kaldı. Derin ve tam bir sessizlik. Nedenini fark ettim: Bütün yapraklar yanmıştı ve ormandan artık ses çıkmıyordu. Oraya yeni bir tabela koymuşlardı. Düşük yangın tehlikesi yazan bu tabelayı muhtemelen eski tabelanın yerine kısa bir süre önce koymuşlardı.

Yine de o ölü ormanın hissedilen bir büyüklüğü, şekli ve karakteri vardı. Oradaydı. Hafif bir nefes alıp verme sesi çıkarıyor gibiydi. Bu dev organizmanın hayatının sadece bir anıydı, çünkü ağaçlar yeniden çıkacaktı ve herkes evleri eritecek kadar sıcak alevlerin yükseldiğini bile unutacaktı.

Beni evimden uzaklara götüren yolda durdum. Orada olmak tuhaf bir histi. Orada olmamam gerekirdi. Çünkü babam evde, elindeki karton bardağıyla yatıyordu. Annem ona ihtiyacı olan her şeyi veriyordu ama babamın ihtiyaçları her geçen gün azalıyordu. Birkaç gündür, Market’teki güvenlik kameralarının görüntülerine bile bakmamıştı. Artık bunun önemli olmadığını biliyordu.

Bu şekilde evimden ayrılmamın garip olduğu düşünülebilirdi.

Yakında o telefon gelecekti. Bir dersten ses çıkarmadan çıkacak ya da yurttaki arkadaşlarımı susturacak veya kampüste yürürken kalakalacaktım. Arabam elverdiğince hızlı bir şekilde eve gidecek, kalbimde sakladığım son vedayı yapmak için hazırlanacaktım.

O an için, annemle babam o yolda olmamdan gurur duyuyordu. Bunu yapmam için onlar ısrar etmişti. O yüzden, kendim için olduğu kadar, onlar için de oradaydım. Bu durum beni de gururlandırıyordu.

“Biz iyiyiz,” demişti babam ben giderken. “Sen git eğlen.”

Ses kayıt cihazımı çıkardım. Kayıt düğmesine bastım. Cihazı bir ağaç dalının kıvrımına yerleştirdim. Hafızası pahalı değildi ve yeteri kadar boş alan vardı. Kaydettiğim onca sese rağmen, daha saatlerce kayıt yapabilecek kapasitedeydi. Kız Arkadaş Gölü, okyanus dalgaları, Scudders'daki akşam yemekleri, *samulnori* dörtlüsü gibi. Belki de birisi bu sesleri bulacak ve benim gibi onları çok sevecekti.

Cihazı orada bırakıp inatçı Consta'ya atladım ve kuzeye doğru yola devam ettim.

Şükran Günü

Biz sona erdikten sonra

Tek bir ismim var.

Frank.

Eskiden iki ismim olduğunu düşünürdüm. Tırnak içinde İngilizce ismim Frank ve tırnak içinde Korece ismim Sung-Mi.

Ama artık ilk ismim olarak Frank'i, göbek ismim olarak Sung-Mi'yi kullanıyorum. Bunun birkaç nedeni var:

- Frank + Li eskiden nefret ettiğim ama artık sevmeye başladığım komik bir sözcük oyunu oluşturuyor.*
- İnsanın iki isminin olması, aynı anda iki kişi olmaya çalışması gibi bir şey. Bunu kim yapar?
- Bana kimse, hatta annem bile Sung-Mi demiyor. Babam da hiçbir zaman dememişti.

Telefonum çalmadan önce, babam iki ay daha dayana-bildi.

Annem, “Eve gel,” diyebildi sadece.

Eve döndüğümde, Hanna çoktan babamın odasında-ydı. Ona karnını elletti. Babam Miles'in ellerini tuttu ve şöyle dedi:

“Sen Sunny için dünyanın en iyi babası olacaksın.”

* Frank ve Li isimleri bir arada, İngilizce Frankly sözcüğü gibi okunuyor ve dürüstçe, açıkça anlamına geliyor. -(ç.n.)

Hanna ve Miles bir kız bebek bekliyorlardı ve bebeğin ismi Sunny Lane olacaktı (dokuz harf).

Kendi odamda kaldım. Hanna ve Miles da Hanna'nın odasında kaldılar. Annem babamın yanındaydı. Tam üç gün boyunca birlikte uyanarak, yemekler pişirerek, televizyon izleyerek bu şekilde yaşadık. Birlikte sıkıldık. Jeong'u hissettik. Annem, Miles'a ne isterse bol bol verdi. Bu davranışı şu anlama geliyordu:

Sana karşı davranışlarımızdan dolayı sonsuza dek utanacağız ve yaptığımız aptallıklar için her zaman üzüleceğiz.

Şükran Günü geldi ve dışarıdan sipariş ettiğimiz Kore usulü kızarmış tavuk, haşlanmış pirinç ve turp turşusuyla dünyanın en sade ziyafetini düzenledik. Babam bile bir parça bir şeyler yiyip kusmamayı başardı.

Acı bir şekilde eğlenceli bir akşamdı. Nedense kendimi yine küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Sonra, babamın gitme vakti geldi.

Cenazenin düzenlendiği öğleden sonra, herkes yeşil tepede toplandı. İS çocukları ve Araftakiler. Q, seksi kız kardeşi Evon'la birlikte gelmişti. Brit de oradaydı. Wu bile gelmişti. Herkes siyah giysiler giymişti ve kimse nereye bakacağını bilemiyordu. Anneme ya da Hanna'ya bakmamaya çalışıyorlardı. Tören Korece yapıldı ve Joy'un babası tarafından kusursuz bir İngilizceyle tercüme edildi.

Joy da geldi. Bana sarıldığında, gizlice boynumu öptüğünü hissettim.

"Yakışıklı görünüyorsun," dedi.

"Sen de güzel olmuşsun," dedim ve gözyaşlarına boğuldum. Joy bana destek oldu. Neden o kadar çok ya da o kadar uzun süre ağladığımı bilmiyorum. Yani, bunu sözcüklere dökemiyorum. Hissedebildiğim tek şey, beynimin bir milyon koyu renkli yıldız saçarak patladığıydı. Gözlerimi açtığımda, yeşil tepede bir tek ben ve Joy kalmıştık. Herkes tören evine gitmişti.

Hep birlikte yabancı bir odada oturup yabancı yemekler yedik. Bir rüyadaki hayali bir partiydi bu sanki. Kimse değişmemişti –kimse yeni birisiyle çıkmaya başlamamıştı ve herkes aynı gözükiyordu– ama hepimiz yine de farklıydık. Bunu hissedebiliyordum. Bir ara, konuşacak konularımız tükendi ve babamın her bir yanında titrek ışıklı iki mum olan siyah çerçeveli fotoğrafına baktık.

Veda sarılmalarına başlayacak kadar cesur olan kişi Hanna oldu. Teker teker herkes onu izledi. En sona kalan Q çekinerek ve kardeşçe sarıldı. Etrafta onca insan varken bana neden öyle sarıldığını anlayabiliyordum. Ama kardeşçe sarılmalara lanet olsun dedim içimden. Sevdiğimi anlasın diye, ona var gücümle sarıldım.

Sonra yalnız kaldım.

“Elveda, baba,” dedim fotoğrafa. Birisinin elimi tuttuğunu hissettim.

“Artık istediği her şeyi yapabilir,” dedi Joy.

“Diğer tarafta da bir market açar herhalde,” dedim.

Buna güldük. Sonra Joy dikkatle bana bakmaya başladı. Bana gizlice arka bahçemize gelip son kez öpüştüğümüz geceki ifadeyle baktığını fark ettim. Joy cenaze töreni salonunda durmuş, bir dudaklarıma bir gözlerime bakıyordu. Bekliyordu.

Ama son öpücüklerin bir özelliği vardır: Bunlar kesindir. Joy’la bunu yapmıştık. Geride kalmıştı. Elini sıkarak bunu ona anlattım.

“Seni görmek gerçekten de çok güzeldi,” dedim.

“O halde Noel’de görüşürüz,” dedi Joy.

“Noel’de görüşmek üzere.”

• • •

Üç gün sonra, tekrar kuzeye doğru yola çıkıyordum. Annem, Hanna ve Miles’ın birkaç gün daha kalması için ısrar etmiş, bir sürü bebek kıyafeti alması gerektiğini bahane etmişti.

“Bir sürü pembe şey almasına asla izin vermem,” dedi Hanna.

“Ne kadar palavracısın,” dedim.

“Ne isterse onu alacak, öyle değil mi?”

“Sen de ona engel olmayacaksın,” dedim. “Bunun her dakikasına bayılacaksın.”

Hanna bana hiç sarılmadığı kadar uzun uzun sarıldı. *Haklısın*, demek istiyordu.

Tekrar yola çıktım. Paul Olmo ön koltukta, Evon Lee arka koltukta oturuyordu. Gittikçe gittik. Bir telefonu el-den ele geçirip şarkılar çaldık. Yine yanmış olan ormandan geçerken, yangın tehlikesi tabelasını gördüm. Yavaşlayıp başımı çevirdim ve ses kayıt cihazı hâlâ orada mı diye baktım.

Orada değildi.

Orada olmadığını görünce o kadar mutlu oldum ki gözlerim doldu. Birisi o anda onu dinliyor olduğu için minnettardım. Her şey için minnettardım: Ağaçlar yakında yine tomurcuklanacaktı ve önümüze kocaman bir hayat vardı.

Paul Olmo’yu Santa Cruz’a bıraktıktan sonra, Evon’la yalnız kaldık.

“DJ olma sırası sende,” deyip ona bakmadan telefonu uzattım.

“Kardeşim bana, sana şey olduğunu söylediğini söyledi,” dedi.

Ona baktım. Telefonumun arkasından bana bakıyordu.

“Evet, söyledi.”

Başını salladı. “Söyleyeceğini söylemişti zaten. İyi olmuş.”

“Ne zamandır biliyordun?”

“Marttan beri.”

“Demek öyle.”

“Cesaretini toplamaya çalışıyordu.”

Yedi, sekiz kilometre kadar yola devam ettik, bir sürü toprak rengi tepeden ve uçsuz bucaksız rafineri alanından geçtik. Birkaç kere daha ona baktım. Öpücükten haberi yoktu.

“Annenle babana da söyledi mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Onları bırak, bana bile zor söyledi,” dedi.

“Demek bunca zamandır bu sırrı sakladın.”

Evon, *Tabii ki*, der gibi omuzlarını silkeli.

“Dünyanın kardeşinden-sadece-üç-saniye-daha-küçük-olan en harika kız kardeşisin,” dedim.

Dünyalar güzeli Evon Lee en muhteşem gülümsemelerinden biriyle bana baktı.

Stanford’a vardık. Onu yurduna bıraktım. Kendi yurdu-ma gidip arabamı park ettim ve gerinmek için dışarı çıktım.

Aklıma yapacak bir şey gelmediği için, kampüste yürümeye başladım.

Otoparkın karşısına geçince, karşıma bir alan çıktı. Alan taştan yapılmış bir yılanı andıran bir duvara doğru uzanı-yordu. Belli ki meşhur bir yontuydu bu ve hem dolambaçlı bir eğimi hem de değişmeyen bir kalıcılığı temsil ediyordu.

Tepeden aşağı inip duvara gittim ve yanında ilerledim. Elimi sola, sağa, sola, sağa, sola, sağa, sola, sağa kıvrılan duvarın pürüzlü yüzeyine sürttüm.

Derken duvar sona erdi ama yürümeye devam ettim.

Teşekkür

Teşekkür ederim, anne. Seni seviyorum.

Teşekkür ederim, abi. Seni de seviyorum.

Jen Loia, bana zaman ayırdığın ve içtenlikle benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ekibine de teşekkür ederim.

Penguin'deki şampiyonum Jen Klonsky'ye teşekkür ederim. Senin kadar zeki ve korkusuz bir kişi bana inandığı için inanılmaz derecede şanslıyım.

Ayrıca, şu kişilere de sonsuz teşekkürlerimi iletme isterim:

Elyse Marshall ve Marisa Russell da dâhil olmak üzere, Shanta Newlin ve boyun eğmez tanıtım ekibine.

Emily Romero ve aralarında Erin Berger, Christina Coglano, Alex Garber ve Felicity Vallençe'nin de bulunduğu müthiş pazarlama ekibine.

Felicia Frazier ve gözü pek satış ekibine.

Laurel Robinson, Theresa Evangelista ve Atlas Okyanusu'nun karşı tarafındaki Caitlin Tutterow ve Kelly Hurst'e.

Daha kibar, sabırlı ve zeki insanlarla çalışmayı hayal bile edemezdim. Hepiniz yayın dünyasının *shinobi* elitlerisiniz.

Alloy aileme büyük teşekkürlerimi iletme isterim: Josh Bank, Sara Shandler, Joelle Hobeika ve Batı Yakası'nda bulunan Les Morgenstein ve Elysa Dutton. İşler iyi gitmedi-

ğinde bile, çok uzun süre hiç yılmadan bana güvendiniz. Bunları yazarken gözlerim doldu.

Rezil Korecemi düzelten ve büyük önem taşıyan tercüme becerileriniz için Yoon Bai ve Gemma Baek’e teşekkür ederim.

Yazarların hayallerini süsleyen türden bir kitap kapağı hazırlayan ressam Owen Gildersleev’e alkış.

Jillian Vandall’a Jillian Vandall olduğu için teşekkür ederim.

Karım Nicola Yoon olmadan, burada bile olamazdım. Sen, aşkım, en iyi ve en garip arkadaşımısın. En güvendiğim yazı ortağım ve fikirlerimi denediğim en sağlam iş ortağısın. Bu yaratıcı yolculukta birlikte olabildiğimize inanmakta güçlük çekiyorum. El ele. Adım adım. Bazı sabahlar uyanıp, “Evliyiz! Yazarız!” diye düşünüyorum.

Nathan Cernosek, Wendy Wunder, Gregg Rosenblum, Anna Carey, Adam Silvera, Sabaa Tahir, Ransom Riggs, Tahereh Mafi, Marie Lu ve Primo Gallanosa, destekleriniz ve övgüleriniz için sizlere teşekkür ederim. Ancak arkadaş olan yazarların bilebileceği şeyleri biliyorsunuz.

Andrew Dodge, Michelle Hlubinka, Sue Jung, Christina Ma, J Chad Evans ve orijinal İS ekibinin orijinal üyelerine teşekkür ederim.

Selam, Penny! Günün birinde senin de teşekkürlerini yazacağını biliyorum.

Ayrıca, Billy Lambufonda’ya da teşekkür ederim.

Son olarak: Teşekkür ederim, baba. Bana ikimizin de fark ettiğinden daha fazlasını öğrettin. Daha kitabı yeni eline aldığını ve çok uzun süre elinde kalmadığını biliyorum çünkü çok yorgundun ama gözlerin yerine, kendi yöntemini kullanarak kalbinle okuduğunu biliyorum. Yeni gizemli arkadaşlarına resmi olarak beni övebilirsin. Seni özlüyorum.

David Yoon, Orange County, California'da büyüdü. Eşi Nicola Yoon'un kaleme aldığı *Her Şey* adlı romanın illüstratörlüğünü de yapan yazar, eşi ve kızı ile birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.

alloyentertainment

Lise son sınıfa giden Frank Li, Koreli ebeveynlerinin geleneksel beklentileri ile Güney California'da yetişmenin arasında kalmış Araftakiler grubuna üyeydi. Söz konusu sevgililer olunca Frank'ın annesiyle babasının tek bir kuralı vardı: Koreli bir kızla beraber ol. Fakat Frank Koreli olmayan, zeki ve güzel Brit Means'ten hoşlanmaya başlayınca işler zorlaşmaya başladı. Araftakiler'in bir diğer üyesi olan Joy Song da benzer bir durumla karşı karşıya kalınca bir anlaşma yaptılar: Özgür olabilmek için beraberlermiş gibi yapacaklardı. Frank bunun mükemmel bir plan olduğunu düşünürken kader karşısına başka engeller çıkaracak ve Frank hayat, aşk ve kendi hakkında bildiği her şeyi sorgulayacaktı.

“John Green'in kalemi ve *Sevdiğim Tüm Erkeklerle*'nin bir birleşimi olan bu hikâye, senenin en büyük genç yetişkin romanı olma yolunda.”

–*Entertainment Weekly*

*İki arkadaş.
Bir entrika.
Yanlış gitmemesinin
imkânı yok.*

alloyentertainment

f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.

₺44,90